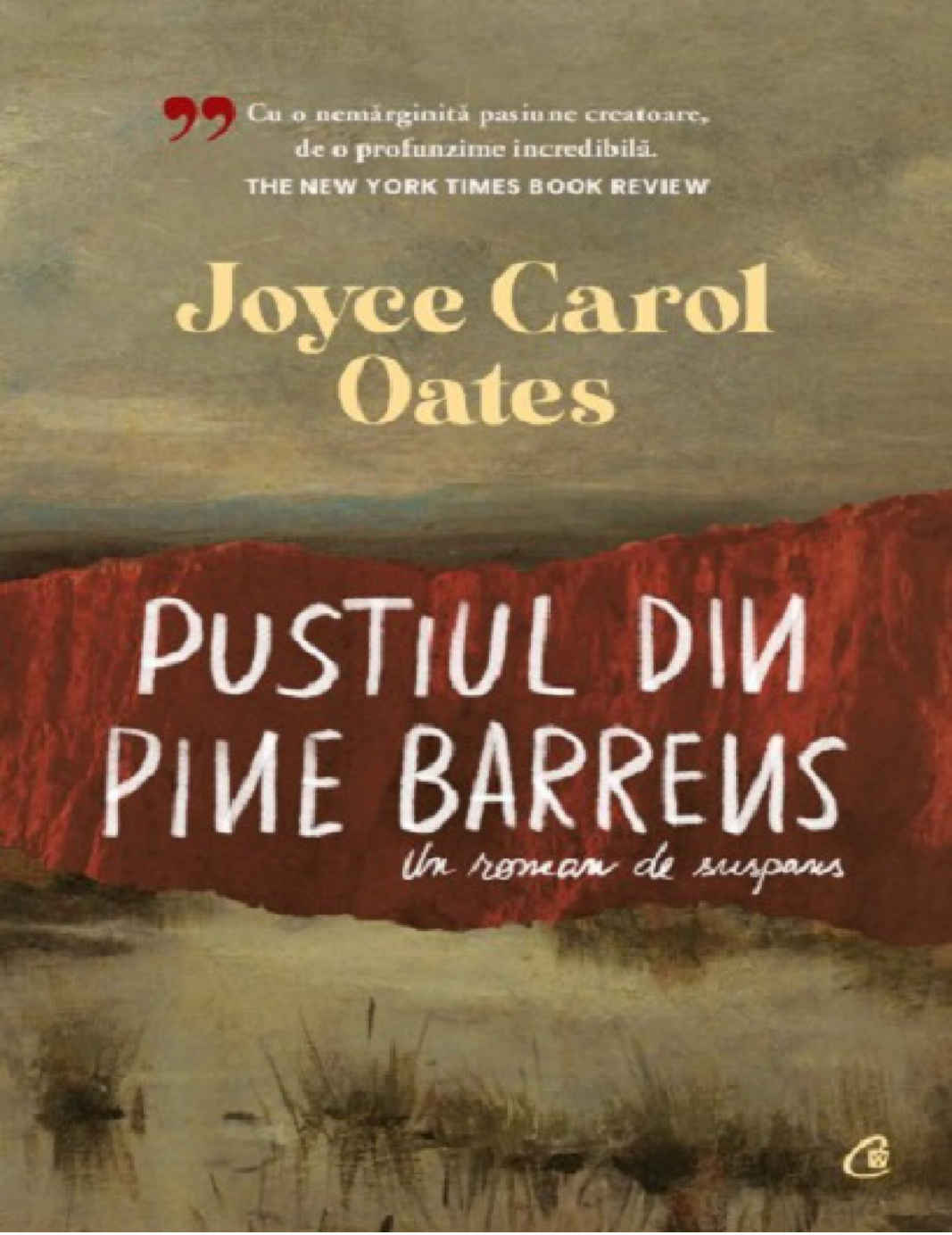
Cu o nemărginită pasiune creatoare, de o profunzime incredibilă.
THE NEW YORK TIMES BOOK REVIEW
Joyce Carol Oates
PUSTIUL DIN PINE BARRENS
Un roman de suspans

Joyce Carol Oates

Pustiul din Pine Barrens

Un roman de suspans

Traducere din limba engleză: Cornelia Florea

Curtea Veche
2022

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
OATES, JOYCE CAROL
Pustiul din Pine Barrens : un roman de suspans / Joyce Carol Oates ;
trad. din engleză de Cornelia Florea. - Bucureşti:
Curtea Veche Publishing, 2022
ISBN 978-606-44-l220-l
I. Florea, Cornelia (trad.)
821.135.1
Redactori: Alina Rudeanu, Andreea Drăghici
Tehnoredactor: Alexis Dimcev
Copertă: Gabi Toma
Hardcover: Colaj cu The Garden ofEarthly Delights,
1490-l500, de Hieronymus Bosch
Colecţie coordonată de Luana Schidu

CURTEA VECHE PUBLISHING
str. Aurel Vlaicu nr. 35, Bucureşti, 020091
redacţie: 0744 55 47 63
distribuţie: 021 260 22 87, 021 222 25 36, 0744 36 97 21
fax: 021 223 16 88
redactie@curteaveche.ro
comenzi@curteaveche.ro
curteaveche.ro
JOYCE CAROL OATES
The Barrens: A Novel of Suspense
Copyright © 2001 by Ontario Review, Inc.
This edition published by arrangement with Da Capo Press,
an imprint of Hachette Books, an imprint of Perseus Books, LLC,
a subsidiary of Hachette Book Group, Inc., New York, New York, USA.
AII rights reserved.
© CURTEA VECHE PUBLISHING, 2022 pentru prezenta versiune în limba română

În cele din urmă,
ajungi să-ţi iubeşti dorinţa,
si nu obiectul dorinţei.

Friedrich Nietzsche, *Dincolo de bine și de rău*[1]

PARTEA ÎNTÂI

Pe urmele prăzii

1

Locul în care i-a fost găsit trupul nu era locul în care îşi găsise sfârşitul. Acesta este unul dintre puţinele lucruri clare pe care aveau să le afle.

O mlaştină stâncoasă din apropierea ţărmului sudic al statului New Jersey, de la marginea pădurii Pine Barrens. Acolo unde fluxul ridică trupul, îl poartă pe luciul apei şi îl depune apoi, încetul cu încetul, în braţele mlaştinii. Ca şi cum ar fi purtată pe aripi de vis. Aşa i se pare, pesemne, fetei moarte. Acest dans lent în care conduce ba fluxul, ba refluxul. Ca o respiraţie. Un vânt pişcător de Atlantic venind dinspre nord-est şi care îşi face loc prin păpuriş şi covorul de alge. Noapte de noapte, zi de zi. Din amurg şi până-n zori. Un vânt neostoit. Un cer umflat de ploaie. Chiar şi în toiul zilei mlaştina pare o nălucă.

Când fluxul revine, trupul pare că se trezeşte şi pluteşte din nou pe apa sălcie şi puţin adâncă, cu o pojghiţă de gheaţă care crapă şi străluceşte asemenea celui mai şlefuit cristal. Ca o gravură ce reflectă vag şuvoaiele de nori. Noaptea, o lună plină de lumină. Norii mânaţi de vânt în galop. Ca şi cum o bucată din cer s-ar fi desprins de la locul ei şi acum ar zbura în derivă. Rafală după rafală, flux şi reflux, în timp ce trupul gol şi sfâşiat zace pe spate ca scufundat într-un somn adânc. Capul e răsucit nefiresc într-o parte. Gura, căscată într-un strigăt mut. Un strigăt paralizat. Gura e o gaură crestată în carnea sângerândă. Nasul spart, fălcile sfârtecate. Ochii deschişi în orbitele înnegrite, fără sclipire. Părul lung, încâlcit, se unduieşte ca algele în apa de la mal. Fluxul nu uită să revină, de două ori pe zi, o izbucnire accelerată de ape. Soarele îşi trimite văpaia prin ceaţă, trupul este expus.

Un cadavru este ceva stricat. Printre atâtea alte lucruri stricate. Cioturi de copaci morţi, iederă moartă. Trupul gol şi sfâşiat este stârnit de flux de parcă ar vrea să-l trezească, de parcă l-ar întoarce la viaţă. Doar că plin de spume şi sânge coagulat.

Pete întunecate care par a împroşca trupul cu smoală. Încheieturile mâinilor şi gleznele sunt legate cu sârmă. Sârma care a tăiat gâtul este atât de adânc ascunsă în carne, încât nici nu se mai vede. Pescăruşii se năpustesc, smulg şi înjunghie cu ciocurile curbate şi ascuţite. Ţipetele lor sunt ascuţite, vibrante. Cine ar mai iubi acum acest trup, cine ar mai visa acum la acest trup?

Cine ar mai atinge acum acest trup?

2

S- a aplecat şi a întins mâna, încercând să o atingă. Doar să o atingă! Să o trezească. Să-i poată spune: Hei, sunt aici, cineva este aici, lângă tine.

Noiembrie 1976, cu douăzeci şi unu de ani în urmă.

În Burlington Township, într-o zonă mlăştinoasă, de-a dreptul sălbatică, în rezervaţia naturală Deer Isle de la marginea pădurii Pine Barrens. La aproximativ treizeci de kilometri nord-vest de Atlantic City, cu toate că nu există o rută directă spre acest oraş.

Nu există rută directă nici de la Forked River, oraşul natal al fetei, situat pe coastă, la nord de Atlantic City.

Douăzeci şi unu de ani!

De ce mă bântuie acum aceste gânduri, de ce tocmai acum? Nu ştia de ce şi nici nu voia să ştie.

Nu mai era cel de altădată, era un om în toată firea, şi nu un adolescent tulburat.

Era soţ şi avea doi băieţi mici. Şi fata murise de mult. Şi fusese aşezată în groapă. În cimitirul bisericii din Forked River, unde o vizita în secret, însă nu şi în ultima vreme.

Acum nu îl mai fermeca. Îi uitase şi numele.

Bineînţeles că nu îi uitase numele. Marcey Mason. Numele acesta era mai adânc întipărit în memoria lui decât propriul nume. Numele unei majorete, al unei fete populare, toată numai zâmbet. Nu ar putea uita niciodată acel nume.

Fata dispărută din Forked River, New Jersey.

Iniţial, părea să fi dispărut. „În neant."

Ultima dată fusese văzută plecând de la şcoală. O zi oarecare din timpul săptămânii, dintr-un început de noiembrie, pe la patru şi jumătate după-amiaza, când deja amurgul îşi întindea aripile. Fata dispărută, aşa i s-a spus prin ziare şi la ştiri.

Fata dispărută, aşa i-au spus toţi cei care nu o cunoscuseră sau care nu-i ştiau familia.

Timp de şaisprezece zile a fost căutată. De-a lungul coastei New Jersey, de la Breton Woods şi până în sud, la Cape May. Cineva dăduse un telefon anonim poliţiei ca să anunţe că fata dispărută fusese pedepsită pentru „comportament neadecvat" şi că putea fi găsită în sau lângă o apă. O altă informaţie a orientat echipele de căutare pe uscat, în mlaştinile Pine Barrens şi pe malurile mocirloase, acoperite cu arbuşti sălbatici, ale râului Batsto. Locuitorii din Pine Barrens nu erau tocmai primitori cu străinii. Cu oamenii legii. Dacă o fată de la oraş a fost răpită, ei nu aveau niciun amestec în treaba asta. Chiar dacă se auzeau tot felul de poveşti despre trupuri făcute dispărute prin terenurile sterpe, aruncate şi niciodată descoperite. Chiar dacă circulau legende locale care spuneau că poţi să dispari prin mocirlă ca

şi cum nici n-ai fi existat pe faţa pământului.

Marcey Mason a fost găsită de nişte excursionişti aflaţi pe un traseu din rezervaţia naturală la şaisprezece zile de la dispariţia ei. Fata dispărută din Forked River era aproape de nerecunoscut.

În visele lui, el era cel care ar fi găsit-o. Marcey? Marcey! Cât a fost în viaţă, nu i-a spus niciodată pe nume. Abia dacă se cunoşteau. Cu toate acestea, în imaginaţia lui, Matt McBride, în vârstă de cincisprezece ani, era singurul din nu se ştie câte sute de căutători care ar fi găsit-o pe fata dispărută.

Şi totuşi, nu şi-o imaginase moartă. Trupul ei, mutilat în mod misterios.

Încheieturile mâinilor şi gleznele, strâns legate cu sârmă ca şi cum ar fi fost un pachet de resturi, gata de aruncat la gunoi.

Bineînţeles că şi-o imaginase vie. Ar fi fost legată cu frânghie, iar în gură ar fi avut un căluş ca să nu poată ţipa. Unde ar fi putut să fie? Poate într-o cabană de vânătoare? Ar fi împins uşa şi ar fi dat peste ea acolo.

Singurul detaliu în privinţa căruia nu se înşelase era locul: Pine Barrens.

Marcey? Acum eşti în siguranţă. Sunt aici.

Sunt Matt McBride. Sunt lângă tine!

Ochii ei ar fi fost plini de lacrimi de recunoştinţă. Ochii ei ar fi fost plini de lacrimi de dragoste.

Fata dispărută din Forked River avea şaptesprezece ani şi era în ultimul an la colegiul Forked River când a fost smulsă din viaţa tihnită pe care o ducea, agresată sexual, torturată şi, în cele din urmă, strangulată. Şi lăsată ca un morman de resturi în mlaştina pustie. Aşa se face că fata dispărută va rămâne pentru totdeauna o fată, în timp ce colegele ei de clasă erau condamnate să se maturizeze. Va rămâne pentru totdeauna o fată pistruiată şi zâmbitoare. O fată drăguţă. „Nevinovată." Acel chip zâmbitor din ziare, de pe pliante şi afişe. Acel chip zâmbitor care îţi apărea de fiecare dată când porneai televizorul.

Gândul crud i-a venit lui Matt McBride în timp ce privea fix faţa zâmbitoare a fetei înainte ca trupul să-i fie găsit: Pun pariu că acum nu mai zâmbeşti.

A fost găsită în pielea goală. Umilinţa supremă.

Cu hainele parţial arse, găsite pe şleauri, la câţiva metri distanţă de ea.

De îndată s-a răspândit zvonul că ceva din trupul fetei nu mai e la locul lui, că ceva ar fi fost extirpat chirurgical.

Zvonul făcea rumoare peste tot în Forked River, dar nimeni nu ştia să dea mai multe detalii. Nimeni din cei pe care îi cunoştea Matt McBride.

De câte ori nu se trezise în patul lui, leoarcă de transpiraţie şi

surescitat, întrebându-se: O fi făcut-o cu un cuţit? I-o fi extirpat ceva cu un cuţit? Şi ce făcuse cu acel ceva - după aceea?

Nici cei mai cruzi dintre băieţii de la liceu nu au scornit glume despre asta. Despre acea parte din Marcey Mason care lipsea.

Fetele se prefăceau că nu auziseră niciun zvon. Sau cel puţin asta făceau când erau băieţii de faţă.

Fata dispărută din Forked River. Matt McBride nu se mai gândise la ea de ani buni. Era sigur de asta.

La fel cum arareori se mai gândea în ultima vreme la Forked River, acolo unde era trecutul lui, copilăria şi adolescenţa. După ce vechea casă fusese vândută şi tatăl îi murise, după ce mama şi sora s-au mutat în Florida, iar fraţii s-au împrăştiat care pe unde. Nu interacţionase niciodată cu Marcey Mason. Nu îi vorbise niciodată. Era cu doi ani mai mare decât el, ceea ce atunci când eşti la liceu aproape că înseamnă o cu totul altă generaţie. Şi ce prăpastie se căsca între una dintre cele mai populare fete din anii terminali, majoretă şi binecunoscută soprană, şi un puşti de cincisprezece ani, cu coşuri pe faţă şi vocea în schimbare!

În aproape doi ani, Matt s-ar fi transformat într-un american adevărat, un tânăr suplu, plin de muşchi, preocupat de sport şi cu o puternică încredere în sine, iar o tipă mândră precum Marcey Mason l-ar fi remarcat, dar, bineînţeles, nu fusese timp.

El era prea tânăr pe atunci.

Ea a murit prea tânără.

Şi oricine ar fi fost ucigaşul, acesta nu a fost niciodată descoperit.

3

— Matt, trezeşte-te! Ai un coşmar.

S-a trezit. Într-o clipă. I se părea că îl apucase mama de umeri şi îl scutura, dar de fapt nu era decât mâna soţiei, şi tot soţia lui era cea a cărei voce caldă insista să se facă auzită.

— Matt? Haide, te rog.

Totuşi, cum de a avut acest coşmar, el nu era un om care să aibă coşmaruri.

Coşmarurile erau dintr-o altă lume, cea a mlaştinilor, o lume peste care trecuseră ani buni.

Credea că s-a trezit, dar încă era confuz. Simţea adrenalina în exces. Nu-i aşa că nici măcar nu apucase să adoarmă? Doar ce se urcase în pat. Avea insomnii şi în timpul nopţii se transforma într-un vagabond care hălăduia prin toată casa. Semăna cu tatăl lui, rătăcind prin viaţă. O văzuse pe fata dispărută într-un prim-plan. Ca şi cum el ar fi făcut fotografia. Ca şi cum ar fi fost şi el acolo, în mijlocul

mlaştinilor.

Îl durea capul de la cât se agitase. Încercase să o salveze, dar când o găsise, era deja moartă. Un corp sfâşiat şi o faţă însângerată în care nu o mai puteai recunoaşte pe Marcey Mason, soprana şi majoreta de liceu, cea care avea câte un zâmbet pentru toată lumea, prieteni, colegi de clasă sau străini. Ar fi vrut să-i poată explica cuiva, lui Tess sau poate chiar tatălui său, chiar dacă murise de mult, că nu o văzuse niciodată pe fată moartă.

Matt McBride nici nu ar fi avut unde să vadă asemenea fotografii explicite ale cadavrului, în condiţiile în care acestea nu fuseseră făcute niciodată publice, cu atât mai puţin expuse în ziare sau la televizor. Cel puţin nu în urmă cu douăzeci şi unu de ani, la sud de Jersey.

— Matt, dă-mi voie să aprind lumina.

Tess a aprins lampa de lângă pat, iar Matt şi-a ferit ochii, enervat. Tricoul alb şi pantalonii scurţi în care era îmbrăcat erau leoarcă de transpiraţie şi îl jenau. A observat că Tess îl privea îngrijorată. Parcă l-ar fi acuzat că are un secret pe care nu vrea să i-l dezvăluie. Când ea i-a aranjat părul umed de pe frunte, el i-a îndepărtat mâna, detestând să fie cocoloşit.

— Matt, te foiesti de ore întregi. Scrâşneşti din dinţi ca si cum ai încerca să spui ceva. Nu cumva ai febră? Poate ai luat ceva din Florida?

Tess era neliniştită, iar asta o făcea să fie iscoditoare.

—Tess, îmi pare rău că te-am trezit, a mormăi Matt. Cred că am fost prea agitat. De fapt, nici nu cred că am apucat să adorm...

Era aproape ora patru. Se băgase în pat pe la miezul nopţii, ca de obicei, iar Tess se culcase mai devreme. Unde îi zburase mintea? La Everglades2. Acolo unde făcuse fotografii în ultimele trei zile. Dar în niciun caz nu avusese un coşmar, nici gând.

Matt îşi bălăngănea picioarele peste marginea patului. Era nervos ca un armăsar speriat. Ce era toată nebunia asta, unde nu se legau lucrurile? Ştia că Tess îi voia binele, întotdeauna, chit că era iscoditoare şi îi făcea reproşuri, aşa cum face o soţie, că îi ascunde ce gândeşte cu adevărat. Tess îi voia binele, aşa că acum a suportat ca ea să-l atingă, să-i strângă mâinile ca să-l împiedice să se mai scarpine tare în cap, unul dintre proastele lui obiceiuri.

— Matt, te rog...

— Da, iubito. Nu am nimic.

— Încercai să spui ceva? Ce anume?

Avea treizeci şi şase de ani. De nouă ani era căsătorit. O iubea pe Tess şi îi iubea pe fiii lor, dar uneori simţea că nu mai suportă intimitatea mariajului, iar asta se întâmpla din ce în ce mai des; nu suporta când cineva era curios să afle care îi sunt cele mai ascunse gânduri. Poate că nu era el făcut pentru căsătorie. Poate că el era de

vină.

— Tess, nu ştiu. Mă îndoiesc că ar fi vorba despre aşa ceva. Sunt doar agitat. Ce-ar fi să te culci? a spus el, simţindu-se vinovat.

— Matt, cum crezi că m-aş putea culca? Este ca şi cum... ceva pluteşte în aer, a spus Tess, dând o turnură dramatică exprimării. Simt că parcă ar mai fi cineva în cameră cu noi.

— Nu fi absurdă. Nu e nimic.

O să facă un duş, o să-şi schimbe hainele cu unele uscate şi o să şi apuce să doarmă câteva ore. A asigurat-o pe Tess că se simte bine şi s-a scuzat din nou că a deranjat-o. Îşi spunea: Hei, uite, asta înseamnă căsătoria. Doar ştii bine.

* * *

De când a devenit adult, Matt nu a spus nimănui despre fata dispărută din oraşul lui natal. Cu atât mai puţin lui Tess.

Marcey Mason. Îngropată în cimitirul luteran din Forked River, acolo unde odihneau „rămăşiţele ei pământeşti".

Doar că ucigaşul ei nu fusese prins, şi atunci cum putea ea să se odihnească!

Pe Matt îl înfuria la culme faptul că lumea voia să creadă că Marcey Mason ajunsese în rai. Că era la loc liniştit, loc cu verdeaţă. Că primise viaţa veşnică.

La fel ca sporovăiala aia cu iertarea păcatelor.

Fusese un adolescent cu un temperament năvalnic şi poate că încă era un adolescent cu un temperament năvalnic. Nedreptatea stârnea mânia ascunsă în el.

Nu era genul care să poată băga capul în pământ în faţa ştirilor scandaloase care nu îl vizau personal, dar nici nu îi stătea în fire să devină cinic sau deprimat ori să ridice un zid în jurul lui. Voia acţiune. Şi totuşi: cum?

(Umblau tot felul de zvonuri despre ce „păţise" Marcey. Ce „păţeau" fetele care erau răpite, fetele dispărute. În copilărie, se simţea vinovat că îl interesează sensul tehnic al vocabularului adulţilor, al termenilor clinici precum „agresiune", „viol", „mutilare sexuală".)

Sub jetul revigorant al duşului, Matt a crezut că înţelege de ce i s-a arătat în vis Marcey Mason: fusese plecat câteva zile în Florida şi fotografiase Everglades; singur, cum umbla de obicei; cutreierase ore întregi fotografiind peisajul însufleţit, şi totuşi adormit, surprinzând acele perspective în care luciul apei se transformă în aligatori; acea junglă alcătuită din copaci, cioturi de arbori bătrâni şi lianele ce şerpuiau printre ele şi strălfulgerarea păsărilor zgomotoase, în culori ţipătoare. Şi tot felul de siluete nedesluşite întrupate din umbră şi care ar fi putut să fie (ştia că nu pot fi) chipuri umane inerte... sau cadavre

plutind printre plauri. Şi-a amintit astfel de îndepărtatul Pine Barrens din copilărie, acel ţinut pustiu de o frumuseţe rară ce te îndemna să-l explorezi la pas.

Pustiul Barrens. Fata dispărută. Cea pe care o iubise.

Puţin probabil să poată vorbi despre toate acestea cu Tess. Sau cu oricine altcineva.

Primii ani din căsătoria lui Matt fuseseră destul de tumultuoşi, cu trăiri incandescente. Certurile se iscau din te miri ce, ca un chibrit care se aprinde când intră în contact cu un material inflamabil; atracţia sexuală dintre el şi Tess era foarte puternică şi poate confundaseră asta cu ceva mai profund şi durabil. Se certau atât de pasional, încât Matt ieşea ca o furtună din cameră sau chiar din casă şi uneori prefera să doarmă pe canapea, pe podea sau chiar afară, numai să nu mai fie în preajma lui Tess... Acum îi era greu să îşi amintească din ce cauză se certau. Şi de obicei se împăcau după câteva ore, plini de remuşcări, de regrete şi de mustrări de conştiinţă; terminau cu cearta, făceau dragoste şi se iertau unul pe celălalt. Cel puţin, o vreme.

Aşa trecuseră nişte ani peste ei. Mulţi ani. Febra pasiunii dintre ei se mai domolise. Matt încerca să se obişnuiască cu gândul că Nu mai eşti copil, eşti adult.

Pricepi? „Mathias" era numele lui de botez - „Mathias" sună impresionant, ca un nume scrijelit pe o piatră funerară. Era soţ şi tată. Era un cetăţean responsabil din Weymouth, New Jersey. Departe de închistarea orăşelului şi de lipsa de perspectivă din Forked River. Aşa-i? Departe de dezolarea romantică din Pine Barrens. Categoric.

Era asociat junior în cea mai agresivă - şi mai de succes - companie de intermedieri imobiliare din centrul New Jersey şi nu mai era un fotograf ambulant care hoinărea pe unde vedea cu ochii, până în Alaska şi înapoi, împrietenindu-se cu străinii, chiar şi cu femei, cu multe femei simpatice, aşa cum făcuse pe când nu avea mai mult de douăzeci de ani. Vremurile acelea erau de mult apuse.

Se căsătorise cu Tess pentru că părea să-l iubească aşa cum nu o mai făcuse nicio altă femeie până atunci. Şi pentru că rămăsese însărcinată. Şi pentru că el, Matt McBride, în mândria lui vinovată şi în propriul orgoliu, nu era genul de bărbat care să o refuze; şi nici genul care să insiste ca Tess să facă avort văzând-o cât era de disperată, deşi a simţit, la momentul acela, că era o disperare simulată, expresia unei voinţe la fel de încăpăţânate ca a lui. Nu s-a gândit că M-a păcălit, m-a prins în plasă.

Nu s-a gândit la Ce este căsătoria, de ce ni se întâmplă toate astea? A încetat să mai aibă astfel de gânduri pentru că luase o decizie, iar el credea că decizia e una înţeleaptă, o dovadă de maturitate. Asta înseamnă să protejezi o femeie, să aperi o femeie. S-a

căsătorit cu Tess şi avea să descopere cum este să fii un soţ şi tată tânăr.

Încercase. Şi nu avea de gând să se lase păgubaş.

* * *

Era dimineaţă, aproape ora patru şi jumătate, când Matt, încă tulburat, a revenit în pat. A găsit-o pe Tess dormind, aşa cum sperase, deşi, oarecum perfid, lăsase lampa aprinsă, ca semn că face un sacrificiu pentru el. Adormită fiind, chipul ei arăta ca o mască, cu colţurile gurii orientate în jos. Matt a stins lumina; prin camera slab luminată de razele lunii se vedea destul de bine. S-a dus la fereastră şi a privit afară.

Cerul nopţii, scăldat în lumina lunii, dar acoperit de rânduri de nori, ca şi cum ar fi privit printr-o grotă spre infinit. Era o noapte rece de ianuarie. O noapte potrivită să stai la adăpost, la cald. Departe de Forked River şi de ocean, şi mai departe de Pine Barrens, unde, într-o noapte ca aceasta, vântul scutură cu frenezie cedrii albi de pe malul Atlanticului. Trei sute douăzeci şi cinci de mii de hectare de teren cu soluri nisipoase, acoperite cu pini şi arbuşti. Matt încercase să o înduplece pe Tess să ducă copiii acolo într-o vacanţă, măcar câteva zile, să stea la motel şi să exploreze Barrens, dar Tess refuzase, pe motiv că ar fi putut da peste căpuşe de la care să ia boala Lyme, peste ţânţari contagioşi sau peste şerpi veninoşi... „E un loc pustiu, rupt de lume, nu-i aşa? Copiii se vor plictisi."

De fapt, Tess voise să spună că ea s-ar fi plictisit. Şi probabil că aşa ar fi fost.

Oceanul era prea departe de Weymouth, melancolia valurilor care se sparg de mal neîncetat nu ajungea până aici. Nu puteai adulmeca în aer mireasma înţepătoare şi umedă a oceanului. Vara, pe plajă, un miros discret, sau poate că nu atât de discret, de resturi aflate în stare de descompunere.

Plaja principală din Forked River, unde Matt şi prietenii lui mergeau să înoate chiar şi atunci când prognoza meteo anunţa că marea este agitată şi că scăldatul nu este permis, era diferită de plajele turistice amenajate în detaliu din Seaside Heights, Barnegat Light sau Atlantic City. Lui Matt îi plăcea să reflecteze la cât de departe ajunsese, să trăiască în Weymouth. Uneori simţea cum mândria îi dă târcoale, ba chiar destul de insistent. În Weymouth, acolo unde toată lumea are bani. Am ajuns aici. Şi nu am de gând să plec de aici. Alteori se simţea vinovat, tulburat. Ca şi cum, nefiind de loc din Weymouth, ar putea fi dat de gol. Sau poate că va veni o zi în care se va da singur în vileag.

Tess nu avea încredere în el atunci când pleca în călătorii fără ea, fie ele în interes de serviciu sau pentru sesiuni de fotografie. Nu

avusese încredere în el nici pe vremea în care nu ar fi avut niciun motiv să nu aibă încredere în el. Ştia că îi caută prin lucruri, prin fişierele şterse din computer, încercând să le recupereze, că îi controlează calendarul de activităţi şi agenda ticsită de bileţele şi cărţi de vizită; îi răscolea printre hârtiile din sertarele biroului, prin buzunarele genţii şi chiar prin căptuşeala valizelor. Matt ştia despre toate astea, dar nu o putea confrunta. Era destul de stânjenit din cauza asta, şi nu voia s-o facă şi pe Tess să se simtă stânjenită.

Crezi că te-am înşelat vreodată?

Dacă ea l-ar fi întrebat de-a dreptul, ar fi recunoscut. De câteva ori. Uneori. Asta era firea lui, ăsta-i era temperamentul. Femeile nu îl lăsau rece, era atras sexual de femei şi, la drept vorbind, îi plăceau femeile, iar căsătoria nu schimbase acest fapt.

Dar Tess nu-l întreba niciodată.

Tatăl lui îl sfătuise, fără ocolişuri, ca de la bărbat la bărbat Să nu ai niciodată încredere în femeia cu care îţi împarţi viaţa. Şi, alt sfat mai înţelept, Femeia cu care trăieşti nu este prietenul tău.

Matt s-a strecurat în aşternut fără să o trezească pe Tess. Nu voia să o supere: o iubea. Luase decizia să o iubească. Şi nu avea de gând să se mai gândească la trecut.

La fata dispărută. La Barrens. La acea parte din viaţa lui pierdută, pe care nici acum nu o putea înţelege şi pe care o lăsase în urmă. Mai bine s-ar fi gândit la dimineaţa care se apropie. Matt McBride de la Krell & Asociaţii, acolo unde şeful părea că-l simpatizează. Acolo unde îşi putea pune în practică talentul de a face bani. Era fericit, nu-i aşa? Da. Foarte fericit. Ce poate fi mai frumos decât să te întinzi în pat lângă o femeie care doarme, o femeie atrăgătoare, şi asta la tine acasă? Să fii în siguranţă. Ca un copil obsedat de sex, când ai fantezii să te culci cu o femeie, dar nu poţi fantaza intimitatea. Pentru că intimitatea era marea problemă, şi nu sexul. Şi el avea intimitate. Aici şi acum. în unele nopţi, după ce făcea dragoste cu Tess, se simţea ca şi cum ar fi plonjat într-o viaţă străină, a altcuiva, ca şi cum s-ar fi abandonat pe sine în lumea fără de cuvinte a cărnii, adevăratul sens al vieţii, ca si cum nimic altceva nu ar mai fi contat. Credea că într-adevăr o iubeşte pe Tess şi că toată tevatura asta, căsătoria, nu e o capcană, ci marea aventură a vieţii de adult. Ştia că aşa ceva este posibil.

4

În dimineaţa următoare, prima zi de luni din noul an, după vizita detectivilor din Weymouth care l-a şocat ca şi cum ceva l-ar fi lovit în moalele capului, a înţeles în sfârşit: Iată de ce. Visul. Fata dispărută.

Visul fusese o premoniţie sinistră. Asta dacă eşti genul care să creadă în premoniţii.

Fata dispărută din Forked River, iar acum fata dispărută din Lismore, nu mai departe de zece kilometri. Matt McBride o visase pe una dintre ele pentru că existenţa celeilalte era strâns legată de a lui. Pentru că avea să fie interogat despre cealaltă. Implicat în existenţa celeilalte. Viaţa lui dată peste cap din cauza celeilalte.

Nu era un om superstiţios sau, cel puţin, nu fusese până acum. Superstiţia este un fel de credinţă primitivă, iar Matt McBride era destul de sceptic în privinţa credinţei.

Fusese botezat în cultul luteran, la fel ca şi Marcey Mason, dar nu o întâlnise pe fată la biserică, pentru că în copilărie evitase să frecventeze biserica, fiind de părere că religia e pentru femei şi pentru cei slabi de înger.

Dacă era să aibă vreo credinţă după care să fie călăuzit în viaţă, aceasta era o povaţă pe care Matt o primise de la tatăl lui: Puştiule, până nu vezi, nu crede. Sau crede dacă-ţi dă mâna.

5

— Mathias McBride?

Numele fusese rostit pe un ton amabil, dar cu o urmă de îndoială, de parcă cel care vorbise, un detectiv de la Departamentul de Poliţie al orăşelului Weymouth, nu ar fi fost sigur că el, Matt, este cel pe care-l caută.

— Am dori să vorbim puţin cu dumneavoastră. Se poate?

— Am dori să vorbim puţin cu dumneavoastră. Se poate?

Lui Matt aveau să-i revină de multe ori în memorie aceste cuvinte inocente.

Erau doi detectivi de la Departamentul de Poliţie Weymouth. Bineînţeles că s-au prezentat, după care probabil că au arătat şi insignele aferente. Dar în vâltoarea momentului, Matt stătea proţăpit în faţa biroului, zâmbitor şi tulburat. Cel mai în vârstă dintre cei doi detectivi să fi avut spre şaizeci de ani şi purta ochelari cu rame negre şi groase de plastic, de tipul celor pe care îi purta profesorul său de algebră din şcoala generală, cu ani buni în urmă. Ai fi putut afirma cu uşurinţă că Acesta nu este un om pe care să-l poţi lua în serios.

Era prima zi de luni din noul an, nu mult după ora nouă. Matt revenise în Weymouth de vreo douăsprezece ore şi de aproape jumătate de oră ajunsese la sediul companiei Krell, iar acum avea de-a face cu aceşti detectivi de la Departamentul de Poliţie din Weymouth care veniseră să stea de vorbă cu el, despre ce anume, habar nu avea.

Acel inevitabil sentiment de vinovăţie. Ce am făcut?

Matt a fost amabil, cordial. A dat mâna cu amândoi. Era unul

dintre cei mai promiţători asociaţi juniori de la Krell & Asociaţii. Şi toată lumea din Weymouth auzise de multimilionarul Sidney Krell. Dacă au fost contrariaţi de poziţia lui Mathias McBride, având propriul birou luxos, fără cusur, din lemn de nuc, piele neagră elegantă şi crom lustruit, covoare de pluş şi o fereastră înaltă până-n tavan, scăldată în lumina soarelui de iarnă, detectivii au fost prea înţelepţi ca să i-o arate.

Matt i-a invitat să ia loc. Arătându-şi dorinţa de a coopera, a târât pe covor un scaun pe care i l-a oferit celui mai tânăr, cel mai taciturn dintre cei doi detectivi, care îl privea cu un zâmbet agăţat în colţul gurii. Ca şi cum i-ar fi spus: Crezi că mă duci de nas? Îi ştiu eu pe cei ca tine.

Detectivul mai în vârstă i-a cerut lui Matt să o roage pe secretară să aibă grijă să nu fie întrerupţi, iar Matt s-a conformat, simţind că îi ies flăcări din obraji. Nu era speriat. (Sau era?) Nu avea nimic de ascuns. (Sau avea?) Şi-ar fi dorit să nu îşi fi dezbrăcat haina înainte de a veni detectivii. Doar în cămaşă si cu bretelele ţipătoare, i se părea a fi expus, vulnerabil. Şi cu cravata lui italiană de mătase. Ce altceva era Matt, cândva un puşti din South Jersey, în Weymouth, dacă nu un impostor? Pentru aceşti detectivi, era ca o carte deschisă.

Fusese genul de copil neastâmpărat, rebel, din aceia care au probleme cu şcoala, care se iau la trântă în cantină şi „la harţă" cu profesorii care îi scoteau dintr-ale lor. În primul an de liceu, pentru o săptămână, Matt fusese exmatriculat de la liceul din Forked River împreună cu câţiva prieteni numai pentru că se apăraseră într-o încăierare iscată în parcare. Pe nedrept, tatăl îi făcuse mare scandal, bătându-l pe Matt zdravăn cu pumnii în cap şi în spate, nu neapărat tare, dar aşa cum ai bate cu exasperare şi dezgust un câine neascultător. Mai devreme sau mai târziu, cineva tot o să scoată untul din tine.

Detectivul mai bătrân l-a întrebat pe Matt despre o tânără pe nume Duana Zwolle.

— Duana Zwolle, a repetat Matt numele cu prudenţă. îmi sună cunoscut. Da, asa e.

— Numele sau femeia?

— Ambele, a spus Matt înghiţind în sec.

Detectivii erau politicoşi, calmi. Dar el ştia bine cât de mică era graniţa de la o stare la alta.

— Este vorba despre o tânără atrăgătoare, de douăzeci şi şase de ani, care locuia în Lismore, New Jersey. Artistă şi grafic designer, liber-profesionistă, lucra pentru o companie din Weymouth, Vision View Graphics. Sunteţi familiarizat cu aceste date personale, domnule McBride?

Matt a răspuns cu grijă, neştiind unde aveau să-l ducă toate

astea.

— Am întâlnit-o pe Duana Zwolle, dar nu aş putea spune că o cunosc prea bine. A păţit ceva?

Până şi întrebarea aceasta a adresat-o cu toată inocenţa de care era capabil.

Bineînţeles că a păţit ceva. Altfel, de ce ar mai fi aici oamenii ăştia?

— A păţit ceva, domnule McBride? Ne întrebăm dacă dumneavoastră aveţi vreo informaţie în legătură cu asta.

Matt simţea că nu mai are aer.

— De ce mă întrebaţi asta pe mine?

Ştia bine că ar fi fost o greşeală să se lase stârnit. Să pară că are emoţii. Cu ani în urmă, mai avusese de-a face cu poliţia. Bineînţeles că asta se întâmpla pe vremea când nu locuia în Weymouth, New Jersey. Pe când nu era angajat la Krell & Asociaţii.

Oamenii ca cei doi îmbrăcaţi în costume de rând si cu cravate luate la reduceri, care stăteau pe covorul lui şi îl priveau cu calm erau poliţişti, suspicioşi prin natura lor, pândind să nu le scape vreun motiv întemeiat care să te califice drept suspicios.

Trebuia să ia în calcul şi că erau înarmaţi.

Le-a spus că o întâlnise pe Duana Zwolle o dată sau de două ori. Poate chiar de trei. O întâlnise în oraş, la o galerie de artă din Weymouth.

— Eu şi soţia mea suntem pasionaţi de artă şi am fost invitaţi la vernisajul unei expoziţii de-ale ei de sculptură... cred.

Pentru ce motiv menţionase soţia mea? Asta suna la fel de forţat pentru el, ca şi pentru ei. Deşi vorbise sincer, fără intenţia de a ascunde ceva, vocea lui era vocea unui om vinovat; un om care ştie mai multe decât vrea să recunoască. Şi mai şi începuse să transpire.

— A păţit ceva - femeia despre care vorbiţi?

Lui Matt nu îi era uşor să pronunţe numele „Duana Zwolle".

Deja era a doua oară când punea această întrebare, dar detectivii s-au prefăcut că nu bagă de seamă. Cel mai în vârstă a scos din servietă o fotografie pe care i-a întins-o lui Matt. Era o fotografie alb-negru, pe hârtie lucioasă, de treisprezece centimetri pe douăzeci şi unu de centimetri. Matt s-a pregătit sufleteşte pentru imagini de groază, dar tot ce a văzut a fost o fotografie în care tânăra zâmbea, o imagine pe care el nu o mai văzuse până atunci.

A avut o presimţire. E fata dispărută. Inima îi spunea lui Matt că ea e.

Detectivii îl priveau îndeaproape. Se uita la chipul fetei cu pielea măslinie, îmbrăcată cu un tricou lălâi şi blugi stropiţi cu vopsea, un pic sfioasă, alături de una dintre lucrările sale de artă bizare: o machetă reprezentând un colaj de figuri sculptate. Zwolle zâmbea

timid, ca şi cum s-ar fi temut de aparatul de fotografiat.

Era un zâmbet ca o rană pe chipul serios. Cu ochii mari şi negri, plini de viaţă, ai putea spune. Ochi frumoşi. „Misterioşi." (Cine ştie, poate era sub influenţa unor droguri? Poate suferea de vreo manie?) Matt nu voia să privească în adâncul acelor ochi, nişte ochi pe care ar fi fost mai bine să-i evite.

Părea a fi o artistă tânără şi serioasă, capabilă de emoţii puternice, îmbrăcată în hainele ei mânjite. Era desculţă; braţele îi erau subţiri, dar vânjoase, musculoase.

Postura ei era una precaută, concentrată spre bliţul aparatului. Sprâncenele subţiri aproape că se îmbinau în dreptul punţii nasului delicat; chiar şi când zâmbea, sau cel puţin când încerca să zâmbească, părea picată în visare, meditativă. Atunci când o întâlnise în Weymouth, Matt se întrebase dacă nu cumva prin vene îi curge sânge de indiancă. Sau poate de marocană? Nu era exclus nici să fi avut ceva de iraniană. Ce era sigur era că avea o alură exotică, chiar dacă putea fi vorba de o simplă excentricitate. Cu privirea-i pătrunzătoare ar fi putut stârni orice bărbat.

Şuviţele aspre şi ondulate ca o coamă de cal îi cădeau peste umeri, cu un vag miros uleios, de rânced.

— Da. Ea este Duana Zwolle.

— Ştiaţi că această tânără a dispărut?

— A dispărut? Nu ştiam.

Detectivul mai tânăr i-a spus lui Matt că dispariţia Duanei Zwolle fusese raportată încă din 28 decembrie, undeva în jurul orei optsprezece. Locuinţa ei fusese lăsată descuiată, cu luminile aprinse, iar maşina îi fusese găsită în ziua următoare în munţi, la Delaware Water Gap, cu cheile în contact. Se pare că de Crăciun, Zwolle urma să îşi viziteze familia în Maine, dar nu mai ajunsese acolo. Cei care o cunoşteau spuneau că nu era în firea ei să dispară fără să anunţe pe nimeni. Lăsase nişte mâncare pe un blat din bucătărie ca şi cum ar fi fost întreruptă din pregătirea mesei. Şi mai erau şi alte detalii care dovedeau că plecarea lui Zwolle nu ar fi fost una benevolă.

— Avem motive să credem că ştiţi ceva legat de fata asta, domnule McBride.

— Eu? De ce eu?

Detectivii l-au privit pe Matt cu seninătate. Ca şi cum ar fi ştiut ceva de care Matt nu avea habar sau despre care probabil că uitase.

— Şi eu am fost plecat. De fapt, am plecat în dimineaţa zilei de... cred că era pe 29 decembrie. Am călătorit în Florida, mai mult prin Everglades. Am fost să fac fotografii. Tocmai ce m-am întors aseară. Nu ştiu nimic legat de asta. Sper..., a spus Matt tensionat, fără să-şi ducă fraza la bun sfârşit.

— Domnule McBride, nu aveţi nicio idee unde ar fi putut să

dispară Zwolle? Încercaţi să vă concentraţi puţin.

Matt a răspuns iritat:

— Bineînţeles că nu. Cum aş putea şti? Nu mă număr printre prietenii ei.

— Dar noi avem motive să credem că sunteţi prieten cu Zwolle, domnule McBride.

— După cum v-am spus deja, nu sunt.

Acum Matt derula şirul faptelor: ultima oară când vorbise cu Tess, din Florida, ea îi menţionase că auzise despre o tânără dată dispărută; era vorba despre artista aceea tânără pe care o cunoscuseră, cu un nume ciudat, pe care Tess nu şi-l mai amintea. Dar Matt avusese alte treburi mai importante, mai urgente de discutat cu Tess, iar subiectul fusese repede abandonat.

Simţindu-şi gâtul uscat şi înţelegând acum natura interesului detectivilor în privinţa lui, Matt a înghiţit în sec şi a încercat să lămurească lucrurile:

— După cum v-am spus, nu o cunosc. Bănuiesc că „Duana Zwolle" nu este decât un pseudonim. Ea era... este una dintre numeroşii artişti care s-au mutat aici venind din Manhattan pe la mijlocul anilor '90 ca să locuiască la ţară, pe malul râului Weymouth, în vechile ferme şi în fostele locuinţe rânduite ale lucrătorilor. Brockden Mills, Fall Creek, Lismore... pitoreştile sătuce. Cred că Zwolle locuia într-una dintre fostele fabrici de pe cursul râului.

Matt s-a oprit, displăcându-i maniera în care detectivii îl lăsaseră pe el să vorbească, fără a-i mai pune nicio întrebare.

— Nu i-am văzut niciodată mansarda. Adică... am auzit că ar fi locuit într-o mansardă. Că locuieşte într-o mansardă. Nu am fost niciodată invitat înăuntru... Nu m-aş fi dus dacă aş fi fost invitat. Matt simţea că ia foc.

(Oare ce ştiau detectivii? Ce bănuiau?)

Matt nu intenţiona să le sugereze detectivilor, aşa cum probabil că ar fi procedat Tess, că artiştii locali, aceşti emigranţi veniţi din Manhattan, duc o viaţă cu totul diferită de a celorlalţi locuitori din Weymouth. În legătură cu aceştia, circulau tot felul de zvonuri legate de orientarea lor sexuală promiscuă, de homosexualitate, de consumul de droguri. Cocaină, heroină... Matt nu credea zvonurile, punându-le pe seama urii şi a invidiei. Teama şi ura de clasă faţă de aceşti indivizi, cei mai mulţi dintre ei tineri, care refuzau să urmeze un trai impus de societate: să se căsătorească, să ia un credit pentru o casă şi să facă copii. Şi nici că îşi doreau slujbe bine plătite şi foarte stresante precum ale celor care lucreau la Krell & Asociaţii.

— Bănuiesc că aţi vorbit deja cu prietenii Duanei Zwolle, cu cei cu care lucra..., a spus Matt pe un ton neliniştit.

— Am vorbit, domnule McBride, a spus detectivul cel tânăr,

zâmbind într-un mod care nu i-a făcut plăcere lui Matt.

— Am vorbit, iar unul dintre bărbaţii în compania căruia a fost văzută domnişoara Zwolle, domnule McBride, sunteţi dumneavoastră, a spus cordial detectivul mai în vârstă.

— Dar aşa ceva este cu neputinţă...

Deodată, tonul dialogului s-a schimbat. De fapt, nici nu era un dialog, ci un interogatoriu. Politeţea de la început a detectivilor începuse să se şubrezească.

— OK, domnule McB., a spus detectivul mai în vârstă, strâmbând din gură când rostise domnule McB., de parcă ar fi gustat din ceva ce îi făcuse silă. Avem dovezi că aţi avut legături cu această tânără dispărută. Aşadar, spuneţi-ne cât timp a durat relaţia dumneavoastră cu domnişoara Zwolle?

— Dar nu am avut nicio relaţie cu ea. Niciodată nu m-am întâlnit cu ea în particular.

Era adevărat ce spunea? Matt încerca să-şi aducă aminte.

— Dacă ştiţi ceva despre locul în care se află, ce s-a întâmplat cu ea, orice informaţie de acest gen, domnule McB., acum este momentul să ne spuneţi. Va fi mult mai uşor pentru dumnea voastră.

Matt a ripostat:

— Dar nu ştiu nimic despre ea. Despre unde se află. Am întâlnit-o doar de câteva ori...

— Aţi afirmat că nu v-aţi întâlnit niciodată cu ea în particular?

— Eu... s-ar putea să o fi condus cândva acasă cu maşina. Cu câteva săptămâni în urmă. Prin noiembrie. M-a rugat...

— În octombrie.

— Era în octombrie?

Matt s-a uitat uimit la detectivul cel tânăr care-i oferise această informaţie. Nu voia să ştie cum de aflase.

— Mai exact, pe 25 octombrie.

Mintea lui Matt a luat-o la galop. Ce era ăsta, un joc? Dar de ce el? Credeau cumva că el, Matt McBride, era mai vulnerabil decât alt bărbat din Weymouth? Ştiau ceva despre el, despre trecutul lui, ceva despre care el nu avea cunoştinţă? Vorbiseră şi cu alţii despre el? Era ameţit, lipsit de vlagă. Citise despre cazuri în care poliţia, procurorii, martorii mincinoşi şi informatorii pot băga la pârnaie oameni nevinovaţi, dar de obicei aceşti oameni nevinovaţi sunt săraci, negri lipsiţi de apărare sau alte etnii minoritare, nu cetăţeni serioşi din Weymouth, New Jersey.

— Dacă aţi întâlnit-o pe domnişoara Zwolle şi cu alte ocazii, vă rugăm să ne spuneţi acum, a spus detectivul cel în vârstă, în stilul său politicos, dar rece, împingându-şi pe nas ochelarii cu ramă neagră de plastic şi încercând să sugereze că-l priveşte pe Matt McBride cu un minim respect, şi nu cu o certă suspiciune. Cu cât cooperaţi mai mult

cu noi, cu atât va fi mai bine.

Matt a răspuns în grabă:

— Dacă s-a întâmplat să fiu văzut cu Duana Zwolle în acea zi sau oricând altcândva spuneţi că s-a întâmplat, vă asigur că s-a întâmplat doar o dată şi nu a fost decât un accident. Sunt conştient că în aceste condiţii pare puţin probabil, dar...

Matt era deja asudat de-a binelea. Şi dintr-odată, şi-a adus aminte, ca de o scenă a unui film de care aproape că uitase, practic, o scenă fără un rol important în viaţa lui. (Cum să le spună el acestor oameni, acestor străini lipsiţi de empatie, că în toamna trecută avusese o scurtă aventură cu o femeie, o femeie pe care nu o iubise şi care nu-l iubise, şi despre care Tess nu avea nici cea mai vagă idee, nesuspectând nimic; iar acum aventura aia era sfârşită, consumată. Cum să le spună el acestor oameni că în contextul vieţii sale emoţionale această tânără străină, Duana Zwolle, nu însemnase mare lucru pentru el? Nu avea cum.)

— Mi-a spus că nu are cu ce să ajungă la Lismore. Uneori venea cu bicicleta la Weymouth, avusese un accident şi bicicleta era la reparat, apoi s-a nimerit să dea peste mine pe stradă, absolut întâmplător, şi m-a întrebat dacă o pot duce acasă.

Asta a fost tot. Atât şi nimic mai mult. Oare îl vor crede?

Acum îşi amintea totul: fata îmbrăcată în nişte haine care arătau de parcă ar fi dormit în ele, pătate de vopsea, şifonate; cu părul ei lung, aspru, nepieptănat, neîngrijit; cu aspect tineresc, arătând ca o puştoaică de liceu, şi nu ca o femeie de douăzeci si ceva de ani. Mă scuzaţi! Cred că ne cunoaştem... Numele dumneavoastră este Matt? Îl luase prin surprindere, îi zâmbise şi se apropiase de el pe trotuar. În faţa bibliotecii. Apăruse de nicăieri. Weymouth e o localitate mică şi prietenoasă, ai cărei locuitori îşi dau „bună ziua" unul altuia, îşi zâmbesc şi îşi fac complimente, aşa că nu a fost ceva neobişnuit sau cel puţin nu ar fi trebuit să pară a fi ceva ieşit din comun; doar că Matt fusese luat prin surprindere, pentru că fata, Duana Zwolle, care se prezentase încă o dată şi care-i strânsese mâna, părea mult prea entuziasmată.

Era clar că e timidă, dar agresivă; aşa cum doar cei timizi pot fi agresivi, punându-se în situaţii pentru care nu sunt pregătiţi. Aproape că era ca şi cum l-ar fi agăţat.

Dacă ar fi fost vorba despre o altă femeie din Weymouth care-l cunoştea pe Matt McBride mai mult din auzite, l-ar fi putut aborda cu uşurinţă şi subtilitate; Duana Zwolle părea lipsită de asemenea politeţuri sau subterfugii. Matt se întrebase dacă nu cumva îi făcea avansuri sexuale. Sau îşi imagina el (de fapt, mintea lui era cea care fugea atât de departe)? Bicicleta mea este la reparat. Mă întrebam dacă aţi putea să mă duceţi acasă. Dacă nu vă deranjez prea mult.

Bineînţeles că Matt a spus „da" imediat. Într-un fel, se simţea flatat că i se cere asta. Întâlnirea era oarecum nefirească, nu era atras de fata asta ciudată, nu era genul lui, dar mai mult ca sigur că ar fi fost bucuros să o ducă acasă cu maşina. Weymouth era un loc, o stare a firii, în care prietenii si vecinii rar îşi cereau unii altora un favor, asa cum făceau cei din Forked River, unde nimeni nu avea bani. Aşa că Matt a spus „da", cum altfel?

Pe 25 octombrie, fără îndoială. Cineva înregistrase această dată.

În maşină, Matt o adulmecase: părul. Da, este posibil să-l fi excitat. Părul acela lung şi ondulat. Trupul ei suplu, cu sâni mici şi coapse subţiri. Dinspre ea venea un val înţepător, sălbatic, de dorinţă. Mă vrea. Aceasta nu este o întâmplare.

Dar nu avea de gând să le spună nimic din toate acestea detectivilor de la Departamentul de Poliţie din Weymouth. Era prea ciudată situaţia. Nu ar fi reuşit altceva decât să îi facă şi mai suspicioşi. Ar fi fost mult prea mult din partea unui gentleman. Îi oferise protecţie unei fete aflate la ananghie. Nu era genul de bărbat care să vorbească în termeni duri sau critici la adresa vreunei femei.

Şi nu avea cum să le vorbească detectivilor nici despre cealaltă femeie, cu care avusese o aventură. O bine-cunoscută femeie din localitate, soţia unuia dintre cei mai prodigioşi oameni de afaceri. Detectivii sigur cunoşteau acel nume. Iar Matt avea de gând să-l protejeze.

Nu-i de mirare că transpira, că era agitat.

— Aşa că i-am spus „da". O s-o duc acasă. Părea atât de... neajutorată. Îmi părea rău pentru ea, să fie nevoită să meargă cu bicicleta. Ca să pună deoparte banii de combustibil, probabil.

Poate că nici măcar nu avea maşină. Cred că nu făcea prea mulţi bani din artă şi îmi era milă de ea şi...

Matt a făcut o pauză. Detectivii îl priveau cu o ironie impasibilă. Era clar că deţineau anumite informaţii, poate că nu întru totul corecte, despre care el nu avea nici cea mai mică idee.

— Uitaţi cum stau lucrurile: nu am intrat la ea în casă.

Atunci, când am dus-o acasă. Singura dată. Am dus-o cu maşina. Ca un favor. Nu am avut niciun interes... personal.

Detectivul mai în vârstă a spus:

— Şi-atunci cum a fost? Impersonal?

Detectivul mai tânăr a mormăit ceva spre colegul său, ceva ce Matt nu a putut să audă. Un joc de cuvinte cu personal, impersonal. O glumă, şi probabil o glumă porcoasă. Nemărginita inocenţă a lui Matt începea să pălească.

Amândoi detectivii au început să râdă. Matt era şocat, enervat. Observase că în colegialitatea lor, cel tânăr era acela care în momentele strategice îl făcea pe cel în vârstă să râdă. Cel tânăr era

buldogul irascibil care ar fi putut oricând să-l muşte pe vreun amărât de gleznă, în timp ce stăpânul lui ar fi întors privirea cu îngăduinţă. Şi când te gândeşti că Matt aproape crezuse că detectivul cel tânăr, cam de vârsta şi înălţimea lui, ar fi putut avea ceva compasiune faţă de el.

Compasiune! Îl urau de moarte pe Matt McBride.

Dacă ar fi ştiut că e un puşti venit din South Jersey, ajuns la Krell & Asociaţii să poarte bretele roşii, cravată de mătase neagră italiană şi pantofi scumpi din piele, cu atât mai mult l-ar fi urât.

— Poate că ar fi mai bine să sun un avocat, a spus Matt, simţind că se scufundă.

(Sau mai bine ar fi spus: să-mi sun avocatul.) Acum detectivii îl priveau cu un dispreţ vădit.

— Cum doriţi, domnule McB. Dacă consideraţi că este necesar...

— Se pare că mă acuzaţi de... ceva. Şi nu aveţi nicio dovadă, niciun drept...

— Noi nu facem decât să vă întrebăm dacă o cunoaşteţi pe Duana Zwolle, a cărei dispariţie a fost raportată, a spus impasibil detectivul în vârstă. Avem motivele noastre să credem că ştiţi unde se află şi ce s-a întâmplat cu ea.

— Am fost plecat! Am fost în Florida. Şi... am biletul de avion, rezervarea de la hotel... Sunt sigur că le mai am pe undeva, a spus Matt.

— Bine. Şi noi suntem siguri că le aveţi pe undeva, a spus detectivul cel tânăr.

— Aţi plecat din Weymouth în dimineaţa zilei de 29 decembrie, domnule McB. Dar tânăra a dispărut în seara zilei de 28 decembrie. Aţi fi avut timp, a spus celălalt detectiv.

— Aş fi avut timp să ce?

Detectivii l-au privit calmi pe Matt.

— Am fost acasă în seara aia, a spus Matt agitat. Pe 28 decembrie, îmi făceam bagajele pentru călătorie. Eram împreună cu familia. Câţiva prieteni au trecut pe la noi să bem ceva. Întrebaţi-i. (Sau poate că asta se întâmplase cu o seară mai înainte? Matt nu era tocmai sigur.)

— Domnule McB., soţia dumneavoastră ştie despre Duana Zwolle?

— De ce naiba îmi spuneţi McB.? Numele meu vă face să râdeţi sau care e treaba?

— „Domnule McBride"[3]... dacă aşa doriţi... Matt. Numele meu este Matt. Şi aş vrea să vă plac.

— Da, aşa aş dori.

— „Domnule McBride", soţia dumneavoastră, doamna McBride, ştie despre Duana Zwolle?

— Ce să ştie? Ce ar trebui să ştie?

— Poate despre relaţia dumneavoastră cu Zwolle, domnule McBride?

— V-am spus deja: nu am avut nicio relaţie cu Zwolle. Nu a fost nimic între noi.

Detectivii au schimbat o privire între ei. Matt nu a putut-o descifra. O privire încărcată cu o satisfacţie rafinată, ca a unor bărbaţi care tocmai au câştigat un pariu demult pus?

— Nu a fost nimic între voi doi, domnule McBride, a spus detectivul mai în vârstă.

— Întocmai.

— Deci nu ne puteţi fi de ajutor în investigaţie. Asta afirmaţi?

— Nu pot să vă ajut mai mult decât am facut-o deja.

Şi cu asta, discuţia ar fi trebuit să ia sfârşit, sau aşa se gândea Matt, dar detectivul mai în vârstă a continuat netulburat:

— OK. Când aţi văzut-o ultima oară pe Duana Zwolle?

— N-am idee.

Matt simţea că-i explodează creierul. Îi venea să-i lovească pe amândoi cu pumnii în faţă.

— Nu ştiu ce v-aş mai putea răspunde la o asemenea întrebare. Dacă aş fi ştiut, v-aş fi spus. Dar nu ştiu.

— Dar ce aţi făcut pe 20 decembrie, domnule McB.?

— Pe 20 decembrie?

— V-aţi întâlnit cumva în acea seară cu domnişoara Zwolle? Gândiţi-vă bine.

Fiind limpede că ajunsese în pragul disperării, Matt şi-a trecut mâinile prin păr.

Nu putea gândi, nu îşi putea aminti. Era posibil ca Duana Zwolle să fi fost invitată la vreuna dintre petrecerile de dinainte de Crăciun la care participase şi el? Îşi amintea vag ceva legat de cercul tinerilor artişti din care făcea şi ea parte şi care veniseră la recepţia dată de Sidney Krell la Weymouth Country Club. Participaseră mai bine de două sute de persoane. Băuse toată seară, se simţise bine, iar momentele acelea de voie bună se amestecau unele peste altele, cu tot felul de chipuri din mulţime.

— Nu ştiu. Nu cred.

— În noaptea aceea nu aţi condus-o acasă pe domnişoara Zwolle?

— Nu.

— Nici pe 24 decembrie, în Ajunul Crăciunului?

— În Ajunul Crăciunului? Bineînţeles că nu!

— Afirmaţi că nu aţi vizitat-o pe Duana Zwolle la ea acasă, în Lismore, şi nu i-aţi dus niciun cadou? Un şal alb de caşmir? Gândiţi-vă bine.

— Nu, sigur că nu. Eram împreună cu familia mea. De unde

naiba aţi mai scos-o şi pe-asta? Un şal alb de caşmir?

Detectivii au făcut un schimb de priviri. Cel în vârstă a spus, strâmbând din nas:

— Din jurnalul domnişoarei Zwolle.

— Din jurnalul ei?

— Aşa-i că nu ştiaţi că tânăra domnişoară ţine un jurnal, domnule McBride? Ar fi trebuit să ştiţi. Cele mai multe tinere au un jurnal.

Matt s-a împotrivit:

— Dar... cum aş putea eu să apar în jurnalul ei, când nu am avut deloc de-a face cu ea?

— Serios? Nu s-ar zice, nu şi dacă citeşti ce scrie acolo.

— Uitaţi ce e! Domnilor poliţişti, trebuie să fie o greşeală la mijloc. O neînţelegere...

— Detectivi, nu poliţişti.

— Suntem detectivi, domnule McBride.

— „Domnilor detectivi!" Ce a scris despre mine? Abia dacă mă cunoaşte. Aş putea vedea acest... jurnal?

— Pentru moment, jurnalul domnişoarei Zwolle nu face subiectul examinării dumneavoastră, a spus detectivul în vârstă.

— Atunci, de unde să ştiu că spuneţi adevărul?

— Dacă veţi fi arestat, dacă veţi fi reţinut în mod oficial, veţi şti. Avocatul dumneavoastră vă va pune atunci în temă.

— Să fiu arestat? Dar...

Din nou Matt a simţit că se scufundă. Ca şi cum creierul lui nu mai primea suficient oxigen. Era ca o scenă dintr-un film, un fel de interogatoriu nemilos, dar totuşi neoficial, pentru care detectivii îşi învăţaseră pe de rost scenariile, în schimb el, McBride, un biet nenorocit, nu avea habar despre ce ar fi trebuit să spună. Se simţea ca un boxer care a fost făcut K.O. în ring de către un profesionist. Nu avea nicio parte a corpului care să nu i se fi învineţit, care să nu-l doară, care să nu-i sângereze. Hristoase, până şi părul de pe cap îl durea. Un gust de fiere i-a umplut gura. Imediat ce indivizii ăştia vor pleca - şi chiar se pregăteau de plecare, din moment ce se ridicaseră în picioare - va da fuga la toaletă şi va vomita. Mâinile îi vor tremura toată ziua şi va fi ca vai de el, cu mintea rătăcită. (Ce mai avea trecut în agendă Matt McBride? O mulţime de apeluri telefonice. Şi un prânz de afaceri cu un client la Saddlebrook Country Club.)

În timp ce detectivii se îndreptau spre uşa biroului, Matt a mai făcut o încercare disperată:

— Bănuiesc că... aţi căutat în Water Gap? în apele râului? Dacă...

Detectivii i-au zâmbit lui Matt cu subînţeles, aşa cum zâmbeşti unui câine tolomac care se ridică în două labe, făcând o poznă de un

patetism disperat.

— Bineînţeles. Am căutat.

— Poate că pur şi simplu a plecat undeva. De una singură. Că aşa a vrut ea. Ea... bănuiesc că Zwolle a fost măritată cândva. Sau... a avut o relaţie cu cineva, vreun artist. Ceea ce vreau să spun este că viaţa ei, viaţa ei personală, ar fi putut fi una... complicată.

Matt nu era tocmai sigur de ce voia să spună, doar că, acum că detectivii erau pe picior de plecare, ar fi vrut ca ei să mai rămână. A fost informat că, deşi nu va fi arestat, era sfătuit să nu plece din Weymouth fără să le dea de ştire. Altfel, ar putea fi eliberat un mandat de arestare pe numele lui. „Dacă nu altceva" - aşa cum se exprimase detectivul mai în vârstă -, era martor în investigarea unei crime, aşa că era obligat să le spună tot ce ştie sau tot ce bănuieşte, altminteri risca să fie întemniţat cu acuzaţia de obstrucţionare a unei anchete penale. Va trebui să le înmâneze documentele de călătorie pe care le-a precizat şi orice altă hârtie care dovedea pe unde umblase în ultima săptămână. Asta însemna numele şi adresele persoanelor cu care se întâlnise. Era „sfătuit cu insistenţă" să facă o relatare a traseului, să menţioneze tot ce făcuse începând cu după-amiaza zilei de 28 decembrie, când fusese văzută ultima oară Duana Zwolle de un vecin din Lismore. Era „sfătuit cu insistenţă" să facă o declaraţie scrisă a versiunii lui despre relaţia pe care o avusese cu Zwolle. Şi orice altceva i-ar trece prin minte despre locul în care s-ar putea afla tânăra, dacă într-adevăr ea ar fi decis să plece de una singură.

— Într-un caz în care avem de-a face cu o persoană dispărută, nu excludem nici această variantă.

— Sau cine ar putea fi vinovat de dispariţia ei, sau de ce.

— A fost răpită. Ăsta este cuvântul, nu-i aşa... „răpită", a spus Matt simţindu-se de-a dreptul stupid.

Suna ca titlul de pe prima pagină a unui tabloid, despre o soartă care te-ar face să tresari.

Detectivii i-au înmânat lui Matt cărţile lor de vizită. Un scris negru pe fond alb.

Departamentul de Poliţie din Weymouth. Bărbaţii aceştia, şi Matt ar face bine să ţină cont de asta, erau angajaţi ai statului: agenţi guvernamentali locali. Salariile lor erau cu mult sub al lui Matt McBride. I se părea nedrept şi le înţelegea resentimentele.

Cei care locuiesc de generaţii în această zonă nord-centrală a statului New Jersey au tot dreptul să nu fie tocmai ospitalieri cu mulţimea de venetici cu bani care se mută în cartiere din oraşul lor natal, făcând să sară preţurile proprietăţilor şi taxele şi afectând peisajul rural. Matt a studiat numele de pe cărţile de vizită: Phelan, Ricci.

Mai mult ca sigur că cel în vârstă era Phelan, iar cel tânăr, Ricci.

Erau o echipă. Iar el era obiectul muncii lor, cea din schimbul unu.

Aveau să-şi scrie raportul despre Mathias McBride. Detectivul Phelan, al cărui prenume s-a nimerit să fie Matthew, tocmai îi spunea că se vor revedea curând. Ca şi când ar fi vrut să-l mai înveselească, acum, când i se înecaseră toate corăbiile, Phelan i-a spus, zâmbindu-i cumpătat:

— Domnule McBride, se prea poate să ştiţi mai multe decât credeţi. Ne-am obişnuit ca în cursul investigaţiilor de acest fel să întâlnim oameni care ajung să se surprindă pe ei înşişi, întotdeauna ştiu mai multe decât cred că ştiu.

Lui Matt, în toată buimăceala lui, vorbele detectivului i s-au părut o epifanie fără pereche.

— „Întotdeauna, oamenii ştiu mai multe decât cred că ştiu."

O să tin minte asta.

Acela a fost momentul în care detectivul mai tânăr, Ricci, cel cu privire la care Matt sperase, fantazase că va fi de partea lui, a spus ceva la care nu s-ar fi aşteptat.

Tânărul uşor răguşit îşi înfăşură în jurul gâtului un fular albastru de lână, unul dintre acele articole de îmbrăcăminte pentru bărbaţi care semnalează prezenţa unei femei în viaţa lui, o dovadă de afecţiune şi respect care îi face pe ceilalţi să îl perceapă într-o lumină aparte, aşa cum îl percepea şi Matt, care din nou s-a simţit dezamăgit, nevenindu-i să creadă că ei doi erau cât se poate de diferiţi, aflaţi de părţi diferite ale baricadei, când, deodată, a arătat spre o fotografie de pe peretele biroului lui Matt şi a spus:

— Îmi place.

Îmi place. Matt a zâmbit derutat. Ca şi cum ar fi primit o pasă de la un superstar al unei echipe de baschet. Bun şi-acum? Nu avea încotro, trebuia să-i răspundă pe măsură.

— Eu... eu am făcut fotografia. Este una dintre fotografiile... mele, a spus Matt.

Fotografia avea o ramă discretă şi era acoperită Cu geam. La prima vedere părea un desen abstract, dar dacă te apropiai, observai că era vorba despre o scenă de noapte de pe autostradă (de fapt, staţia de taxare de pe autostrada New Jersey), pe o ploaie torenţială; în prim-plan, un imens camion diesel grăbea printr-o pânză de stropi şi ceaţă, iar în plan îndepărtat, departe de linia mediană, se desfăşura scena unui accident. Undeva, nişte resturi care mocneau, cioburi împrăştiate, vâlvătăi. Mai încolo, ambulanţe şi alte maşini de intervenţie, maşini de poliţie şi camionete. Ceva festiv anima scena de groază. Sau, invers, exista un substrat înfricoşător în ceea ce părea a fi o scenă scăldată în culoare şi garnisită cu lumini strălucitoare. Iar acum, revăzând scena prin ochii detectivului, Matt a fost nevoit să realizeze că era şi o „punere în scenă". Multe dintre aceste fotografii -

semnate „Nighthawk" -
surprindeau puneri în scenă, ascunse sub masca unor compoziţii de o impresionantă idiosincrazie şi o frumuseţe aparte.

— Nu a fost decât un cadru norocos, a spus Matt. Adică... pentru mine, în orice caz. L-am surprins când am fost prima oară la New Jersey, pe drumul de întoarcere dinspre Manhattan, la staţia de taxare de pe autostradă.

Ar fi vrut să spună mai multe, să vorbească cu emoţie despre ce însemnase acea împrejurare pentru el, când a îndrăznit să parcheze maşina pe marginea autostrăzii, când a ieşit din maşină sub rafala ploii, cu camioanele grăbind pe lângă el, cu tensiunea care îl acaparase în timp ce ţinea strâns aparatul de fotografiat.

— Îmi place că este o fotografie care incită, a spus Ricci. Te atrage. Arta contemporană nu îmi spune prea multe, dar o fotografie ca aceasta, inspirată din realitate, te pune pe gânduri.

Phelan, detectivul mai în vârstă, se holba la fotografie, împingându-şi cu reticenţă ochelarii pe nas.

— Faceţi fotografii sub numele de „Nighthawk", corect? Este un fel de...
pseudonim? l-a întrebat Ricci pe Matt.

— Pseudonim? Nu chiar. Adică, Nighthawk nu este ceva secret, spuse Matt. Nu e mare grozăvie. Nu este decât un nume pe care îl folosesc. Din motive profesionale.

Mai târziu i-a venit în minte că Phelan şi Ricci îşi făcuseră temele, având toate datele despre Matt McBride. Ştiau despre pasiunea lui pentru fotografie. Ştiau despre Nighthawk.

— „Nighthawk". Fotografiile au fost publicate în ziarul Star Ledger, corect? a întrebat Ricci. Şi în revista Jersey Monthly. Le urmăresc, întotdeauna mi-au plăcut. Mereu găseşti în paginile lor ceva care să te pună pe gânduri.

De perete mai erau agăţate şi alte fotografii semnate de NightJiawk. El însuşi le înrămase şi le agăţase. Ceva specific orgoliului domnului McBride. Dar, ei bine... era şi mândru de fotografiile lui. Clienţii abia dacă se uitau în direcţia fotografiilor, iar puţinii care o făceau, nu aveau niciun comentariu în privinţa lor.

— Sunt... Această vizită m-a neliniştit profund. Aş fi vrut să vă pot ajuta în legătură cu ea, cu Duana Zwolle, dar...

Atâta a mai apucat să spună Matt, şi asta pe grabă, în timp ce detectivii ieşeau din birou.

La un moment dat, spre marea lui supărare şi durere, şi-a amintit că niciunul dintre detectivi nu i-a strâns mâna la plecare. Nici măcar Ricci.

6

Dar nu am avut nimic de-a face cu ea! Nimic!

Nu am atins-o niciodată, abia dacă o cunoşteam.

Nu a fost nimic între noi, vă rog să mă credeţi.

Dacă a fost rănită, dacă a fost ucisă...

Nu ştiu nimic despre asta. Aşa să-mi ajute Dumnezeu!

Imediat ce Phelan şi Ricci au demarat în maşina neinscripţionată a poliţiei, Matt s-a dus mai întâi la toaleta bărbaţilor, apoi a tras tare chiar şi în pauza de prânz ca să răspundă apelurilor nepreluate şi ca să stea de vorbă cu toţi cei care mai sunau între timp. Avea să lucreze la foc continuu, urmând o productivă zi de lucru de zece ore care avea în program o vânzare de ultim moment, la faţa locului, a unei proprietăţi „junior estate" construită la comandă, de 850.000 de dolari, şi situată într-o subdiviziune a Fox Hollow Hills, către un tânăr cuplu de experţi care se mutau la Weymouth din Montclair. Comisionul companiei Krell & Asociaţii pentru această vânzare era de 6%, incluzând un bonus de 1% pentru Matt McBride - 8.500 de dolari pentru aproximativ trei ore de muncă.

Aşa că, pe seară, când Tess l-a întrebat cum i-a fost ziua, Matt a putut să-i răspundă că prima zi de luni din noul an, din 1998, fusese o zi bună, o zi foarte bună.

Poate ar fi fost mai bine să nu-i vorbească despre vizita detectivilor? Despre jurnal? Poate ar fi fost mai bine să nu o supere, să nu pună în pericol fericirea familiei?

Acea fericire, care deodată i se părea ca o flacără ce abia mai pâlpâia, pe care orice rafală iscată din senin putea s-o stingă.

7

Mânia lui Dumnezeu. Seara târziu, după ce s-a asigurat că Tess şi băieţii au adormit şi că avea toată casa la dispoziţie numai pentru el, s-a instalat într-una dintre camerele de la parter, o cameră întunecată în care doar o lampă licărea pe masă

În faţa lui şi, ca în transă, a început să pună pe hârtie, mai întâi în grabă şi lipsit de logică, apoi cu mai multă stăpânire de sine, „itinerariul" de săptămâna trecută şi povestea în detaliu a „relaţiei" cu dispăruta Duana Zwolle. Notiţele erau scrise de mână cu un stilou negru, aurit, având gravat numele Krell & Asociaţii. Îşi înşirase în faţă documentele doveditoare plăţilor aferente călătoriei în Florida, voucherele de la hotel, orarul de zbor pe care i-l printase agentul lui de turism. Drumul de la Newark la Miami, hotelul din Miami, mai multe moteluri în partea de est a regiunii Everglades, hotelul Hilton din Pavilion Key de pe Coasta de Vest. Maşina închiriată de la Miami spre Sarasota. Zborul de la Sarasota la Newark. Alibiul meu, îşi spunea el.

Ce situaţie înjositoare, degradantă. Să fie nevoit să dea explicaţii unor străini. Să dovedească faptul că nu s-a aflat în apropierea locuinţei din Lismore, New Jersey, a Duanei Zwolle, că nu avea cum să fie el cel care răpise o tânără cu forţa.

S-o răpească şi s-o omoare. Poate chiar să o şi violeze înainte de a o omorî. Căci cu siguranţă aceasta fusese soarta Duanei Zwolle, din moment ce nu mai fusese văzută de o săptămână.

Mânia lui Dumnezeu. Niciodată nu crezuse în existenta iadului; în copilărie, nu se temea deloc de focul iadului, în schimb credea în mânia lui Dumnezeu.

În ciuda numelui şi a descendenţei sale irlandeze după tată, fusese botezat în cultul luteran. Mama lui fusese o creştină practicantă, probabil undeva în jurul vârstei de patruzeci de ani devenită un pic dereglată („dereglată" era termenul pe care îl folosea tatăl lui în mod curent şi care reprezentase un consens în familia McBride), care se ruga cu devoţiune pentru mântuirea sufletului. ÎI dusese la biserică alături de ceilalţi copii până la unsprezece ani, atunci când începuse să se răzvrătească. Avusese loc o scenă destul de violentă, neaşteptată şi neprevăzută: mama lui îl plesnise şi-l scuturase zdravăn, aşa că, disperat, nu avusese altă opţiune decât să o împingă, iar ea se împleticise exact ca într-un film de comedie şi se lovise de aragazul din bucătărie, strigând de durere şi de indignare: „Drac împieliţat!"

Cu toate astea, Matt îşi iubise mama. Ar fi vrut să o poată face fericită, dar nu ştiuse cum altfel decât mergând cu ea la biserică şi rugându-se cu ea, lucru pe care nu mai era deloc dispus să-l facă. Se simţea vinovat faţă de ea şi profund jenat din cauza ei, dar învăţase să-i evite atât stările euforice, cât şi excesele de mânie. Iar atunci când a mai crescut, în jurul vârstei de treisprezece ani, îşi găsise de lucru după orele de şcoală şi cu normă întreagă în timpul vacanţelor de vară, ocupaţii care îl ţineau departe de casă cu orele şi care îi asigurau bani şi o anume independenţă specifică doar adulţilor. Avea doi fraţi mai mici şi o soră, şi ea mai mică, cu un uşor retard, şi i-ar fi plăcut să crească mai repede ca să nu mai aibă de-a face nici cu ei. Drac împieliţat!

Nu era deloc aşa, se temea de mult prea multe lucruri. Tatăl lui nu credea în rai - sau în iad - sau în toată povestea cu „lumea spiritelor", aşa cum o numea el cu dispreţ. Dar la fel de adevărat e că tatăl lui, care, în copilăria lui Matt, îşi lăsase baltă familia de câteva ori, rătăcind departe de Forked River, şi iar înapoi, nu prea credea în nimic. Mânia lui Dumnezeu o puteai recunoaşte de unul singur, nu îţi trebuia cine ştie ce pregătire pentru asta. Puştiule, tu trebuie să fii primul care loveşte. Nu aştepta să o încasezi. In cea mai mare parte a copilăriei lui, tatăl lui Matt fusese camionagiu de cursă lungă, slujbă

care îl ţinea mai mereu pe drumuri. Lucra pentru Teamsters Union şi avea un salariu destul de bun. De cele mai multe ori, trimitea acasă o parte consistentă din salariu. În felul lui, era un familist responsabil; îşi iubea copiii. Ca să le demonstreze cât îi iubeşte, uneori trebuia „să-i bată să scoată untul din ei" - de fapt, el nu le făcuse rău niciodată... prea mult. Matt, cel mai mare dintre fii, avusese cea mai mare nevoie de disciplinare, dar în acelaşi timp fusese şi fiul cel mai iubit de tată, pentru că îi semăna cel mai mult. Pe amândoi îi chema „Mathias", dar niciunuia nu i se spunea „Mathias". Lui Matt îi plăcea că poartă acelaşi nume cu tatăl lui, dar în niciun caz nu accepta să i se spună „junior".

Ceea ce ştia sigur despre tatăl său voinic, mătăhălos şi cărunt era că îl admira.

Deşi trebuia să fii precaut dacă te aflai în apropierea lui. Pe de altă parte, tatăl lui Matt arareori dădea pe acasă, iar când era pe drum, suna doar din când în când, iar când suna, de cele mai multe ori o făcea la ceas târziu din noapte, probabil beat, deşi genul de beţie prietenoasă, sentimentală, astfel încât să-l poţi iubi din depărtare, atunci când se afla în Alabama, la o mie cinci sute de kilometri, în Connecticut, la cinci sute de kilometri, sau în California, la două mii de kilometri de casă. Ţi se punea un nod în gât atunci când la celălalt capăt al liniei auzeai vocea lui veselă şi răguşită.

Hei, puştiule, care mai e treaba? Să ai grijă de mama ta, da? Cum mai e vremea pe acolo? Am văzut la televizor că toarnă bine pe coasta Atlanticului! Ce bine de noi că nu locuim în vreo viloaie de milionar din Caraibe, nu-i aşa? Douăzeci de ani mai târziu, aflat în opulentul orăşel Weymouth din centrul New Jersey, Matt rememora acele lungi seri de vară din Forked River când tatăl lui era acasă, bând bere şi jucând softball cu el şi fraţii lui, sau acele duminici când, pe nepusă masă, se urcau în maşină şi mergeau de-a lungul coastei spre Atlantic City ca să mănânce caramele, să ia câte un hotdog pe faleză, să piardă câteva ore la aparate prin cazinouri - „Maică-ta nici nu o să bage de seamă că am plecat". Arzând de nerăbdare să fie luat într-o astfel de aventură, într-o călătorie dus-întors de o sută treizeci de kilometri, deşi Matt îşi dădea seama că asta era ceva obişnuit pentru camionagiul învăţat să conducă mai multe sute de kilometri într-o singură zi, reuşind să rămână treaz doar cu cafea şi pastile energizante şi o chestie căreia i se spunea „îngheţată" - „cristal" - pe care tatăl lui o lingea de pe degete.

Tatăl lui Matt era cel mai fericit atunci când era pe drum. Matt îl înţelegea perfect.

Întâmplarea făcea ca tatăl lui Matt să-l cunoască pe tatăl fetei dispărute.

Făcuseră şcoala primară împreună. Cazul l-a răscolit şi l-a dezgustat multă vreme, iar atunci când era acasă, nici nu mai vorbea

despre altceva. Fie beat sau treaz. Era convins că poliţia ştie mai multe decât lasă să se înţeleagă c-ar şti. Era convins că făptaşul era un tip din zonă, cu care Marcey se cunoştea - „Doar nu ar fi plecat cu vreun străin, nu-i aşa?" Părerea generală în Forked River era că un străin o răpise. O groază de lume se perinda prin Forked River mergând spre şi venind dinspre Atlantic City. Atunci când Marcey Mason dispăruse, când sute de omeni o căutaseră prin împrejurimile Forked River, inclusiv colegii ei de liceu oferindu-se voluntari, inclusiv Matt, tatăl lui Matt era pe drum, dar suna din două în două seri ca să întrebe dacă „biata fată" fusese găsită. Trăieşti la un moment dat nişte vremuri în care, după cum îi spunea tatăl lui, ţi-ai dori ca Dumnezeu să existe. Cineva la care să te rogi. Şi ţi-ai dori ca iadul să existe de-adevăratelea pentru ca nemernicul ăla care făcuse aşa ceva să ardă în chinuri pe vecie. În caz că pun mâna pe rahatul ăla ordinar, n-ar fi suficient doar să-l omoare sau să-l execute.

8

NUME NECUNOSCUT. Viziunea i s-a arătat în vis. Aşa a înţeles că este neprihănită.

Şi nu venită din lumea celor păcătoşi.

Ce ştiţi despre Duana Zwolle, l-au întrebat şi el Ie-a răspuns că nu ştie nimic, dar că auzise de dispariţia ei şi că se roagă pentru ea. Cred în puterea rugăciunii, Ie-a spus el solemn. Şi-a mângâiat barba şi ştia că în sinea lor râd de smocurile lui rare de păr. O barbă blond-argintie, în contrast cu nuanţa mai închisă, nisipie, a părului de pe cap. Puterea rugăciunii, Ie-a spus el.

Ştia că râd de el pe la spate. Ştia ce gândesc despre el. Ştiuse şi ce gândea fata despre el.

Cel care jinduieşte, dar nu acţionează, cultivă ciuma[4]. Ar fi vrut să le spună aceste cuvinte ale lui William Blake, dar era prea viclean ca să le rostească. Pentru că ei nu erau decât nişte detectivi aflaţi în căutarea fetei, iar el trebuia să-şi păstreze prezumţia de nevinovăţie, şi nu să-i provoace.

NUME NECUNOSCUT. Un om cu inimă mare. Presăra coajă de pâine pe apă pentru păsările ghemuite pe malul râului, ştiind că ochii ei îl urmăresc de la fereastra înaltă a mansardei. Şi ea Ie-a spus prietenilor ei: Ce om bun. Un om simplu. Nu ca noi, ceilalţi. Iar prietenii au spus şi ei mai departe, şi astfel s-a dus vestea.

Nu erau primii care îl judecau greşit pe NUME NECUNOSCUT. Care îl tratau cu superioritate. Şi nici ultimii.

Atunci când au venit să-l ia la întrebări, se afla în rulota lui, pe drumul spre Clinton Falls. Grăbeau pe drumul înzăpezit. Respiraţia-i învăluia în aburi şi aveau capul descoperit. Ştia că maşina lor e o

maşină de poliţie, chiar dacă nu era inscripţionată cu însemnele poliţiei, şi că ei sunt poliţişti, chiar dacă nu purtau uniforma de poliţist.

Abia începuse anul nou şi el se aşteptase ca ei să-l caute. Ei sau alţii ca ei. Aşa că era pregătit. NUME NECUNOSCUT nu era niciodată prins nepregătit.

Ce ştiţi despre Duana Zwolle, l-au întrebat ei, iar el nu Ie-a râs în faţă cum ar fi meritat şi nu Ie-a spus Eu ştiu ce voi nu ştiţi despre Duana Zwolle, ci le-a răspuns serios că nimic, că nu ştie nimic şi că dispariţia ei nu-l surprinde. Şi ei au întrebat de ce. Iar el, cu o alură tristă, asemenea unui Hristos care a iubit şi compătimit omenirea, Ie-a spus Fiindcă mi-a zis cândva că s-ar putea să fie nevoie să fugă spre vest dacă acel bărbat ar ameninţa-o. Şi ei au întrebat care bărbat. Şi el a spus că habar nu are.

Fostul ei soţ? au întrebat ei, iar el a dat din cap că nu ştie. Sau altcineva? au întrebat ei. Şi el iar a dat din cap că nu ştie.

L-au mai întrebat ce-i cu acel hambar, iar el Ie-a explicat că acolo este atelierul lui.

Este sculptor. Veniţi să vă arăt! Şi i-a condus cu nerăbdare la hambarul părăginit, fără să-şi mai tragă o haină pe el, cu respiraţia aburindă şi cu părul şi barba fluturând prin vântul rece, iar în atelier au contemplat în tăcere, ca într-un spaţiu sacru, capodopera lui NUME NECUNOSCUT, de care nu voia să se despartă. Căsătoria raiului cu iadul, cum o numise. Cinci figuri feminine în mărime naturală, cu feţe de manechine pictate. Modeste şi perfecte, după părerea lui, spre deosebire de femeile reale, impertinente şi murdare. Figurile erau realizate din resturi metalice adunate de prin diferitele locuri în care lucrase, dar frumos lustruite, şi dintr-un amestec de ceară, argilă şi nisip, lemn sculptat şi pânză ţesută, cu ochii din sticlă, acele bile marmorate cu care se joacă copiii. Le-a explicat ce exprimă arta lui. Se prea poate să le fi vorbit prea aprins şi cu prea multă pasiune. Şi asta pentru că nu mulţi îi trecuseră pragul atelierului de când se mutase în Clinton Falls, iarna trecută. Mai era femeiuşca aia, Brough, care ţinea la el şi care venea să-i gătească şi să-i facă curat, dar aia era o ignorantă în ceea ce priveşte arta şi îi plăcea tot ce ieşea din mâinile lui. Ca să nu mai vorbim de cât de mult îi plăceau barba şi cocoşelul lui. Cel mai în vârstă dintre detectivi îl întrerupse ca să-l întrebe Vindeţi multe din lucrările astea, domnule Gavin?, iar el izbucnise în râs ca să îşi mascheze furia, explicându-i că ar accepta să vândă Căsătoria raiului cu iadul doar unui muzeu şi doar ca ansamblu. Din ce vă câştigaţi existenţa, domnule Gavin? l-a întrebat detectivul, iar el a spus încet că uneori mai vinde câteva creaţii, figurine de mici dimensiuni, sculpturi de animale şi păsări, pe care le expune într-o galerie din Weymouth şi în alta din New Hope. Şi că e şi sudor.

Detectivul mai tânăr, care purta în jurul gâtului un fular albastru ca cerul, exact în nuanţa ochilor celui mai vechi manechin al lui, se sucea încoace şi încolo pretinzând că admiră manechinele (când, de fapt, ochii lui de culoarea nisipului scrutau cu repeziciune prin fiecare colţ şi crăpătură a atelierului şi chiar a reuşit să păşească, ca din greşeală, pe marginea unei cutii de carton, turtind-o) şi a spus: La aceste statui - aşa le spuneţi, nu? - pare să fie mult de muncă, vă ia destul de mult timp. De unde vă inspiraţi, domnule Gavin? Iar el, cu smerenie, le-a spus purul adevăr: Viziunile ni se arată tuturor în vise. Iar artistul este cel care şi le aduce aminte.

Apoi au plecat. Ceea ce el abia aştepta.

I-a privit zâmbind din rulotă. Şi-a mângâiat barba rară şi a râs. Desigur că prostovanii ăia ignoranţi l-au crezut. Ca şi în alte daţi. Vor verifica ceea ce le spusese că făcuse în noaptea dispariţiei, dar femeiuşca Brough, care îl adoră pe NUME NECUNOSCUT, ştia ce să spună. Şi cum să spună. Nu dintr-o bucată, ca şi cum ar fi învăţat pe de rost. La fel şi puştiul ăla, Randy, care e greu de cap, dar încăpăţânat. Îşi vor aduce aminte cum s-au uitat la televizor în seara aceea. Cum s-au uitat împreună şi s-au simţit bine. Acasă la femeie, în Lismore. Da, rămăsese la ea peste noapte, aşa cum făcuse de multe ori. Nu e nicio ruşine în asta, că doar urmau să se căsătorească.

Cel puţin aşa credea femeiuşca Brough.

În cele din urmă, detectivii au plecat. Nu cercetaseră rulota. Nu aveau niciun mandat să cerceteze rulota. Şi niciun motiv s-o facă. Nu ar fi găsit nimic dacă ar fi cercetat rulota. Sau camioneta Ford veche de doisprezece ani, parcată pe alee. Sau hambarul.

Nu era cu adevărat suspect. Chiar dacă l-au interogat, asta nu înseamnă că era cu adevărat suspect. În douăzeci şi unu de ani, doar de două ori mai fusese interogat: în Mountainhome, Pennsylvania şi în Salem, Delaware. Şi de fiecare dată pe teritoriul lui, nu la sediul unei secţii de Poliţie. Şi nu fusese trecut în niciun registru, în computerul lor nu s-ar fi găsit nicio referire la Joseph Gavin. Pentru că răspunsurile sale au fost întotdeauna simple şi la obiect. De fiecare dată când femeiuştile au fost răpite, se pare că el a răspuns satisfăcător anchetelor şi nu a fost niciodată un suspect demn de luat în seamă. E sigur de asta.

Nu fusese nicicând arestat în viaţa lui. În aproape patruzeci de ani, dacă e să ne luăm după calendar. Şi niciodată nu va fi arestat pentru că Dumnezeu ar pogorî o minge de foc pentru a arăta că este de partea lui.

Dumnezeu să te aibă în marea milă a Lui, Joseph! a şoptit ea când el i-a scos căluşul şi ea a putut să vorbească şi să respire. Dumnezeu să aibă milă de noi amândoi.

Dar Dumnezeu a ascultat rugăciunea femeiuştii doar pe

jumătate.

9

Uneori, sentimentul de vinovăţie îţi lasă un gust amar. Chiar dacă eşti nevinovat. Fără prihană.

— Nu ai nicio legătură cu asta, Matt, aşa-i? Cu fata.

Sidney Krell i-a adresat întrebarea lui Matt McBride pe şleau, în stilul lui direct, fără ocolişuri. Fără să îl invite pe Matt să ia loc.

— Nu, niciuna.

Dar cum naiba ai aflat despre asta? Atât de repede.

N-a mai adăugat nimic cu bună ştiinţă, lingându-şi rănile şi potolindu-şi furia, dându-i timp lui Sidney Krell să cugete la ceea ce spusese. De vreme ce spunea adevărul, ce rost avea să se justifice? Nici de-al naibii n-avea de gând să facă asta.

Era şocat cum de ştia Krell despre presupusa lui relaţie cu fata, dar nici asta nu avea de gând să arate. Matt McBride spunea şi el lucrurile pe şleau şi fără ocolişuri; acesta era unul dintre motivele pentru care se înţelegea aşa de bine cu angajatorul lui.

Era 6 ianuarie, aproape de amiază. Marţea ce a urmat teribilei zi de luni din noul an. Matt nu-i povestise nimic lui Tess despre vizita detectivilor şi îşi petrecuse cea mai mare parte din noapte punând cap la cap un document pe care să-l trimită acestora, iar capul îi vuia acum de tot felul de întrebări şi proteste şi negări. Se gândea că îl aşteaptă o zi de muncă cum nu se poate mai aglomerată la Krell & Asociaţii, muncă asupra căreia avea să se concentreze ca să dea uitării orice altceva, iar acum Sidney Krell, care îi era mai apropiat decât oricine altcineva de pe lumea asta (asta de când tatăl lui Matt murise), îl convocase în biroul lui cu o oră înainte ca cei doi bărbaţi să plece la un prânz de afaceri la Weymouth Country Club cu mai mulţi investitori, sub pretextul că voia să îl pregătească pentru întâlnire, aşa cum făcea adesea în astfel de situaţii; şi, în loc de asta, îi adresase acea întrebare care-l făcea să se simtă lezat.

Doar dacă nu cumva întrebarea era îndreptăţită, se gândea Matt.

Krell îl privea cu ochi ageri şi apoşi. Aşa-i că nu m-ai minţi, fiule? Un beculeţ s-a aprins pe telefonul lui Krell, indicând că are un apel în aşteptare, dar Krell a ignorat semnalul. Ochii îi erau împăienjeniţi de capilare sparte, la fel şi nasul borcănat; îmbrăcat într-un costum şifonat de o mie de dolari, croit pe comandă în Hong Kong, stătea cocoşat la biroul lui din lemn masiv, ca un vultur asupra prăzii, şi îşi sugea buzele. Respira hârşâit, de parcă ar fi alergat pe scări.

— Aşa credeam şi eu, fiule. Doar am vrut să o aud din gura ta, a spus Sidney Krell.

— Ei bine, după cum ai auzit, Sidney.

Pe Matt îl deranja că Sid Krell ştia deja, indiferent ce ştia. Despre fata dispărută, despre jurnal. Probabil că ştia şi despre vizita-surpriză a detectivilor. Nimic nu-i scapă lui Sid Krell din Weymouth, cum îi plăcea lui să se laude. Odată, când îl invitase pe Matt în oraş să bea ceva împreună, îi spusese că Sid Krell este asemenea unui păianjen bătrân şi gras, aşezat la pândă în centrul unei enorme pânze, atent la tot ce mişcă prin Weymouth. Orice tremur al acestei pânze ajungea invariabil la el. Fiecare vânzare-cumpărare a unui imobil, fiecare contract însemnat, împrumut, parteneriat, proces, faliment, poveste de succes, trădare nu scăpa urechilor lui. Orice zbura şi nimerea în plasă - orice zbura şi se prindea în plasă - nu se putea să treacă pe lângă el.

Cu vocea-i răguşită şi prietenoasă, Krell i-a spus:

— Ia loc, Matt. Hai să vorbim.

De abia dacă trecuseră douăzeci şi patru de ore de când Phelan şi Ricci îl luaseră la întrebări pe Matt McBride. Dar zbuciumul lui interior părea că durează de secole.

Nimic nu va mai fi ca înainte, niciodată. Asta-i răzbunarea ei.

— Matt, poate că nu vrei niciun sfat din partea mea. Poate crezi că te priveşte doar pe tine. Dar într-o situaţie neplăcută ca asta, în care sunt amestecaţi nişte poliţişti care investighează, nu pot decât să ţi-l recomand pe Jules Cliffe. Îl cunoşti pe Jules, aşa-i? Cred că ţi l-am prezentat la un moment dat pe terenul de golf.

Krell nu-i făcuse cunoştinţă cu avocatul, dar Matt nu a intervenit pentru atâta lucru. Evident că auzise de Cliffe; ca şi Sidney Krell, Jules Cliffe era renumit în oraş, un avocat controversat şi scump.

— Sunt de acord că nu este deloc ieftin, a spus Krell cu o ridicare din umeri, dar merită. Şi pot şi eu să te ajut, să ştii.

Dacă se ajunge până acolo.

Dacă se ajunge până acolo.

Matt îşi trăsese un scaun masiv din piele şi crom aproape de biroul lui Krell, aşa cum făcea de fiecare dată când se consultau înainte de o întrevedere de afaceri.

Gustul amar pe care îl simţea pe cerul gurii era mai puternic acum, iar de când păşise în imensul birou al lui Krell înghiţea-n sec încontinuu. Ar fi vrut să creadă că tot ce voia Sid Krell nu era decât să îl ajute. În trecut fusese generos cu el de nenumărate ori, aşa cum se dovedise a fi cu fiecare tânăr asociat, dar Krell avea de fiecare dată şi un alt interes pentru care îşi oferea ajutorul, mult mai profund şi eliptic, pe care nu îl arăta niciodată de la bun început.

— Mulţumesc, Sid, dar nu am nevoie de avocat, a răspuns Matt politicos.

— Nu ai nevoie sau nu vrei? Gândeşte-te bine, fiule! a pufnit Krell, parcă scoţând flăcări pe nas.

Cine altcineva îi mai spusese lui Matt de curând să se gândească bine?

Simţea cum îi creste tensiunea.

Krell vorbea într-un fel al său, făcând apel la limbajul de argou, de tip dur, limbaj pe care-l dobândise de la prezentatorii emisiunilor de televiziune sau din filme şi de care se folosea ca să îşi ascundă inteligenţa, viclenia şi bunul gust care-i curgea prin vene.

— Pune mâna pe un avocat precum Cliffe şi poliţiştii o să bată repede în retragere. Procurorul - care e un vechi prieten de-al meu, de pe vremea când făceam amândoi parte din consiliul de conducere al districtului - o să bată şi el în retragere, nefiind chiar dornic să fie luat de tâmpit în public. Pentru că asta fac tipii ăştia, strategia pe care o aplică în numele legii, şi nimeni nu-i poate condamna pe ticăloşi, fiindcă la fel procedează cu mai toată America, îl strâng de coaie pe un tip cumsecade, cinstit, un tip naiv, despre care ştiu bine că este nevinovat, un tip aşa ca tine, crezând că pot stoarce nişte informaţii de la el, informaţii pe care altcumva nu li le-ar pune pe tavă. Este un joc. Un joc căcăcios, dar este un joc. Fie cunoşti regulile jocului, fie nu le cunoşti. Tu nu le cunoşti, Mattie. Mă enervează la culme că se iau de tine, omul meu. La naiba, dar deja iau asta ca pe o insultă personală!

Aceasta era o tactică nouă pe care Krell nu o scotea prea des la înaintare, iar faţa aproape că-i luase foc şi începuse să tremure în timp ce înjura, încât Matt a simţit nevoia să îşi aşeze o mână pe umărul bătrânului ca să-l liniştească şi să se scuze pentru propriul ghinion. Apoi Krell a spus cu indignare:

— Dracu' să mă ia dacă poliţiştii ăştia nu ştiu că Matt McBride nu este omul lor, asta dacă într-adevăr cineva a răpit fata şi a dus-o undeva, şi nu a plecat aiurea de capul ei sau nu şi-a înscenat sinuciderea, asa cum mai fac unele fete. Ei ştiu bine că nu eşti un suspect de luat în seamă, dar dacă te pot speria de moarte şi te pot şantaja cu „dovezile" pe care le vor scăpa ca din greşeală în mass-media...

— Dovezi? Ce dovezi?

Krell i-a explicat gesticulând exagerat, dar asta nu l-a ajutat pe Matt să priceapă mai multe.

— Jurnalul ăsta pe care, chipurile, l-ar fi ţinut fata.

Fata. Krell făcea aluzie la fată ca şi cum n-ar fi avut niciun nume.

Şi Matt era de acord. Fata, fata.

Adversar, şi nu egal.

Matt avea să îşi amintească asta mai târziu. Limbajul codat dintre ei, limbaj de bărbaţi.

Şi-a dat toată silinţa să vorbească cu calm. Creierul părea că îi

explodează, dar a reuşit cumva să explice răbdător, de parcă atunci o făcea prima dată: nu avea cum să existe un jurnal care să aibă legătură cu el din moment ce el nu avusese nicio legătură cu fata. Nici măcar nu-i fusese prieten. Dacă ar fi fost vreo menţiune despre el în jurnal (deşi se îndoia că aşa ceva ar fi fost posibil), cu siguranţă că nu era decât o invenţie şi nu înţelegea de ce ar fi procedat aşa şi nici ce să facă în legătură cu asta.

— Parcă-i un coşmar. Şi cred că ăsta nu este decât începutul, a spus Matt.

Punându-şi astfel sufletul pe tavă, sigur părea un fiu înspăimântat si vinovat în ochii lui Sid Krell. Tatăl-vultur care îl privea hulpav cu ochii injectaţi asemenea unui alcoolic notoriu. Iată unde era tatăl care prin marea lui mărinimie, şi nu din simţul dreptăţii, era dispus să-şi ierte fiul, chiar dacă nu-l credea. Suntem noi împotriva lor, Matt. E o chestiune de putere la nivelul întregului Weymouth. Ascultă ce-ţi spun.

Deja era amiază. Fusese stabilit să plece spre club la ora unu, cu maşina lui Krell, un Lincoln Town Car, condusă de şoferul personal. Matt spera din tot sufletul ca până atunci să fie într-o formă mai bună.

Krell s-a ridicat din scaunul lui rotitor ca o focă grasă care sare şi se izbeşte de suprafaţa apei, fornăind şi atrăgând toate privirile. Aşa cum făcea de obicei în timpul şedinţelor cu angajaţii, se plimba de colo-colo pe covor, însoţindu-şi vorbele de gesturi largi. Era lesne de remarcat felul morbid în care se bucura de necazul lui Matt. De neliniştea care pusese stăpânire pe Matt. Şi mirosea şi izul sexual din dispariţia fetei, care i se legase lui Matt ca o tinichea de coadă, în ciuda nevinovăţiei lui. (Oare Krell ştia că Matt e nevinovat?)

Sidney Krell îşi crease de multă vreme alura unui erou de legendă, a unui tânăr delicvent spăşit (după propriile relatări), un seducător de femei (şi sunt destui care ar fi putut să confirme) şi un autodidact în domeniul finanţelor (deşi Matt auzise că de fapt Krell primise în administrare un fond de milioane de dolari din partea unui bunic). Lui Krell îi plăcea să se laude că fusese unul dintre pionierii în dezvoltarea comercială şi de pe piaţa imobiliarelor din zonele rurale din centrul statului Jersey, că luptase împotriva consiliilor locale de cadastru, a consiliilor orăşeneşti şi, în ultimii ani, şi împotriva agenţiilor de stat şi federale de protecţie a mediului; de cele mai multe ori reuşise să câştige, şi nu să piardă, deşi acest lucru i-a adus din ce în ce mai mulţi duşmani. „Dacă aş fi primit câte un dolar pentru fiecare om care are ceva împotriva mea, aş fi fost milionar."

(Asta era una dintre remarcile obişnuite ale lui Krell; poanta era că el, oricum, era multimilionar.)

Fusese dat în judecată de atât de multe ori, încât avea o întreagă echipă de avocaţi oricând la dispoziţie şi se lăuda că umpluse cele mai

renumite şcoli de drept cu copiii acestora. Fusese căsătorit de două ori şi tot de două ori divorţase, iar acum era din nou căsătorit, de data aceasta cu o femeie mult mai tânără decât el, un fost fotomodel care stătea adeseori în apartamentul lor din Manhattan sau era plecată în „călătorie cu prietenii", explica el ridicând din umeri, încercând să pară indiferent, dar evident rănit. Acum, la şaizeci şi ceva de ani, se purta ca şi cum ar fi fost cu mult mai tânăr, fiind de-a dreptul caraghios.

Juca golf, tenis, racquetball cu bărbaţi chiar mai tineri decât Matt McBride, care abia dacă reuşeau să-l învingă. Avea o chelie mare, strălucitoare, nişte smocuri groase pe post de sprâncene şi un burdihan cât o minge de baschet care i se revărsa peste curea. Odată, pe când beau împreună după încheierea programului de lucru şi după ce toţi ceilalţi erau deja pe la casele lor, Krell i-a arătat lui Matt „protectorul lui special" - un Smith & Wesson de calibru 35, un revolver a-ntâia, cu mâner lustruit, din lemn de nuc, pe care îl ţinea sub cheie în sertarul biroului. Uneori, se lăuda Krell, ţinea arma în buzunarul hainei; viaţa îi fusese ameninţată şi obţinuse un permis de portarmă, îl îndemnase pe Matt să ia pistolul în mână, să-l examineze - „Să-l simţi cu mâna ta, fiule!" Dar Matt s-a mulţumit să râdă nervos şi l-a refuzat. Krell mai deţinea diferite tipuri de puşti, inclusiv de vânătoare. Era membru al National Rifle Association[5]. Se lăuda că este „un vânător înnăscut", deşi acum nu prea mai avea timp de aşa ceva. La fel cum era şi un connaisseur şi când venea vorba despre femei, deşi nici pentru ele nu prea mai avea timp, „Cu excepţia cazului în care îmi cad singure la picioare, dacă înţelegi ce spun, Mattie. Aşa ceva cred că i se întâmplă destul de des unui tip care arată bine, aşa, ca tine."

Momentul în care Krell îl angajase pe Matt McBride fusese cât se poate de flamboaiant, oferindu-se să-i dubleze salariul pentru a-l momi şi a-l convinge să plece de la o companie de investiţii din Bloomfield, New Jersey, totul în urma unei singure conversaţii intense pe care o avuseseră cei doi, întâlnindu-se întâmplător într-o sală de aşteptare din aeroportul din Atlanta în timp ce aşteptau un avion care avea întârziere. (Krell insistase să-i schimbe biletul lui Matt de la clasa economic la first class pentru a-şi putea continua discuţia în avion.) Krell o considera pe Tess o femeie „stilată", admirându-i inclusiv frumuseţea, şi era impresionat şi de fotografiile lui Matt semnate „Nighthawk", ba chiar atârnase câteva la loc vizibil în foaierul de la Krell & Asociaţii, printre copacii plantaţi în ghivece şi plăcile de faianţă cu modele elegante. I-a spus lui Matt că şi lui i-ar fi plăcut să fie artist, dar că, în schimb, fusese nevoit să dea din coate ca să se descurce. Se maturizase devreme. Făcuse un milion de dolari atunci când un milion de dolari chiar însemna un milion de dolari, pe când

avea douăzeci şi şapte de ani. Spre stânjeneala lui Matt, obişnuia să îi repete că îi place stilul lui, „Indiferent ce-i ăla un «stil», înţelegi? Tu şi cu mine ştim fiecare ce-i în mintea celuilalt."

Krell avea copii vitregi, mai mulţi decât şi-ar fi dorit. Dar nu avea niciun copil ieşit din sămânţa lui. Matt credea că asta e din pricina faptului că bărbatul în vârstă era obsedat de propria-i persoană.

Krell l-a asigurat pe Matt că nimeni nu mai ştie despre presupusul jurnal, în afară de câţiva indivizi:

— Iar întâmplarea face ca eu să fiu unul dintre aceştia. Nu contează cum şi de ce. Deocamdată, este top secret. Poliţiştii păstrează confidenţialitatea în astfel de cazuri. Şi-ar mai fi şi alte detalii pe care le ştiu în legătură cu ancheta.

Krell stătea aşezat pe marginea biroului, cu respiraţia şuierând, aplecat spre Matt ca un semn rău prevestitor. Cândva, fusese un bărbat chipeş, Matt ştia asta din fotografiile pe care le văzuse, şi-i puteai ghici alura de june-prim ţanţoş de odinioară, ascunsă acum sub chipul cu obraji roşii şi lăsaţi şi pielea subţire, stranie, ca un perete scorojit.

— Matt, ceea ce-ţi spun acum este confidenţial: fata avea în Midland un cont de economii jalnic, mai puţin de o mie de dolari, şi patruzeci de dolari într-un cont curent. Patruzeci de dolari! Şi umblă un zvon că ar fi datorat bani anumitor indivizi.

A făcut o pauză ca să-i dea timp să facă legăturile: Matt a presupus că unul dintre acei indivizi era chiar Krell.

— Ambele conturi sunt intacte, ceea ce nu mă convinge că nu ar fi putut pleca de capul ei, înscenând o răpire sau poate chiar o sinucidere. Sau poate chiar s-a sinucis şi nu a vrut ca familia să ştie de intenţiile ei. Întotdeauna mi s-a părut misterioasă, o străină, cu sânge de indiancă... de hindusă, vreau să spun, şi poate că în cultura lor, ca şi în a catolicilor, e mare ruşine să te sinucizi. Habar n-am. De altfel, cardul ei Visa a dispărut şi nimeni nu a încercat să-l folosească până acum.

Sylvia (soţia lui, cea mereu plecată) spune că a auzit un zvon cum că fata era consumatoare de cocaină şi că se înhăitase cu nişte negri din Newark care îi procurau cocaina, dar nu bag mâna în foc pentru asta, informaţia nu apare în raportul poliţiei, din câte am auzit. Avea legături cu unele organizaţii ale oamenilor străzii din Newark, asta ştiu sigur. Dar cel mai important lucru pe care îl ţin departe de mass-media şi pe care, Matt, trebuie să juri că nu îl vei spune mai departe este...

Krell şi-a coborât vocea în mod dramatic şi s-a apropiat de Matt, care a simţit brusc un damf de ceva dulce si afumat - whisky - atât de devreme?

— Acolo unde locuia ea, într-o veche fabrică de ţesături din Lismore, de pe malul râului, poliţiştii au găsit ceea ce ei descriu a fi „un desen obscen sau o secvenţă de bandă desenată" a unei femei dezbrăcate care este posibil să fie chiar ea. Ceva „odios".

Imaginea a fost lăsată pe patul ei, la loc vizibil, încât să nu poată fi trecută cu vederea.

Krell a făcut o pauză, respirând sacadat. Matt era uimit.

— Sid, de unde ştii toate astea?

— Ştiu, Mattie. Bătrânul Sid are sursele lui.

— Iar jurnalul... l-ai văzut cu ochii tăi?

— Nu, nu l-am văzut.

— Dar ce mai ştii despre el?

— Doar că pomeneşte de Matt McBride. Undeva, pe-acolo.

— Dar nu se poate aşa ceva.

— Ei bine...

— Sid, este imposibil. Nu o cunoşteam.

Vocea lui Matt era răguşită, pledând pentru propria nevinovăţie. Nu ar fi vrut să sune aşa, dar nu avea ce face.

— Matt, dacă ai noroc, poate nu va fi nevoie să-i spui despre toate astea lui Tess. Sau poate că va fi, a spus Krell, ridicând din umeri stânjenit şi făcând un semn cu mâna ca şi cum ar îndepărta un miros neplăcut. Dacă accepţi ca Cliffe să le stea în ceafă, vor fi nevoiţi să ţi-l înmâneze. Va vorbi cu procurorul.

Poate că nu vor merge pe firul ăsta. Poate că fata o să apară... vie. Nu aş vorbi despre o persoană ca ea la timpul trecut, se zice că era destul de instabilă, cine ştie? Cât despre acel desen sau bandă desenată, probabil că vor trebui să o arate unui expert în artă care să le sugereze cine ar fi putut fi creatorul. Eu nu am văzut imaginea.

Krell i-a mai spus lui Matt că fuseseră găsite urme proaspete în mansarda casei fetei, lăsate de un fel de ghete cu o talpă specială de cauciuc, şi nisip despre care se crede că ar proveni de pe malul sudic al râului Jersey, iar locul fusese răscolit ca şi cum cineva ar fi căutat ceva şi ar fi fost supărat că nu a găsit ce căuta.

— Şi operele ei de artă - „colajele", acesta cred că este termenul tehnic utilizat - fuseseră sfâşiate cu un cuţit, ca si cum nu ar fi dat doi bani pe stilul ei avangardist.

Krell şi-a ţuguiat buzele cărnoase cu dispreţ, iar Matt se gândea neliniştit că ceva nu era în ordine: nu era în firea lui Sid Krell să fie aşa de meschin. Putea fi maliţios si amuzant, dar de când îl ştia el, nu fusese niciodată maliţios în adevăratul sens al cuvântului, iar atunci când povestea despre nenorocirile altora, de obicei clătina din cap a milă. Nu trecea pe lângă o nenorocire, pe lângă boala sau moartea altora, fără să fie impresionat. De data aceasta, trata situaţia altfel decât îi era caracterul, de-a dreptul grotesc.

O vorbeşte de rău. De ce?

Krell îl avertiza cu insistenţă pe Matt să nu sufle o vorbă nimănui despre ce discutaseră.

— O să fie vai de curul meu dacă află cineva. Prietene, îmi pun pielea la bătaie pentru tine.

Matt a încercat să schiţeze un zâmbet. Îi făcea bine să audă spunându-i-se prietene. (Dar oare chiar aşa şi e?) Erau nenumăraţi oameni cu influenţă din Weymouth cu care Krell avea legături, incluzându-i aici pe oficialii republicani din regiune, pe membrii consiliului orăşenesc, pe însuşi şeful poliţiei, şi oricare dintre ei, credea Matt, putea fi unul dintre oamenii de încredere ai lui Krell. Se prea poate să fi fost parteneri de afaceri. Cine poate şti?

Se prea poate ca Sid Krell să-i fi ştiut personal chiar şi pe detectivi. Era tipic pentru el să trădeze încrederea altcuiva chiar în timp ce îi cerea dramatic lui Matt să păstreze secretul. Ba chiar l-a dojenit pe Matt că l-a tentat să-i dezvăluie detaliile acelea secrete.

— Doar că nu vreau ca toată povestea asta să-ţi dea mai multe bătăi de cap decât este cazul. Înţelegi? În caz că există un jurnal... adică, este clar că există un jurnal... care conţine informaţii compromiţătoare... poate chiar apare şi numele meu acolo. A dracului treabă, mai mult ca sigur sunt şi eu menţionat acolo. Femeile au grijă să se răzbune, nu-i aşa? a râs Krell forţat, ştergându-şi ochii.

Matt s-a grăbit să-l liniştească:

- Sid, nu le-am povestit poliţiştilor că am cunoscut-o pe Duana Zwolle prin intermediul tău. Adică... nici măcar nu am făcut legătura. Mai ştii, atunci, după program? Când eu plecam, iar tu intrai, şi...

Matt a făcut o pauză, dându-şi seama că, atunci, Krell nici măcar nu i-o prezentase pe fată. Nu avusese nici cea mai mică idee cine era. Li se intersectaseră drumurile şi-atât.

— Habar nu am despre ce dracu' vorbeşti, Mattie. Ai grijă ce spui, l-a întrerupt Krell.

Matt simţea că-i arde faţa. Era mustrat, ca un câine iubit căruia i-ai fi dat pe neaşteptate un picior în burtă.

— Am spus poliţiei că am cunoscut-o pe Duana Zwolle la galeria ei. Şi aşa a fost. Nu are nimic de-a face cu tine, Sid. Nu-ţi face griji. Mai potolit, Krell i-a spus:

— Bineînţeles, puştiule. Aşa a fost. Nu le spune fraierilor decât adevărul. Nu te pune nimeni să depui jurământ şi nici nu te acuză de mărturie mincinoasă. Pe mai târziu!

Şi cu asta, discuţia a luat sfârşit, asa că Matt a revenit în biroul lui, neînţelegând ce a vrut să spună Krell la final. Poate că nici Krell nu ştia. Viaţa te pune în faţa faptului împlinit şi eşti nevoit să improvizezi. Nu ştii niciodată dinainte ce naiba o să faci, vezi tu pe moment. Şi nici alţii nu ştiu. Tatăl lui Matt obişnuia să le spună lui şi

fraţilor săi asemenea vorbe pline de înţelepciune atunci când era pătruns de vreo stare filozofică indusă de bere, în timp ce era la volan şi conducea cu o sută treizeci de kilometri pe oră pe autostrada Atlantic City. Bătrânul părea să creadă că vorbele lui erau încurajatoare, şi poate că aşa şi erau. Era aproape ora douăsprezece şi jumătate la amiază. Maşina neagră şi elegantă a lui Krell, acel Lincoln Town Car, avea să plece spre Weymouth Country Club în curând, fix la ora unu, punctuală ca de fiecare dată; ca atare, Matt a revenit la biroul lui, cu planurile de lucru expuse ca într-un labirint pe care trebuia să-l străbată, asemenea unui şobolan de laborator care, într-un experiment psihologic, încearcă să găsească gura de ieşire dintr-un labirint, surescitat, fără a fi speriat, vrând să creadă că, instinctiv, îi spusese ce trebuie lui Krell, ca să-l asigure de nevinovăţia lui şi să-l liniştească. Krell era un om bun la suflet. (Voia să creadă asta.) În orice caz, nu era un om rău. (Cu atât mai mult voia să creadă asta.) Şi era evident că se arătase îngrijorat de - ce anume? - ameninţarea pe care o reprezenta fata dispărută. Şi Sid apare menţionat în jurnal? Şi Sid este suspect?

N-ar fi fost de mirare, având în vedere mirosul de băutură pe care îl emana Krell la început de zi.

Matt ştia că Sidney Krell vorbea cu nepăsare şi lăudăroşenie despre anumite femei şi se aştepta ca alţi bărbaţi să-l şicaneze (şi să-l admire, în acelaşi timp) făcându-l ţap bătrân, dar asemenea aluzii nu erau niciodată făţişe, ci numai aşa, generale. De pildă, nu se făcea niciodată aluzie directă la „Oriana". Indiferent dacă între Krell şi acea femeie era ceva sau nu. Atunci, să fi greşit Matt că a vorbit pe şleau cu angajatorul lui? La urma urmei, nu a făcut decât să spună adevărul. Adevărul pe care îl spusese sau pe care nu-l spusese detectivilor. Nu te acuză nimeni de mărturie mincinoasă. Dar ce voia să-nsemne asta?

În Weymouth, în cercul de cunoscuţi ai lui Krell, bărbaţi cu cariere de succes, dar în permanentă căutare de acţiune, nu era ceva neobişnuit ca unul dintre ei, căsătorit sau nu, să fie implicat într-un fel sau altul într-o relaţie cu o femeie mai tânără. Unele dintre aceste relaţii erau ceea ce se cheamă prietenii platonice. Altele implicau şi relaţii sexuale. Exista o clasă, sau mai degrabă o castă, imorală, alunecoasă de tinere atrăgătoare şi educate, care lucrau într-un birou, la relaţii cu publicul şi în mass-media, artiste de mâna a doua sau artiste „adevărate", precum Oriana şi prietena ei mai tânără, Duana Zwolle, care erau angajate pe proiecte pe termen scurt sau pe bază de comision; cu greu ar fi putut rezista cineva onorariilor oferite de Sidney Krell.

Artistele acestea nu aveau prea mare succes cu creaţiile lor şi nu se puteau întreţine doar din asta, aşa cum nici „Nighthawk" nu ar fi putut să trăiască doar din vânzarea de fotografii.

Atunci când a dus-o pe Duana Zwolle acasă, la Lismore, să fi adus vorba Matt în treacăt despre asta? Iar Duana Zwolle să fi spus cu jumătate de gură că ea nu este acel gen de artistă, după care Matt ce să fi răspuns? Nu-şi aducea aminte. Nici măcar nu mai ştia dacă a răspuns ceva. M-a întrebat dacă pot să o duc acasă. I-am răspuns afirmativ. Deşi în acea după-amiază eram destul de aglomerat şi presat de timp. Cu toate astea, am dus-o la Lismore şi asta a fost tot. Nu îmi amintesc să fi avut vreun subiect de conversaţie prea serios.

A declarat asta în scris, pentru Phelan şi Ricci. Era adevărat!

Cu toate astea, Matt era tulburat. După prânzul de afaceri cu investitorii - proiectul era estimat la o sută cincizeci de milioane de dolari, fiind vorba despre un complex de cabinete medicale de pe un teren cu o întindere considerabilă, situat la nord de Weymouth, un proiect la care Krell se gândea de mai bine de un deceniu - intenţiona să-l ia pe Sid deoparte şi să-şi ceară scuze dacă fusese deplasat. Nu credea că fusese, dar dacă Krell ar fi fost de altă părere, asta era tot ce conta. Sid, n-am vrut să spun că ţi-ai fi dorit să... mint, sau ceva de genul ăsta. Pentru că nu am făcut asta. Iar Krell, cu mâna lui cărnoasă, l-ar lovi pe Matt pe umăr şi i-ar spune: Matt, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-ţi mai face griji!

Deşi Krell era făţarnic. Îi plăcea să ai totală încredere în el, dar dacă ajungeai să îl cunoşti, să-i vezi latura vicleană, latura lui ascunsă, ar fi trebuit să fii nebun să mai ai încredere în el. Deşi, dacă erai un tip inteligent, aşa cum erau Matt şi alţi câţiva dintre asociaţii din companie, nu lăsai să se vadă că ştii asta: ar fi fost o dovadă de „neloialitate" şi Krell nu te-ar fi văzut cu ochi buni.

Ultima oară când Matt fusese invitat la somptuoasa lui casă cu etaj, fără a fi însoţit de Tess, avusese surpriza să o găsească acasă doar pe Sylvia, soţia lui Krell, zâmbitoare şi provocatoare, cu scuza că Sid trebuise să plece urgent din oraş, iar Matt fusese şocat şi jenat de gândul că Vrea să ne cupleze, aşa-i? A băut un pahar cu Sylvia şi apoi a plecat, dar a avut sentimentul neplăcut că a râs de el când a sărutat-o pe obraz înainte de a ieşi pe uşă, spunându-i:

— Ei, poate data viitoare, Matt, ce zici?

Cu câţiva ani în urmă, Krell îl sponsorizase pe Matt la Stony Brook Tennis & Racquet Club fără să-l anunţe în prealabil... şi al naibii să fie dacă nu primise invitaţia oficială prin poştă. Ca să sărbătorească, Krell îi invitase la cină, la club, pe Matt şi pe Tess, fălindu-se la jumătatea mesei scumpe:

— Tess, ce ţi-am spus eu? Practic, am ridicat acest loc nenorocit cu mâinile mele.

Şi şi-a trosnit cu mare entuziasm degetele şi toţi trei i-au privit mâinile cu încheieturi noduroase, de parcă cu ele ar fi făcut miracolul. Krell părea să nu ştie, sau cel puţin lăsa impresia că nu ştie, cât de

mult cântăreau vorbele lui: că Matt McBride fusese invitat să fie membru al Stony Brook Tennis & Racquet Club nu pentru că ceilalţi membri au vrut asta, ci datorită influenţei sponsorului său; şi că îşi exercitase influenţa în primul rând pentru a o impresiona pe Tess, care ştia despre sponsorizare.

Matt izbucnise într-un râs nervos:

— Sid, mulţumesc pentru tot, dar nu pot să accept.

— Ce nu poţi să accepţi? a întrebat Krell, zâmbetul dispărându-i rapid.

— Nu pot să devin membru.

— Şi de ce naiba nu poţi?

— Pentru că... nu sunt genul, a spus Matt, încercând să inventeze un motiv plauzibil, altul decât cel adevărat.

— Bineînţeles că eşti genul. Eşti genul meu.

— Sid, mă simt flatat până peste cap, dar...

— Prietene, nu mă lua de sus. Eşti invitat să devii membru, eşti membru, l-a întrerupt Sid precipitat.

Apoi s-a întors spre Tess cu o privire mai blândă şi i-a pus o mână pe braţul dezgolit.

— Tess, bagă-i minţile în cap tipului ăstuia. Clubul face parte din mediul vostru, o să fii ca peştele în apă aici, şi la fel şi Matt... în cele din urmă.

Şi aşa îi convinsese Krell. Deşi taxa de înscriere era uriaşă: şase mii de dolari. Şi cotizaţiile lunare erau uriaşe. Şi taxele, şi suprataxele. Matt a fost nevoit să admită că îi făcea plăcere să fie membru al unui club de prestigiu din care nu mai făcea parte niciun alt asociat de la Krell & Asociaţii. Să joace tenis, squash sau racquetball cu un client, să-l invite la masa de prânz şi să semneze pe nota de plată în loc să scoată banii să plătească. Te face să te simţi de-al locului, McBride. Dar ce presupune asta?

În primăvară, Krell intenţiona să-l sponsorizeze pe Matt McBride pentru a deveni membru al mult mai prestigiosului Weymouth Country Club. Tess spera că-şi va onora intenţia.

Cu toate aceste gânduri vânturându-i-se prin minte, Matt a pierdut noţiunea timpului. Când s-a uitat la ceas, a constatat că trecuseră deja douăsprezece minute după ora unu după-amiaza.

Oare să fi plecat fără mine?

10

Şi apoi, aşa cum bănuia că se va întâmpla, deşi era mai speriat decât fusese vreodată în viaţa lui, speriat aproape de moarte, a găsit-o pe fata dispărută.

El, Matt McBride! La urma urmei, el era alesul.

Ea plutea pe sub apă, iar el s-a scufundat sau poate că deja era acolo, în apă, apoi a deschis ochii. Aşa cum uneori deschizi ochii în timp ce eşti cufundat într-un vis şi imediat ajungi acolo. Apa era de un verde-tulbure. Părul lung şi frumos al fetei se unduia în apa râului, ridicându-se şi plutind şi împletindu-se cu algele. Iar ochii ei i-au prins privirea. Ajutor! Ajută-mă! Vocea ei era aşa suavă, încât el abia de o putea auzi. Cuvintele l-au atins ca un şoc electric. Da, o s-o ajute, bineînţeles că o s-o ajute, deşi de fapt îi purta pică fetei, pentru că el îşi dorea să trăiască, iar dacă ar fi ajutat-o, ar fi fost periculos pentru el, fiindcă ea i-ar fi apucat braţul, iar degetele ei, chiar dacă erau subţiri, aveau putere, iar el ştia, cunoştea acele degete, ea l-ar fi tras după ea la fundul apei, ca să se înece, dar el nu avea de ales, trebuia să încerce să o salveze, pentru că tatăl lui îl privea şi îl îmboldea s-o ajute. Nu poţi să o laşi să moară. Acum eşti bărbat în toată firea, nu mai eşti copil. Auzi tu, să-ţi spui Nighthawk!

Aşa că Matt s-a propulsat înspre fată. Prin apa densă, verde-tulbure. Inima îi bătea tare, gata să-i sară din piept. Apa asta ca un plastic topit. Se sufoca, nu putea respira. Iar picioarele îi erau prinse în algele vâscoase. În noroi negru. În cele din urmă, a reuşit să o prindă de părul unduitor şi, cu pumnii strânşi, a început a trage! şi trage! şi tot icnind şi gâfâind, s-a trezit pe malul heleşteului. Unde este fata? - Nu ştia, şi nici nu îndrăznea să privească în jur.

11

Oamenii ştiu mai multe decât cred că ştiu. Dar era al naibii de sigur că el nu ştia.

Nici detectivul Michael Phelan, nici detectivul Arturo Ricci nu erau la Departamentul de Poliţie din Weymouth atunci când Matt McBride a adus un plic antişoc sigilat conţinând fotocopii ale documentelor de călătorie şi „itinerariul" detaliat meticulos, precum şi relatarea, concisă, dar meticuloasă, a „relaţiei" lui cu dispăruta Duana Zwolle. A lăsat materialul unei secretare, explicându-i că acesta conţine documente importante pentru cazul Duana Zwolle. Apoi s-a grăbit să plece din clădirea modernă, din cărămidă şi sticlă, iar în parcare, pe când se apropia de maşină, pe zăpadă, pe pojghiţa de gheaţă, a observat nişte pete ciudate, ca nişte băşici ori bubiţe, şi pinii mohorâţi şi cerul de iarnă acoperit de nori, ca şi cum cineva ar apropia o flacără de partea cealaltă a acestui decor, aşa cum se înnegreşte hârtia atunci când o apropii de un chibrit aprins înainte de a fi cuprinsă cu totul de foc şi, într-un moment de rătăcire, s-a gândit că poate e vorba de o eclipsă neprevăzută, dar apoi şi-a dat seama că se simţea ameţit, pe cale să leşine, clătinându-se pe picioare ca un om beat.

Dar nu a leşinat. Fusese îngrozit la gândul că aveau să-l aresteze când punea piciorul în clădire - despre asta să fi fost vorba? Oare se gândise, sau bănuise, că era vreo şmecherie poliţienească, un truc ca să-l atragă la secţie, de bunăvoie şi nesilit de nimeni, şi pe deasupra şi fără avocat? Dar nu fusese arestat, şi nici nu leşinase. A urcat în maşină şi şi-a văzut de drum, ca un om liber. Inima îi era pe cale să explodeze, ca un balon umflat la limită. Poate că de acum poliţia avea să-l lase în pace?

Încă nu-i pomenise nimic lui Tess despre jurnal. Pe măsură ce zilele treceau, comportamentul ei îl făcea să creadă că nu ştia nimic, că nu îl suspecta de nimic, că nimeni nu îi spusese nimic, şi asta poate pentru că într-adevăr nu era nimic de spus? De când se întorsese din Florida, făcuseră dragoste cu pasiune în fiecare zi, iar Matt îi şoptea cu lacrimi în gât: „Te iubesc, Tess! Te iubesc!", disperat să îşi păstreze atenţia asupra lui Tess, asupra soţiei lui, asupra femeii cu care se însurase, această femeie pe care o simţea plină de viaţă şi caldă şi sensibilă şi recunoscătoare atunci când o strângea în braţe, această femeie care îl iubea la rândul ei şi care era mama fiilor lui pe care îi iubea la nebunie, această femeie care îi şoptea şi ea în ureche: „Te iubesc, Matt!", şi nu asupra celeilalte, fata dispărută, fata înecată, fata moartă, care s-a prins de el cu degetele-i subţiri, care l-a privit cu ochi goi şi care ar fi muşcat din el şi al cărei vagin îl excita până la delir cu mişcările lui pulsânde.

La Krell & Asociaţii, ritmul de muncă era frenetic şi tonic, ca întotdeauna, iar Matt McBride era atât de ocupat, încât nu avea timp să-şi dea seama dacă excentricul lui angajator îl evita cu bună ştiinţă sau dacă (lucru foarte posibil, ţinând cont că şi Krell avea un program încărcat până peste cap) pur şi simplu nu prea stătea pe la birou sau nici măcar nu era în oraş. (Matt l-a sunat pe Sid acasă, de pe un număr necunoscut, de mai multe ori, ca să verifice dacă într-adevăr era plecat, iar de fiecare dată se auzea un clic şi intra robotul, apoi se auzea vocea răguşită a lui Krell, anunţând că nu era nimeni acasă pe moment, dar că se putea lăsa un mesaj, menţionând printre altele şi numele şi ora apelului... Fapt care nu lămurea deloc problema.) Cel puţin nu sunt concediat, se gândea Matt bucuros.

La Krell & Asociaţii, puteai fi concediat la câteva ore după ce l-ai fi contrazis sau l-ai fi „dezamăgit" pe bătrân, dar la fel de bine cum puteai să nu fii concediat.

A trecut o zi, a trecut o noapte. Şi încă o zi. Iar detectivii nu l-au sunat, iar lui Matt i-a mai venit inima la loc, deşi încă avea un sentiment de vinovăţie, ca cineva care scăpase ca prin urechile acului.

12

FEMEIE DIN LISMORE, NEW JERSEY,
DISPĂRUTĂ
A10 - AZI
POLIŢIA CONTINUĂ CĂUTĂRILE
DUANEI ZWOLLE, 26 DE ANI
artistă liber-profesionistă, dispărută pe 28 decembrie
ARTISTĂ,
26 DE ANI,
FEMEIE DIN CENTRUL STATULUI NEW JERSEY,
DISPĂRUTĂ
ancheta abordează un posibil caz de răpire
POLIŢIA DIN JERSEY STATE
CONTINUĂ CERCETĂRILE
ÎN CAZUL FEMEII DE 26 DE ANI DIN LISMORE, DISPĂRUTĂ
Familia Zwolle oferă o recompensă de 50.000 de dolari

De câteva ori pe zi, Matt răsfoia ziarele, urmărea ştirile la televizor şi asculta radioul. De câteva ori pe zi, verifica noile date apărute pe internet, tastând DUANA ZWOLLE, doar ca să ajungă, spre marea lui dezamăgire, la aceleaşi informaţii evazive, postate parcă în bătaie de joc. Mai că i se părea că aude vorbele pline de batjocură ale răpitorului. Niciunul dintre voi nu o va găsi, ea este a mea.

Despre asta trebuia să fie vorba: un răpitor, un bărbat.

O răpise, mai bine să nu se gândească pentru ce motiv. Fata dispărută, acum vie, ori moartă.

Articolele despre Duana Zwolle apăreau din ce în ce mai rar în Newark Star-Ledger, The Philadelphia Inquirer şi Trenton Times. Iniţial, fiecare ziar publicase titluri care ţineau prima pagină, completate în paginile interioare de alte detalii ieşite din comun; erau interviuri cu prietenii şi cunoscuţii şi fotografii cu femeia dispărută; The Weymouth Weekly dedicase cazului două pagini întregi, publicând inclusiv fotografii ale colajelor lui Zwolle. Dar acum, articolele apăreau ascunse între paginile ziarelor şi nu erau mai lungi de două paragrafe. Investigaţiile continuă, nu s-au descoperit noi detalii. Nimeni nu a fost arestat.

Nicio menţiune despre desenul obscen. Nicio menţiune despre pretinsul jurnal.

Nicio menţiune despre Mathias McBride.

Acestea erau secrete pe care detectivii le ţineau intenţionat departe de urechile jurnaliştilor. Şi pe bună dreptate, desigur. Asta făcea parte din procedurile lor de rutină. Lui Matt nu-i dădea pace gândul că ar mai exista şi alte secrete în legătură cu acest caz, secrete pe care Sidney Krell nu le ştia.

Lui Matt nu-i dădea pace gândul că Mathias McBride nu va mai

fi în siguranţă pentru prea multă vreme.

Îi era groază de linşajul publicului, de umilinţă. Ştia bine că dacă numele lui va fi pus în legătură cu Duana Zwolle, iar răpitorul lui Zwolle nu va fi descoperit niciodată, el o să fie considerat pentru totdeauna răpitorul. Ucigaşul.

(Oare Sidney Krell fusese interogat? Matt avea motivele lui să creadă că da. Dar Krell păstra tăcerea, iar dacă vreunul dintre angajaţii de la Krell & Asociaţii s-ar fi întâmplat să ştie ceva, n-ar fi îndrăznit să deschidă gura niciodată.) Detectivii Phelan şi Ricci făcuseră „apel la public" prin postul local de televiziune din New Jersey, solicitând informaţii despre Duana Zwolle, dar refuzaseră să dea detalii despre desfăşurarea cazului. Intervievaseră „un număr considerabil" de persoane, pe toţi prietenii, vecinii, cunoscuţii şi asociaţii femeii dispărute. Dacă existau suspecţi pe care îi investigau, adunând probe care ar fi justificat eliberarea unui mandat de arestare, acestea, în mod firesc, nu erau informaţii publice. Matt privea fix la ecranul televizorului, dorindu-şi să-i audă pe Phelan şi Ricci vorbind mai explicit, mai animat, mai cu zel.

Phelan, împingându-şi de pe vârful nasului ochelarii de modă veche, cei cu ramă neagră, nu părea mai competent decât un contabil de vârstă medie, depăşit de o avalanşă de informaţii. Şi nici Ricci, pentru care Matt nutrea în continuare un inexplicabil respect frăţesc, nu era prea în largul lui în faţa camerei de filmat, vorbind forţat, de parcă îşi învăţase textul dinainte. Nu. Da. Nu putem comenta aceste informaţii. Numărul nostru de telefon este...

În Weymouth, presupunerea generală era că Duana Zwolle va fi găsită, în cele din urmă. „A fost găsită moartă. Săraca! La ce te aşteptai? Asemenea lucruri se întâmplă tot timpul." Matt îi auzea din întâmplare pe alţii vorbind cu familiaritate despre caz şi nu putea să le sufere falsa îngrijorare. Mai ales femeile vorbeau despre fata dispărută ca şi cum fiecare dintre ele ar fi putut să fie în locul ei. Ca şi cum ea s-ar fi sacrificat pentru ele. „Să se întâmple asemenea grozăvie atât de aproape de noi. La doar câţiva kilometri distanţă." Tess vorbea mult la telefon, cu prietenele, bănuia Matt. Sau poate cu rudele, cu sora ei din San Diego, care părea curioasă să afle cât mai repede ultimele veşti din Weymouth, mai ales dacă erau veşti rele. „Nu, nu am cunoscut-o pe Duana Zwolle, cu siguranţă că nu. Nu făceam parte din acelaşi cerc social. E puţin probabil! Dar îi admiram arta... într-o oarecare măsură. Şi mă tot gândesc la ea, parcă-i văd peste tot chipul. Ochii aceia..." Vocea lui Tess era tremurândă.

Dezgustat, lui Matt îi venea să-i smulgă nenorocitul ăla de receptor din mână.

Cu toate astea, nu o făcea. Încerca să nu vorbească deloc cu Tess despre fata dispărută.

În fiecare dimineaţă, în timp ce conducea spre Krell & Asociaţii, Matt - agitat, plictisit, neliniştit şi nerăbdător - asculta ştirile locale şi statale. Naveta la volan nu era mai lungă de douăzeci de minute, dar uneori Matt o cotea de pe autostradă şi o lua pe un drum lateral, ca să îşi amâne sosirea la birou, străbătând dealuri scobite pentru fundaţiile caselor şi clădirilor de birouri, ca o anticameră spre iad, în caz că iadul ar fi un fagure de miere fără fund al „dezvoltării". Matt aştepta „ştirea de ultimă oră" care ar fi declarat cazul închis, trupul Duanei Zwolle descoperit în râul Delaware, într-o groapă puţin adâncă din apropierea râului, pe marginea autostrăzii, în Pine Barrens... dar ştirile nu relatau decât despre accidente de circulaţie, alarme de incendiu, diverse decese violente. Înspăimântat, Matt se gândea că nu se va mai întâmpla niciodată. Că nu o vor găsi niciodată.

Niciunul dintre voi nu o va găsi. Ea este a mea.

Într-o dimineaţă, pe când parca la Krell & Asociaţii, Matt l-a văzut pe Sidney Krell în Mercedesul lui lustruit pe locul rezervat pentru el. Krell, stând cu capul plecat şi ascultând radioul din maşină, cu un profil sobru şi brăzdat, ca moaca unei broaşte mumificate.

Bătrânul asculta aceleaşi ştiri inutile pe care le asculta şi Matt, iar Matt putea să ghicească lesne de ce.

Nu putea să nu se întrebe: oare Sid Krell fusese îndrăgostit de Duana Zwolle?

Nu putea să nu se întrebe: oare Sid Krell ştia mai multe decât lăsase să se înţeleagă despre ceea ce i se întâmplase fetei?

Cu orice risc, mai ales dacă ar fi aflat Krell, Matt se interesase printre colegi şi aflase că, da, Krell de fapt îi oferise un „comision" Duanei Zwolle pentru o pictură murală. Cât de gras fusese comisionul, nimeni nu părea să ştie exact. Cinci mii, zece mii, douăzeci de mii? Suma era un avans pentru o pictură murală, în stilul colajelor lui Zwolle, care urma să fie executată într-unui dintre complexurile de birouri care îi aparţineau lui Krell. Krell sperase, i s-a spus, că arta lui Zwolle avea să fie suficient de controversată cât să-i facă puţină publicitate, poate chiar în The New York Times.

Dar Duana Zwolle, cine ştie pentru ce motiv, îl refuzase.

Interesant, îşi spunea Matt. Este foarte posibil ca Zwolle să fi avut nevoie de bani, şi cu toate astea, îl refuzase. Matt se tot întreba: ce i-a spus Zwolle lui Krell?

Şi ce i-a răspuns, la rândul lui, Krell lui Zwolle?

Răspunsurile ar fi depins de cât de apropiaţi fuseseră cei doi. De cât de intimi.

Angajatele de la Krell & Asociaţii erau intrigate de cazul Zwolle. Fascinate întrun mod morbid, s-ar putea spune. Adesea, se întâmpla ca Matt să le audă vorbind despre acest subiect în pauza de cafea. Uneori vorbeau în şoaptă, vizibil afectate. Îşi pasau de la una la alta

exemplare din tabloidul Jersey Citizen, unul dintre puţinele ziare fidele cazului Zwolle, deşi nu publica veşti noi, ci doar revizuiri ale celor vechi.

Secretara lui Matt locuia lângă Lismore şi susţinea că o cunoscuse pe Duana Zwolle - „Nu prea bine. Nu era tocmai persoana despre care ai putea afirma cu inima deschisă că o cunoşti. Era ciudată, parcă picată din altă lume. Iar «arta» aia pe care o făcea ea, pe care unii se pare că o apreciază, eu n-o înţeleg deloc. Tu? Este ciudată, nu-i aşa? Este clar că fata aia avea o viaţă secretă, şi totuşi îmi pare rău pentru ea că a plătit pentru asta."

În timpul zborului de retur din Sarasota, citise în Scientific American cum dintr-un cadavru sângele se scurge cu ajutorul gravitaţiei, iar acest proces îl ajută pe medicul legist să stabilească de câtă vreme a survenit moartea. Faci o crestătură în carne şi nu curge niciun pic de sânge. Împungi carnea cu degetul şi se închide la culoare şi aşa va rămâne. Pe măsură ce corpul devine ţeapăn şi îşi capătă specifica rigiditate post-mortem, anumite porţiuni se umplu cu sângele care caută cel mai mic nivel. Cu cât momentul în care a survenit moartea este mai îndepărtat, cu atât sângele este mai dens şi mai coagulat.

Dintre cele câteva sute de fotografii ale lui Nighthawk, plus cele câteva sute pe care începuse să le facă de la douăzeci de ani, dar pe care le aruncase, numai patru erau imagini ale unor cadavre. Trei erau victime ale unor accidente, fotografii surprinse pe marginea şoselei, la câteva minute după accident: fără prim-planuri ale morţii, ci scene imortalizate de la distanţă, astfel încât silueta umană lipsită de viaţă, scăldată într-o baltă de sânge negru, nu reprezenta decât o formă abstractă surprinsă printre alte elemente, într-o compoziţie de nuanţe rigide şi neutre. Acest gen de fotografie era suficient de gustat pentru a fi publicat în paginile ziarului Newark Star-Ledger, cel mai citit jurnal din stat. Cel de-al patrulea cadavru, fotografiat în tonuri de alb, gri şi negru, întins pe masa de autopsie, acoperit cu un cearşaf alb din care se ivea doar capul cu păr des şi faţa îngrijită, dar ridată ca o minge de fotbal scofâlcită era al lui Mathias McBride senior, care murise de cancer pulmonar în 1985, la vârsta de cincizeci şi patru de ani, într-un spital din Philadelphia.

Matt nu publicase niciodată această fotografie, păstrând-o în portofoliul lui.

Nearătând-o nimănui niciodată. Sigur nu lui Tess: ar fi impresionat-o şi l-ar fi întrebat cum de este aşa de morbid.

De ce Nighthawk, şi de ce aşa de morbid?

Aflase că „Duana Zwolle", despre care bănuise că ar fi doar un pseudonim, era totuşi un nume legitim. Exista într-adevăr o familie Zwolle, nişte părinţi în vârstă de vreo şaizeci şi ceva de ani, care

locuiau în Bangor, Mâine, acolo unde se născuseră Duana şi sora ei geamănă. Tatăl ei era tâmplar de mobilă fină, liber-profesionist, un meşter foarte priceput, din câte se-auzea; mama fusese învăţătoare. Ar mai fi un frate mai mare care preda la un liceu din Vermont şi o soră mai mare, măritată şi care locuia în Lake Placid, New York; sora geamănă, Rue, sau poate că Ruellen, era artist grafic şi locuia în Santa Monica, California. Imediat ce au aflat despre dispariţia Duanei, membrii familiei Zwolle au venit la New Jersey pentru „a colabora" cu poliţia. Mass-media locală le-a luat numeroase interviuri. Părinţii arătau tineri pentru vârsta lor, tatăl având tenul închis la culoare si ochii umbriţi si serioşi ca ai Duanei. Urmărind aceste interviuri sincere care îi puneau pe domnul şi pe doamna Zwolle în postura părinţilor „îngrijoraţi", dar „plini de speranţă" ai fetei dispărute - „încrezători în puterea rugăciunii şi în bunăvoinţa celorlalţi" -, Matt empatiza cu pierderea familiei Zwolle. Era ceva atât de familiar în speranţa pe care se străduia să o afişeze familia Zwolle, ceva ce contrasta puternic cu tristeţea şi spaima pe care le puteai citi pe chipurile lor, încât pentru prima oară Matt simţea deşertăciunea căutării. El o are, nu o să renunţe la ea. Numai atunci când o să fie doar un corp inert de care o să se lepede.

Cum de ştia Matt un adevăr atât de urât? Ştia.

Familia Zwolle, care era clar că nu dispunea de prea multe resurse financiare, oferea cu îndrăzneală douăzeci şi cinci de mii de dolari pentru orice informaţie care i-ar fi putut ajuta să-şi găsească fiica „teafără şi nevătămată". Această recompensă, prea mică pentru opulenta lume din partea central-nordică a statului New Jersey, a fost ridicată în mod generos la cincizeci de mii de dolari, prin intervenţia unui cetăţean din Weymouth care şi-a exprimat dorinţa de a rămâne anonim. (Un secret nu prea bine păstrat, pentru că toată lumea ştia că donatorul era Sidney Krell.)

Acum, peste tot puteau fi văzute afişele cu chipul DUANEI ZWOLLE, DISPĂRUTĂ.

Erau compoziţii alb-negru izbitoare, create de Oriana, artistă şi prietenă a lui Zwolle.

În timpul unui drum de cinci minute de la oficiul poştal din Weymouth Village până la banca lui, Midland Trust de pe Main Street, Matt numărase unsprezece astfel de afişe. Fiecare dintre ele îi sărea în ochi ca un strigăt de ajutor. Fata dispărută, pe care era sigur că abia dacă o cunoscuse şi a cărei prezenţă în Weymouth fusese pentru el, dacă ar fi avut puterea să recunoască, ceea ce evident că nu avea să facă vreodată, o chestiune iritantă, devenise acum o parte atât de vie din mediul înconjurător, încât avea tendinţa să anuleze mediul însuşi. Cum ai putea să priveşti inocent în vitrina unui magazin pe care afişul fusese plasat cât mai vizibil, cum ai putea să priveşti prin geam, şi nu

la afiş, la ochii mari şi întunecaţi ai fetei, la gura ei uşor întredeschisă şi la trăsăturile delicate ale feţei, la coama stufoasă şi neîngrijită care îi încadra chipul, fata dispărută care părea să privească dintr-o nemiloasă temniţă, dintr-o celulă, dintr-o cutie, dintr-un sicriu, cerşind ajutor, cerându-ţi ţie să-i faci dreptate? Matt s-a trezit că stă pe Main Street în bătaia unei rafale de vânt muşcător, privind pierdut la chipul fetei dispărute în vitrina papetăriei Reinhart, până când a fost smuls din visare de râsetele obraznice, juvenile ale unui grup de adolescente care se împingeau pe trotuar.

Nu. Nu ştiu. Nu sunt eu vinovatul.

Încă nu aflase nimeni despre jurnal. În caz că într-adevăr exista vreun jurnal.

Cu excepţia familiei Zwolle, care ar fi trebuit să ştie de jurnal. Ca rude apropiate, ar fi trebuit să intre în posesia bunurilor ei.

10 ianuarie. La ştirile de la ora şapte seara din Newark, s-a anunţat că poliţia statală s-a mobilizat în urma unui pont anonim primit în legătură cu ancheta despre dispăruta Duana Zwolle, de data aceasta cercetările concentrându-se pe lângă râul Delaware, în zona Water Gap. „O persoană a sunat anonim la Jersey Citizen pretinzând că tânăra a fost pedepsită pentru «comportament neadecvat» şi că va fi găsită în sau lângă apă." Prezentatorul ştirilor vorbea cu o emoţie abia stăpânită, cu ochii lipiţi de prompter.

Comportament neadecvat? Matt mai auzise cândva aceste cuvinte.

Comportament neadecvat? Oare Marcey Mason nu fusese pedepsită pentru acelaşi motiv?

Şi corpul ei sfâşiat şi mutilat fusese găsit în apă.

Matt nu avea astâmpăr, nu trăgea nădejde să pună geană peste geană, simţea că deţine un adevăr crucial.

Să fie vreo legătură între cele două răpiri, da, trebuie să existe o legătură, dar poate că nu-şi amintea el bine, nu gândea coerent, nervii îi erau întinşi la maximum si mintea îi lucra cu febrilitate, la muncă era distras, iar acasă şi mai distras, urmărind-o cu greu pe Tess atunci când îi vorbea, urmărindu-i cu greu pe Davey şi pe Graeme atunci când povesteau entuziasmaţi despre păţaniile de la şcoală, şi până şi îmbrăţişările şi săruturile lui erau tot în pripă, căci mintea lui zbura în altă parte, se gândea la Marcey Mason şi la Duana Zwolle şi la comportamentul neadecvat (care nu putea însemna altceva decât comportament cu conotaţii sexuale) şi la corpul unei femei, găsit în sau lângă apă (care nu putea însemna altceva decât că Duana Zwolle e moartă), ştia că ar fi trebuit să ia legătura cu Phelan sau cu Ricci, avea cărţile lor de vizită într-un buzunar secret al portofelului (de teamă ca Tess să nu le descopere), ar fi trebuit să se suie în maşină şi să meargă la sediul Departamentului de Poliţie, nu, ar fi fost de ajuns să dea un

telefon, ar fi fost de ajuns să lase un mesaj, da, dar acest telefon ar fi fost înregistrat, probabil că aceasta e procedura şi ar fi vrut el să fie identificat? De ce să atragă iarăşi atenţia poliţiei asupra lui Mathias McBride? Pentru că Mathias McBride era în continuare suspect în acest caz, de ce să intre iar în vizorul detectivilor, acei ticăloşi care i-au aruncat în faţă cu cruzime că ar fi avut o relaţie sexuală cu Duana Zwolle, care îl priveau de parcă ar fi fost un rahat cu ochi, şi atunci de ce să rişte să le stârnească din nou interesul? De ce, după ce săptămâni întregi reuşise, ca un om care îşi ţine respiraţia într-un mediu toxic, să evite să se expună public la o asemenea umilinţă, ca să nu mai vorbim că-şi salvase căsnicia şi se eschivase de la plata unui avocat influent, căruia i-ar fi dat cel puţin trei sute cincizeci de dolari pe oră ca să dovedească tuturor că nu era vinovat de un lucru pe care oricum nu-l făcuse?

Ar trebui să fie nebun, iar Matt McBride nu era încă nebun.

Şi el, la rândul lui, avea să dea poliţiei un pont anonim.

De la unul dintre computerele de la birou, nu de la computerul lui personal de la Krell & Asociaţii, Matt a tastat aceste informaţii: În luna noiembrie a anului 1976, „comportament neadecvat" a fost motivul violului şi al crimei în cazul unei fete de la liceul din Forked River, New Jersey. Trupul i-a fost găsit în rezervaţia naturală Deer Isle. Ucigaşul nu a fost identificat.

Matt a printat şi a trimis mesajul într-un plic sigilat la POLIŢIA WEYMOUTH de la o cutie poştală de pe Main Street. A manevrat totul purtând mănuşi. Închipuindu-şi că va lăsa urme de ADN, nu a lins plicul atunci când l-a lipit. Astfel, cum i-ar fi putut da de urmă?

Poate că risca totuşi făcând asta. Dar a facut-o.

Apoi, şi poate că iar risca, dar totuşi a făcut-o, a condus până la Lismore, luând cu el şi aparatul de fotografiat al lui Nighthawk.

Pe Mill Row, de-a lungul drumului pietruit şi plin cu hârtoape care însoţeşte râul Weymouth. Nimeni nu părea să-l urmărească atunci când a fotografiat faţada de cărămidă aparentă a ceea ce până în 1957 fusese o fabrică de textile, acum transformată într-o clădire cu utilizări comerciale şi locative. De zeci de ori văzuse această clădire în reportajele de la ştiri, aceeaşi filmare rulând din nou şi din nou, care înfăţişa, spre capătul mai îndepărtat al clădirii lungi şi dizgraţioase, având două etaje, exteriorul „mansardei" închiriate de fata dispărută.

Nu erau multe de văzut: camera de filmat nu putuse să pătrundă în clădire sau prin ferestrele cu obloanele trase. Erau nişte scări exterioare de lemn care păreau să aibă nevoie de oarecare reparaţii. Dincolo de clădire se întindea un câmp năpădit de buruieni, iar după acesta, o pădure. Un teren hibrid, nici agricol, nici rezidenţial.

La vreo 200 de metri de Mill Row vuia autostrada.

Atunci când o condusese acasă pe Duana Zwolle, Matt o lăsase

pe drumul pietruit din faţa locuinţei ei. Ea urcase scările în grabă, fără să privească în urmă. Era mândră.

Rănită. Nu am ce să fac. Nu a stat (sau a stat?) să vadă cum descuie uşa vopsită într-o nuanţă nepotrivită de roşu, nici cum intră în casă. Rulase până la capătul Mill Row, o fundătură, apoi întorsese maşina.

Uite ce e, eu nu am intrat înăuntru după ea.

Nu eram iubitul ei.

Nighthawk rareori lucra ziua. Călcând apăsat pe iarba îngheţată în timp ce declanşa cadru după cadru, fericit să fie cuprins de transa specifică lui Nighthawk.

Această dimineaţă din mijlocul iernii părea mai degrabă amurg decât plină zi. Soarele mohorât era ascuns de nori ca un ochi lipsit de lumină. Râul Weymouth, inevitabil descris ca pitoresc, era fără viaţă, învăluit de o ceaţă plumburie. Matt a terminat o rolă de film şi a început una nouă. Cum de era posibil ca în astfel de momente tragice el să fie fericit, să poată fotografia asemenea peisaj, absorbit de tehnică, ştiind că Duana Zwolle fusese „luată pe sus sau răpită" din locuinţa ei chiar pe aceste scări, undeva în seara zilei de 28 decembrie, şi că ea şi răpitorul sau răpitorii fugiseră cu maşina lui Zwolle, nevăzuţi de nimeni.

Şi că ea avea să nu mai fie văzută niciodată.

Şi că probabil că acum era moartă. În sau lângă apă.

Părea că Mill Row, aşa cum e numită acum fosta fabrică, nu prea avea vad ca spaţiu de locuit. Cea mai mare parte a clădirii era neocupată, iar unele încăperi nici măcar nu fuseseră renovate. Se prea poate ca proprietarul să fi rămas fără bani. Din programele de ştiri, Matt aflase că, în afară de Duana Zwolle, clădirea mai avea doar trei locatari, la capătul dinspre uşa de la intrare. Mansarda de la al doilea nivel unde locuia Duana Zwolle era situată deasupra unui mic magazin, numit „Olarul", şi a unui magazin de antichităţi, numit „Podul cu vechituri". Când o dusese acasă pe Duana Zwolle, Matt avusese impresia că locul, decorul, izolarea, ciudata fabrică veche de cărămidă netencuită are un iz romantic. Îi trecuse prin minte că Nighthawk ar putea să bcuiască aici. Dar acum locul îi părea insuportabil de solitar.

A fotografiat exteriorul locuinţei Duanei Zwolle din unghiuri diferite, văzută de la nivelul solului, de la jumătatea scărilor şubrede în sus şi de pe palierul din capătul de sus al scărilor. Luase câteva prim-planuri cu uşa, vopsită într-un roşu-aprins şi incitant, poate chiar de Duana Zwolle însăşi. O uşă cu hublou. Riscând să cadă, se aplecase peste balustrada scării ca să fotografieze fereastra din faţă a mansardei, o fereastră mare, numai geam, fără ramă, cu vedere la râu şi cu obloanele trase pe interior. (Matt ştia de la ştiri că familia lui

Zwolle trăsese obloanele, astfel ca operatorii TV să nu poată folosi camere cu zoom ca să filmeze în interior.) A fotografiat râul: un peisaj pe care Duana Zwolle probabil că îl vedea adesea, iar şi iar, poate că visa cu ochii deschişi, privind pe fereastră ca spre un peisaj dintr-o altă lume.

O atemporalitate stranie. Pe malul celălalt al râului se întindeau nişte câmpuri şi mai părăginite, iar automobilele care treceau pe drumul îngust ce însoţea cursul râului erau ascunse vederii.

Iar i-a venit în minte că Nighthawk ar fi fericit aici!

Poate că era o prostie să facă asta, în fond era unul dintre „suspecţii" cazului, dar, futu-i, nu îi păsa, se hotărâse să nu-i pese, când era Nighthawk era impulsiv şi încăpăţânat şi hotărât să facă ceea ce îşi punea în cap să facă, şi nu ceea ce voiau alţii să facă, nici măcar ceea ce ar fi fost mai indicat pentru el să facă sau să nu facă.

Rătăcea prin jurul proprietăţii făcând fotografii, când din faţă, când din lateral, nesăbuit ca un copil ascuns în trupul unui adult. Ce este aparatul de fotografiat dacă nu însuşi ochiul Domnului? Nici măcar nu e nevoie să crezi în Dumnezeu.

Şi totuşi: de la începutul anului n-a fost clipă în care să se fi simţit mai bine, mai liber şi mai nevinovat.

13

NUME NECUNOSCUT. În visele tulburătoare viziunile veneau năvală peste el. Ca un fulger, brăzdând cerul nopţii, sfâşiind liniştea în bucăţi. Zguduind pământul.

El o pregătise pe femeiuşcă să dea telefon. Îi scrisese cuvintele dinainte, apoi distrusese hârtia. Nu avea încredere în ea că le va reţine întocmai. Nu că ar fi fost grea de cap precum băieţelul ei, dar era excesiv de dornică să-i facă pe plac, iar într-o asemenea stare nu ai cum să nu o dai în bară. Niciodată să nu le spui prea multe.

Ei sunt duşmanul. Oricine ar veni să-şi bage nasul pe aici şi să pună întrebări despre mine, spui că nu ştii nimic. Le spui să vină la mine.

Asta este viaţa pe care o duce Joseph Gavin. Pe Joseph Gavin îl căutaseră detectivii. Joseph Gavin era cel menit să plătească taxe statului şi să-şi reînnoiască permisul de conducere o dată la câţiva ani. În viaţa dusă în pielea lui Joseph Gavin este sudor. E sudor încă de când a absolvit liceul.

Promoţia 1976. A liceului Forked River. Un liceu vocaţional de artă, specializarea lui. Unde nu a ieşit în evidenţă printre colegi. Acum mă vezi şi, cum ai clipit, am şi dispărut.

Joseph Gavin nu avea un program de lucru bătut în cuie. Munca lui nu era o rutină. Cu toate astea, era mândru de priceperea lui,

pricepere pe care o moştenise de la tată şi de la bunic. Angajatorii îl apreciau. Erau uimiţi de tăcerea lui. Ai putea crede că e mut? Părul şaten-argintiu îi cădea pe umeri asemeni lui Hristos, iar barba-i era rară şi ondulată. Prin tricoul transpirat i se vedeau muşchii, umerii şi braţele ferme. Picioarele îi erau mai scurte, disproporţionate în comparaţie cu trunchiul, iar ochii, blânzi şi strălucitori. Pielea îi era puţin ciupită de vărsat. Mişcând din buze, de parcă ar rumega un gând. Un ciudat! îi auzea uneori pe câte unii râzând de el pe la spate. Dar îşi vede de treabă.

Joseph Gavin nu este angajat cu normă întreagă, pentru că el este NUME NECUNOSCUT şi nu suportă să vorbească la telefon. Nu suportă ideea de sindicat.

E al naibii de greu să dai de el. Rareori stă mai mult de câteva luni într-un loc. O să rămână în Clinton Falls pentru că detectivii sunt cu ochii pe el. Sunt cu ochii şi pe alţi bărbaţi (ştie el bine) şi sunt cu ochii pe NUME NECUNOSCUT. A trăit în multe locuri.

De fiecare dată când creează unul dintre manechinele ansamblului Căsătoria raiului cu iadul, lasă în urmă locul creaţiei şi se mută în altă parte.

Dar nu atunci când duşmanii sunt cu ochii pe el.

Copilăria lui furioasă din Forked River. Unde duhoarea de putrefacţie de pe plajă (peşti, crustacee, meduze, alge împuţite) îi strâmba nasul până şi în somn. Unde uneori simţea că se îneacă încât nu mai putea scoate o vorbă şi venele îi străpungeau fruntea şi gâtul ca nişte viermi tremurători. La Mountainhome, Pennsylvania, în Munţii Poconos, acolo unde se afla în căutarea frumuseţii. Pe atunci, avea douăzeci de ani şi îi fusese dat să aibă parte de o fericire trecătoare. Acolo era când a avut prima dată viziunea Căsătoriei raiului cu iadul. Acolo unde a trebuit să o sacrifice pe dansatoarea LR. Nu asta intenţionase când venise să să pripăşească în munţi, dar a ştiut că asta trebuie să facă atunci când viziunea s-a năpustit asupra lui ca o minge de foc.

Nu-şi adusese nicio unealtă electrică. Folosise un cuţit pentru eviscerat peştii care-şi pierduse de mult luciul. Habar nu avea ce sunt alea tendoane sau ce sunt ăia muşchi ori carne vie. Au mai fost şi alte motive care l-au dus la eşec, dar nu şi-a bătut capul cu ele.

Apoi la Salem, Delaware, unde a făcut pentru prima oară figurine sub formă de animale şi păsări de lemn şi le-a vândut în magazinele de suvenire şi a câştigat o mie o sută de dolari, toţi numai în anul ăla. Apoi la Catonsville, Maryland, unde o viziune l-a îndrumat, a trebuit să aibă încredere că totul se întâmplă cu un rost, şi chiar aşa a fost. Şi apoi la Aberdeen, Maryland. Şi apoi întoarcerea la New Jersey, în al treizecilea an de viaţă. A înţeles că are un rost, că NUME NECUNOSCUT nu poate greşi dacă are încredere în semnele

care i se arată. Rulota în care locuia, cumpărată din Cherry Valley, unde a stat optsprezece luni, un sculptor şi sudor. Apoi East Orange, unde nu a avut nicio viziune, şi în cele din urmă Clinton Falls, aflat la optzeci de kilometri de Lismore, de-a lungul râului Weymouth.

În fiecare dintre aceste locuri, NUME NECUNOSCUT făcuse câte un sacrificiu.

Făcuse un manechin sacru.

Sperma lui şi sângele lor amestecate. Un fluid preţios. Plin de viaţa pe care o putea observa cu ochiul liber. Amestecat apoi cu nisip şi argilă şi modelat cu degetele lui îndemânatice şi ars într-un cuptor. Transformat în alcătuirea lui sculpturală. Metal topit şi turnat şi ceară, modelate prin mângâiere şi frământate cu dragoste. (Ce şoc pentru NUME NECUNOSCUT să meargă la galeria de artă din Weymouth şi să constate că un alt artist îşi însuşise o parte dintre ideile lui, figuri de ceară făcute manual. Şi simbolurile lui reprezentând cruci şi vulturi. Tocmai în urâtele ei „colaje". Ceea ce ea nu avea să recunoască niciodată, chiar dacă pretindea că îl admiră şi că „vrea să fie prieteni".)

Nisipul acela pietros şi sclipitor din Pine Barrens amestecat cu o argilă din comerţ în nuanţa sângelui de taur şi cu sângele ei şi cu fluidul secret al lui NUME NECUNOSCUT. Astfel ca manechinele lui artistice să supravieţuiască trupului sortit morţii. Şi până şi curva aia nenorocită de Oriana, care aproape că i-a râs în faţă lui NUME NECUNOSCUT, a trebuit să recunoască strălucirea şi misterul operei sale.

De curând, lui NUME NECUNOSCUT i se arătase într-o viziune că va veni vremea să-şi desăvârşească meşteşugul. Cum ar fi, spre exemplu, să încastreze o pereche de OCHI VII pe o faţă sculptată în aramă sau piele tratată şi ceruită. Geniul lui NUME NECUNOSCUT. Va veni o zi în care va fi ovaţionat. Este doar o problemă de timp, iar el poate să aibă răbdare. Încă de când avea nouăsprezece ani, atunci când prima viziune a căzut asupra lui atât de orbitoare şi de paralizantă, încât zile întregi nu a putut să scoată o vorbă, a ştiut că trebuie să-şi împlinească destinul chiar înainte de a şti prea bine care va fi acel destin.

Forked River. Pe când încă nu era NUME NECUNOSCUT. În liceul în care, cu o furie mută, la masa de prânz îşi îmbuiba gura şi maţele cu macaroane şi brânză. Şi notele lui mici, de 5 şi 6, şi profesorii care îl dispreţuiau sau îl compătimeau, ceea ce era chiar mai rău. Şi coşurile de pe faţă, de pe spate şi de pe fund, pe care şi le zgârmăna până la sânge cu unghiile lui furioase. Şi anii în care a trecut invizibil prin faţa ochilor celor care nu-l vedeau pe Joseph Gavin, cel care fusese colegul lor de clasă multă vreme. Desenele lui mâzgălite în cărbune în clasa a IX-a de care şi-au râs în barbă. Figurinele lui mici şi îndesate, lucrate în lut la atelierul de artă. Proiectul în papier mâche care li se dăduse ca temă, şi el era atât de agitat şi de transpirat, încât o tot lua de la capăt, îndreptându-şi greşelile până când tot lucrul a fost pătat de pastă, şi lipsit de valoare şi vrednic de dispreţ în ochii lui, deşi ar fi trebuit să-l înfăţişeze pe Arhanghelul Gabriel şi l-a zdrobit cu pumnii şi a ieşit fugind din clasă şi ei au fost prea surprinşi ca să mai râdă şi poate că Ie-a fost teamă şi

nici măcar profesorul care îl dispreţuia într-atât nu l-a pârât directorului şi i s-a permis să se specializeze în „artă industrială" - aşa cum îşi dorise mereu tatăl lui.

Trebuie să înveţe o meserie, aşa îl auzise pe tatăl lui spunându-i mamei lui. Când o să vadă de ce e în stare, lumea o să ştie că e serios. O să fie OK.

Şi aşa avea să fie, cu timpul.

Concertul de Paşte, din aprilie 1976, pe care avea să şi-l amintească toată viaţa!

Atâtea zile de căcat şi de chin şi de dispreţ şi de ignorat ca un rahat în ploaie, eliminat cu repulsie şi uşurare, sunt acum uitate. Joseph Gavin nu voise să participe, dar nu a avut de ales. Atâta timp cât eşti la şcoală, eşti prins în capcană şi nu ai de ales. De obicei dormita în astfel de ocazii, capul îi pica într-o parte, motiv pentru unii dintre băieţi să-i ardă câte una, saliva îi atârna de buza inferioară. Dar de data asta nu a adormit. Fetele din cor în haine de mătase albă, cu fireturi aurii. Şi soprana cântând solo Ave Maria.

Corul îngânând în fundal. O voce ca de înger şi chipul ei ATÂT DE FRUMOS, CĂ NICI NU-I VENEA SĂ CREADĂ. Aproape că nu-şi mai putea aminti, privind uimit la scena puternic luminată din scaunul lui la multe rânduri depărtare, cine era fata. Deşi locuia în vecinătate, pe o stradă paralelă care ducea spre malul oceanului, la fel ca a lui, şi tatăl ei era muncitor în uzină, la fel ca al lui, şi era cu un an mai mică decât el, şi cu toate astea nu părea mai mică decât el, ci o femeiuşcă matură, în toată splendoarea şi mândria din vocea ei. Şi aplauzele, şi uralele venind în cascadă... ca o furtună! Pe atunci, el nu şi-a spus că Niciunul dintre toţi ăştia nu m-ar fi aplaudat aşa. Niciunul dintre toţi ăştia nu m-ar fi aplaudat deloc. Pentru că el însuşi aplauda şi striga cât îl ţineau plămânii, încât câţiva băieţi l-au pocnit ca să-l facă să tacă. Şi de-atunci, din aprilie 1976, a ştiut.

Cu toate astea, abia peste şase luni avea să fie sigur. Pentru că nu avea idee ce avea să se întâmple, doar că acea fată era aleasa. Nu îi trecea prin minte O iubesc, pentru că nu existau cuvinte pentru ceea ce ardea înăuntrul lui feroce şi de neclintit.

Şi a absolvit, şi a terminat cu şcoala, şi a devenit ucenic de sudor, şi când o vedea pe stradă se uita grăbit în altă parte ca să nu îl vadă şi să îşi dea seama şi ea era una dintre acele fete populare care zâmbesc şi spun Bună! tuturor, chiar şi rataţilor şi inadaptaţilor. Chiar şi lui Joseph Gavin, care pe atunci era grăsuţ şi cu părul de culoarea vântului turbat şi tuns zero pe laterale şi unu în creştetul capului şi adesea cu barba crescută de două zile de ai fi zis că e murdar pe faţă şi mergând cu capul plecat şi cât de repede putea. Şi avea să afle că fata (nu-şi putea scoate din minte numele ei: Marcey Mason) avea iubiţi şi îi plăcea un băiat în mod anume şi era suficient să vezi cum se

comportă pe stradă, în văzul tuturor, ca să-ţi dai seama ce fac când sunt singuri. Şi aşa a înţeles că îngerul avea sufletul pătat. La fel şi trupul. Şi că frumuseţea vocii ei de soprană îl înşelase. Şi nevoia de a o pedepsi pentru comportamentul ei neadecvat îl durea ca o măsea cariată şi aşa că, în nopţile nedormite, mustind de duhoarea plajei, care era duhoarea morţii din apa oceanului, care scălda ţărmurile pentru ca toţi să vadă, el a înţeles ce trebuie să facă.

CÂNTĂ PENTRU MINE, i-a poruncit el. Şi ea era îngrozită şi tremura şi nu putea cânta. CÂNTĂ PENTRU MINE, i-a poruncit el şi ea l-a rugat în genunchi şi el i-a spus că o să se roage cu ea, stând în picioare, în spatele ei şi lui nu îi era teamă că ea ar putea să fugă, pentru că gleznele îi erau legate cu sârmă, şi la fel încheieturile mâinilor, şi oricum el ar fi putut să o prindă la fel de uşor cum ai prinde un peşte în plasă.

Pentru că avea cheia camionului cu care făcea livrările angajatorul lui şi nimeni nu avea cum să afle. Şi era plecat de ore întregi şi totuşi mama lui era convinsă că a fost acasă în tot timpul ăsta şi a spus adevărul, din moment ce aşa credea ea, şi nu s-a pierdut cu firea când poliţia a luat-o la întrebări, şi apoi l-au luat şi pe el la întrebări şi răspunsurile lui au fost scurte şi temătoare ca ale unui băiat speriat şi nedumerit de toată situaţia. Şi era sudor şi un muncitor de încredere. Şi erau atâţia alţii, băieţi şi bărbaţi, şi chiar prietenul fetei care trebuiau să fie luaţi la întrebări. Şi convingerea fermă era că făptaşul ar fi fost un bărbat din afara oraşului. Un străin în trecere. Pentru că nimeni din Forked River nu şi-ar fi dorit să-i facă rău fetei ăsteia populare şi drăguţe şi dintr-o familie atât de apreciată. Şi zilele treceau şi toată lumea aştepta o cerere de răscumpărare şi erau o mulţime de apeluri telefonice de la oameni care susţineau că ştiu unde e fata şi cereau o recompensă. Şi a sunat şi el, bineînţeles - ca să explice de ce fusese răpită fata şi că nu vrea nicio răscumpărare, el era mai presus de aşa ceva! Şi toate astea au trecut peste el ca apa de ploaie. Ca un film văzut cu ochii lipiţi de ecran şi cu sunetul dat tare. Şi în tot acest timp, el şi-a văzut fără probleme de viaţa lui, ca întotdeauna. Pentru că el muncea opt ore, cinci zile pe săptămână şi avea un salariu destul de bun pentru un tânăr de nouăsprezece ani. Şi locuia cu părinţii şi avea o viaţă liniştită. Şi numai el ştia cum cântase ea ultima oară pentru el. Îi promisese că o va elibera şi ea îi promisese că nu va spune nimănui despre asta (pentru că bineînţeles că îl cunoştea, de aceea venise la el când a chemat-o, cu o voce plină de durere şi surpriză, să-l ajute) şi ea a cântat pentru el, sau cel puţin a încercat... Ave Maria. Nu mai avea vocea curată de soprană din memoria lui, ci o voce gâtuită şi slabă, o voce de fetiţă speriată, şi nu muzică în adevăratul sens al cuvântului. CÂNTĂ PENTRU MINE, i-a poruncit el şi văpaia i-a trecut prin creier în timp ce ea cânta şi stând

în spatele ei, el i-a înfăşurat sârma în jurul părului şi al capului şi al gâtului palid şi degetele lui puternice au strâns, au strâns. ŞI ASTFEL S-A ÎNTÂMPLAT, DUPĂ CUM A FOST RÂNDUIT. ŞI PÂNĂ ATUNCI EL NU FUSESE ÎN VIAŢA LUI MAI FERICIT, ŞI NICI MĂCAR NU ŞTIUSE CE AR PUTEA SĂ ÎNSEMNE FERICIREA.

14

— Matt, tu auzi ce-ţi spun? La naiba, cu tine vorbesc.

— Da, iubito, bineînţeles. Ce s-a întâmplat?

Tess îl pironea cu privirea. A văzut cum îi tremura gura de dorinţa de a spune ceva care să-l rănească, să facă să-l doară. Era o femeie geloasă, nesigură de subiectul geloziei sale: sper că nu este vorba despre fata dispărută?

Urmăreau ştirile din Newark de la ora unsprezece. O reporteriţă, cu părul roşu-aprins fluturându-i în vântul puternic, ţinea în mână un microfon, în faţa camerei de filmat care înfăţişa un cadru hibernal, cu bolovani de gheaţă şi cu apele tulburi şi repezi ale râului Delaware în fundal. Acesta era locul bântuit de vânt, la un kilometru şi ceva la sud de Water Gap, unde fusese descoperit un şal alb de caşmir, sfâşiat şi pătat de sânge, despre care se credea că i-ar fi aparţinut Duanei Zwolle, pe jumătate ascuns între bucăţile de gheaţă de la malul râului Jersey. Era primul indiciu apărut după multă vreme, iar presa locală bătea mult toba pe tema asta.

Bineînţeles că şalul nu fusese arătat publicului. Doar echipajul de poliţie, în cadru depărtat. Reportajul fusese filmat la câteva ore după descoperirea macabră, când deja nu prea mai era mare lucru de arătat; camera se retrăgea, lăsând în spate imaginea râului scânteietor, cu maluri îngheţate, a cărui curgere se auzea ca o cascadă de gheaţă sfărâmicioasă, fragilă. Matt se cutremură, cu ochii lipiţi de televizor.

Tess a insistat:

— Există o altă femeie în viaţa ta? Poţi să-mi spui.

— Nu, Tess. Nu există altă femeie în viata mea.

Lui Matt îi ardeau obrajii ca şi cum Tess i-ar fi tras o palmă. Era evident cât detesta soţia lui că nu rezistase să nu-i pună o asemenea întrebare umilitoare, ca un copil căpos care face o prostie, deşi ştie foarte bine că-şi face rău şi lui, şi altora.

— Parcă nu mai eşti deloc atent la mine. Mintea ta este în altă parte, a spus ea.

Inima ta, ar fi vrut ea să spună.

Matt nu avea niciun răspuns pregătit. Nu avea încredere în el să dea un răspuns.

Nemulţumiţi, s-au întors înapoi la ştirile de la televizor. Un „indiciu nou, crucial" în cazul femeii dispărute din Lismore, Duana

Zwolle, de douăzeci şi şase de ani, artistă, liber-profesionistă, care a dispărut... Detectivii din Weymouth colaborau cu poliţia din New Jersey în investigarea acestui indiciu nou, după cum a declarat reporterul, cu emoţie în glas. „Dar nu pot face cunoscute progresele realizate până în acest moment."

— De ce nu spun pur şi simplu că este posibil ca fata să fie de mult moartă? Un şal, pătat cu sânge. Ce altceva mai vor? a întrebat Tess.

Matt a simţit o aversiune profundă auzind-o pe Tess vorbind astfel. Deşi cu siguranţă că avea dreptate.

— Nu vor să-şi piardă speranţa. E normal să fie aşa. Fata are şi ca o familie, Tess. Încearcă să-ţi imaginezi cum te-ai simţi dacă...

— Dar e cu atât mai rău să procedeze aşa. E chiar sadic.

Şalul însângerat fusese descoperit la treizeci şi şase de ore de la notificarea anonimă trimisă de Matt poliţiei din Weymouth. Se întreba dacă exista vreo legătură. În orice caz, era o descoperire sumbră. Tess avea dreptate, fata dispărută trebuie să fi fost deja moartă. Dacă trupul i-ar fi fost aruncat în Delaware chiar sub Water Gap, atunci curentul îl purtase la kilometri distanţă în aval.

Se prea poate ca trupul să fi fost îngreunat dintr-adins şi să se fi scufundat pe fundul albiei. Şi nu mai avea să fie găsit niciodată în acea întindere vastă de apă neagră şi învolburată.

Spre deosebire de Marcey Mason. Oricine ar fi fost cel care a omorât-o pe Marcey a vrut ca trupul ei sfâşiat să fie descoperit, din moment ce fusese ascuns oarecum neglijent, lângă o potecă.

Tess s-a ridicat brusc de pe canapea şi s-a dus sus, în pat. Matt a mai zăbovit, zapând de pe un post pe altul. Reţea, cablu... De parcă, undeva în noapte, ar fi existat mai multe veşti despre Duana Zwolle, care să-i liniştească gândurile şi să-i dea voie să meargă la culcare.

În dimineaţa următoare, în timp ce conducea spre birou, ascultând ştirile de la radio, Matt a aflat că şalul fusese identificat de una dintre prietenele Duanei Zwolle ca fiind un dar pe care tânăra îl primise recent, de Crăciun. „Din partea unui iubit al Duanei, dar nu mi-a spus cum îl cheamă."

Matt şi-a spus calm că acum sigur îl vor aresta.

Şi totuşi nu au făcut-o.

Cu mici întreruperi, atât ca adolescent, cât şi ca adult, Matt suferise de insomnii.

Pe când era foarte tânăr, abia dacă îşi dădea seama că e insomniac, pentru că stătea oricum nopţile până târziu, la băute şi şuete cu prietenii. Acum însă, era mult prea neliniştit ca să poată dormi, chiar şi atunci când era epuizat. Zilele petrecute jucând rolul unui asociat tânăr şi ambiţios de la Krell & Asociaţii, cufundat în gândurile tenebroase despre fata dispărută pe care credea că ar trebui

să o găsească, şi totuşi nu putea, îl lăsau fără energie, dar incapabil să adoarmă. În trecut, se folosea de acest timp lucrând în camera obscură din spatele casei, developând fotografiile făcute de Nighthawk. Întotdeauna o ocupaţie nocturnă, de parcă negativele fotografice se întrupau din noapte, şi nu din zi. Dar de când se întorsese din Florida, de la dispariţia lui Zwolle, Matt prefera să se uite la televizor până la primele ore ale dimineţii, sperând să afle... ce?

Nu o veţi găsi. Ea este a mea. Nu o veţi găsi până când eu nu voi renunţa la ea.

În asemenea momente, Matt aproape că îşi „auzea" - îşi „vedea" - rivalul. Cu degetele încleştate, cu pumnii strânşi, nutrind dorinţa de a-şi descătuşa violenţa ascunsă.

„Poate că dacă, atunci, în octombrie, aş fi intrat în casă împreună cu ea..."

Duana Zwolle îl dorise, dar Matt, în laşitatea lui, dăduse bir cu fugiţii. Simplu, atât şi nimic mai mult.

Uneori, când se uita la televizor până târziu în noapte, pe unul dintre posturile din Jersey, Matt descoperea o însuşire a Duanei Zwolle. Nimic nou, bineînţeles; foarte probabil că o mai văzuse până atunci, şi nu doar o singură dată. Cu toate astea, privea fascinat. Viaţa noastră, care pe peliculă, în imaginaţia altora, merge mai departe, chiar şi după ce am murit. De când developase fotografiile, pe Matt îl fascina să vadă imaginile din Lismore, cu faţada mansardei lui Zwolle. Două role de film, douăzeci şi patru de cadre. Nu îi pomenise lui Tess despre fotografii, şi nici nu avea de gând să o facă. Dintre toate, câteva i se păreau remarcabile. Una dintre ele era cu uşa de la intrare a locuinţei lui Zwolle şi, dintr-un anumit unghi, cu fereastra din faţă cu obloanele trase pe interior, în al cărei geam se reflectau cerul, râul, copacii, ca întrun vis în care totul pare să se năruie. Alta reprezenta un cadru complet cu scările exterioare roase de vreme şi focalizate de jos în sus, o fotografie care părea a fi un puzzle, asta până când prindeai şpilul: scările.

Scările pe case fata dispărută fusese forţată să le coboare, sau pe care fusese târâtă de răpitorul ei.

Matt a ascuns, cel puţin pentru o vreme, toate fotografiile, cu excepţia uneia, printre registrele lui IRS6 de la birou. I-ar fi fost mult prea dificil să-i explice lui Tess de ce le făcuse... sau oricui altcuiva.

Şi nici nu simţea nevoia să le arate nimănui.

15

Nighthawk nu o fotografiase niciodată pe fată în mijlocul mlaştinilor. Pe atunci, cu douăzeci şi unu de ani în urmă, Nighthawk nici măcar nu exista.

Nu văzuse nicio fotografie cu fata din mlaştini. Sigur existaseră fotografii făcute de poliţişti, de medicul legist, dar bineînţeles că el nu le văzuse niciodată.

Matt McBride a început să facă fotografii pe când era la liceu, deşi pe atunci nu la modul cel mai serios. Era destul de implicat în alte activităţi - cu fotbalul, echipa de înot şi slujbele de după orele de şcoală. Ca să fii un fotograf bun, trebuie să ai ochiul format. Ca să ai ochiul format, trebuie să ştii cum să fii singur. Chiar şi când eşti înconjurat de oameni, trebuie să ştii cum să fii singur. Ochiul Domnului. Nicio dorinţă şi niciun pic de milă. Să priveşti peste toate, bune şi rele, impasibil.

Una dintre sarcinile care-i reveneau pentru ziarul şcolii era să facă fotografii de grup. Avea voie să folosească un aparat de fotografiat Nikon, un aparat greoi, cu bliţ, proprietate a clubului de jurnalism. Le fotografiase pe fetele din cor pentru ziar. La vremea aceea, nu dăduse prea mare importanţă prezenţei lui Marcey Mason în cor. Asta se întâmpla cu douăsprezece zile înainte ca ea să fie răpită, mutilată şi ucisă. Înainte ca prim-planurile ziarelor şi televiziunilor cu fata dispărută să înlocuiască toate celelalte imagini ale ei.

Dar atunci fusese acolo: în primul rând de fete zâmbitoare, aproape de mijlocul grupului. Douăzeci şi două de fete, aliniate pe trei rânduri şi trei niveluri. Special pentru concert, purtau bluză albă şi fustă neagră. Marcey Mason zâmbea încrezătoare când se declanşa bliţul camerei, ştiind sigur că arată bine. Cu părul strălucitor, până la umeri, cu faţa în formă de inimă. Fata dispărută, înainte de a i se împlini soarta.

Şi dacă ar fi observat-o pe Marcey Mason, pentru Matt McBride, aflat în al doilea an de liceu la vremea aceea, ea nu ar fi fost decât încă una dintre fetele mai mari, drăguţe şi populare de la liceul din Forked River. La fel de distantă în privinţa lui şi un obiect al dorinţei la fel de inaccesibil ca oricare altă femeie matură.

16

Mai bine că s-a întâmplat aşa, avea să constate Matt după aceea. Că fiii lui fuseseră scutiţi de priveliştea invadării locuinţei de către poliţia din Weymouth.

Fuseseră scutiţi de priveliştea adoratului lor tată dezorientat şi umilit.

În cele din urmă, mandatul de percheziţie fusese emis. Matt aşteptase îndelung, şi nimic nu se întâmplase; şi, într-o duminică dimineaţa, pe când nici nu se mai gândea la fata dispărută, ci la fiii lui, Davey şi Graeme, pe care-i dusese cu maşina în partea cealaltă a oraşului să se întâlnească cu nişte prieteni de-ai lor (doi fraţi de vârsta

lor, de şapte şi de cinci ani, ai căror părinţi simpatici şi sociabili erau la rândul lor prieteni cu familia McBride, din cercul de la Stony Brook Tennis Club), mandatul a fost emis.

Era o zi de iarnă cu soare cu dinţi. Matt McBride purta ochelari de soare cu lentile întunecate, o jachetă din piele de oaie, ghete de drumeţie. Un tip sportiv, de la periferie, arătând mai tânăr decât vârsta din cartea de identitate. În timp ce conducea copiii spre familia Holtzmann, nu mai schimbase frecvenţa radioului. Era duminică dimineaţa, un moment potrivit pentru îndatoririle de familie, un timp al inocenţei. Îşi luase o pauză de la obsesia vinovată pentru ultimele ştiri. Cu Davey alături, Graeme în spate, fiii lui, fiii pe care nu-i merita, cei trei vorbeau şi râdeau şi Matt se simţise bine; se simţise binecuvântat. Uneori, dragostea pentru fiii lui era atât de puternică, încât aproape că-l lua ameţeala, ca şi cum ar fi stat prea mult cu ochii în soare.

Căsătoria lui cu Tess scârţâia, ştia bine asta. Dar nu şi dragostea pentru copii.

Conducând înapoi spre casă, Matt a fost tentat să dea drumul la radio... Ca atunci când eşti tentat să-ţi aprinzi o ţigară după ce te-ai lăsat: o dorinţă aproape fizică. Se gândise la - visase la? — acel şal alb de caşmir. ÎI văzuse pătat cu sânge uscat. De fapt, Matt nu văzuse niciodată acest şal, şi totuşi îl vedea aievea în faţa ochilor, un petic alb strălucind din umbra bolovanilor de gheaţă. De-a lungul acelei întinderi a râului Delaware, presărată cu cataracte; cu malurile umbrite în cea mai mare parte a zilei, mai cu seamă în timpul iernii. Matt ar fi putut la fel de bine să creadă că fusese acolo... Există o altă femeie în viaţa ta? Poţi să-mi spui. Bineînţeles că Matt nu putea să-i spună. Nu soţiei lui, nu lui Tess. Ar fi fost devastată de durere, de amărăciune, de furie. Nu ar fi fost nicicum capabilă să înţeleagă.

Parcă nu mai eşti deloc atent la mine. Mintea ta este... Matt începea să devină agitat, cu mintea bântuită de astfel de gânduri. Nu: nu va deschide radioul. Ştia că obsesia lui referitor la fata dispărută e una morbidă, nu avea de gând să-i mai cedeze deloc. Conducea prin micul Weymouth, uitând s-o mai ia pe un drum secundar. Traficul de duminică dimineaţa sugruma Main Street, acolo unde cumpărătorii dădeau năvală la Weymouth Food Mart, The English Shoppe, The Village Pharmacy, Boutique Du Jour, Seabury's Womens Shop, The Pantry, Jameson Gallery, Swank's, Reinhart Stationery & Office Supplies, Peck's Shoes, Ann Taylor, Gap, Banana Republic, Starbucks, Country Kitchen Gourmet Foods & Gifts. Muzica secretă a oraşului Weymouth era sunetul unei cascade de monede de aur, o Cascadă Niagara a bogăţiilor. Şi ce vedeai nu era decât vârful aisbergului de bani, aşa cum îi plăcea lui Sidney Krell să spună.

„Urăsc locul ăsta. Al dracului să fiu dacă am vreo idee de ce mă

aflu aici."

Se mutaseră în Weymouth pentru că lui Tess îi picaseră cu tronc împrejurimile, dar nu ar fi fost corect să o învinovăţească numai pe Tess, pentru că şi el, la rândul lui, fusese entuziasmat. Iniţial. Cumpăraseră o casă într-un „ansamblu rezidenţial exclusivist", numit Weymouth West Villas; au dat banii pe teren, şi valoarea casei crescuse deja considerabil. Populaţia din Weymouth se dublase în decurs de câţiva ani. Avea să se dubleze din nou, poate într-un ritm şi mai alert. Această parte din Garden State, spunea Krell, era încă neexploatată şi aştepta să-i fie culese roadele.

Krell avea obiceiul să-şi frece mâinile frenetic, cu bucurie. Şi totuşi părea să regrete când vorbea pe un ton meditativ. „Bineînţeles că mă întristează ce facem. Si eu locuiesc aici. Îmi aduc aminte cum era înainte. Dar nu sunt prost: dacă nu profit de terenurile de aici, un alt nenorocit fără scrupule o va face." Şi Krell râdea, cu gingiile la vedere. Avea obiceiul ăsta crud ca, imediat ce te convingea să-l compătimeşti, să-ţi râdă cu poftă în faţă.

Krell a plănuit să mă întâlnesc cu ea. La fel cum a aranjat să mă întâlnesc cu soţia lui. Aşa o fi?

Krell. Păianjenul gras din centrul pânzei ţesute în jurul oraşului Weymouth.

Matt ar fi vrut să îl urască, dar nu era aşa uşor. Lui Krell îi plăcea să se laude că ştie tot ce mişcă prin Weymouth, dar nu avea habar despre relaţia lui Matt cu una dintre localnice. O femeie pe care Krell o cunoştea prea bine, soţia unuia dintre cei mai cunoscuţi investitori bancari din Weymouth. De fapt, unul dintre prietenii de golf ai lui Krell.

În afara zonei aglomerate din centru, în zona deluroasă de la vest de oraş, Matt mergea pe un drum de pietriş cu serpentine, Fox Hollow Lane, şi se gândea la acea femeie. A simţit imediat o tensiune sexuală, o urmă de regret. Nu şi vinovăţie. Tess nu a ştiut nimic, nu a bănuit nimic. Şi nici nu a însemnat nimic pentru mine.

Desigur, Matt fusese măgulit în orgoliul lui de mascul. Orice bărbat ar fi fost, în locul lui. Pentru cinci luni, fusese învăluit într-un soi de aură adolescentină. Atât timp cât Tess nu avea să afle, nu o afecta cu nimic, sau aşa se gândea el; dacă pe ea nu o afecta cu nimic, ce mai conta ce făcuse el? E normal ca toţi soţii să aibă o viaţă privată, o viaţă extraconjugală, o viaţă la care soţiile lor să nu aibă acces. Lui Matt, relaţia nu i se părea a fi adulteră, în sensul vechi, biblic al cuvântului. Fusese prea dezinteresată ca să poată fi considerată păcătoasă. Pur şi simplu, o aventură.

Nici măcar atât, un lanţ de incidente. Întâlniri cu scop sexual. Fără prea multe vorbe.

Matt nu s-a gândit niciodată că femeia aceea l-ar putea iubi sau

că ea s-ar fi aşteptat din partea lui să o iubească. Ea nu era soţia niciunuia dintre prietenii lui, aşa că el nu şi-a trădat niciun prieten. (Aşa ceva, şi-a jurat Matt, nu va face niciodată. Pe Tess, poate, dar nu pe un prieten!) Interludiul a fost ca o reverie, pentru că relaţia începuse brusc, o manevră a femeii care-şi purtase palma de-a lungul braţului lui Matt, lent, cu subînţeles, la un cocktail, fixându-l îndelung cu ochii expert fardaţi, cât să fie sigură că înţelege mesajul - „Tu eşti «Nighthawk»". Relaţia se sfârşise la fel de brusc: femeia a plecat în vizită la nişte rude bogate din San Diego şi nu s-a întors timp de zece săptămâni, fără să-i telefoneze lui Matt înainte de a pleca, şi nici după ce s-a întors. Când în cele din urmă a reuşit să vorbească cu ea, Matt i-a spus, încercând să pară oarecum critic: „E cam de căcat să te porţi aşa cu un prieten, nu crezi?" Iar femeia i-a răspuns, tresărind, dar de altfel impasibilă: „Serios? Îmi pare rău."

Din cauza acestei femei, Matt nu avusese starea de spirit potrivită pentru a începe o relaţie cu Duana Zwolle. Atunci când ea a vorbit cu el, când i-a cerut ajutorul.

Ochii ăia ai ei îi căutaseră privirea, iar el, ca un prost, întorsese capul, jenat. Nu. Tu nu poţi să exişti pentru mine, Duana. Cât de mult regreta asta acum. Că fusese prea orb şi se înşelase amarnic. Avusese şansa să o salveze pe Duana Zwolle de la teribilul lucru care i s-a întâmplat şi a dat-o în bară.

Matt şi-ar fi dorit să-l fi cunoscut suficient de bine pe Ricci cât să poată vorbi cu el ca de la bărbat la bărbat. Ricci era un bărbat chipeş, italian, aşa că se prea poate ca femeile să fi fost atrase şi de el; Matt observase o verighetă pe degetul lui Ricci, deci era însurat. Un bărbat de familie, ca Matt. Tot ce trebuia să-i mărturisească lui Ricci era adevărul: în perioada în care era suspectat că fusese iubitul lui Zwolle, el era de fapt încurcat cu o altă femeie din Weymouth. Nu sunt mândru de asta, dar nu am făcut nimănui niciun rău. Doar că nu pot vorbi despre asta, înţelegi?

Ricci ar fi înţeles, nu-i aşa? Neoficial?

Casa lui Matt McBride era scumpă, ipotecată: din cărămidă albă „modernă", cu finisaje din sticlă, stuc şi lemn de sequoia, aşezată într-un peisaj amenajat cu gust în mijlocul loturilor împădurite, măsurând un hectar, din West Weymouth Villas. Era o casă care în Forked River ai fi zis că e un castel, dar nu era cu mult diferită de celelalte case din Weymouth. De câte ori se uita la ea, pe Matt îl trecea un sentiment amestecat de mândrie şi panică.

Când a virat pe aleea care duce în faţa casei, a văzut ceva care i-a stârnit cu adevărat panica: trei maşini ale poliţiei din Weymouth erau parcate în faţa garajului său.

Iată că s-a întâmplat. Au venit. Aveau un mandat.

Uşa din faţă era deschisă. Matt a intrat aşa cum intră un bărbat

într-o casă în flăcări. Tess i-a sărit în braţe, strângându-l cu putere. Era palidă la faţă şi avea ochii plini de lacrimi de furie şi de indignare.

— Matt, spun că au un mandat de percheziţie! Matt, fă-i să înceteze!

Erau şase sau şapte poliţişti. Oare cine era cel care coordona toată acţiunea?

Detectivul mai în vârstă, Phelan, cel cu ochelari cu ramă de plastic neagră, l-a informat pe Matt, în stilu-i caracteristic, cu rece curtoazie, că au un mandat de percheziţie.

— Citiţi-l, domnule McBride. Şi nu încercaţi să interveniţi în niciun fel.

Matt s-a uitat lung la document, fără să priceapă nimic. Ce-ar fi trebuit să facă?

— Nu am nimic de ascuns, aş fi putut să vă arăt eu însumi ce vreţi să vedeţi. Nu era nevoie de asta...

Nimeni nu-l asculta. Tess plângea cu suspine. Phelan făcuse stânga-mprejur şi ajuta şi el cu căutările, ca şi cum Matt nici nu ar fi fost de faţă. Mânia lui Dumnezeu, asta i-a venit în minte lui Matt. Te aştepţi la asta toată viaţa, dar atunci când se întâmplă, nu poţi să-ţi crezi ochilor.

— Matt, nu înţeleg! Matt, ce caută ei aici? Ce are a face acea femeie, Zwolle, cu tine?

Matt a încercat să o liniştească pe Tess aşa cum încerci să liniştеşti o victimă a unui accident. Stătea în cadrul uşii privind cum străinii îi scotocesc prin casă într-un mod expert. Sertare, şifoniere, dulapuri. Fişierele electronice i-au fost „confiscate" - să nu-şi facă griji, era Matt asigurat, pentru că avea să primească un proces-verbal.

Era de-a dreptul amuzant, au căutat până şi în frigider, în cuptor şi în cuptorul cu microunde. Pernele de pe canapea au fost ridicate şi examinate, şi chiar şi crăpăturile şi zgârieturile de pe mobilă. Covoarele scumpe au fost întoarse insolent, lăsând la vedere firicele de praf şi chiar murdărie. Tess a început să plângă şi mai tare.

— Ce faceţi? Opriţi-vă, pentru Dumnezeu!

Matt avea să-şi amintească mai târziu că indignarea lui Tess era îndreptăţită, în comparaţie cu propria-i reacţie mai reţinută: de vinovăţie, de ruşine.

Mobila elegantă şi scumpă pe care Tess o alesese cu atenţie desăvârşită a fost trasă fără jenă de la perete. Oglinzile şi tablourile au fost examinate pe toate părţile şi apoi agăţate strâmb la locul lor. Saltelele au fost ridicate de pe somieră, chiar şi în camerele băieţilor. Camerele. Camerele băieţilor! Matt era roşu ca racul de ruşine.

Şi-a încleştat degetele. Dacă Davey şi Graeme ar fi fost martori la aşa ceva...

— N-aţi putea să lăsaţi măcar aceste camere în pace? Chiar nu

aveţi pic de decenţă? a izbucnit Tess.

Erau şi două femei printre poliţişti, nu mai puţin eficiente şi lipsite de scrupule decât bărbaţii. Erau ca o forţă a naturii, nimic nu le putea sta în cale. Matt se imagina pe sine, un puşti cu creierul încins, pe la vreo douăzeci de ani, luptându-se cu poliţiştii, împărţind pumni în stânga şi-n dreapta şi fiind forţat să se supună, încătuşat. Poate că se aşteptau acum ca el să-i atace: poate că erau cu ochii pe el, sperând să facă asta. Dar nu, poliţiştii doar îşi făceau datoria; în alte circumstanţe, Matt i-ar fi admirat; Nighthawk poate că i-ar fi fotografiat.

Nicio bucăţică din eleganta casă a familiei McBride, şi nici cele trei maşini din garaj nu au fost cruţate. Magazia cu scule de grădinărit. Locul de joacă al băieţilor, leagănele. Jucăriile băieţilor. Subsolul, podul. Câteva băi, dintre care şi strălucitoarea toaletă pentru oaspeţi de la primul etaj, cu lenjerie irlandeză cusută manual şi săpun cu parfum de lămâie şi placată cu onix: dulăpioarele cu medicamente, până şi rezervoarele toaletelor, nimic nu scăpase neinvadat. Matt era conştient de cât de reţinuţi erau totuşi poliţiştii: dacă aceasta ar fi fost o casă de negri dintr-un ghetou, dacă aceştia ar fi fost poliţişti de la oraş, atunci ar fi lăsat prăpăd în urma lor. Aşa cum arăta acum, părea că o rafală puternică suflase prin casă, deranjând lucrurile, clintindu-le de la locul lor. Ceea ce era cel mai derutant era că percheziţia se desfăşura simultan în mai multe camere, aşa că Matt alerga dintr-una într-alta, ca un nefericit căruia i s-ar face o farsă.

— Nu! Staţi! Pot să vă deschid eu chestia aia... Hei: nu e nimic acolo, vă jur.

Era disperat să protejeze camera obscură, unde străinii scotoceau mecanic prin sertare, prin dulapul cu materiale fotografice, examinându-i echipamentul de fotografiat de parcă ar fi fost vreo maşinărie de produs bombe, îndesând teancuri de imagini, colite şi negative aparţinându-i lui Nighthawk în cutii de carton imprimate cu DEPARTAMENTUL DE POLIŢIE WEYMOUTH. Phelan îi explica lui Matt că totul avea să fie „etichetat" şi „returnat"; nimic nu avea să se piardă; ei sunt profesionişti în treburi ca asta, să nu-şi facă griji.

— Căutăm dovezi referitoare la cazul Duana Zwolle, la nimic şi la nimeni altcineva. Înţelegeţi?

Poate că Phelan voia să-l liniştească pe Matt? În cazul în care nu şi-ar fi plătit impozitele, de exemplu. Sau în cazul în care făcea cine ştie ce mânării acolo, în camera lui obscură, sub pseudonimul de Nighthawk.

— Mi-aş fi dorit ca mai întâi să fi stat de vorbă cu mine, a spus Matt supărat. Mi-ar fi plăcut să o scutesc pe soţia mea de această situaţie. Ea nu are nicio legătură cu nimic din toate astea.

Phelan a ridicat din umeri. Ca şi cum ar fi spus Bineînţeles că

are, doar e soţia ta.

În biroul lui Matt era ticălosul ăla de Ricci şi încă un poliţist, aruncând hârtii, dosare şi registre IRS în cutii de carton.

Ritmul cardiac al lui Matt depăşise cu mult limita aflată în afara pericolului. Nu avea să uite niciodată această umilinţă. Covorul marocan dat la o parte, conţinutul coşului de gunoi răscolit, scaunele, masa şi biroul întoarse cu fundu-n sus... La sediul poliţiei aveau să descopere fotografiile lui Nighthawk, pe care Matt le ascunsese printre registrele IRS. Fotografiile secrete pe care le făcuse la locuinţa lui Zwolle. Nu-şi dorise ca Tess să le vadă, iar acum aveau să fie găsite de poliţişti, care le vor păstra ca probe în anchetă. Dar asta nu înseamnă nimic. Nu sunt un om vinovat. Ricci i-a aruncat o privire lui Matt, impersonal, parcă amintindu-şi vag de el, Ricci, acelaşi care afirmase că-i plac fotografiile lui Nighthawk. Şi acum trădându-l aşa cum face un frate răzbunător. Într-o clipă Matt se uita fix la detectiv, cu un zâmbet feroce distorsionându-i faţa, pentru ca în clipa următoare să facă un pas în faţă ca să smulgă un dosar din mâinile lui Ricci şi, la fel de iute ca o uşă care se trânteşte, s-a trezit condus afară din cameră, cu mâinile pironite la spate.

— Pe aici, domnule McBride. Aşteptaţi acolo, vă rog.

Se zbătea, gemea şi blestema de durere. Venele îi zvâcneau pe frunte, gata să explodeze. Avea să simtă efectul fizic al atacului multe zile după asta, în muşchii braţelor şi în umeri. De parcă un vultur l-ar fi apucat în gheare, l-ar fi ridicat şi i-ar fi dat drumul din înaltul cerului. În timp ce soţia lui a întors privirea îngrozită.

— Mai bine mergeţi si vorbiţi cu doamna McBride. Si aveţi grijă de ea, a spus Ricci.

Matt a luat-o pe Tess deoparte, într-o firidă a bucătăriei. Era isterică şi asta îl obliga pe el să fie calm; în fine, mai calm.

Nimic nu e mai eficient decât un antrenament fizic atunci când vrei să fii calm.

Umil.

— Tess, uite ce e. Ei cred că sunt amestecat în treaba asta cu... femeia dispărută.

Cu Zwolle. Despre asta-i vorba, iubito.

— Mi-au spus că are legătură „cu Zwolle". Dar noi nu o cunoaştem, le-am explicat doar. Matt, le-am explicat, a zis Tess.

Matt a apucat-o pe Tess de umeri şi i-a spus:

— Ştiu, iubito. Dar ei cred că eu... am avut o aventură cu ea.

— O aventură? Cum aşa? a întrebat Tess, clipind des.

Preţ de o clipă, Matt a fost tentat să o mintă, aproape că a simţit visceral impulsul.

Pentru că Tess, privindu-l cu ochii în lacrimi, ar fi vrut să fie minţită.

Precipitat şi incoerent, mângâindu-i fără încetare braţele, Matt i-a spus lui Tess toată povestea. Despre „aşa-zisul jurnal". Despre şal. Un martor ocular care pretindea că i-ar fi văzut împreună. Şi ce îi spusese Sid Krell.

Matt a insistat:

— Tess, nu a fost nimic între noi. Serios. Abia dacă o cunoşteam pe femeia aia. Nu înţeleg de ce am fost târât în cazul ăsta.

Te rog să mă crezi.

Tess a ezitat doar o clipă. Dar a hotărât că o să-l creadă, o să-şi creadă soţul, oricât de vinovat ar fi părut. Matt i-a citit hotărârea pe chip. I-a simţit mândria de oţel din suflet. Strângându-i mâinile, ea i-a spus:

— O să-l sunăm pe Sid. El o să ne recomande un avocat.

— Deja mi-a recomandat unul, a spus Matt.

Deocamdată, asediul nu se sfârşise. Detectivii aveau un mandat de percheziţie şi pentru biroul lui Matt de la Krell & Asociaţii.

Matt s-a grăbit să le spună:

— Vă duc eu. Voi coopera. Nu am nimic de ascuns. A fost dus pe bancheta din spate a poliţiei, cu Ricci la volan şi cu Phelan pe scaunul pasagerului. Îi venea să-şi acopere faţa cu mâinile: dacă îl vedea vreun vecin? Lumea din afară era în ceaţă. Era ameţit, epuizat. Efectul adrenalinei era pe sfârşite şi durerea din partea superioară a corpului îl chinuia. Multă vreme avea să-şi amintească de această umilinţă.

Privirea lui Tess. Momentul în care înţelesese. M-ai trădat. Nu o să te iert niciodată.

Uneori, la sfârşit de săptămână, din prea multă sârguinţă sau de frică, angajaţii lui Krell veneau la birou ca „să recupereze" din treabă. Uneori, Sid Krell însuşi îşi făcea apariţia. Un workaholic autodeclarat, Krell îşi îndemna asociaţii mai tineri: „Nu trebuie să fii nebun ca să ai succes în domeniul nostru de activitate, dar e de ajutor."

Matt, care rămăsese în urmă cu munca în ultima vreme, plănuise să treacă pe la birou în cursul după-amiezii. Din ianuarie, nu-i mai făcea deloc plăcere să-şi petreacă timpul la Krell & Asociaţii şi în acelaşi timp se gândea cum să facă să petreacă mai mult timp acolo, ca să-i demonstreze lui Sid Krell că nu se înşela să aibă încredere în Matt McBride. Cu toate astea, avea sentimentul neplăcut, paralizant că e lăsat în urmă, ca un înotător pe care încep să-l lase puterile.

— Scuzaţi-mă, domnilor detectivi? Este legal să intraţi la Krell & Asociaţii? Asta nu este proprietatea mea, ştiţi bine. Sid Krell v-ar putea da în judecată.

Le-a vorbit politicos, între timp îşi recăpătase ritmul normal al respiraţiei. Ricci şi-a mutat privirea în oglinda retrovizoare, ca să se poată uita la el.

— Este legal, domnule McBride. Mandatul de percheziţie este

semnat de un judecător.

— Lăsaţi asta în grija noastră, domnule McB., a adăugat Phelan. Dumneavoastră doar daţi-ne cheile.

Parcarea de la Krell & Asociaţii era goală. I s-a luat o greutate de pe suflet.

Matt a deschis o uşă din spatele clădirii şi i-a condus pe detectivi înăuntru, apoi pe coridor, până la biroul lui. La ora asta, în clădire era neobişnuit de linişte. A bâjbâit cu cheile, încercând să descuie biroul. Se temea ca nu cumva unul dintre detectivi să-i ia cheile din mână. Înţelesese că numai detectivii aveau să intre în biroul lui pentru percheziţie, nu şi ceilalţi, ceea ce părea a fi un semn bun. (Cum se agăţa Matt de „semne bune". Îţi doreşti atât de tare să crezi că oamenii te plac şi au încredere în tine.) Înăuntru, a deschis sertarele biroului şi a tras sertarele dulapului cu dosare, scoţând documentele, contractele, corespondenţa, dischetele. A pornit calculatorul, a introdus parola. Tremura de furie şi ură faţă de aceşti oameni si de autoritatea pe care o reprezentau, dar văzându-l cum „cooperează", nu l-ai fi bănuit că nu o face cu plăcere.

Phelan şi Ricci nu au luat prea multe din biroul lui Matt, în mare parte dischete şi bileţele scrise de mână pe foi dictando.

— Bănuiţi c-ar putea fi vorba despre scrisori de dragoste? a întrebat Matt.

Dar detectivii nu s-au deranjat să îi răspundă. Erau metodici, pur şi simplu îşi făceau treaba. Şi Matt a trebuit să recunoască că si-o făceau chiar bine: ştiau să caute fix în locurile ingenioase în care te-ai gândi să ascunzi ceva, cum ar fi un teanc de scrisori de dragoste sau fotografii, în interiorul unei mape cu documente legislative şi contracte sau lipite de dosul unui sertar ori sub dulapul cu dosare. Cu ajutorul lui Matt, au ridicat covorul greu şi i-au examinat dosul tocit. Hotărât să pună toate lucrurile la loc cât mai exact posibil, astfel încât să nu rămână nicio urmă a percheziţiei, Matt i-a ajutat pe detectivi să mute rafturile cu cărţi cu tematică imobiliară, cărţi de drept, hărţi ale oraşului New Jersey şi tot felul de materiale de lucru printate. Toate au fost pe rând scuturate şi din ele nu a căzut nici măcar o notiţă, niciun bileţel, niciun instantaneu care să-l incrimineze pe Matt McBride. Matt s-a auzit spunând:

— Atâta timp cât un individ care a răpit o femeie, şi posibil să o fi şi omorât-o, se dovedeşte destul de inteligent încât să nu fie prins, atunci de ce ar ascunde probe incriminatorii într-un loc care mai mult ca sigur că va fi percheziţionat?

Întrebarea a rămas suspendată în aer, ca o batjocură, dar detectivii şi-au văzut mai departe de treaba lor. Poate doar Ricci a roşit puţin, aproape imperceptibil. Matt a spus:

— Bineînţeles, dumneavoastră doar vă faceţi treaba.

„Investigaţi" o posibilă crimă. Ca cetăţean, ar trebui să vă fiu recunoscător. Poate că, într-o zi, veţi face asta şi în cazul meu.

Dacă aş fi „victima" unui delict.

Telefonul de pe biroul lui a început să sune. Sigur era Tess. Matt a simţit un fior de vinovăţie, dar nu s-a clintit.

— Vreţi să răspundeţi, domnule McB.? Probabil că este soţia dumneavoastră.

Domnule McB.! Aşa ar fi vrut să-i tragă un pumn în faţă detectivului mai bătrân...

— Nu.

Telefonul a mai sunat de patru ori. Dacă Tess lăsase un mesaj, Matt avea să-l găsească în mesageria vocală.

— Nimic nu va mai îmbunătăţi lucrurile în căsnicia mea, a adăugat Matt.

De data asta, detectivii n-au mai spus nimic.

— Ştiţi bine că există o infinitate de locuri în care pot fi ascunse lucruri. De ce aş ascunde ceva aici? Aş fi ales ca ascunzătoare vreun loc dezolant de la ţară, prin Hunterdon Country, sau poate că mai bine prin străfundurile din Pine Barrens. Am crescut lângă Pine Barrens. Mereu auzeam că poţi să arunci un cadavru acolo şi nu vei fi niciodată descoperit... Bineînţeles că uneori criminalul vrea ca trupul victimei să fie găsit, după o vreme. Dar bănuiesc că ştiţi asta.

— Acolo e Zwolle? În Pine Barrens? a spus Ricci.

— Vorbeam aşa, în general. N-am făcut decât să pun o întrebare.

— Totuşi, Pine Barrens este un loc destul de întins. O cercetare temeinică ar lua ceva vreme.

— Asta am vrut să spun: sunt o infinitate de locuri unde poţi acunde ce vrei să ascunzi.

— Dar noi găsim o mulţime de lucruri, domnule McBride. Aţi fi surprins. Chiar în casele oamenilor, în paturile lor. În fişierele din computerele lor.

Ricci a dat jos de pe pereţi fotografiile lui Nighthawk, examinându-le una câte una, pe faţă şi pe dos. Matt s-a temut ca detectivii să nu cumva să smulgă fotografiile din rame; dar Ricci şi-a dat seama că nu fusese strecurat nimic între fotografie şi cartonul din spatele ei. După ce a terminat de verificat fiecare fotografie în parte, Matt i le-a luat în grabă şi le-a aşezat cum se cuvine pe pereţi. Şi acestea au fost murdărite. Pângărite. Ricci s-a încruntat la una dintre fotografii, ţinând-o ridicată.

— Asta nu era aici data trecută, nu-i aşa?

Matt era uimit de spiritul de observaţie al detectivului. Memoria lui pentru detalii vizuale. Nu pusese o întrebare, făcuse o constatare. Matt a răspuns că da, era o fotografie recentă.

— Am făcut-o în Lismore, cu câteva zile în urmă.

Dar fotografia nu avea nicio legătură cu Duana Zwolle, nu expunea niciun detaliu de la Mill Row. Interesul pentru acel cadru ţinea pur şi simplu de compoziţie: un râu din depărtare, învăluit în ceaţă, şi o sclipire ca un ochi privind prin pâcla unui soare straniu intrat în cadru; de fapt, acest soare era reflecţia soarelui în oglinda plumburie a luciului apei. În prim-plan erau copacii golaşi şi dezolanţi ca nişte siluete umane deformate... Fotografia nu era ca altele făcute de Nighthawk, reprezentând natură moartă; Matt se asigurase că nu avea niciun detaliu care să te fi trimis cu gândul la Lismore şi la fata dispărută. De ce făcuse această fotografie şi de ce o adusese la birou ca să o expună pe perete, unde, de fiecare dată când îşi ridica privirea de la masa de lucru ochii îi picau imediat pe ea, Matt nu ar fi putut explica nimănui, şi cu atât mai puţin detectivului Ricci, care îl privea atent.

— Celelalte fotografii sunt datate, dar aceasta nu. De ce? a întrebat Ricci.

— Nu am apucat să trec data pe ea.

— Este făcută în Lismore? Unde, mai exact?

Pe malul râului din apropierea fostei fabrici, locuinţa lui Zwolle. Privind dinăuntru spre afară. Un peisaj pe care ea îl va fi văzut adesea. Un mod de a vedea ceea ce Duana Zwolle văzuse în fiecare zi. Şi celelalte fotografii, ascunse în registrele IRS, vor fi, de asemenea, descoperite. Matt a spus iritat:

— Unde? Puteţi afla unde, dacă cunoaşteţi locul. Pe malul râului Weymouth. Este ceea ce se numeşte peisaj. Este ceva generic, ar putea fi oriunde.

— Dar Nighthawk nu este interesat de orice loc, ci de Lismore.

Ricci a pus fotografia în cutia marcată cu DEPARTAMENTUL DE POLIŢIE WEYMOUTH. Matt a simţit din nou impulsul de a i-o smulge din mână şi de a provoca reacţia fizică de care ştia că sunt în stare aceşti oameni. Durerea pe care o puteau provoca. Phelan era un bărbat între două vârste, şi cam burtos pe deasupra, dar în mod cert un tip dur, cu ditamai muşchii pe care nu avusese motiv să-i folosească de ceva vreme. Iar Ricci în mod sigur era genul de tip care mergea la sală. Probabil că munca de poliţist la periferie îl plictisea de moarte, probabil că nu mai avusese motiv să scoată arma din toc de ani de zile, iar de tras cu ea nici nu se punea problema.

Detectivii au terminat de percheziţionat biroul lui Matt de la Krell & Asociaţii.

Văzând expresia de pe chipul lui Matt, care părea să se teamă de un pericol iminent, detectivul mai în vârstă a spus:

— Domnule McBride, nu sunteţi arestat. Puteţi oricând să ne spuneţi liniştit orice, nu aveţi nevoie de avocat.

— Ce vrea să însemne asta? „Să spun liniştit."

— Puteţi să ne ajutaţi cu investigaţia şi ceea ce ne veţi spune nu va fi folosit împotriva dumneavoastră.

— Până când, de fapt, chiar voi fi arestat? Apoi totul se schimbă?

— De ce presupuneţi că veţi fi arestat? Nu facem decât să adunăm probe.

Matt a râs şi i-a condus pe detectivi la uşa din spate a clădirii. O va suna pe Tess să vină să-l ia acasă. Nici de-al naibii nu s-ar mai fi urcat o dată în maşina Poliţiei Weymouth, poate doar încătuşat, şi nici atunci nu va face asta de bunăvoie. Şi-a jurat că aşa va fi.

17

Numele Duana Zwolle nu a mai fost niciodată pomenit în discuţiile dintre Matt şi Tess.

Matt fusese cât pe ce să creadă că Tess îl iertase.

— Te cred, dragul meu. Te iubesc. Bineînţeles că fata aceea minte. Sigur a inventat totul, i-a spus ea pe un ton pătimaş.

Tess - comportamentul ei din acea perioadă dificilă - l-a surprins enorm pe Matt.

S-ar fi aşteptat la o cu totul altă reacţie din partea ei, când ea, asemenea unei figuri sculptate la prora unei vechi nave, înfruntând dispreţuitoare marea furtunoasă, a reuşit să se ridice la înălţimea situaţiei şi să-şi menţină hotărârea fermă. Feroce, curajoasă, intransigentă. Era fiica lui Rye, medic chirurg din Connecticut, un om înstărit, obişnuit să dea ordine şi să fie ascultat, iar Tess s-a dovedit că-i calcă pe urme pentru că, atunci când căsnicia lor a dat de greu, nu şi-a trădat îndoielile, ci a rămas încrezătoare şi sigură pe sine în ochii celorlalţi. Vorba că Matt fusese „cumva combinat" cu Duana Zwolle se răspândise repede prin Weymouth; Tess contrazicea zvonurile afirmând sus şi tare, cu calm, că „nu e nimic adevărat, nici cea mai mică urmă de adevăr". Precum o soţie de politician târât în vreun scandal, pe Tess McBride părea că o prinde acest rol. Ei, familia McBride, erau ca o cetate fortificată.

— Nimeni nu va reuşi să ne distrugă căsnicia, îi spunea Tess lui Matt plină de hotărâre. Nu prin calomnii şi minciuni. Nu cât e lumea şi pământul! Niciodată!

După ce au plecat detectivii de la birou, Matt a încercat să o sune pe Tess, dar linia era în permanenţă ocupată. Aşa că a chemat un taxi până acasă, iar când a intrat în casa care acum îi părea pe vecie schimbată, plină de amprente străine, a auzit vocea ridicată şi insistentă a soţiei lui, care vorbea la telefon. Iniţial, a crezut că vorbeşte cu tatăl ei; avea acelaşi ton pisicesc, de fetiţă care se alintă. Dar curând i-a fost clar că Tess vorbea cu Sid Krell, într-un fel care l-a

surprins pe Matt pentru că nu o auzise niciodată adresându-i-se astfel lui Krell.

— Nu mă refer la bani, Sid, nu e cazul! Nu. Ne descurcăm.

Vreau să spun că... o să facem ceea ce trebuie. Mă refer la sprijinul emoţional. Şi la sfaturile tale. Şi la ajutorul tău, ştii tu, să le explici oamenilor situaţia în care ne aflăm, pentru că toată lumea o să te întrebe pe tine. Ştii şi tu cum e Weymouth.

Matt s-a întrebat: cum e Weymouth? Şi de ce-i păsa lui Tess aşa de mult?

— O, Sid! Mulţumesc. Mulţumesc.

Vocea răguşită a lui Tess, gâtuită de emoţie. Părea sinceră. Dacă ea şi Krell ar fi fost faţă în faţă, i-ar fi cuprins obrajii lui Krell între palme şi l-ar fi sărutat uşor, cu îndrăzneală, pe gură.

— Matt va fi foarte recunoscător.

Matt s-a prefăcut că nu a auzit acest schimb de replici. Prefera să-i rezume Tess discuţia, dar mai târziu.

Tess deja îi telefonase lui Jules Cliffe. Ea-l ştia pe Cliffe ca pe soţul-avocat „dificil, temperamental, dar sclipitor" al unei prietene din Weymouth. Matt şi Cliffe aveau să aibă o întâlnire în regim de urgenţă chiar în acea seară, la Cliffe acasă, la câţiva kilometri de locuinţa lor.

— Nu o să vin cu tine, a spus Tess. Ca să poţi vorbi deschis cu Jules Cliffe. Să-i poţi spune totul.

Într-o frenezie de energie, pusese la locul lor mare parte dintre lucrurile mutate în timpul percheziţiei. Cu excepţia corpurilor mari de mobilier care fuseseră date jos de pe pereţi şi a obiectelor împrăştiate din biroul şi camera obscură ale lui Matt.

Tess era mai ales pornită să aranjeze dormitorul băieţilor, astfel încât aceştia să nu bănuiască deloc că nişte străini au trecut pe acolo din cine ştie ce motiv. Mândră de ea, l-a condus pe Matt să vadă camera:

— Mai degrabă, a spus Tess râzând, arată prea ordonată.

A mototolit puţin cearceaful de pe patul lui Davey. Tapetul cu model de inspiraţie nautică, în nuanţe de bleumarin era asortat cu cuverturile de velur; băieţii aveau propriul televizor şi rafturi cu casete video. Pe acestea, Tess le pusese cu grijă la locul lor, iar acum le-a mai aranjat puţin. Matt ar fi vrut să prindă mâinile frenetice ale soţiei sale şi să o strângă în braţe. Era febrilă, exaltată. Probabil că aşa se manifesta isteria ei; din fericire pentru ea, şi pentru el. Deşi nu era firesc şi nu avea cum să dureze prea mult. Tess vorbea despre cum profitase de ocazie să facă ordine prin sertarele şi dulapurile pe care de câţiva ani tot spunea că o să le aranjeze; printre altele, aruncând şi hainele ei mai vechi.

— Nu o să mai port asta în viaţa mea.

Ochii ei înroşiţi de la atâta plâns acum străluceau, obrajii îi erau

îmbujoraţi. Era o femeie atrăgătoare, aflată la începutul celei de-a doua vârste, acum abia trăgându-şi sufletul şi exaltată ca după un antrenament fizic epuizant de înot sau de tenis sau ca după o partidă de sex. Genul de sex de care soţii McBride nu prea mai aveau parte de când apăruseră copiii în viaţa lor.

— Hei, te iubesc, i-a spus Matt lui Tess, reuşind să-i prindă mâinile pline de neastâmpăr şi să o ţină locului pentru o clipă. O să trecem peste toate astea, o să vezi.

— Normal, a spus Tess hotărâtă. Exact asta facem.

Telefonul a început să sune. Tess s-a desprins din mâinile lui şi a alergat să răspundă.

— Tati! Bună!

Două zile mai târziu, pe înserat. Matt era aşezat pe treptele camerei matrimoniale care duceau spre bucătărie. Camera era în semiîntuneric. Nu mai era nimeni prin apropiere. Matt, îmbrăcat în costumul casual scump pe care îl purtase la muncă în ziua respectivă, cu cravata la gât slăbită. Ca şi cum ar fi fost cuprins de epuizare şi picase aici lipsit de vlagă. Unde în alte condiţii nu s-ar fi aşezat niciodată.

Cu capul în mâini, ca un tată pe care-l vezi de obicei la televizor. Cu ochii strâns închişi, pentru că se învârtea camera cu el. Nu băuse nimic. Nu îndrăznise. Krell îi oferise un pahar în biroul lui, dar Matt îl refuzase ferm.

— Nu pot, Sid. Nu.

Graeme, fiul lui de cinci ani, i-a aruncat o privire de după colţ lui tati. Să fie un joc nou? Lui tati îi plac jocurile; tati era tare ingenios când venea vorba despre jocuri; jocurile pe care le inventa tati nu le mai ştia nimeni altcineva; dar nu puteai să-ţi dai seama mereu dacă tati juca unul dintre jocurile lui sau dacă era „serios". Graeme s-a furişat prin spatele lui tati şi l-a lovit în umăr, chicotind. (Tati a tresărit şi şi-a înăbuşit un geamăt. Muşchii braţelor si ai umerilor îl dureau ca dracu' de la cum fusese bruscat cu o zi în urmă.)

— Tati? Hei!

Matt s-a întors să-l apuce şi l-a luat în braţe. Graeme l-a întrebat pe tati ce s-a întâmplat şi tati i-a spus că nimic, doar că „îl doare foarte tare capul", nimic pentru care Graeme să îşi facă griji. Dar Graeme, care era un luptător, şi-a aşezat mâinile lui mici şi calde peste ochii lui tati şi i-a făgăduit - pătimaş cu vocea lui de copil:

— Tati, o să te fac eu bine.

Vocea lui Graeme tremura de frică.

18

NUME NECUNOSCUT. În anul care abia începuse, şi-a amintit.

Când a început în sfârşit să se înalţe din propria voinţă. Neavând nevoie de fiecare dată să aştepte viziunea. Se prea poate ca un înger al mâniei să-i fi atins umerii cu degetele lui de flăcări, el să se fi întors şi să fi văzut numai umbra palidă. Dar NUME NECUNOSCUT nu avea nevoie de mai mult: o umbră palidă.

Ştia să fie şiret. Să ducă şalul alb, pătat cu sângele şi murdăria femeiuştii, pe malul pietros al râului Delaware, unde avea să fie găsit. Şi să fie arătat la televizor şi în ziare (îi displăcea să citească, exceptând unele dăţi în oraş, la 7-Eleven, când privea zâmbitor la titlurile grosolane şi la fotografiile care se tot repetau cu DZ).

Pentru că şi pe aceasta avea să o ducă în Pine Barrens, aşa cum făcuse cu MT din Trenton şi cu MM, pe care o iubise cu multă vreme în urmă, în Forked River, înainte să afle de înşelăciunea ei. Le-a dus în amonte, până la confluenţa cu râul Batsto şi până în Mullica, pe unde trece un vechi drum nisipos care duce în sălbăticie şi care formează o răscruce cu un alt drum nisipos, şi lângă ruinele unei biserici cu o cruce coclită, rămasă încă în picioare, chiar dacă strâmbă, pe care o descoperise cu trei toamne în urmă şi o ţinuse minte, pentru că ştia că va veni o vreme când va avea o mare semnificaţie pentru el. Viziunea ardea în sufletul lui. Avusese grijă să plaseze şalul departe de locul sacrificiului pentru a-i deruta pe cei care încercau să-i dea de urmă.

Dealurile dinspre nord de New Jersey erau foarte diferite de cele dinspre sud. În aval de bifurcaţia unde oprise şi lăsase maşina cu bună ştiinţă, cât să fie uşor de găsit.

Unde era şi mai îngheţat, o iarnă adevărată. Cu şalul în buzunar şi împachetat în celofan (pentru că dacă aveau să-i confişte haina? să-i întoarcă buzunarele pe toate părţile? ar putea găsi urme din şalul de caşmir, poate chiar şi din sângele ei), a coborât povârnişul spre bolovanii îngheţaţi, gâfâind şi tremurând şi râzând de încântare. Un pas greşit şi ar fi alunecat în râul negru şi îngheţat, încălţat în cizmele lui de cauciuc luate din Sears, cea mai mare mărime de cizme disponibilă şi cu cârpe îndesate la vârf pentru a sta fixate peste şosetele trase în picioarele lui care purtau mărimea patruzeci. Picioare de care ticăloşii ăia de la liceul din Forked River râseseră, spunând că sunt picioare de fată.

Nimeni nu mai râdea de NUME NECUNOSCUT, acum că era adult, niciodată cu el de faţă.

A aranjat cu grijă şalul, fără să se grăbească, chiar pe marginea unui bolovan pe jumătate acoperit de apă. Nu trebuie să dea impresia că a fost aruncat de sus, de pe mal, de la cinci metri înălţime. Pentru că îşi vor da seama. Trebuie să pară că a rămas agăţat de un colţ ascuţit al bolovanului, purtat de apele repezi ale râului.

Şi să aibă grijă ca şalul să nu se desprindă şi să fie dus la vale.

Până şi asta era o operă de artă. NUME NECUNOSCUT era un

artist perfecţionist.

Aşa cum frumoasele siluete sculptate şi modelate ale Căsătoriei raiului cu iadul erau formele desăvârşite în artă ale femeilor în carne şi oase, murdare şi înşelătoare.

Şalul alb de caşmir. O marcă a localităţii Inverness, din Scoţia. Îl descoperise în spatele unei maşini parcate în spatele uneia dintre vechile fabrici transformate în galerii de artă şi magazine de pe malul râului Weymouth. Presupunând că va veni o zi în care va avea nevoie de el. Când sau cum, asta avea să afle mai târziu.

Ceea ce acum e o certitudine cândva era doar în imaginaţia noastră7.

Şalul alb de caşmir pe care i-l lăsase în dar lui DZ. De Crăciun. Deşi şi acesta fusese tot un semn. Dacă îl ia înăuntru, dacă îl acceptă şi îl poartă. Îl împăturise cu grijă în beteală de Crăciun şi scrisese de mână o felicitare pe hârtie albă, rigidă PENTRU DUANA, CU DRAGOSTE. Îl aşezase în faţa uşii ei vopsite cu lac roşu, strălucitor. Poate că s-a întrebat de la cine era, care dintre iubiţii ei să-i fi lăsat un astfel de cadou în felul ăla, deşi în mândria ei de femeie fusese flatată, aşa cum NUME NECUNOSCUT anticipase. Aşa că luase pachetul şi odată intrată, se grăbise să rupă beteala (aşa cum îşi imagina el, stând ascuns la volanul camionetei Ford parcate pe Mill Row, într-un loc retras). Aşa şi-a pecetluit moartea! Râsul lui nu era un râs amar, ci doar îndreptăţit. Pentru că-şi dorise să o iubească. Dar nu fusese iubit la rândul lui. Pentru că între picioarele ei, orice femeiuşcă are ceva de curvă, aşa cum măruntaiele ei nu pot decât să fie pline de scârnăvie.

Nu era duşmanul lui DZ. Nu era duşmanul niciunui bărbat şi al niciunei femeiuşti.

Dar ea se transformase în duşmanul lui prin furtişagul neruşinat al ideilor lui NUME NECUNOSCUT, fără pic de recunoştinţă şi total imoral. Crucile aurite din „colajele" ei hidoase şi siluetele zburătoare ale îngerilor mâniei, despre care ea pretindea a fi şoimi şi vulturi şi ceara turnată manual, în care străluceau bucăţi de mică. Toate acestea încadrând nenumărate fotografii lucioase şi cărţi poştale vechi pe care el, de asemenea, le considerase a fi un mod subtil de a-şi râde de Căsătoria raiului cu iadul pe care ea o văzuse, nu se ştie cum, deşi susţinea că nu. (Pentru că nu expusese încă aceste manechine. Galeriile de artă nu voiau să le expună, deşi nu aveau nicio problemă să-i expună micile păsări şi animale sculptate în lemn, fiindcă astea se vindeau uşor.) Chiar dacă ea zâmbea. Acea privire plină de milă. Vreau să fiu prietena ta, Joseph. Era uimit de pielea ei întunecată, care într-o anumită lumină părea a fi mânjită. Pentru că nu era de rasă pur caucaziană, nu-i aşa? Iar părul ăla negru bogat era de mulatră. Aflase de la Oriana că DZ era voluntară în fiecare duminică într-o campanie de ajutorare a oamenilor fără adăpost din Newark, pentru

că ea personal nu ar fi vorbit niciodată despre asta, de parcă ar fi fost jenată. Inima ei era menită să-i aparţină lui NUME NECUNOSCUT. El a ştiut asta încă de la prima privire, atunci, în galeria de artă. Ochii strălucitori şi chipul mirat. Mă cunoaşte!

Oare mă cunoaşte? A urmărit-o în timpul verii, până târziu în toamnă. De la distanţă, aşa cum ai urmări o creatură sălbatică sperioasă. Pentru că NUME NECUNOSCUT are puterea de a sta complet nemişcat, ca-n transă. Unde ţi-e mintea, Joey? râdea unchiul lui, pocnind din degete în faţa ochilor săi. Iar apoi o auzea pe mătuşa lui certându-l, Joey e sărac cu duhul, dar are inimă bună. Nu ar face niciun rău nimănui. Şi într-o noapte, din casa lor aveau să se ridice nori negri şi fierbinţi de fum, iar pompierii din Forked River nu au putut să mai salveze decât ruinele devastate.

Atât de şiret şi de discret era când o urmărea, încât nimeni nu l-a observat, cu excepţia unui negru care pescuia pe râul care trece pe lângă Mill Row, văzându-l pe NUME NECUNOSCUT o dată, sau poate de două-trei ori, stând ghemuit pe mal şi aruncând dumicaţi de pâine gâştelor şi raţelor şi trăgând cu coada ochiului la uşa ei vopsită cu lac roşu, strălucitor, până când aceasta s-a deschis, iar ea a coborât treptele şubrede de lemn şi a urcat în Volvo şi a trecut cu maşina pe lângă el, pe lângă spatele lui cocârjat, de-a lungul drumului de pietriş plin de hârtoape, fără să-l vadă, era sigur de asta, dar negrul (din Trenton, după cum s-a dovedit ulterior) i-a zâmbit şi i-a vorbit şi a fost nevoit la rândul lui să-i zâmbească şi să vorbească cu el pentru că nu era rasist, în adâncul inimii lui avea convingerea că toţi oamenii sunt egali în ochii lui Dumnezeu, nu aşa cum sunt în ochii lipsiţi de milă ai oamenilor. Pentru ca mai apoi să evite să mai treacă prin acea zonă din apropierea râului. Pentru că erau multe altele de făcut, iar NUME NECUNOSCUT avea să le facă.

Şi totuşi ea s-a rugat pentru el. La fel ca ceilalţi, şi ea a văzut pe chipul lui o urmă de bunătate. Se prea poate ca ea să fi crezut, la fel ca toţi ceilalţi, că el e sărac cu duhul, dar că are o inimă bună şi că nu ar fi făcut niciun rău nimănui. Deşi n-ai fi zis (el unul, în niciun caz) că e vreun prost, după grija cu care a intrat în viaţa ei ca o umbră fără trup. Pentru că odată ce NUME NECUNOSCUT avea o viziune, NUME NECUNOSCUT nu se mai putea opri. O va surprinde din spate.

Pe ea, care l-a invitat în mansarda ei din milă şi el, uimit, a venit la ea cu inima sfâşiată la vremea sărbătorilor, i-a spus frânturi de adevăr, pentru că întotdeauna era o fărâmă de adevăr în vorbele lui. Despre promisiunea de a-şi îngriji mama infirmă, dar şi despre sărăcie, de care el era jenat, pentru că arta lui nu se vindea, şi nici galeriile de artă nu voiau să o expună. DZ a spus că ar trebui să continue să aibă încredere în el însuşi, ea mereu se îndoia de sine, de valoarea ei ca artist şi chiar de viaţa ei, comparându-se cu sora ei geamănă (i-a

arătat chipul şi silueta fetei în fotografiile împrăştiate prin colaje, din care el ar fi realizat asemănarea dintre ele), care nu avea viziunea sumbră asupra vieţii pe care ea o avea de când s-a născut, deşi aparent erau gemene până în cele mai mici detalii fizionomice. Unii se nasc dintr-o dulce desfătare, alţii se nasc dintr-o negură fără de sfârşit[8] - aşa cum NUME NECUNOSCUT a rostit în şoaptă. DZ a dat din cap zâmbind, dar nu părea să fi recunoscut sursa acestui adevăr. Peste cuvertura întinsă pe patul din camera alăturată, a văzut şalul alb de caşmir. A ştiut imediat că era plasa în care avea să o prindă, aşa cum ai putea să iei prin surprindere şi să capturezi o creatură sălbatică, prinzându-i în capcană picioarele sau poate că aripile, ca într-o îmbrăţişare.

Aşa că ea ar fi trebuit să ştie. Că NUME NECUNOSCUT nu era sărac cu duhul, ci viclean la fel cum Dumnezeu este viclean şi nu ştii de unde loveşte. Nu şi-a dat jos mănuşile de piele cât a stat în mansarda ei, pretinzând că mâinile îi sunt acoperite de o eczemă urâtă şi trebuia să le ţină acoperite cu o alifie care să-i hidrateze porţiunile afectate, şi nici şapca de piele, cu cozoroc, cu părul strâns bine sub ea astfel încât să nu cadă niciun fir de păr şi să nu poată fi identificat mai târziu. Şi desenul urât pe care i l-a lăsat pe pernă, realizat în stilul neîndemânatic al unui artist cu care aflase că DZ a locuit cândva la New York, ale cărui picturi cu femeiuşti obeze şi dezbrăcate care-şi etalau sânii flasci şi organele genitale aşa cum şi le arată maimuţele erau cunoscute şi apreciate de lumea ignorantă a artei. În timp ce Căsătoria raiului cu iadul nu era nici expusă, şi nici aplaudată.

Aşa de tare se enerva NUME NECUNOSCUT când se gândea la atâta nedreptate, încât simţea cum pârjoleşte flacăra îngerului mâniei. Şi pe tot ce punea la rândul lui mâna lua foc.

Şi cu toate astea, a avut tupeul să se roage pentru el! Când ea şi-a revenit din leşin, el i-a umezit imediat buzele uscate şi crăpate şi a îngenuncheat lângă ea şi a fost uimit să o audă şoptind: Dumnezeu să aibă milă de tine, Joseph! Cu respiraţia tăiată, cu ochii dilataţi de epuizare şi teroare: O, Doamne, ai milă de noi amândoi.

Pentru aceasta a binecuvântat-o cu un sărut de mânie. Că îi trecuse prin cap să se roage pentru el: pentru NUME NECUNOSCUT. Care nu credea în mila lui Dumnezeu, ci în dreptatea lui Dumnezeu, i-a muşcat buzele, dinţii lui adâncindu-i-se în carne, muşcând şi rupând din ea. Şi cât de delicioasă era acea carne şi cât de flămând era, fără să îşi fi dat seama dinainte. Şi un şuvoi de sânge fierbinte când ea a început să strige şi să se zbată. Iar mădularul lui s-a întărit dureros de sânge şi de preţiosul lichid al vintrei sale, atât de puternic cum nu îşi amintea să se mai fi întâmplat vreodată.

Asta era pe la sfârşitul anului trecut. Acum era începutul noului an. În hambarul în care trăgea curentul, încălzit cu calorifere pe

păcură, stătea pierdut în contemplarea celui de al şaselea manechin din Căsătoria raiului cu iadul.

PARTEA A DOUA

Vânătoarea

19

În cele din urmă, iată-i împreună singuri. într-o maşină pe care nu o recunoştea, conducea cu viteză pe autostradă, spre Lismore. Peisajul era tulbure, ca un vis. Cu toate astea, percepea dealurile, terenurile cultivate, câmpurile cu porumb tremurând în apus. Erau ultimele zile ale lui octombrie. Copacii îşi schimbau haina.

Frunzişul lor era arămiu, galben-pal şi auriu, ca o tânjire melancolică. Fata a cărei bicicletă se stricase şi care venise la el şi îi ceruse direct, cu îndrăzneală să o ducă acasă nu mai scosese un cuvânt de kilometri întregi. Răzbătea până la el mirosul părului ei oarecum gras şi un iz mai astringent, care ar fi putut să fie de la vopsea sau terebentină. Îi observase mâinile ca de copil, cu unghii una mai mare decât cealaltă şi care nu erau tocmai curate. Îi observase încheieturile subţiri şi noduroase ale mâinilor. Pe care el le-ar fi putut cuprinde cu uşurinţă între degetul mare şi arătător.

Aşezată în scaunul pasagerului, stătea aplecată nefiresc în faţă, cu coatele pe genunchi şi cu buricele degetelor lipite de pleoape. Părul lung şi încâlcit îi cădea pe chip. Purta un tricou lălâu şi închis la culoare şi o pereche de pantaloni din catifea maro foarte decoloraţi. În picioare purta o pereche de încălţăminte pentru alergare pătată de vopsea şi decolorată de nu îţi mai dădeai seama ce culoare avusese cândva. Mărimea era de copil, picioarele-i fiind foarte mici. Se gândea cât de uşor ar putea cuprinde acele picioruşe în mâinile lui, cum ar fi putut să le sărute. Vreau să te pot iubi, crede-mă! Vreau să te pot salva

de ceea ce urmează să ţi se întâmple! A înţeles cât de riscant era să-şi mute ochii de la drumul care grăbea sub roţile maşinii. A înţeles că ar fi mai bine să-şi ţină ambele mâini pe volan. Pentru că plouase recent, iar drumul era acoperit cu frunze ude. La orizont, soarele era ca o bilă roşie de ceară topită. Era genul de om pentru care ce-i în guşă-i şi-n căpuşă, fără menajamente - nu era un om al subtilităţilor, iar uneori se considera chiar lipsit de conştiinţă. Dumnezeu era martor că le rănise pe soţia lui şi pe alte femei şi că uneori era violent, aşa cum fusese în Fairbanks, Alaska, în parcarea unei cârciumi, când îl lovise cu sălbăticie pe un tip care jignise şi ameninţase o femeie, îi spărsese tipului nasul şi câţiva dinţi şi nu a aflat niciodată de ce nimeni nu chemase poliţia să-l aresteze, ori poate că niciun poliţist nu se deranjase să vină.

Asta se întâmpla în urmă cu unsprezece ani, iar acum nu mai era mândru de un astfel de comportament, deşi poate că mai era, doar un pic; dacă ar fi avut şi cel mai mic pretext să o facă, i-ar fi povestit totul fetei ăsteia şi ea l-ar fi dezaprobat dând din cap, iar el ar fi spus Ei bine, ştii, eram tânăr, iute la mânie, întocmai ca babacul meu, mai ales după ce trăgeam ceva
la măsea. Şi ar fi râs împreună, imaginându-şi cum era el iute la mânie, dar acum nu mai era.

Vreau. Vreau să încerc. Te rog să mă crezi!

Acţionând sub influenţa primului impuls, a întins mâna şi a apucat mâna mică şi rece a fetei. Imediat, degetele ei, degete puternice, au apucat mâna lui. El era şocat de forţa interioară a sufletului ei. Ea s-a întors spre el zâmbind. Pielea ei avea o tentă de măsliniu-închis, dar trăsăturile îi erau atât de radiante, încât nu le putea desluşi conturul. Ştia că este o femeie frumoasă, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Am destulă iubire cât pentru amândoi a spus ea.

Sidney Krell, cu înţelepciunea lui sinistră de păianjen bătrân, fusese cu adevărat profet când afirmase că odată ce angajezi un avocat ca Jules Cliffe, poliţia nu va avea de ales şi va da înapoi. „Poliţaii ăia de doi bani", aşa îi numea Cliffe cu dispreţ. „Sunt precum şobolanii ăia râioşi pe care-i vezi bântuind pe-aici în toiul nopţii... ca nişte oposumi. Sunt proşti de dau în gropi şi aproape chiori şi se iau după miros şi după nu ştiu ce radar depăşit care în cea mai mare parte a timpului nu funcţionează. Dar şi-au ascuţit dinţii şi s-au pricopsit cu turbare şi nu ai vrea ca nenorociţii ăştia hidoşi să muşte din tine. O să scap eu de ei, ai încredere în mine." La fel ca Sid Krell, prietenul lui, Jules Cliffe, vorbea arogant şi fără ocolişuri, ca de la bărbat la bărbat şi cu o apetenţă pentru limbajul de argou care-i trăda vârsta la fel de mult ca părul alb, aranjat până la ultimul fir, şi atitudinea plină de demnitate, dar în acelaşi timp glumeaţă. Îi amintea lui Matt de un politician mai

în vârstă dintr-o administraţie de demult - probabil de Eisenhower. Avea vreo şaizeci şi ceva de ani şi era chipeş, uşor ridat, cu tenul îngrijit de parcă l-ar fi modelat cu degetele înainte de a-l invita pe Matt în biroul lui.

A pus mâna pe telefon şi a urlat la autorităţile din Weymouth. Îi cunoştea pe toţi, iar toţi ştiau cu cine au de-a face. Matt asculta cu uimire cum acest patrician al avocaţilor din Boston vorbeşte cu mai marele peste detectivi, cu căpitanul poliţiei locale şi cu un asistent de procuror care îi era prieten, cerând informaţii despre detectivii care percheziţionaseră casa şi biroul clientului său, Mathias McBride; îl sunase până şi pe judecătorul care semnase mandatul de percheziţie, adresându-i-se cu „Hank" şi făcându-i observaţie.

Ceruse să-i fie trimisă o copie a acelor pasaje din jurnalul Duanei Zwolle care ar fi făcut chipurile referire la clientul său. Ceruse să fie ţinut la curent cu orice „progres, dacă poate fi vorba despre aşa ceva" al anchetei poliţiei în ceea ce priveşte dispariţia ei.

Matt era unicul spectator şi admirator al lui Jules Cliffe. Cum trebuie să ne mai dăm în spectacol unii în faţa celorlalţi ca să nu uităm că existăm! Dar ce vedea el acum era o reprezentaţie a naibii de bună.

Matt a observat că, deşi vorbea la telefon, Cliffe gesticula cu degetele mâinii drepte ca şi cum ar fi fost în sala de judecată. Degetele îi erau subţiri şi îngrijite, iar unghiile arătau de parcă şi le făcuse la salon. Spre deosebire de Sid Krell, ale cărui costume scumpe făcute la comandă erau fără excepţie şifonate şi stăteau pe el ca pe gard, Cliffe era impecabil şi costumul reiat gri-deschis îi venea ca turnat. Se răsucise pe scaunul rotativ de la birou, astfel că Matt îl vedea dintr-o parte, un profil ca de pe o monedă de aur.

Răbufnind de indignare, Cliffe a trântit telefonul. Ce se hotărâse? Ceva crucial?

Lui Matt aproape că-i făcea plăcere această senzaţie, ca sub efectul unei anestezii, de a lăsa hăţurile în seama altuia, mai capabil şi mai viclean.

Cu un gest dramatic, Cliffe s-a întors iar în scaun şi l-a privit pe Matt în ochi, întrebându-l pe şleau dacă „fusese încurcat" cu fata dispărută. Matt, care tocmai îi explicase că abia dacă o cunoscuse pe Duana Zwolle şi abia dacă vorbise de două-trei ori cu ea, s-a simţit jignit.

— Nu, domnule Cliffe, nu.

— Fiule, te cred, a protestat Cliffe, arătându-i dinţii albi într-un zâmbet larg, dar privindu-l cu ochi albaştri, reci ca gheaţa. Dar fă-mi plăcerea şi mai povesteşte-mi o dată. Şi te rog să-mi spui „Jules".

Oamenii ştiu mai multe decât cred că ştiu. Aceasta era o observaţie care începea să îi placă din ce în ce mai mult lui Matt.

De fiecare dată când îşi amintea cum o cunoscuse pe Duana Zwolle - o întâlnire scurtă şi fragmentată -, îşi aducea aminte ceva în plus. (Sau poate că inventa? îşi imagina?) Ca o victimă traumatizată care retrăieşte scena de coşmar. Vrei să te eliberezi din strânsoarea coşmarului si totuşi eşti atras de el: fascinat. Matt l-a văzut pe Jules Cliffe că-i aruncă o privire plină de interes. Ca de la bărbat la bărbat.

— Chiar era o ciudată, ai? Ce păcat că eu nu am cunoscut-o.

Pusese un uşor accent pe cuvântul eu. Ca şi cum ar fi vrut să sugereze că el, Jules Cliffe, ar fi ştiut cel mai bine cum să se poarte cu misterioasa Duana Zwolle.

Matt îi dăduse arogantului avocat o copie a raportului pe care îl scrisese la calculator pentru Phelan şi Ricci. (Poliţiştii nu avuseseră niciun comentariu pe tema asta. Şi nici nu-i mulţumiseră.) Formularea concisă a raportului părea inadecvată, poate chiar suspectă. Undeva, pe la sfârşitul lui iunie/începutul lui iulie 1997, am vizitat o mică galerie de artă din Weymouth, pe Main Street. Absolut din întâmplare, am văzut o expoziţie de colaje de figuri sculptate (cred că aceasta este denumirea) a unei artiste locale de-al cărei nume nu mai auzisem. În timp ce eram acolo, managerul galeriei mi-a prezentat-o pe artista însăşi, Duana Zwolle, care se întâmpla să fie prezentă în galerie. Este posibil să fi discutat câteva minute. Probabil că i-am spus că îmi plac colajele ei. Nu cred că avea idee că sunt fotograf, nu a adus vorba despre asta. Nu am stat de vorbă prea mult. Erau toate acestea adevărate? De fapt, Matt se dusese la Galeria Tomato Factory pe 17 iunie (verificase data exactă), cu intenţia certă de a vedea Grădina plăcerilor lumeşti şi nelumeşti a unei tinere artiste, Duana Zwolle; nu fusese ceva întâmplător.

(În ziarul local, un articol scurt şi la obiect clasificase opera lui Zwolle drept „obscură" şi „în mod voit greu-accesibilă", dar „dramatică". Matt voise să vadă exponatele cu ochii lui.)

Dar adevărul este că se dusese la expoziţie pentru că o întâlnise pe exotica artistă cu câteva săptămâni înainte, la Krell &c Asociaţii. Cel puţin aşa credea, că pe tânăra artistă o întâlnise; Krell nu-i spusese care este numele ei.

Iată cum a fost întâlnirea întâmplătoare: pe la ora şapte seara, într-una din zilele săptămânii, după ce restul angajaţilor plecaseră deja acasă, Matt se pregătea să plece de la birou, când a dat peste Krell, aflat în compania unei străine, o fată cu părul închis la culoare, pe care o poftea să intre în biroul lui în timp ce el, Matt, tocmai trecea pe coridor. Pe faţa încruntată a angajatorului său, Matt a observat o expresie de furie înăbuşită. La naiba! Să fie văzut în compania acestei fete, când avusese toate motivele să creadă că nu mai era nimeni altcineva în clădire. Jovial, Krell i-a spus fetei „Acesta este Matt McBride, «asociatul» numărul unu", cu afecţiune, şi în acelaşi timp cu

superioritate.

Fata i-a aruncat lui Matt o privire zâmbitoare, fără a spune nimic. Pentru o clipă, ochii li s-au întâlnit, confirmând o alianţă mută împotriva bătrânului; a fost pur instinctual, o reminiscenţă din adolescenţă; tendinţa de răzvrătire, încărcată sexual, specifică adolescenţilor. Noi suntem tineri, el e un boşorog: e un nebun! A fost nepoliticos din partea lui Krell să nu-i prezinte fata, dar ăsta era stilul lui. Matt a observat că e frumoasă, chiar şi aşa, mititică şi timidă: cu ochi negri migdalaţi, cu trăsături delicate şi serioase şi păr lung şi răvăşit ca o coamă; purta o pereche de blugi decoloraţi, sandale, un top verde din muselină indiană; degetele îi erau pătate de vopsea, iar unghiile îi erau de mărimi diferite; nu avea mai mult de un metru si şaizeci de centimetri şi patruzeci şi cinci de kilograme. Matt a presupus că era unul dintre prietenii-artişti ai lui Sid Krell, majoritatea femei, cărora Krell avea grijă să le fie „mentor" pentru propriile interese. Matt s-ar fi oprit să dea mâna cu fata, dar Krell i-a dat de înţeles că nu era cazul. „Ei, Mattie, lucrezi până târziu? Bun băiat."

Matt le-a zâmbit apoi angajatorului şi misterioasei fete fără nume şi a ieşit din clădire cu un fluturat de mână.

Fusese iritat de grosolănia bătrânului. Fusese intrigat de fata fără nume.

Acum, pe când se afla în biroul lui Jules Cliffe, se simţea obligat să amintească de această primă întâlnire. Dacă asta putea fi numită întâlnire.

— Din câte am înţeles, Sid îi oferise acestei femei un comision pentru a crea un mural pentru unul dintre holurile clădirii.

Ştii şi tu, lui Sid îi place să-i sprijine pe artiştii locali...

Cliffe a izbucnit în râs, de parcă Matt ar fi spus ceva de o mare încărcătură spirituală.

— Exact! Asta-i Sid al nostru. Un filantrop.

Matt se întreba cât de multe ştie Cliffe. Poate că nenorociţii ăştia de bogătani care deţin puterea îşi pasează fetele de la unul la altul? În caz că le conving pe fete să coopereze.

Să fie Krell făptaşul? Să fie el vinovatul? Dacă ar fi aşa, cel puţin ar trebui să ştie ce s-a întâmplat cu Duana.

Krell nu ar „răpi" niciodată personal o femeie. Dar Krell era genul care ar fi angajat pe alţii să facă treaba murdară în locul lui.

Lui Matt i-a zburat mintea la colecţia de arme a lui Krell. La revolverul pe care i-l arătase cu viclenie, cu îndrăzneală, ca un băieţel care se făleşte cu o jucărie interzisă.

Krell îi mângâiase butoiaşul, metalul neted negru-albăstrui, explicând că o armă trebuie curăţată des, cu atenţie. Nu te-ngrijora, Matt, am permis pentru el. Să-l port cu mine peste tot. Matt îşi amintea un oarecare fior cu conotaţie sexuală în vocea răguşită a

bătrânului.

— Ce-i, Matt? Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie. La ce te gândeşti? l-au izbit cuvintele lui Cliffe.

Matt s-a frecat la ochi.

— Nimic, a spus el. Nu mă gândeam la nimic.

— Să te gândeşti la nimic e o bună scamatorie, ca o erecţie, încearcă doar să o menţii.

Cliffe a izbucnit în râs, dar nu era râsul lui.

Matt era oarecum şocat de această remarcă, de vulgaritatea lipsită de sens şi de irelevanţa ei. Ce-a vrut să spună? Oare nenorocitul ăsta credea că minte?

Tot mai ezitant, Matt a povestit mai departe varianta lui despre cât de scurtă a fost întâlnirea cu Duana Zwolle, despre cât de puţine ştia despre ea. Îşi auzea vocea, de obicei calmă şi fermă, atât de iscusit pregătită atunci când vorbea cu clienţii sau când răspundea la telefon, acum tremurând din cauza nehotărârii, a regretului şi a vinovăţiei. De ce vorbesc ca un om vinovat? Ştia că Jules Cliffe nu ar putea lua în serios faptul ca el, Matt McBride, să fi avut cât de puţin de-a face cu dispariţia Duanei Zwolle, deşi vedea bine că începea să fie derutat de mărturia lui. Un avocat în drept penal ar trebui să fie apt să scoată la lumină din mărturia clientului nu numai ceea ce ar putea fi adevărat sau fals, ci mai ales ceea ce ar putea constitui o depoziţie „adevărată"; iar acest „adevăr" nu ar putea fi decât relativ, deoarece una era o audiere în faţa unui singur judecător, şi alta un proces cu juraţi. Rapid şi nu foarte coerent, Matt a trecut în revistă întâlnirea cu Duana Zwolle din galeria de artă. Era adevărat că e posibil să-i fi spus că-i admiră colajele, pentru că Matt era genul de persoană care nu se abţinea să-i laude pe ceilalţi, aşa cum ţi-ai lăuda propriii copii ca să-i faci să se simtă fericiţi, ca să le aduci zâmbetul pe faţă: „Bună treabă! E grozav!"

De fapt, fusese mişcat de Grădina plăcerilor lumeşti şi nelumeşti şi nu ştiuse ce să-i spună fetei care tocmai apăruse pe nesimţite lângă el în spaţiul neospitalier şi cu tavan jos al galeriei de artă. Era un miros de mucegai, de stătut; vechea fabrică de conserve avea o fundaţie străveche de piatră, iar podeaua pivniţei în mod sigur era chiar pământul. Galeria Tomato Factory, deschisă de numai câţiva ani, fusese pictată de artiştii care o aveau în proprietate în culorile de bază, luminoase şi vii, galben, albastru, verde, roşu, pentru a sugera o simplitate copilărească şi îndrăzneaţă, galeria dorindu-se a fi cunoscută pentru creaţii „experimentale". Şi totuşi, aceste colaje ale Duanei Zwolle, fiecare de aproximativ un metru şi jumătate pe un metru şi parţial alcătuite din obiecte tridimensionale, erau copleşitoare în spaţiul sărăcăcios, iar Matt McBride a avut o reacţie aproape viscerală. Nighthawk! E ca un Nighthawk dintr-o altă viaţă.

Nu era ca şi cum Duana Zwolle - doar un nume, şi încă un nume ciudat la vremea aceea pentru Matt - ar fi plagiat vreuna dintre imaginile lui Nighthawk în instantaneele şi fotografiile mai vechi pe care le folosise în colajele ei. (Da, chiar verificase. Petrecuse patruzeci de minute examinând în amănunt ansamblul, suprafaţa labirintică a Grădinii plăcerilor lumeşti şi nelumeşti căutând urmele lui Nighthawk sau poate, deşi căutarea i se părea absurdă, încerca să-şi găsească propriul chip printre chipurile miniaturale ale străinilor?) Şi chiar acolo lângă el, ca de nicăieri, şi-a făcut apariţia fata pe care iniţial o văzuse, sau cel puţin avusese impresia că o văzuse, împreună cu angajatorul lui, Sidney Krell, într-o întâlnire stânjenitoare; Matt, încruntându-se la formele de ceară modelate manual şi fixate pe cioburi de ceramică albastră ca cerul, nu o auzise apropiindu-se şi a devenit conştient de prezenţa ei abia când a aruncat o privire într-o parte. Acum era aproape lipită de umărul lui. Era un copil, fără şolduri şi cu pieptul plat şi cu coama aceea răvăşită, nişte plete ciufulite şi strălucind uleioase! - primul lui instinct a fost să-i zâmbească în batjocură. Ce ştii tu despre artă? Habar n-ai tu!

Aştepta să vorbească el primul? Era tăcută, şi totuşi atât de tensionată, încât putea să-i simtă nervii încordaţi precum corzile unui instrument muzical care vibrează suav în aşteptarea atingerii. Şi acel parfum discret pe care-l emana, părul ăla, hainele alea fără nicio formă, totul la ea era tulburător si sălbatic. Cumva, a ştiut instinctiv cine este. Înainte ca managerul galeriei să spună în gura mare, pe un ton importun şi voit seducător: „Artista este chiar aici! Aveţi grijă ce spuneţi." La remarca lui, Duana Zwolle s-a făcut mică, s-a întors si a ieşit repede pe uşă, chiar când Matt i-a strigat stânjenit: „Scuze, ai făcut o treabă bună. Adică, vreau să spun că e grozav.

Nu am mai văzut aşa ceva." Cuvintele i-au rămas suspendate în aer, s-a simţit ca un dobitoc.

Ar fi vrut să rupă vraja în care-l prinsese. Dar nu ar fi vrut ca ea să-i scape.

(Printre colaje, observase un chip care semăna cu Duana Zwolle, care se repeta de câteva ori, la fel ca celelalte chipuri, siluete umane şi imagini care se repetau în tipare onirice asimetrice. Abia după multă vreme avea să afle că acea faţă de fapt nu era a Duanei Zwolle, ci a lui Rue, a surorii ei gemene.)

Acum Matt era singur în galeria cu podea înclinată, denivelată şi cu tavan jos, inconfortabil. În spaţiul acesta înghesuit, cele şase colaje pline de viaţă ale Grădinii plăcerilor lumeşti şi nelumeşti îl sufocau, ca nişte gânduri obsesive; nu reuşea să se dea doi-trei paşi mai în spate pentru o privire de ansamblu. Prea multe detalii care-i zburau prin minte. Proprietara galeriei a venit lângă el şi i-a spus: „Duana Zwolle a noastră este o femeie misterioasă. Abia dacă a schimbat câteva cuvinte

cu mine şi cu partenerul meu, credeţi-mă. Arată ca de şaisprezece ani, nu-i aşa? Dar nu şi tânără. Adică, e ceva în ochii ei. Aţi apucat să-i vedeţi ochii?"

Femeia părea dornică să stea de vorbă. De cele mai multe ori, era singură în galerie; foarte puţini vizitatori îi treceau pragul, cu excepţia weekendurilor. Şi îl recunoscuse pe Matt când intrase ca fiind soţul lui Tess McBride.

Matt i-a răspuns cu răceală: „Nu. Cred că nu." Asemenea detalii nu i-ar fi fost însă de niciun folos lui Jules Cliffe şi Matt a trecut în grabă peste ele. S-a hotărât să nu spună nimic despre numeroasele daţi în care se văzuseră sau cel puţin el o zărise - fără să schimbe un cuvânt, fără să o salute - pe Duana Zwolle prin Weymouth sau prin vecinătate în săptămânile şi lunile care urmaseră; era ceva la ordinea zilei întrun orăşel ca acesta, ca indivizii să se vadă în mod frecvent, şi nu de la depărtare, fără să îşi spună ceva. (Privind retrospectiv, oare fusese mai mult decât o simplă coincidenţă? Un observator sceptic, de exemplu, un detectiv de poliţie, aşa ar fi putut crede. Dar nu o urmăream! Jur!) Matt i-a povestit lui Cliffe mai în amănunt şi cu mai mare emoţie despre singura dată în care a luat-o în maşina lui pe Duana Zwolle şi a condus-o acasă în Lismore, la câteva luni după întâlnirea de la galerie; pe 25 octombrie 1997, atunci trebuie să fi fost; detectivii din Weymouth, pretinzând că au data exactă din jurnalul fetei, insistaseră că atunci se întâmplase, iar Matt bănuia că aveau dreptate. Fusese o după-amiază însorită şi aproape caldă, dar câmpurile de porumb din afara oraşului erau răvăşite şi cu frunzele uscate şi el îşi amintea cum vântul unduia râul Weymouth în timp ce cobora dealul lung, îndiguit spre Lismore, cum râul arăta ca într-o zi de toamnă târzie. Îl durea inima de atâta frumuseţe. Deşi încercase să fie de piatră. Îşi amintea de cum fata stătea aproape de el în maşină. Parfumul părului ei. Corpul ei, dincolo de haine. Strania atracţie sexuală pe care o avea asupra lui, deşi nu o găsea atrăgătoare. Când abia de-i aruncase o privire. Când nici măcar nu voia să se uite la ea.

Si de această dată întâlnirea lor a fost total neobişnuită, Matt fiind luat prin surprindere. Tocmai ce ieşea din biblioteca publică din Weymouth de pe Main Street, când cineva s-a apropiat de el şi iniţial a crezut că era un adolescent dintre aceia care împart pliante publicitare. S-a apropiat de el în felul acela agresiv, specific doar oamenilor timizi. Aşa, deodată, chiar în faţa lui. Sub strălucirea unei raze de toamnă care-i făcea părul uleios să scânteieze şi care dădea culoare tenului ei palid, măsliniu-închis. „Scuză-mă!", spusese ea în şoaptă, încât Matt nu era sigur dacă într-adevăr o auzise. Avea o geantă sport foarte murdară atârnată pe un umăr şi părea răvăşită de vânt, ciufulită. Purta un tricou închis la culoare şi lălâu, care-i cădea peste şolduri, şi pantaloni decoloraţi de catifea cândva maro şi pantofi

de alergat pătaţi.

Părul îi era mai lung şi mai încâlcit decât îşi amintea el şi avea ceva, ceva care îl răscolea, o dorinţă crudă, copilărească în priviri, şi chiar înainte ca ea să apuce să spună ceva, el se pregătea deja pentru ce avea să urmeze. Uite ce e, nu se poate.

Nu pot. Ar fi putut să fie ceva între noi, dar nu se poate să fie. Nu eu sunt alesul. Nu acum. Lasă-mă în pace! Cu toate astea, Matt era prea politicos pentru a se preface că nu o văzuse şi nu o auzise. Privirile li s-au întâlnit, nu putea să scape. Ea vorbea la repezeală, aproape în şoaptă, spunând ceva despre cum avea nevoie de ajutor ca să ajungă acasă, în Lismore - trebuia să se întoarcă în decurs de o oră şi nu avea niciun mijloc de transport - bicicleta ei se stricase. Bicicleta ei! Ei bine, Matt a trebuit s-o creadă pe cuvânt. Presupunea că e ceva adevărat la mijloc. Numai că de ce eu?

De ce m-a întrebat tocmai pe mine? Ţinea deja în mână cheile maşinii, iar maşina era parcată la nici zece metri.

Aşa că a spus că bineînţeles, da, o va duce acasă. Nici prin gând nu i-a trecut ce greşeală avea să facă. Şi cum ar fi putut să ghicească? Că această femeie singură şi ciudată îl iubeşte, îl doreşte pe el.

Şi oare îi văzuse careva? Un martor suspicios cu ochi ageri, care apoi a vorbit poliţiei despre asta? Duana Zwolle s-a urcat în maşina lui Matt McBride, doar ei doi, în după-amiaza zilei de 25 octombrie 1997? S-au întâlnit pe Main Street, unde oricine ar fi putut să-i vadă din întâmplare, un bărbat căsătorit şi o femeie „genul artistă" nemăritată, părând deja suficient de apropiaţi cât să nu mai fie nevoie să apeleze la vreo formalitate socială cum ar fi să se salute sau să-şi dea mâna?

Odată urcaţi în maşină, un model nou şi elegant de Acura cu scaune de raliu, cu bordul din lemn de tec şi tapiţerie de pluş bej, odată rămaşi singuri într-un spaţiu atât de intim, Matt fusese tot mai agitat. Începuse să vorbească, ba chiar prea mult.

Pentru că acesta era noul stil al lui Matt McBride: să-şi ascundă tăcerea în spatele cuvintelor. Cu cât turuiau, râdeau şi se tachinau mai mult unul pe celălalt, de parcă ar fi fost doi îndrăgostiţi, fiecare încercând să îşi etaleze măiestria, cu atât mai mult îşi putea ascunde şi păzi liniştea. Şi devenise unul dintre cei mai de succes oameni de vânzări de la Krell & Asociaţii tocmai pentru că ştia să vorbească, ştia să vorbească şi ştia să farmece. Şi la fel era şi în prezenţa acestei tinere ciudate şi tulburătoare, acestei fete pe care nu voia să o recunoască a fi creatoarea colajului Grădina plăcerilor lumeşti şi nelumeşti la care se gândea întruna de luni de zile, dar rezistase tentaţiei de a reveni la galerie ca să o vadă.

Pentru că Duana Zwolle era talentată, era dăruită. Nighthawk descoperise în ea pe cineva ca el. Iată de ce, în timp ce conducea spre

Lismore în acea după-amiază de octombrie, vorbea agitat şi poate că nu dădea atenţie prea mare la ce spune, ferindu-se de tensiunea resimţită dinspre Duana Zwolle, de acea poftă sinceră, crudă, fără cuvinte din privirea ei, care părea să spună Suntem la fel, suntem predestinaţi, tu si cu mine. Ştii asta. Duana Zwolle era mai mult tăcută, în mod cert era încordată, timidă; stingheră, parcă nu-şi găsea locul. Spre deosebire de femeile stăpâne pe ele, sociabile şi guralive din Weymouth şi de colegele lui de la Krell & Asociaţii, la fel de agresive şi de vocale ca orice bărbat. Spre deosebire de femeia cu care Matt McBride era în tandreţuri. Când au pornit la drum, ea i-a aruncat o privire timidă, spunând în şoaptă: „Mulţumesc! Este foarte drăguţ din partea ta." Iar mai târziu, pe când se apropiau de Lismore, Duana Zwolle a murmurat că-i plac fotografiile lui - „Cele pe care le faci sub numele de Nighthawk". Matt a întors capul spre ea, surprins. „Ştii cine sunt? Bună treabă." Era impresionat. Era satisfăcut. Era surescitat. Îşi dorea să fi putut întreba De câtă vreme ştii asta, de când ştii de mine? Duana Zwolle lăsase impresia că ar fi vrut să spună mai multe, dar nu o făcuse.

Nici Matt nu-şi făcuse curaj să adreseze o asemenea întrebare sau altele pentru a afla părerea tinerei artiste cu privire la fotografiile lui.

Pentru că el era la volanul noii, frumoasei, elegantei şi scumpei sale maşini. Era Mathias McBride: soţ şi tată şi agent imobiliar de succes într-un domeniu în care toată lumea ştie cât de acerbă e competiţia. Inima îi bătea mai repede decât îi bătuse atunci când fusese pe punctul de a încheia un contract de un milion de dolari sau de a face dragoste cu oricare dintre femeile din viaţa lui. Poate că era supărat din pricina asta, de propriul entuziasm. După-amiaza aceea semăna tot mai mult cu un vis la care nici nu putuse să spere, o călătorie neaşteptată cu maşina printre dealuri acoperite de o toamnă provincială; printr-un decor de câmpuri de pe care se adunaseră roadele, cu rânduri de porumb uscat, cu păduri răzleţe. Singur, alături de o femeie, de orice femeie, ce s-ar fi putut întâmpla? Nu vreau aşa ceva. Nu am poftit la aşa ceva.

Avusese parte în tinereţe de aventuri, de rătăciri, întâlniri capricioase, poveşti romanţate care izbucneau ca nişte chibrituri şi tot ca acestea se stingeau deodată; pe vremea când trăia în vest, în Alaska mai ales, dusese o viaţă nesăbuită de beţii, droguri şi amfetamină; trăise periculos, riscând să se rănească, să fie arestat sau chiar să moară. Ce fericit eram! I-ar fi plăcut să-i explice asta Duanei Zwolle, pentru că ştia că ea ar fi fost în stare să înţeleagă, aşa cum nici măcar nu şi-ar fi dorit ca Tess să înţeleagă, în cazul fericit în care Tess ar fi fost capabilă de o asemenea putere de înţelegere. Ar fi vrut să-l pună pe tavă pe Nighthawk în faţa Duanei Zwolle. Dar, nu!

Fără cuvinte. Iar dacă o atingi, McBride, nu vei fi niciodată în stare să te lepezi de acea atingere.

Asa că Matt, chinuit de remuşcări, nu a mai zis nimic. Iar Duana Zwolle, stând ţeapănă alături de el, privea drept în faţă si nu mai zicea nici ea nimic.

Exact cum le spusese detectivilor, şi cum îi spunea acum lui Jules Cliffe, Matt o dusese pe tânăra artistă acasă, în vechea fabrică rudimentar restaurată de pe malul râului, în Lismore; mersese cam jumătate de kilometru hurducăind pe Mill Row, drumul de pietriş, şi o lăsase în celălalt capăt, unde, după cum îi spusese ea, stătea cu chirie într-un „apartament la mansardă", la al doilea nivel al clădirii. Matt zărise în treacăt clădirea: un atelier de ceramică, un magazin de antichităţi, un magazin de stofe. În cea mai mare parte, locul părea că nu mai are nicio întrebuinţare. Anunţurile cu DE VÂNZARE sau DE ÎNCHIRIAT îţi săreau în ochi de peste tot, cu emblema unui agent imobiliar din Weymouth, un concurent al Krell &C Asociaţii. Nu îmi amintesc ca între noi să se fi purtat vreo discuţie semnificativă. Nu m-a invitat înăuntru, şi oricum nu aş fi acceptat eu invitaţia, în caz că ar fi făcut-o. După asta, nu am mai văzut-o niciodată. Nu a pomenit nimic despre cum, în treacăt, îi observase maşina, un Volvo ponosit, parcat pe un petic de pământ plin de buruieni şi pietriş; nici cum nu a urmărit-o cu bună ştiinţă grăbindu-se spre scările exterioare, cu geanta sport aruncată pe umăr, ştiind că nu-i va arunca nicio privire înapoi. Îi rănise mândria de femeie, poate mai mult decât mândria de artist din aceeaşi breaslă.

Refuzând-o. Ticălos ipocrit.

Nici nu i-a pomenit lui Jules Cliffe, deşi imaginile din memorie se revărsau peste el ca o cascadă, despre cum fusese lovit de stranietatea locului singuratic şi rece în care-şi ducea traiul Duana Zwolle. Un câmp lăsat în paragină, dincolo de clădirea de piatră pe care se văd urmele timpului şi dincolo de care se întinde o pădure de pini şi foioase; Mill Row, un drum spre niciunde, printr-o mlaştină în care ţi se afundă picioarele şi cu pietriş pe alocuri. Cu totul, Mill Row nu avea niciun kilometru lungime, şi nici măcar nu putea fi numit drum în adevăratul sens al cuvântului; cândva, fusese un drum auxiliar care făcea legătura între mai multe clădiri comerciale şi autostradă.

Malul râului care însoţea Mill Row era o pantă abruptă, stâncoasă, presărată ici-colo cu moloz, deşi priveliştea de peste râu era una „pitorească". Matt încercase să surprindă în fotografii atmosfera decorului şi, într-o anumită măsură, era de părere că îi reuşise. (Încă nu-i menţionase fotografiile lui Jules Cliffe. Ca să fie sincer, nu prea ştia cum le-ar fi putut explica, nu numai de ce făcuse acele fotografii într-un moment atât de dificil din viaţa lui, ci şi cum ar fi putut face

ca motivele lui să sune verosimil pentru urechile lui Cliffe.) În acea după-amiază se întâmplase să observe câţiva pescari pe malul râului, doi sau trei dintre ei păreau să fi fost negri şi unul alb, deşi se prea poate ca cel alb să nu fi pescuit, ci doar să fi stat ghemuit pe mal şi să fi privit aiurea peste râu. Întorcându-se pe autostradă, Matt a trecut din nou pe lângă pescari, iar în timp ce trecea cu maşina prin dreptul lui, bărbatul alb s-a întors şi l-a privit lung pe sub cozorocul unei şepci galbene din piele. Oare l-am mai văzut pe undeva? Unde oare? Dar nu fusese decât un gând trecător. Acura, maşina lui Matt bine calibrată, trepida pe drumul plin de gropi şi a trebuit să fie atent la cum ţine volanul. Dar a rămas cu imaginea unui ciudat chip eteric, a unei feţe palide, nevăzută de soare, pe jumătate ascunsă de şapca galbenă din piele şi de părul argintiu şi mătăsos ca al unei femei care-i cădea ciufulit până pe umeri; bărbatul avea o barbă rară care-i flutura în vânt, dar fără mustaţă, astfel încât barba părea că-i pluteşte sub bărbie, despre care Matt părea să ştie că este o bărbie mică. Bărbatul se prea poate să fi fost de vârsta lui, de înălţime medie. Un personaj ciudat, îmbrăcat în salopetă, cu o eşarfă roşie soioasă înnodată la gât şi care îi amintea lui Matt de un anumit tip de indivizi pe care îi poţi zări prin ascunzişurile din Pine Barrens, acei nativi ai regiunii, cărora li se spune „pineşteni". Dar probabil că este vreun artist. Care pozează în pineştean. Matt s-a întrebat dacă Duana Zwolle îl cunoştea pe tipul ăsta, dacă şi el locuia în vechea fabrică şi avea un studio pe acolo şi dacă nu cumva era genul acela de creştin insuportabil care îţi vorbeşte toată ziua numai în pilde, după cum sugera înfăţişarea lui. Matt a simţit cum îl inundă un val de repulsie masculină, dar acesta a dispărut pe cât de repede îşi făcuse apariţia şi a uitat imediat de personaj, gândindu-se în schimb la Duana Zwolle.

Nu i-a pomenit lui Tess despre această întâlnire. Aşa cum nu i-a pomenit nici iubitei lui, Abigail.

Cliffe a întrebat brusc:

— Dar nu te-ai dus sus cu ea, corect? Nici atunci, şi nici altădată.

Matt a ezitat. Bineînţeles că nu se dusese, asta era esenţa mărturiei lui, dar cuvintele, negarea furioasă, îi stăteau în gât. Cliffe îl ţintuise cu privirea, lovind nerăbdător cu un creion în geamul biroului.

— Nu, nu am urcat la ea, a spus Matt. Dar poliţia spune, sau poate că altcineva spune, că aşa aş fi făcut. Că noi am fi avut o relaţie. Se pare că aşa ar fi scris ea în jurnal. Eu...

Cliffe l-a întrerupt:

— Nu-ţi face griji în privinţa nenorocitului ăluia de jurnal. O să pun eu mâna pe el, dacă într-adevăr există. În orice caz, acolo nu este decât versiunea fetei. Va fi nevoie de o confirmare ca să poată fi

considerată o dovadă solidă, ştii şi tu de ce e în stare o femeie bolnavă de iubire.

A râs grosolan, din nou nu era râsul lui.

— Te întreb ca de la bărbat la bărbat, şi nu uita că avem o relaţie privilegiată de client-avocat şi că orice secret pe care mi-l dezvălui rămâne între noi: nu te-ai culcat niciodată cu Duana Zwolle, nu i-ai făcut nicio propunere cu caracter sexual, nu ai fost niciodată „intim" cu ea? Aşa este?

Matt, frecându-se la ochi, revedea iar deodată şi clar dorinţa şi admiraţia de pe chipul Duanei Zwolle când se apropiase de el în faţa bibliotecii; când îi aruncase o privire timidă, spunându-i că îi admiră fotografiile; atitudinea fermă, dar rănită în orgoliul propriu când coborâse din maşina lui, cu geanta sport aruncată peste umăr şi urcând scara exterioară care duce spre mansardă. Cum acele scări din lemn, hodorogite şi mâncate de ploaie, parcă ar fi umilit-o pe Duana Zwolle şi mai mult.

Până acum, nu-şi pusese niciodată problema ce eforturi trebuie să fi depus ea, o persoană timidă, mândră şi integră, să fi riscat aşa de mult. Dintr-odată, a simţit că îi e silă de el însuşi.

— Uite care-i treaba, sunt răspunzător pentru ce i s-a întâmplat Duanei Zwolle. Chiar dacă nu am nimic de-a face cu asta, eu am permis ca lucrurile să fie astfel orânduite, şi al naibii să fiu dacă n-am ajutat-o atunci când a avut nevoie de ajutor. Iar acum...

Jules Cliffe a pufnit în batjocură. Comentariul lui a venit scurt şi la obiect:

— Prostii, prietene. Prostii.

Şi a dat de birou cu stiloul lui negru şi scump. Interviul zilei se încheiase.

21

NIGHTHAWK. Pot să fur. Sunt un hoţ îndemânatic. Pot să prăduiesc alte vieţi.

Dar asta nu înseamnă că nu pot să şi iubesc. Aceasta era puterea de care dispunea Nighthawk, minunatul aparat de fotografiat din mâinile lui Nighthawk, mâini care niciodată nu tremurau atunci când mâinile lui Matt McBride poate că ar fi tremurat.

Dar Nighthawk nu o fotografiase nici măcar o dată pe Duana Zwolle, iar neputinţa asta îl durea. Ca şi cum ar fi avut un ţăruş înfipt în inimă. Pe când erau în maşina lui, în acea după-amiază de

octombrie, ar fi putut foarte bine să iasă de pe autostradă şi să oprească maşina pe un drum de ţară - unul dintre acele drumeaguri care duc spre tarlaua vreunui fermier -, ar fi putut să-i cuprindă cu blândeţe chipul delicat şi luminat de speranţă în mâinile lui, ar fi putut să-i explice Da, pot să te iubesc, Duana, numai că nu acum. Nu acum, nu în viaţa asta.

Dar cândva... Şi ea ar fi înţeles. Era sigur de asta. Cu ochii ei adânci, inteligenţi şi mărinimoşi. Atunci, putem măcar să fim prieteni? Te rog. Sunt atât de singură. Ea i-ar fi vorbit fără pic de şiretenie. Şi-ar fi pus inima pe tavă. Iar Matt ar fi spus pe loc Da. O să fim prieteni.

Dar vorbele acestea nu fuseseră spuse. Nu oprise maşina pe niciun drumeag, nu-i cuprinsese faţa în mâinile lui, nu-şi deschisese inima în faţa ei, şi nici ea nu-şi pusese inima pe tavă. Nimic din toate acestea nu se întâmplase. Şi nu avea nicio fotografie cu ea făcută de el, în care să zâmbească şi care să fie altfel decât imaginea care apărea prin ziare, acea imagine tragică cu fata dispărută pe care o arătau mass-media şi afişele cu SE OFERĂ RECOMPENSĂ de 50.000 de dolari.

— Aşadar, domnule McBride, Nighthawk, vă rugăm să ne spuneţi exact de ce aţi făcut vreo douăzeci şi ceva de fotografii cu locuinţa din Lismore a Duanei Zwolle si cu vecinătăţile acesteia?

Cu capul sprijinit în mâini, lui Matt i-a luat ceva până să reuşească să îndruge ceva. Îi puteai auzi respiraţia. De dimineaţă, se bărbierise în grabă şi cu neatenţie şi sângele îi tot ţâşnea dintr-o mică crestătură de pe falcă. Cu toate astea, venise aici din proprie iniţiativă, cu avocatul lui cel scump, pentru a fi interogat la sediul poliţiei din Weymouth, pentru a le fi de ajutor detectivilor în investigaţiile cu privire la dispariţia Duanei Zwolle.

Trecuseră douăzeci şi opt de zile de când dispăruse, în tulburarea care pusese stăpânire pe el, Matt se întreba dacă acesta nu era cumva un semn: douăzeci şi opt.

Pentru că ea dispăruse pe 28 decembrie.

Cu cât trec mai multe zile de când a dispărut, cu atât se împuţinează şansele de a fi găsită.

Obsedat de sentimentul de vinovăţie, Matt stătea aşezat la o masă dreptunghiulară dintr-o „cameră de interogatorii", fără ferestre, din secţia de poliţie.

Privind la pachetul cu fotografii lucioase, fotografiile lui Nighthawk, împrăştiate pe masă ca şi cum ar fi fost nişte probe incriminatorii. Şi printre ele se afla şi fotografia înrămată pe care detectivii o ridicaseră de la biroul lui de la Krell & Asociaţii. Încerca să fie atent la întrebarea pe care i-o adresase Phelan. Era distras de vederea lui Jules Cliffe examinând fotografiile, uitându-se cu atenţie la fiecare în parte, încruntându-se. De ce? De ce au fost făcute

fotografiile? Pentru că Nighthawk avea nevoie să le facă.

Dar Matt a spus abia auzit:

— Nu ştiu de ce.

Ricci, detectivul mai tânăr, care se tot holba la micuţa crestătură care sângera pe faţa lui Matt, a întrebat cu răceală:

— Şi de ce atunci? Afirmaţi că asta se întâmpla la două săptămâni după dispariţia Duanei Zwolle.

— Nici asta nu ştiu de ce. Într-o zi, pur şi simplu mi-am luat aparatul de fotografiat, m-am urcat la volan şi am condus de-a lungul râului şi m-am trezit în... Lismore, a spus Matt.

A ezitat să le specifice detectivilor că e evident că făcuse fotografiile după ce Duana Zwolle dispăruse, pentru că obloanele erau trase. Nu ar fi vrut să pară că se apără cu orice preţ, ca şi cum ar fi fost vinovat.

Cu siguranţă că detectivii observaseră că obloanele erau trase. Nu aveau cum să-l întrebe serios în ce dată făcuse fotografiile.

— Atunci de ce aţi încercat să le ascundeţi, domnule McBride? În registre? a întrebat Phelan, cu falsă politeţe.

Pentru că sunt un tâmpit, nenorocitule. Am făcut o greşeală.

Jules Cliffe a intervenit, aşa cum făcuse deja de câteva ori, şi întrebarea a fost deviată înainte ca Matt să apuce să dea vreun răspuns. Matt nu s-a putut împiedica să nu se întrebe nu de ce ascunsese fotografiile, ci de ce nu le ascunsese într-un loc mai potrivit.

Era ciudat: Tess nu-l întrebase pe Matt despre fotografiile făcute la Lismore. Ştia că poliţia le confiscase pentru că îi spusese chiar el; dar nu-i spusese decât ceea ce avusese nevoie să-i spună. Ea îi spusese la rândul ei că îl crede că nu fusese nimic între el şi Zwolle. (Oare chiar îl credea? În mod cert, Tess asta voia să creadă.) Nighthawk era cel care o neliniştea pe Tess. Nighthawk, celălalt Matt, cel care se trezea la viaţă noaptea. O viaţă care nu avea nimic de-a face cu ea. Tess pretindea că-i admiră fotografiile, cel puţin aşa spunea; doar că de ce, îl întreba ea pe Matt, erau atât de „urâte" subiectele fotografiilor lui? Aşa de „ratate"? Nu era ca şi cum n-ar fi fost suficienţi oameni atrăgători, numai buni de fotografiat în New Jersey, glumea ea.

Îl detestă pe Nighthawk. Nu el e soţul ei.

Jules Cliffe şi detectivii din Weymouth nu picau de acord asupra utilizării termenilor „a ascunde" - „ascunse". Cliffe nu era de acord ca detectivii să-l folosească în interogatoriul lor, iar detectivii susţineau că erau îndreptăţiţi s-o facă.

Matt observase cum, în prezenţa avocatului, vechii lui prieteni Phelan şi Ricci erau alţi oameni, mai puţin impunători. Hainele lor, pe care le vezi purtate de tot omul de rând, tunsorile lor, modul de a se îngriji. Îşi dregeau glasul mai des, se bâlbâiau. Gramatica lor nu mai

era atât de fermă. Erau ca nişte boxeri antrenaţi, băgaţi în colţul ringului: nu puteau da loviturile îndelung exersate, combinaţiile letale, nu erau stăpâni pe jocul de picioare. Parcă ar fi avut picioare de lemn şi aveau înfăţişarea unor poliţişti de provincie. Nu puteau să-l sufere pe Cliffe pe care îl ştiau din auzite şi nu-l priveau deloc cu ochi buni. Şi e adevărat, Cliffe era mult peste ei. Nu era decât ora unsprezece fără un sfert dintr-o dimineaţă obişnuită din Weymouth, iar Cliffe purta un costum de o mie de dolari făcut la comandă care-i venea ca turnat. Cravata era din mătase italienească, cămaşa era o operă de artă şi purta butoni de aur cu monogramă. Părul alb, aranjat până la ultimul fir, în stil aristocrat. Cliffe era un câine de rasă cu un pedigree de invidiat pe lângă detectivii din Jersey, nişte corcituri amărâte. O corcitură poate fi dresată şi curajoasă şi inteligentă până la Dumnezeu, dar tot corcitură rămâne, şi ei ştiau bine asta. Matt îi privea pe Phelan şi pe Ricci cu milă. Dar era al naibii de bucuros că Cliffe era de partea lui.

Cliffe vorbea precipitat, adresându-se direct aparatului de înregistrat de pe masă ca şi cum Phelan şi Ricci ar fi fost doar trepăduşii care îl porniseră. Deşi mai mult ca sigur că improviza, Cliffe a rostit un remarcabil discurs, ca si cum fusese pregătit îndelung, în cele mai mici amănunte:

— Clientul meu, Mathias McBride, cunoscut publicului ca „Nighthawk", este un fotograf bine-cunoscut şi extrem de apreciat, ale cărui creaţii artistice au apărut în ultimii şase ani în publicaţii renumite din New Jersey. Sub numele de „Nighthawk", domnul McBride este cunoscut ca fiind un artist integru. Nu este un fotograf comercial sau vreun fotojurnalist de rând. Un fotograf profesionist îşi urmăreşte vocaţia ca oricare alt artist. Dacă Mathias McBride vrea să fotografieze în Lismore, are tot dreptul. Mulţi fotografi au făcut fotografii în Lismore, echipe de televiziune sau alţii ca aceştia. Ştiţi bine asta.

Poliţia din Weymouth nu are niciun motiv să-l hărţuiască pe Mathias McBride. Nu aveţi nicio dovadă să-i puneţi în cârcă dispariţia Duanei Zwolle şi nu aveţi niciun motiv pentru care să vă legaţi pe mai departe investigaţiile de numele lui. Şi, când credeţi că voi putea intra în posesia unei copii a jurnalului femeii? Răbdarea mea, domnilor, a ajuns la limită.

Interviul a luat sfârşit. Fotografiile lui Matt-Nighthawk, dischetele, scrisorile şi alte obiecte aleatoriu confiscate în timpul percheziţiei i-au fost restituite de către un funcţionar. Fiecare obiect era etichetat McBride.

Pe Matt îl încerca o umbră de regret. Cât de sordide erau toate, „dovezi" care se dovediseră inutile.

22

NUME NECUNOSCUT. O viziune feroce şi pătimaşă i s-a relevat brusc. Trebuie să te întorci, pentru că duşmanii tăi vor observa absenţa lui NUME NECUNOSCUT, dacă mai stai multă vreme ascuns. Deşi începuse să lucreze din nou ca sudor, câte douăzeci de ore pe săptămână la un atelier de maşini din Newark. Acolo unde el era Joseph Gavin şi unde era plătit o dată pe săptămână prin cecuri din care i se deduceau taxele şi impozitele de la care niciun american nu se putea eschiva. Avea nevoie de banii primiţi din partea societăţii capitaliste pentru a se hrăni, căci altfel ar fi un câine hămesit, dacă nu s-ar vinde industriei.

Pentru că Arta şi Frumuseţea nu au nicio valoare pe piaţă. Acesta era un adevăr crunt pe care NUME NECUNOSCUT l-a deprins de pe când avea nouăsprezece ani; şi nu mai era nimic din sfera aceasta care să-l surprindă sau să-i amărască sufletul, la calea spre Weymouth pentru prima oară de la ziua cu pricina: 28 decembrie.

Această aşezare pricopsită pe care o ura cu toată fiinţa lui pentru că se închină la tot ce înseamnă bunuri materiale. O frumuseţe mascată care ia în derâdere adevărul.

Şi totuşi zâmbeşte cu emoţie puerilă când vede mulţimea de afişe din vitrinele magazinelor. De parcă ar fi strigăte de durere, de alarmă, de teamă.

RECOMPENSĂ 50.000 DE DOLARI

DUANA ZWOLLE

VĂZUTĂ ULTIMA OARĂ LA 28 DECEMBRIE

NUME NECUNOSCUT şi-a ferit capul zâmbind, îndoindu-se că i s-ar fi oferit lui cei 50.000 de dolari dacă i-ar fi condus la fata dispărută în zăpezile din Pine Barrens.

Acum, un mormânt de zăpadă. Pentru că pământul fusese prea îngheţat pentru a săpa o groapă. După primul dezgheţ, putea să se întoarcă. Sau poate că nu. Un cadavru nu mai face rău nimănui.[9]

Nu erau decât două galerii în Weymouth în care NUME NECUNOSCUT fusese recunoscut cât de cât ca având vreo legătură cu arta. Şi chiar şi în aceste cazuri avea impresia că proprietarii galeriilor râd de el pe la spate. Azi nu avea de vânzare decât o singură figurină de lemn cioplit, o veveriţă cu coada stufoasă ridicată în sus.

Acestea erau singurele creaţii ale lui NUME NECUNOSCUT pe care le expuneau proprietarii galeriilor de artă. Nu i se propusese nicicând o expoziţie a creaţiilor lui majore. Cu toate astea, avea grijă să-şi mascheze suferinţa şi indignarea. Doar zâmbea aşa cum numai Iisus ar putea zâmbi în preajma duşmanilor şi a celor ce-l batjocoresc. De ce vă este frică, puţin credincioşilor?[10] Spunea că da, înţelegea, sculpturile în mărime naturală ale ansamblului CĂSĂTORIA RAIULUI

CU IADUL nu sunt pentru orice ochi. Deşi, iată că azi nici măcar animalul cioplit nu era primit în nicio galerie. La Galeria Jameson de pe Main Street, sculptura fusese refuzată pe motiv că nu este potrivită cu ceea ce expunem, ne pare rău şi la Galeria Tomato Factory, femeia care este proprietar îi explicase strâmbând din nas că nu o poate lua pentru că nu are loc. Şl că vânzările merg mai prost după sărbători. NUME NECUNOSCUT şi-a ascuns mâinile tremurânde. Degetele lui puternice, de oţel. Degetele care tânjeau după senzaţia dulce pe care Ie-o dădea atingerea sârmei. Un rotocol de sârmă.

Cu toate astea, a reuşit să-şi ascundă durerea şi indignarea. Zâmbea şi verifica atent spaţiul în care cu o vară în urmă fusese scârbit să descopere urâtele colaje ale lui DZ expuse cu obrăznicie în văzul tuturor. Grădina plăcerilor lumeşti şi nelumeşti - însuşi titlul lucrării fusese furat de la NUME NECUNOSCUT.

Aşa că a fost drept şi rânduit ca NUME NECUNOSCUT să fure, la rândul lui, de la acea femeiuşcă. NUME NECUNOSCUT dorise să-şi însuşească ochii ei, cei neasemuit de frumoşi. Dar aceasta era o viziune care nu avea să devină realitate. Acei ochi gelatinoşi strălucitori încercase să-i insereze în orbitele de ceară ale unei femei-înger, dar încercarea se dovedise inutilă. Căci ochii omului sunt meniţi să putrezească. De aceea, marmura e superioară.

Încercase să folosească şi corzile vocale ale lui MM şi tendoanele picioarelor lui LR şi VJ, dar renunţase curând. Asta a fost înfrângerea.

Femeiuştii ăsteia cu păr aspru, care se credea a fi artistă, puţin îi păsa pe unde umblase NUME NECUNOSCUT în ultimele cinci luni. Nu părea ca NUME NECUNOSCUT să-i fi lipsit. Iar acum zâmbea politicos, discret şi forţat, fiind clar că abia aştepta să scape de el. Şi dacă mă întorc, o să ard locul ăsta din temelii.

Telefonul suna. Ea voia ca el să plece. El a mai zăbovit ca să asculte conversaţia.

Femeiuşca spunea râzând a oboseală: De când cu Duana, sunt terminată. Noaptea, mă trezesc de zeci de ori. Mă uit la toate lucrurile de pe pereţi, chiar şi la tablourile mele, şi îmi zic ce mama naibii'? Ne spetim atâta, şi de ce? Pentru ce? Ca să ne salvăm sufletul?

NUME NECUNOSCUT se strecurase afară pe tăcute, strângându-şi lemnul cioplit la subraţ ca pe o fiinţă cu viaţă.

Numai în cazul lui VJ, negresa cu chip feroce din Catonsville, Maryland, unde nu avea să fie găsită niciodată nici ea, şi nici hainele ei împuţite, duhnind a sudoare, arse cu benzină, NUME NECUNOSCUT fusese tentat să stea de vorbă cu poliţiştii, şi asta doar ca să-i pună la încercare. (VJ fusese alergătoare de talie olimpică la clubul sportiv al State College şi de nenumărate ori îi apăruse fotografia în ziare.) Şi acum, în Weymouth, l-a năpădit o dorinţă stranie, să le râdă în nas. Conducând cu grijă pe lângă sediul Departamentului de Poliţie din

Weymouth. Neavând stare, întrebându-se dacă ar fi fost firesc din postura lui, de prieten al fetei dispărute şi la rândul lui artist, să se intereseze despre mersul investigaţiilor. Pentru că detectivii veniseră la rulota lui din Clinton Falls ca să-l ia la întrebări. Şi de atunci nu mai auzise nimic de ei. În buzunarul hainei avea cărţile lor de vizită: Michael Phelan, detectiv, Arturo Ricci, detectiv. Îi ceruseră să le telefoneze în caz că ar intra în posesia unor informaţii despre DZ, dar nu o făcuse.

(În locul lui şi dând curs instrucţiunilor sale, îi sunase femeiuşca Brough. Dar ei nu ştiu asta.) Acum credea că Ar fi firesc să fac asta, nu-i aşa?

În camioneta lui, în Fordul ăla ruginit, a trecut pe lângă clădirea poliţiei cu treizeci de kilometri la oră. încruntându-se şi privind foarte concentrat. Dacă îi era menit să intre în acea clădire, avea să i se arate un semn. A întors camioneta şi a trecut din nou prin faţa clădirii. Inima începuse să-i bată mai tare. Da? Nu? Da? Nu. Apoi inima i-a venit la loc. Nu era ziua în care să vorbească cu poliţia din Weymouth, cu detectivii cu ochi mici şi suspicioşi, cel puţin nu de data aceasta.

Aşa că a condus mai departe spre Lismore.

Oooh. Joseph Gavin. Bună.

Dar femeiuşca, de obicei plină de viaţă şi vorbe cu subînţeles, acum nu era în apele ei. Nici nu-i mai mângâia din priviri părul frumos pieptănat până la umeri pe care i-l lăudase cândva, barba şi trupul. Oriana, cu părul lins pe spate, ţinea nişte şomoioage mototolite la nasul cu nări inflamate din cauza unei răceli severe.

Surprins, a observat că Oriana era mai bătrână decât îşi aducea el aminte. Era extaziat când NUME NECUNOSCUT avea o asemenea putere asupra femeiuştilor.

Pentru că Oriana fusese prietena lui DZ, cele mai dese interviuri de la televizor cu ea erau, mai frecvente chiar decât cele cu familia Z. La televizor, vocea Orianei era puternică şi sigură pe ea şi ochii îi erau conturaţi teatral cu negru, privind cu o certitudine fanatică. Bineînţeles că am toată credinţa că prietena mea, Duana, este în viaţă! Refuz să-mi pierd speranţa! Dar asta se întâmpla în primele zile ale căutărilor.

De când se mutase în centrul statului New Jersey, NUME NECUNOSCUT o vizitase adesea pe Oriana în galeria-studio pe care o avea în Lismore, numită simplu ORIANA.

Asta înainte să o cunoască pe DZ şi să ştie ce trebuie să facă cu ea. Pentru că dintre mulţii artişti din regiune, Oriana era cea care-i cunoştea pe toţi şi care îi accepta pe toţi. Ea, cea care organizase Lismore Art Festival şi Târgul de Artă de pe malul râului.

Ea, care era unul dintre copiii spirituali ai anilor '60, după cum se lăuda. În legătură cu locul de baştină al Orianei circulau multe

poveşti. NUME NECUNOSCUT o considera pe femeiuşcă o mincinoasă şi puţin îi păsa de iluziile şi de ifosele ei, cum puţin se sinchisea de privirile ei lascive care-i mângâiau trupul. Ochii ei erau de un verde ca iarba şi părul de un blond-argintiu, uscat ca paiele. El atinsese cândva acel păr, într-un fel de binecuvântare; şi îi trebuise o mare stăpânire de sine să nu-şi tragă mâna dezgustat. Pentru că Oriana avea un fel de a fi plin de dispreţ şi batjocoritor, în care niciun bărbat nu putea avea încredere; şi în care niciun artist nu se putea încrede; deşi NUME NECUNOSCUT îşi ascundea antipatia, pentru că deseori femeiuşca îl hrănea, aşa cum îi hrănea şi pe alţii, dacă i se părea a fi flămând şi nevoiaş. Cu cea mai delicioasă supă, o zeamă groasă de linte, pe care o lăsa pe aragaz ore bune.

Oriana locuia singură în Lismore, cu o populaţie de şapte sute de locuitori, întrun fost grajd transformat într-o locuinţă micuţă utilizată, de asemenea, ca studio şi galerie de artă deschisă la anumite ore clienţilor. Vechea clădire din lemn tencuit fusese zugrăvită de Oriana însăşi, după cum se lăuda, cu un verde-măr strălucitor, cu contururi roşii. Chiar şi iarna, în straturile înşirate de-a lungul aleii spre căsuţa ei răsăreau căpăţânile de un violet-aprins cu nuanţe de crem ale verzei înflorite. NUME NECUNOSCUT şi-a parcat camioneta Ford lângă bordura şi, cu capul plecat, a ciocănit la uşa Orianei şi a intrat fără să aştepte să fie invitat, făcând să sune clopoţelul agăţat pe uşă. Pentru că aveau să împărtăşească durerea dispariţiei lui DZ din ultimele săptămâni.

Aşadar, aruncând o privire spre NUME NECUNOSCUT, Oriana a murmurat salutul ei rece. El nu percepuse în glasul ei nicio umbră de bun venit, aşa cum s-ar fi aşteptat.

Deşi o ura din tot sufletul, credea că îl admiră şi că e-n limbă după el. Cu toate astea, ea nu avea nicio sclipire în ochi. Nicio aromă de supă plină de savoare pe plita de fier din spatele ei. Ei bine, Joseph. E ceva vreme de când nu te-am mai văzut. Suflându-şi nasul dizgraţios, cu ochii ei verzi ca o apă stătută, indiferenţi la persoana lui. Mai era o femeiuşcă acolo, aşezată pe marginea unui banc de lucru în spatele magazinului.

NUME NECUNOSCUT a simţit un val de repulsie faţă de aceste femeiuşti despre care instinctul îi spunea că sunt lesbiene şi că nu funcţionează după legea firii.

De multe ori se întrebase dacă şi DZ făcuse parte din specia lor.

Iată un alt motiv pentru care DZ meritase să fie pedepsită. Şi darul ei de artist să-i fie luat, din moment ce nu era demnă de el.

Poate că făcuse o greşeală să vină aici, să vină în Lismore de la bun început?

Poate că Orianei nu-i fusese dor de el? Şi văzându-l acum aici, să fi devenit oare suspicioasă? Dorinţa lui nu era să o omoare şi pe

femeiuşca asta. Nu se gândise nicidecum la aşa ceva. A spus dintr-o suflare, trăgându-se de barbă, Din cauza vremii urâte, Oriana. Gheaţa m-a ţinut departe. Şi mi s-a stricat camioneta. Şi acum iar muncesc în Newark. Oriana abia dacă-l mai asculta, deşi fusese o vreme în care atât ea, cât şi DZ, dacă ar fi fost de faţă, ar fi empatizat cu el; un artist ca ele, silit să se vândă pe piaţa muncii. Pe pereţii galeriei erau atârnate picturi mari dreptunghiulare reprezentând nuduri de femeiuşti cărnoase în mijlocul unor grădini de fructe şi legume bulboase, cu aceeaşi textură carnală, o artă obscenă care ofensa puritatea lui NUME NECUNOSCUT. Dar pentru că avea o inimă mare, ca de fiecare dată, nu şi-a trădat nici acum repulsia.

Ciudat, dar Oriana avea atât de puţine să-i spună. Fiind evident că abia aştepta ca el să-şi ia tălpăşiţa. Timid, i-a menţionat că cea mai nouă figurină a sa, pe care o plămădea acum, va fi a şasea din ansamblul CĂSĂTORIA RAIULUI CU IADUL. Cu totul, aveau să fie nouă astfel de siluete. în onoarea prietenei noastre care a dispărut. Chiar dacă am început-o vara trecută.

A observat că Oriana a tresărit la auzul acelor vorbe. A vorbit mai blând pentru a-şi ascunde furia care-i clocotea pe interior. Mai ai vreo veste despre ea, Oriana? Mai există vreo speranţă? Oriana şi-a frecat nasul inflamat şi a ridicat din umeri. Purta un pulover negru murdar şi lălâu şi blugi soioşi, prea strânşi pe fese. Privirea ei s-a îndreptat spre capătul încăperii, acolo unde o aştepta partenera ei. Probabil că Oriana se săturase să vegheze asupra lui DZ, ajutase la crearea afişelor şi împărţise fluturaşi şi făcuse îndelungi apeluri la televizor către toţi cei care ar fi putut avea vreo informaţie cu privire la fata dispărută şi NUME NECUNOSCUT avea toate motivele să creadă că petrecuse ceva vreme şi cu familia Z, dar probabil că acum începea să-şi piardă şi ea speranţa. NUME NECUNOSCUT şi-a muşcat buzele pentru a se abţine să nu-i râdă în faţă. Tristeţea asta nouă a ei, o femeiuşcă trecută bine de treizeci de ani şi a cărei piele strălucea tot mai stins. Tremurând, ea i-a spus: O, Joseph, e un coşmar care nu se mai termină.

Dacă este în viaţă, probabil că suferă tare mult. Aproape că mă rog să fie găsită. Să se termine odată cu această... oroare. NUME NECUNOSCUT a simţit că-l înţeapă ochii, a plâns pentru că mila lui era inocentă ca a unui copil, ceea ce era o caracteristică bine-cunoscută şi admirată la persoana lui. Şi Oriana a observat, dar a oftat şi a spus: Nu cred că vreau să mai vorbesc despre asta chiar acum, Joseph, te rog. Aşa că el a ştiut că era cazul să plece. Deşi stomacul îi chiorăia de foame, nu avea să fie nimic de mâncare pentru NUME NECUNOSCUT în acea seară pe masa Orianei.

l-ar fi cerut să se roage împreună pentru DZ, dar ştia că Oriana, cu dispoziţia ei egoistă, nu ar fi acceptat. Pentru că tot ce voia

femeiuşca era ca NUME NECUNOSCUT să plece odată, ca să rămână singură cu iubita ei.

NUME NECUNOSCUT era prea mândru şi avea un prea mare respect de sine pentru a mai zăbovi. A plecat degrabă şi pe când se îndepărta Ie-a simţit în ceafă privirea şi zâmbetele batjocoritoare.

Apoi a luat decizia de a nu se mai întoarce la casa lui DZ şi nici pe malul râului Weymouth. Nu avea să se mai întoarcă în locul de unde o cărase pe femeiuşca ce se zbătuse pentru viaţa ei de doi bani. Pentru că instinctul îl avertiza Ai făcut destul şi poate că ai făcut mai mult decât destul.

23

Pentru că zile şi nopţi de-a rândul, de când începuse acest nou an, Matt McBride îşi imaginase cu groază jurnalul Duanei Zwolle, încercând să ghicească ce ar putea cuprinde paginile acestuia, a fost un şoc pentru el să primească din partea biroului lui Cliffe un pachet cu doar câteva foi de hârtie, adus de un curier într-o după-amiază de la sfârşitul lui februarie. Mathias McBride. Confidenţial. A i se înmâna personal.

Evident că fuseseră fotocopiate doar paginile în care apărea numele lui Matt; misteriosul, incriminatorul jurnal; jurnalul care îi adusese la el pe detectivii din Weymouth şi care-i schimbase dramatic cursul vieţii; dar cele mai multe dintre pagini fuseseră mult cenzurate, astfel încât pasaje întregi pluteau printre spaţii goale ca nişte versuri delirante. Totul era scris de mână, cu un scris frumos, neobişnuit de mare, cu un stilou cu cerneală neagră.

Scrisul de mână al Duanei Zwolle, pe care nu-l mai văzuse înainte.

Pachetul i-a fost trimis lui Matt într-o după-amiază de la începutul lunii februarie, pe adresa biroului de la Krell & Asociaţii. A semnat de primire, încercând să-şi păstreze cumpătul. Imediat ce curierul a plecat din birou, a deschis pachetul, apucând paginile cu degete tremurânde - mai puţin de zece? atât de puţine? - şi a început să citească cu nerăbdare.

NIGHTHAWK: SUNT ATÂT DE FERICITĂ,

CĂ AŞ PUTEA SĂ MOR CHIAR ÎN CLIPA ASTA.

Aceste prime rânduri erau datate 17 iunie 1997, ziua în care Matt o întâlnise pe Duana Zwolle la Galeria Tomato Factory.

Lui Matt i s-a împăienjenit privirea, abia dacă mai vedea să citească. Un telefon a sunat la periferia conştiinţei, călcându-l pe nervi. Fără să stea prea mult pe gânduri (şi total nechibzuit: era aşteptat în biroul lui Sidney Krell pentru o scurtă consultare asupra unui contract de servicii topografice care avea să fie redactat în cursul

după-amiezii), a decis să-şi ia restul zilei liber, să fugă din Weymouth, să urce la volan şi să ia calea drumurilor de ţară şi să citească jurnalul în linişte.

Acum o să ştiu! În sfârşit.

A fost una dintre experienţele cu cea mai mare încărcătură emoţională trăite de Matt McBride în toată viaţa lui. Când a revenit în Weymouth la începutul serii, a simţit că era un alt om. Îşi vedea casa, familia ca un călător care fusese departe pentru multă vreme.

Davey, băiatul lui de opt ani, auzindu-l pe tati parcându-şi maşina în garaj, a alergat la bucătărie ca să-l întâmpine, pentru că tati avea să intre în casă pe uşa din spate. Cu toate astea, tati a mai rămas o vreme în maşină, înainte de a ieşi si de a se apropia de trepte. Davey deschisese uşa, aşteptându-l cu nerăbdare. Apoi a strigat:

— Tati, s-a întâmplat ceva?

Matt a intrat în bucătăria inundată de lumină si, clătinându-se uşor pe picioare, s-a aplecat să-şi sărute fiul. Sau poate camera era cea care se legăna...

— Tati, ce ai păţit la ochi? l-a întrebat Davey.

24

Iată că ţinea în mâini jurnalul fetei dispărute. Matt îl citea fără să-şi dea seama dacă îl fascina sau îl contraria. Oare Duana Zwolle fusese o ţăcănită sau pur şi simplu fusese doar îndrăgostită de el? Adică, îndrăgostită de Nighthawk.

De ceva era sigur: niciunei femei nu-i păsase vreodată atât de mult de el, nu se gândise atâta la el, nu fusese obsedată de el precum fusese Duana Zwolle. Acum, când deja era prea târziu, începuse să înţeleagă ce îi lipsise în viaţă.

Sunt atât de fericită,

că aş putea să mor chiar în clipa asta

Şi

Nighthawk. Într-o zi, ştiu că vom fi împreună.

Pe lumea asta ori pe cealaltă.

Cele mai multe paragrafe ale jurnalului erau în acest stil, cu o formă poetică, dar cu un enunţ concret. Primele însemnări din materialul dat lui Matt datau din iunie 1997, iar ultimele erau din Ajunul Crăciunului aceluiaşi an. Matt nu mai citise niciodată un jurnal personal şi i se părea că această experienţă îl lasă fără vlagă. „Nu avem niciun drept. Niciunul dintre noi. Să-i violăm intimitatea. Acum că ea este... acum că ea nu este aici să se apere."

Nighthawk. Nu-mi întoarce spatele,

nu râde de mine cu dispreţ.

Înainte ca noi să ne naştem, destinele noastre

au fost menite să fie mână-n mână.

Deşi astăzi, la galerie, te-ai prefăcut

că nu ştii. „Matthias McBride."

L-ai renegat pe Nighthawk şi dragostea noastră.

Aşa era! Matt îsi aducea aminte: ziua aceea din Galeria Tomato Factory. Privise îndelung la colajul Duanei Zwolle, cu gândurile în altă lume, pierdut în contemplare, minunându-se. Apoi a întors capul şi a descoperit-o pe artistă lângă el ca şi cum ar fi apărut de niciunde, de parcă dorinţa lui ar fi chemat-o.

Nu se ridicase la înălţimea momentului.

Nu fusese vrednic de Duana Zwolle.

Acum o vedea clar, aşa cum fusese în ziua în care pusese aceste rânduri în jurnal: o tânără capabilă de emoţii puternice, cu oase fragile, graţioasă, tristă; cu un temperament melancolic, foarte diferită de femeia cu care era căsătorit. A fost fascinat de ochii ei. De ochii ei frumoşi şi profunzi. Cu toate astea, s-a simţit stingherit şi a încercat să reziste dorinţei. Proprietara galeriei l-a prezentat, iar tot ce a făcut Matt a fost să zâmbească jovial şi, cu vocea îndelung exersată pentru clienţi, să o laude pe artistă pentru creaţiile ei „interesante", „neobişnuite". Duana Zwolle i-a aruncat o privire serioasă, răspunsul ei la rahaturile pe care i le spusese.

Ca să dăm cărţile pe faţă: lui Matt îi fusese teamă de ea. De forţa ei. De hotărârea ei.

Năvodul m-a prins şi te-a prins.

Ce vară lungă se arată. Câtă ignoranţă din partea ta.

Să te ascunzi de mine: un soţ, un tată.

Un laş.

Pe una dintre pagini, datată 9 august, Duana Zwolle analizase cu detalii admirative o fotografie a lui Nighthawk cu titlul „Nocturnă", o imagine care fusese publicată în acea lună în New Jersey Life. Înfăţişa un cuplu, nu tânăr, dar fermecător, sărutându-se, râzând împreună în timp ce se sărutau şi se strângeau în braţe sub copertina unui magazin de băuturi închis din Hoboken, aşteptând să treacă ploaia; în băltoaca de pe trotuar se reflecta lumina de la unul dintre stâlpii de pe stradă, luminându-le chipurile calde. Ai fi zis că este o secvenţă ruptă dintr-un film: bărbatul era chipeş, negricios; femeia avea un machiaj strident, cu buze înnegrite, ca o actriţă din anii '40. Matt trecuse cu maşina pe-acolo, îi văzuse pe îndrăgostiţi şi luase repede decizia de a-i fotografia, bănuind că nu îi va deranja gestul lui, că nici măcar nu-l vor observa. Avusese dreptate.

NOCTURNĂ. Iubirea noastră consfinţită.

În august, Duana Zwolle notase:

Ai dispărut din Weymouth. Sunt singură.

Singură, dar nu în solitudine. Aştept.

Vara trecută, Tess şi băieţii petrecuseră mare parte din luna august la podgoria Marthei, la „coliba" din scânduri şi acoperiş de ţiglă de la ocean a părinţilor lui Tess; Matt luase avionul o dată sau de două ori, la sfârşit de săptămână, şi petrecuse acolo ultimul weekend al verii, cu obişnuitele sentimente duplicitare pe care le avea când venea vorba de vacanţele dedicate familiei. Bineînţeles că îşi iubea familia. Şi, în cea mai mare parte, se înţelegea bine cu socrii lui şi cu alte rude ale lui Tess. Acum se întreba: cum fusese perceput comportamentul lui, rolul de soţ, de tată, de către Duana Zwolle? Oare chiar o evitase, se comportase ca un laş?

Se gândea: Aş fi putut să-i dau un telefon.

Aş fi putut să mă urc la volan şi să plec spre Lismore să o văd.

Pe 25 octombrie erau multe rânduri aşternute cu scrisul de mână mărunt, intens şi grăbit al Duanei Zwolle:

Astăzi o altă zi năvodul m-a acoperit! Arzându-mi şi sfâşiindu-mi carnea de pe mine Ca acele „veşminte de foc" letale oferite de Medeea tinerei şi inocentei mirese a lui Iason.

Aceea a fost ziua în care Matt o condusese pe Duana din Weymouth la ea acasă; ziua în care ea se apropiase de el pe stradă pentru a-i cere o favoare. Versiunea ei despre drumul alături de Matt i se părea uimitoare.

Strânşi în năvod, atât de aproape. În maşina ta. Şi cuvintele nespuse dintre noi, NIGHTHAWK

Văzându-mă pe mine însămi în adâncul ochilor tăi

Ai fost bun, ai spus „da" - ai fi „fericit să mă duci acasă"

(Am râs. Am văzut că îţi era teamă de mine.) (Deşi era adevărat, Matt: bicicleta mea era stricată, deşi era adevărat şi că te urmăream, precum un vânător îşi vânează prada.) Mi-ai spus din ochi: tot ce ştiam deja. Însăşi laşitatea ta pentru mine însemna destinul nostru, cum aş putea atunci să te învinuiesc pentru că eşti soţ, tată.

Era adevărat, întocmai, şi-a spus Matt. În timpul acelei călătorii, între ei se întâmplase... ceva. Dincolo de cuvinte... ceva. O tensiune evidentă. Nelinişte. Matt fusese dureros de conştient de prezenţa tinerei în maşina lui şi, deşi nu lăsase să se vadă nimic din ce îi măcina sufletul, fusese conştient de ceea ce simţea; la fel ca ea. Aşa că, în mod ciudat, pe un ton acuzator, ea scrisese: Da, ai recunoscut, Nighthawk CĂ MĂ IUBEŞTI. La volanul maşinii tale, plecând din Weymouth La volanul maşinii tale, peste dealuri La volanul maşinii tale, spre VIITOR.

Oare din cauza asta îl suspectau detectivii pe Matt? Aveau o bănuială şi intenţionaseră să-l bruscheze şi să-l intimideze, crezând că astfel avea să mărturisească, dar, în ignoranţa lor, aveau dreptate. Îi recunoscuse Duanei Zwolle, în felul său.

În cursul lunilor noiembrie şi decembrie erau însemnări răzleţe.

Matt credea că putea să le lege de anumite episoade din viaţa lui, dar nu era prea sigur de asta.

Vocea entuziastă a Duanei Zwolle începuse să-l hipnotizeze cu persistenţă, cu certitudine. Şi poate că aşa e iubirea, se gândea Matt: împlinirea-unui suflet printr-un alt suflet.

Nighthawk/Matt m-ai făcut atât de fericită

aici, în acest loc/în acest pat

Urăsc să te împart cu altul/cu alţii

deşi uneori cred că...

Sunt dincolo de dorinţă

Dincolo de dorinţă, ca şi cum aş pluti în Lumina Clară a Pustiului

O altă însemnare, din 11 decembrie:

Nu fi supărat, Nighthawk/Matt

Am stat de veghe în locul nostru/în ploaia de decembrie

Ştiam că n-ai să vii/mi-ai fi explicat

Nu-mi pasă dacă mă răneşti/dacă iubirea înseamnă să fii rănit.

Matt a depus eforturi să-şi amintească ce se întâmplase pe 11 decembrie. Şi-a verificat agenda, dar... dar evident că această însemnare nu era literalmente adevărată.

Deşi părea foarte convingătoare.

Aproape că până şi Matt începuse să creadă aievea.

Ultima însemnare, din 24 decembrie, din Ajunul Crăciunului. A citit-o cu ezitare, cu teamă. Probabil că a fost ultima însemnare din viaţa Duanei Zwolle. Şi iată ce surpriză relata:

Acest minunat dar pentru care îţi mulţumesc! Un şal alb de caşmir fin lucrat PENTRU DUANA, CU DRAGOSTE. (Sper că nu este „veşmântul de foc" al Medeei, care ne leagă) Dar unde-i durere e şi chin... iubirea noastră.

Nighthawk ştie.

În Noul An ne vom mărturisi iubirea.

Această taină va lua sfârşit va arde ca o flacără

În Noul An...

Dar însemnarea se încheia brusc, neterminată. Ca şi cum Duana Zwolle ar fi fost întreruptă. De către el. De către cel care o răpise. De către cel care o pedepsise pentru comportament neadecvat.

Bineînţeles că cel mai ciudat la această însemnare era că nu Matt îi dăduse Duanei Zwolle şalul alb de caşmir. El nu-i făcuse niciodată niciun cadou. Aici, în mod cert, ea se înşelase. Ai fi putut spune că fabulase, exceptând, evident, faptul că era în posesia unui şal de caşmir, care într-o zi avea să apară pătat de sânge şi sfâşiat pe malul stâncos al râului Delaware.

Altcineva trebuie să i-l fi oferit. Cine?

Cel care o răpise. Acel Altcineva fără chip şi fără nume.

Duana presupusese fără temei că şalul ar fi fost din partea lui Matt/Nighthawk.

Asta era clar. Fabulaţia ei era de înţeles, în contextul acestor însemnări din jurnal.

Deşi fabulaţia aceea îi fusese fatală. Căci dacă Matt ar fi fost într-adevăr cel care îi dăduse şalul, ar fi fost foarte probabil ca ea să fi fost acum în viaţă.

25

În singurătate, în lumea viselor, auzea vocea Duanei Zwolle. Auzea vocea lui Tess, iar ochii ei priveau atent în ochii lui.

— Matt, spune-mi, s-a întâmplat ceva?

— Poftim? Nu.

— Mi-ai spune dacă s-ar fi întâmplat ceva?

— Bineînţeles că da, iubito. Doar ştii bine.

Era pe la jumătatea lui martie. Un anotimp în care zilele începeau să fie mai blânde, o primăvară timpurie. Razele de soare se întreţeseau straniu cu fulgii de zăpadă, iar brânduşele, chiar şi mugurii forsiţiei erau pe cale de-a plesni. Zăpada şi gheaţa de numai cu o săptămână în urmă se topiseră.

Nu era prima oară când Tess îl chestiona pe Matt de când infamii poliţişti le răscoliseră casa în ianuarie. De când Tess declarase sus şi tare că îl crede, că are încredere în soţul ei, că îşi iubeşte soţul şi că nici prin cap nu-i trece că ar fi avut vreo relaţie cu... acea fată dispărută, al cărei nume nu-l mai rostise niciodată de când cu percheziţia. Ce ar fi putut să o stârnească, dacă ar fi avut într-adevăr vreun motiv, Matt habar nu avea. Părea că gândurile nu-i erau niciodată la Tess, exceptând cazurile în care i se proţăpea în faţă şi îl obliga să fie atent la ea sau când erau în pat, lipindu-şi corpul cald de-al lui, acuzator şi tânjind totodată. Nu era vorba că ar fi uitat de ea - până la urmă, cum ar putea un bărbat să uite de femeia alături de care trăieşte? - ci că, oarecum, nu se mai gândea deloc la ea. Modul în care se purta cu ea era fără îndoială prietenos, iar zâmbetul cald şi spontan.

— Doar că în ultima vreme pari cam... distras. Şi distant.

Chiar şi atunci când eşti acasă, împreună cu noi.

Chiar şi atunci când eşti acasă, împreună cu noi. Iat-o, acuzaţia formulată făţiş.

Matt McBride nu era genul de bărbat căruia să-i placă să-l acuzi de ceva, la fel cum nu era genul de bărbat căruia să-i placă să se apere. Dar, în timp ce-şi făcea nodul la cravată, încruntându-se în oglinda de pe comoda din dormitor, a spus:"

— Se prea poate, Tess. Ar trebui să ştii că mi-e mintea la o

grămadă de căcaturi.

— Dar am crezut că Jules Cliffe a rezolvat problema, Matt; şi că acum poliţia nu mai stă grămadă pe capul tău.

Fără a sta prea mult pe gânduri, Matt a spus:

— Aşa este. Cliffe a rezolvat problema. Din câte ştiu, poliţiştii şi-au luat labele de pe „Mathias McBride". Deocamdată, cel puţin.

A urmat o pauză. Lui Tess i s-au zbătut pleoapele. Cât de mult se chinuia să pară detaşată, calmă. Nu era o femeie obişnuită să se roage de bărbaţi, nici măcar de soţul ei, pe care îl iubea foarte mult, mai mult decât îi permitea orgoliul propriu, dar de a cărui iubire nu fusese niciodată sigură, nici măcar la începuturile idilei lor. Cât de mult o rodea mândria, ca o pânză aspră purtată pe pielea goală, să apară în faţa acestui bărbat ca o soţie geloasă şi disperată care-l ia tot timpul la întrebări. Şi, oare, pe ascuns, încă îi mai umbla prin lucrurile personale? Îi mai verifica buzunarele, agenda, mesajele din mesageria vocală?

Paginile fotocopiate ale jurnalului, cu scrisul de mână al Duanei Zwolle, Matt le ascunsese bine, într-unui dintre dosarele de la Krell & Asociaţii.

— „Deocamdată?" Dar ce treabă mai au cu tine? Credeam că am terminat cu asta.

— Am terminat. Aşa e.

— Ar mai fi ceva, ceva ce ar trebui să ştiu?

— Nu, Tess. Nu mai e nimic.

— I-ai neglijat până şi pe băieţi. Le e dor de tine.

La aşa ceva, Matt nu avea niciun răspuns. Bănuia că aşa era şi îi părea rău.

Si trebuia să ia măsuri. Cât de curând.

— Din câte am auzit, poliţia din Weymouth nu a făcut progrese prea mari cu ancheta, a spus Tess, cântărindu-şi cuvintele. Oamenii spun că râul ar trebui cercetat mai temeinic.

Imaginează-ţi ce e în sufletul bietei familii a fetei. Bieţii părinţi!

Pur şi simplu, chinurile nu se mai termină. Asta este a câta... a treia lună? Dacă cel care a făcut asta este un criminal în serie, aşa cum zice lumea, e de aşteptat să lovească din nou. Cu toţii suntem expuşi! Când eşti plecat şi rămân singură cu băieţii, a spus Tess, apoi s-a oprit şi a trecut la altă idee. Adică, vreau să spun... oriunde ar fi ea, oricine ar fi luat-o... orice s-ar fi întâmplat cu ea...

Tess a început brusc să vorbească repede, ochii ei căutând în oglindă privirea lui Matt, chiar şi atunci când, fără astâmpăr şi cu degete stângace, el şi-a deznodat cravata şi a încercat să-i facă nod din nou, evitând să se uite la ea.

— O, Matt, dacă nu se va afla niciodată cine-i vinovat? Am citit în Star-Ledger despre alte fete şi femei din New Jersey şi

Pennsylvania, Maryland, Delaware care au fost răpite, iar unele dintre ele nu au fost niciodată găsite, deşi au trecut ani buni.

Este greu de îndurat atunci când unul dintre aceste cazuri rămâne nerezolvat. Sau, mai bine spus, este o mare nedreptate... este atât de greu de acceptat.

Matt şi-ar fi dorit să pună capăt discuţiei înainte să devină prea emotiv. Şi ar fi vrut să plece; avea o întâlnire. (Nu o întâlnire de afaceri, aşa cum îi dăduse de înţeles lui Tess. Deşi nici nu se poate spune că o minţise.) I-a spus:

— Tess, de fapt, într-un fel, tot „misterul" e dezlegat. Se poate să fie nedrept, desigur. Dar undeva, cineva are soluţia „misterului". Doar că nu noi.

26

Matt avea încredere că aşa va fi. Că misterul care plana asupra a ceea ce se întâmplase sau a ceea ce încă se întâmpla cu Duana Zwolle avea o soluţie. Cineva ştia. Şi poate că nu numai o persoană ştia. Iar el, Matt McBride, avea să afle cine.

Prima oară când se urcase la volanul maşinii şi mersese în Lismore, în ianuarie, ca să viziteze galeria-studio a artistei care îşi spunea „Oriana", Matt părea c-ar fi ajuns la doar câteva minute după ce ea afişase pe uşa din faţă semnul ÎNCHIS.

— La naiba.

Bătuse la uşă, dar nu-i deschisese nimeni. Îşi pusese mâna streaşină la ochi ca să poată privi înăuntru, având impresia că vede ceva mişcare prin spate, dar nu primise răspuns. Deşi era cu patruzeci de minute mai devreme decât ora de închidere, ora cinci după-amiaza, după cum era afişat pe un panou din faţa uşii, iar el, în timp ce se îndrepta spre parcare, tocmai observase pe cineva care ieşise din clădire, apoi urcase într-o camionetă Ford hodorogită şi demarase.

În starea în care era, nervos şi iritat, Matt McBride observa lucruri şi oameni pe care altfel nu i-ar fi observat. De exemplu, observase la acest vehicul tabla ruginită şi de o culoare ştearsă, cu plăci de înmatriculare de Jersey, la al cărei volan se afla un bărbat cu barbă şi părul lung, pe care avea impresia că îl mai întâlnise cândva.

Cu o şapcă de piele galbenă, cu cozoroc boţit. Cu o faţă lungă şi palidă. Cine-i ăsta?

Îl cunosc.

Bărbatul care stătea ghemuit pe malul râului Weymouth, la vreo treizeci de metri de locuinţa Duanei Zwolle, în acea după-amiază de octombrie când o dusese el acasă.

Matt bănuia că personajul cu barbă lungă era vreun artist local, vreun băştinaş excentric pozând în pineştean. De data aceasta,

bărbatul nu observase maşina lui Matt apropiindu-se, mergea grăbit şi smucit, cufundat în sine şi privind în gol. Ca şi cum s-ar fi certat cu cineva din galeria verde-măr numită ORIANA.

Dacă în acea zi Oriana i-ar fi deschis uşa şi l-ar fi invitat înăuntru, Matt ar fi putut s-o întrebe cine era bărbatul cu barbă şi şapcă de piele galbenă; dar Oriana nu-i deschisese uşa, iar Matt făcuse cale-ntoarsă, supărat.

A doua oară când venise în Lismore, în februarie, fusese după ce primise copiile paginilor din jurnalul Duanei Zwolle şi îi venise ideea că poate Oriana, care se caracteriza în interviuri ca „sora-artistă" şi „prietena intimă" a Duanei Zwolle, a primit şi ea paragrafe din jurnal care făceau referire la persoana lui şi voia să facă schimb de impresii cu Matt. Având în vedere pasiunea ei pentru Nighthawk, poate că Duana Zwolle i se confesase Orianei despre el. Matt avea o mulţime de întrebări pentru Oriana!

Dar nici de data aceasta nu avusese noroc: când a ajuns la galeria-studio a Orianei, femeia blondă de un metru optzeci, cu statura ei impunătoare, era acolo, dar a ezitat să-l invite înăuntru, pentru că avea un vizitator:

— Poate altădată, domnule McBride? Chiar nu pot să vorbesc acum, spusese ea, adăugând apoi în şoaptă: Am un vizitator - Nicholas Roche.

Mergând de colo-colo prin galeria ei, fumând nervos un trabuc şi părând irascibil, era un bărbat palid, cam de vârsta lui Matt, cu părul negru tuns într-un stil elegant, cu ochi mici şi hapsâni, cu aerul unui mare artist. Purta o haină scumpă de piele lungă până la glezne şi cizme din piele de crocodil. De data aceasta, lângă bordura de la intrarea din faţă era parcat un Jaguar negru stilat, cu numere de înmatriculare de New York.

Trebuie să fie un artist renumit, şi-a spus Matt.

Şi în ziua aceea se urcase în maşină si făcuse cale-ntoarsă spre Weymouth. Se simţea ca un peţitor respins.

Matt îşi aducea aminte de ocaziile în care îl văzuse pe Sidney Krell în compania blondei înalte pe nume Oriana, pictoriţa-ceramistă care purta kimonouri de mătase în culori strălucitoare, tunici şi mantale de lână lucrate manual, turbane, eşarfe care-i acopereau capul, şaluri şi bijuterii din argint şi piele create de ea. Oriana, machiată strident, era pe atât de splendidă pe cât ar putea fi un afiş: dacă te-ai fi uitat prea mult la ea, ai fi orbit, asa că te mulţumeai să o admiri în treacăt. Oriana radia o energie sexuală pe care puteai efectiv s-o simţi, ca pe un val de căldură. Pe lângă ea, Sid Krell era scund, bătrân, libidinos, enervant de atent cu o femeie care nu era soţia lui și care în mod cert nu era genul lui de femeie; le mărturisise prietenilor că este îndrăgostit de Oriana şi dispus să se facă de râs de dragul ei,

„de dragul artei!". Deşi, fiind vorba despre Sid Krell, era sardonic, sarcastic, şi nu era prostul nimănui. Cuplul obişnuia să se certe în public, aruncându-şi înjurături şi cuvinte obscene, iar uneori chiar şi lovituri. Reprezentau un „specific" local; Krell se desfăta cu atâta atenţie; apoi, din nou sobru, mahmur, era profund ruşinat de el însuşi şi se căia. Să fi fost cu adevărat ceva între ei doi? Ceva cu tentă sexuală sau de alt soi? Sau era doar o relaţie platonică? Matt nu era unul dintre cei care ştiau, şi nici nu si-ar fi dorit să ştie. Pentru că simţea că tinerii invitaţi să-i fie confidenţi lui Sid Krell aveau să regrete mai târziu.

Se ştia că Krell îi plătise Orianei mii de dolari pentru numeroase vase, vaze şi sculpturi şi că îi comandase „o lucrare importantă"; când au încetat să mai fie prieteni, el i-a cerut mare parte din bani înapoi şi a ameninţat că o va da în judecată - „o va distruge" - pe Oriana. Dar Oriana nu s-a lăsat intimidată cu una, cu două. A refuzat să-şi angajeze un avocat, după cum declara ea, dar ameninţa să apeleze la „instanţa opiniei publice". Ca artist, Oriana era de părere că nu există noţiunea de reclamă negativă. Obiectivul unui artist este să se facă văzut, pentru ca şi creaţiile sale să fie cunoscute şi cumpărate.

În cele din urmă, Sid Krell renunţase. Îşi găsise naşul, recunoştea el. Avea de-a face cu o femeie care dorea atenţia publicului mai mult decât el însuşi şi care nu făcea mofturi când era vorba de publicitate, oricum ar fi fost ea. Contrar aşteptărilor, Oriana, ultima persoană care o văzuse pe Duana Zwolle în seara zilei de 28 decembrie, exceptându-l pe răpitorul ei, şi una dintre puţinii apropiaţi ai Duanei Zwolle care era oricând dispusă să dea un interviu, parcă înflorise după dispariţia prietenei sale. Pentru o vreme, de fiecare dată când schimba canalele televizorului, Matt dădea peste chipul strălucitor al Orianei. Cu părul ei blond de nordică lăsat liber pe umeri sau strâns în şuviţe şi cozi răsucite în jurul capului; cu cercei enormi din argint şi pene atârnându-i de lobii urechilor, cu braţe cărnoase şi musculoase, împodobite cu brăţări zornăitoare.

Oriana avea şolduri generoase, sâni generoşi, o faţă ca o lună plină, care umplea ecranul televizorului. Chiar şi reporteriţele cu experienţă, femei cu trăsături frumoase şi cu deprinderi exersate, erau eclipsate de ea. În timp ce familia Zwolle refuzase aproape toate invitaţiile primite pentru a da interviuri, cu excepţia câtorva, şi acelea scurte, iar poliţia din Weymouth era secretoasă şi nu divulga prea multe informaţii, Oriana era mereu pregătită să ia sarcina asta asupra ei. Matt văzuse de câteva ori reportajul filmat în galeria-studio din Lismore a Orianei, vasele ceramice, vazele şi sculpturile, precum şi picturile indecente în stilul naiv al lui Rousseau; fusese captivat de vocea ei răguşită şi seducătoare, de machiajul minuţios din jurul ochilor şi de gesturile ei grave, dar exuberante. Ca şi cum dispariţia şi

posibila moarte a prietenei şi surorii ei de breaslă, Duana Zwolle, ar fi fost un eveniment care zguduise lumea din temelii, un mister care depăşise graniţele statului New Jersey şi cuprinsese întreaga naţiune, iar ea, Oriana, fără nume de familie, era un simbol al aşteptării neliniştite, priveghind întoarcerea în siguranţă a Duanei Zwolle. Aproape pe nerăsuflate, Oriana declara: „Ca toţi artiştii de geniu, Duana Zwolle trăia pe muchie de cuţit... la limita dintre real şi imaginar. Eu, Oriana, sunt pregătită pentru un final triumfal al acestui cumplit coşmar, dar, la fel cum sunt o femeie cu picioarele pe pământ, sunt la fel de pregătită pentru un deznodământ... tragic."

Interviul se încheia cu cadre ale noii creaţii a Orianei, o pânză mare, exagerat colorată, sugerând o „explorare a conceptului metafizic de suspans", pe care o picta în aşteptarea întoarcerii Duanei Zwolle.

Era un interviu remarcabil. Pe la jumătatea lui, Matt a tras concluzia că nu o putea suporta pe această femeie, această femeie exploatatoare, neruşinată şi care se ridică singură-n slăvi, deşi, ca bărbat, era atras de ea într-un mod mult mai explicit şi mai puţin complicat decât modul în care un bărbat ar fi putut fi atras de Duana Zwolle. Căci una dintre ele era ca o culoare primară pe cerul de amiază; cealaltă, o nuanţă subtilă, schimbătoare, crepusculară. Totuşi, înregistrase interviul, realizat de un post local din Newark. Târziu în noapte, acum, când ştirile despre fata dispărută erau tot mai rare la televizor, Matt revedea interviul Orianei, la fel ca şi alte casete; târziu în noapte, când familia lui dormea de mult (sau cel puţin când Matt spera ca Tess să fi adormit) şi când singurătatea îi făcea inima fărâme.

Ştiu că vom fi împreună.

Pe lumea asta. Ori pe cealaltă.

Pe 18 martie, spre seară, Matt McBride o întâlnise în cele din urmă pe această artistă flamboaiantă care-şi spunea Oriana, în galeria-studio din Lismore. Se asigurase dinainte că va avea timp pentru el: sunase pentru a stabili o întâlnire. Se prezentase la telefon ca fiind „colecţionar-amator de artă americană" (ceea ce era adevărat întrucâtva; de-a lungul vremii, Matt cumpărase câteva reproduceri fotografice şi, cine ştie, ar fi putut cumpăra şi de la Oriana câte ceva). Nu intenţionase să meargă cu minciuna până la capăt, aşa că îi dăduse Orianei numele lui real, numele oficial, „Mathias McBride". Menţionase şi că o cunoscuse, chiar dacă nu foarte bine, şi că o respectase pe Duana Zwolle ca artistă.

Auzind acestea, Oriana nu spusese nimic. Chiar şi prin telefon, Matt se simţise subtil refuzat. Oare făcuse deja o eroare strategică?

În ziua cu pricina, pe când se apropia de orăşelul Lismore, coborând dealul sinuos care duce spre râu, lui Matt i-au venit în memorie momentele în care trecuse cu maşina pe-acolo alături de Duana Zwolle; tensiunea dintre ei, cuvintele nespuse ce vibrau de

pasiune. A simţit un imbold de-a dreptul ireal, cât pe ce să tragă de volanul Acurei spre direcţia Mill Row, spre râu. Cât de mult şi-ar fi dorit să conducă până acolo ca să vadă din nou strania faţadă de piatră a clădirii în care trăise şi muncise Duana Zwolle, să vadă obloanele trase ale ferestrelor şi scările exterioare tocite de vreme! O fantomă avidă să hălăduiască - oare asta ajunsese? Dar a refuzat să cedeze puternicei dorinţe. Şi s-a îndreptat mai departe spre Bank Street, centrul orăşelului, şi nu spre râu.

Cu toate astea, îşi luase o parte din echipamentul lui Nighthawk pe bancheta din spate a maşinii. Un fotograf adevărat nu este niciodată prins nepregătit, asemenea unui îndrăgostit.

Acolo, pentru a treia oară, a văzut stabilimentul pentru artişti pe care Oriana îl aranjase de una singură, pe o stradă îngustă din zona istorică a oraşului. ORIANA, anunţa un indicator de culoare crem, care scârţâia în vânt. Locul părea să fi fost un grajd sau un hambar reamenajat: o micuţă clădire din lemn pictată într-un verde-măr, cu contururi roşii, ca o ilustraţie dintr-o carte cu poveşti pentru copii. Cărarea de lespezi vechi era mărginită de nişte plante ce aduceau a varză şi pe care Matt nu le putuse identifica, cu frunze purpurii.

Ca nişte flori exotice care te surprind înflorind în plină iarnă.

Plăcuţa cu DESCHIS încă era la vedere în vitrină. înăuntrul galeriei, luminile erau aprinse. Matt simţea cum inima i-o ia la galop. O să fie o aventură! Pentru că fără-ndoială Oriana ştia despre Duana Zwolle mai multe decât spusese poliţiei; se prea poate ca Oriana să fi ştiut unde se află Duana Zwolle. Cuvintele profetice ale detectivilor îi sunau în minte lui Matt ca o mantră: Oamenii ştiu mai multe decât cred că ştiu.

Un adevăr pe care Matt McBride fusese forţat să-l recunoască în încercările noului an.

Matt a intrat în galerie. Un clopoţel a sunat plăcut deasupra capului şi un miros înţepător de tămâie i-a izbit nasul. Nu era un semn bun. Şi iat-o pe Oriana, impozantă, năpustindu-se asupra vizitatorului ei într-o tunică irizată de mătase roşu-aprins şi pantaloni de culoare crem, cu părul ei blond împletit strâns ca al unei păpuşi uriaşe şi cu strălucitoarea şi orbitoarea ei faţă ca o lună plină. Gura mare şi zâmbitoare era de un roz strălucitor, ochii erau exotic conturaţi cu negru şi machiaţi cu albastru ca al penelor de păun. În pantofii cu platformă care se auzeau tropăind la fiecare pas, Oriana era aproape cât Matt de înaltă. A simţit o panică tipic masculină, pe care nu-şi amintea să o mai fi trăit din adolescenţă: că va fi înghiţit de Femeie în învelişul ei senzual şi carnal, zdrobit în îmbrăţişarea ei înmiresmată.

Oriana i-a apucat mâna într-o strânsoare fermă, avidă.

— „Mathias McBride?" Ai fost unul dintre prietenii Duanei?

Nu mă crede? E aşa de neverosimil?

Ezitând, Matt a spus:

— Mă cunoştea sub numele de „Nighthawk". Ca fotograf.

— „Nighthawk"... aaa, da, da, a spus Oriana, dând din cap viguros. Şi eu am auzit... de fotografiile tale, vreau să zic. Lucrezi la Krell & Asociaţii, nu-i aşa? Cred că ne-am mai întâlnit.

— Ne-am mai întâlnit. În treacăt.

— În cealaltă lume... „Weymouth".

Gura expresivă a Orianei s-a strâmbat ironic. Ca şi cum din punctul de vedere a doi artişti din aceeaşi breaslă, bogatul orăşel Weymouth, cu oamenii săi înstăriţi, ar fi fost un loc străin, nicidecum un loc de încredere.

L- a invitat pe Matt înăuntru, i-a luat haina şi i-a oferit ceva de băut:
— O să închid pe ziua de azi. A fost o zi a naibii de lungă dintr-un anotimp al naibii de lung din ceea ce budiştii numesc saṃsāra, o reţea de iluzii. Un pahar de vin roşu?

Oriana a întors semnul ÎNCHIS, să se vadă într-un geam al uşii din faţă. Matt se plimba încoace şi-ncolo prin galeria luminoasă, o încăpere dreptunghiulară de aproape cinci metri pătraţi; aici, obiectele de artă ale Orianei, ceramică şi tablouri, erau expuse spre vânzare. Matt a admirat ceramica, vazele şi sculpturile lucrate cu îndemânare; picturile mari şi agresive de pe pereţi, care la prima vedere erau mai degrabă în stilul lui Rubens decât al lui Rousseau, cu nuduri de femei trupeşe în grădini luxuriante, nu îi plăceau în aceeaşi măsură. Ca Nighthawk, nu era prea atras de culoare; în mod sigur nu de culorile fosforescente; ca un bărbat care avea ceva experienţă cu femeile, nu-i plăcea că aceste tablouri supradimensionate erau un fel de autoportret al artistei ca Femeie, o expunere a feminităţii Orianei, forţând voyeurismul spectatorilor. Oare exista vreun bărbat care să îsi dorească cu adevărat să vadă sânii umflaţi, burta rotundă şi vulva chipurile în penumbră ale unei străine, expuse în mod extatic în faţa lui pe un perete? Matt şi-a orientat atenţia spre ceramica Orianei, care i se părea mai bună decât picturile. Privindu-l, ea sporovăia nervos despre Weymouth, „prieteni comuni", Sid Krell - cum este? Tonul Orianei era temperat, şi Matt, la rândul lui, i-a răspuns vag, dar politicos:

— În ultimele zile, relaţia noastră a fost mai degrabă una de afaceri. Dar afacerile la Krell & Asociaţii merg foarte bine, aş putea zice.

Oriana a râs cu amărăciune.

— Dacă nu ai conştiinţă, dacă nu ai suflet, atunci da, probabil că afacerile merg foarte bine.

Aluzia era că Oriana, care era tot o conştiinţă, tot un suflet, nu era o femeie de afaceri prea bună şi, pe bună dreptate, merita să fie compătimită. Produsele ei meritau să fie cumpărate.

Deşi era nerăbdător să stea de vorbă cu Oriana despre fata dispărută, Matt s-a căznit să nu se grăbească; să contemple creaţiile Orianei asa cum ar face un colecţionar serios, şi chiar să ceară să vadă ce alte piese mai are în studioul ei; ştia că era încordată şi că avea ceva bănuieli în privinţa lui, pentru că în mod cert „Mathias McBride" nu era un nume sau o persoană despre care să fi vorbit Duana Zwolle.

Bineînţeles că era o logică la mijloc: Nighthawk era secretul Duanei Zwolle, la fel cum Duana Zwolle era secretul lui Nighthawk.

După zece minute în care s-a gândit şi a admirat, Matt a ales două obiecte ceramice: o vază graţioasă, cilindrică, în nuanţe pământii, care semăna cu una dintre vazele Orianei expuse în foaierul

de la Krell & Asociaţii şi care lui Matt îi plăcuse dintotdeauna, şi un vas de gătit cu capac, din lut smălţuit, cu dungi roşii şi violet, pentru Tess. Trecuse ceva vreme de când îi luase lui Tess ceva din proprie iniţiativă.

— Vai, ce frumoase sunt! Le pot cumpăra?

Uimirea lui Matt era autentică, deşi preţurile cerute de Oriana erau destul de exagerate - patru sute optzeci de dolari pentru vază, două sute zece dolari pentru vasul de gătit. Dar merita efortul dacă aşa avea să-i câştige încrederea Orianei.

Matt a plătit cu cardul Visa şi a achitat întocmai preţul afişat. Deşi Oriana încercase să-i facă o reducere pentru obiectele vândute.

— Ca de la artist la artist, Matt! Te rog!

Dar Matt nici nu a vrut să audă. Îi plăcea să fie generos, să facă acte de caritate; îi plăcea chiar şi Oriana, cu stilul ei melodramatic. Era o femeie cu inimă bună, credea el. Şi ce greu trebuie să îi fie unei artiste independente să încerce să se susţină din propriile creaţii!

Chiar şi Duana Zwolle, care era mult mai integră decât Oriana, era nevoită din când în când să accepte lucrări comerciale.

Fusese foarte inspirat să cumpere obiectele ceramice. Radiind de încântare, Oriana le-a aşezat cu grijă în cutii de carton umplute cu rumeguş şi i-a dat Iui Matt un sărut umed pe obraz.

— Mulţumesc, „Nighthawk"! Ai făcut să iasă soarele în această zi tristă. Sper să pot să mă revanşez cândva!

Greşeala a fost, după cum avea să-şi dea Matt seama, vinul roşu.

Oriana a stins luminile din galerie şi l-a condus pe Matt, ţinându-l de mână, spre partea din spate a studioului, care dădea într-un spaţiu deschis cu bancuri de lucru şi cu perne, diferite piese de mobilier din răchită şi arbori de cauciuc spinoşi şi înalţi, în ghivece de lut, toate împrăştiate pe podea. În spaţiul acesta privat mai erau nişte nuduri cărnoase, unele dintre ele foarte blonde, iar câteva incognoscibile; Matt a privit de jur-împrejur şi s-a simţit uşurat să nu găsească nicio creaţie a Duanei Zwolle.

Pânzele de pe pereţi aveau dimensiuni de la foarte mici la enorme - cea mai mare, un omagiu prea explicit adus notoriei Olympia a lui Manet, trebuie să fi avut vreun metru pe un metru şi jumătate. Trona ameninţător în spatele lui Matt, la fel cum artista şi modelul, cu părul despletit acum conturându-i chipul îmbujorat, s-a aplecat spre el pe deasupra unei mese. Era clar că Oriana începuse să bea înainte ca Matt să sosească. S-a transformat imediat în confidenta lui, ba chiar în una destul de intimă.

— Ştiu că ai venit pentru un motiv anume, „Nighthawk"! Şi tu erai îndrăgostit de ea, nu-i aşa?

— Dacă eram... îndrăgostit de ea? Eu...

— Eu eram îndrăgostită de ea.

Oriana a mai turnat nişte vin în paharul lui Matt, dar n-a uitat nici de al ei.

— Adică, vreau să spun că încă sunt. Duana nu şi-ar fi dorit să vorbesc despre asta. Nu era genul acela de persoană. Rareori vorbea despre ceea ce simţea. Cândva, mi-a spus: „Frumuseţea mă face fericită." A fost o confesiune neaşteptată. Privea la stampele japoneze şi remarca a venit din adâncul inimii. Dar niciodată nu vorbea despre oameni în termeni emoţionali. Se prea poate să te fi iubit - se prea poate să mă fi iubit -, dar nu ne-ar fi spus niciodată. Şi ştiu că nu ar fi vrut să fie iubită, dacă nu ar fi putut iubi şi ea la rândul ei. Era atât de bună, atât de... spirituală. Iată un cuvânt care nu este folosit în sensul corect.

Este un cuvânt lipsit de valoare, căruia i s-a schimbat înţelesul, în unele interviuri, am fost tentată să-l folosesc, iar acum... acum regret asta. Pentru că familia Zwolle este supărată pe mine. Sau, dacă nu e supărată, sigur nu e de acord cu mine.

Sunt dezamăgiţi. Îi cunoşti? Nu? Bineînţeles că toate astea i-au pus la pământ. Niciodată nu au înţeles-o pe Duana şi, într-un fel, un fel pe care mie mi-a fost uşor să-l identific, ei cred că Duana a atras asupra ei ceea ce i s-a întâmplat prin felul ei de a fi, prin arta ei, din cauza vieţii pe care o ducea, a singurătăţii şi izolării si a ceea ce tatăl ei numeşte „ciudăţenia" ei. Ca si cum „să fii ciudat" ar fi un păcat! Rue, sora geamănă a Duanei, nu seamănă deloc cu ea; cel puţin eu nu am sesizat decât o vagă asemănare. Nu este deloc o persoană religioasă, dacă ar fi să menţionez un singur aspect, iar Duana era foarte religioasă.

Când i-am spus că am fost cea mai bună prietenă a Duanei, cel puţin din ultimii trei ani, de când Duana plecase de lângă Nicholas Roche şi venise să locuiască în New Jersey, mi-a spus: „Dar Duana nu mi-a vorbit niciodată despre tine." Ca şi cum punea la îndoială prietenia noastră! Ca şi cum ar fi sugerat că mint! Matt, am ajutat familia Zwolle cât de mult am putut, am petrecut ore bune cu ei, vreau să spun zile întregi, cu ei şi cu detectivii din Weymouth, am reuşit chiar să-l conving pe Sid să le dea bani pentru a mări recompensa... dar acum m-au dat la o parte, „nu sunt de acord cu mine". Sora ei crede că o „exploatez" pe Duana. Doamne fereşte! Ce n-aş da ca Duana să vină înapoi!

Oriana s-a oprit, pentru că un telefon s-a auzit sunând pe undeva prin apropiere.

Matt spera ca ea să nu răspundă; era total fascinat de ea, de felul în care, încălzită de aburii vinului, şi probabil atrasă de Matt McBride, vorbea atât de dezinvolt, fără subterfugii. Altcineva care o iubise pe Duana Zwolle. O legătură între doi străini.

— Oh, la naiba. Lasă-l să sune. Nici măcar nu am activat

serviciul de mesagerie.

Asta-i saṃsāra! De douăzeci şi patru de ani am parte doar de saṃsāra! Dacă biata Duana s-a eliberat, poate că ăsta nu este un fapt atât de tragic. Era o mistică, aşa cred... o adevărată adeptă a misticismului, vreau să spun, este o adevărată mistică.

Arta era „canonul" ei. Părea că ar fi crezut sincer în puritatea spiritului uman. Şi că nimic nu este accidental. Oamenii pot fi „sortiţi" unul celuilalt încă dinainte de a se naşte. Nu era o practicantă a budismului, era implicată în Misiunea Sfântului Patrick, deşi nu era catolică, era cea mai naturală şi instinctivă persoană religioasă pe care am cunoscut-o vreodată... şi cred că asta a fost cauza care l-a făcut pe răpitor sau pe răpitori să o aleagă pe ea. Şi faptul că, din moment ce aşa era construită, incapabilă de vreo răutate, era expusă într-un mod în care noi ceilalţi, în mod sigur nu Oriana, nu puteam fi.

Prima sticlă cu vin era goală. Oriana, legănându-se uşor, a adus imediat alta.

— Oriana, lasă-mă pe mine să o deschid, a spus Matt, ridicându-se de pe scaun.

Era genul de bărbat căruia îi făcea plăcere să deschidă sticlele cu vin, şi chiar era expert. Îşi scosese deja jacheta de lână călduroasă şi slăbise nodul de la cravată.

Aşezând sticla pe masa de răchită, degetele lui Matt şi ale Orianei se atinseră uşor.

Iar Matt a întrebat:

— Ce este „Lumina Clară a Pustiului"? Duana vorbea uneori despre asta. E ceva din budism?

— Aşa cred. O viziune la care aspiri. Când era prinsă de colajele ei, dacă lucra foarte intens, zece-douăsprezece ore continuu, la un moment dat, spunea ea, putea să iasă din prinsoarea „pânzei de păianjen" care-i luase prizonier sinele şi să pătrundă pe acest tărâm de „lumină clară". A încercat să mă înveţe şi pe mine:

Există un Netransformat, Nenăscut, Nefăcut, Neformat; dacă nu ar exista acest Netransformat, Nenăscut, Nefăcut, Neformat, nu ar exista nicio cale pentru ceea ce se transformă, se naşte, se face sau se formează; dar atâta timp cât există un Netransformat, Nenăscut, Nefăcut, Neformat, există o salvare pentru ceea ce s-a transformat, s-a născut, s-a făcut ori s-a format.

Matt a spus tremurând:

— Asta sună prea dramatic pentru mine.

— Ei bine, şi pentru mine. Dar îi respectam... adică, vreau să spun că respect convingerile Duanei. Asta nu înseamnă că nu era o fire emotivă, desigur; nu înseamnă decât că emoţiile pe care le trăia erau profunde şi că Duana nu era o persoană superficială. Nu am mai cunoscut decât o persoană, de fapt, un artist din New Jersey, la fel ca

Duana, care să fie ceea ce se cheamă un veritabil „mistic".

„NUME NECUNOSCUT" îşi spune... Ai auzit vreodată despre el? Ei bine, probabil că nu, bănuiesc. E un fel de William Blake de provincie; dulce, simplu, dedicat artei, deşi după părerea mea nu e foarte talentat. Unii dintre noi, inclusiv Duana, ne-am împrietenit cu el pentru că pare atât de singuratic şi de bun. Dar ceea ce mă indignează cu adevărat...

— Scuză-mă, a întrerupt-o Matt. Acest NUME NECUNOSCUT are totuşi un nume real?

— Da, desigur. „Joseph Gavin". Dar...

— „Joseph Gavin"?

Numele îi părea cunoscut lui Matt: cunoscuse o familie Gavin în Forked River; copiii familiei Gavin învăţaseră la aceeaşi şcoală pe care o absolvise şi el.

— ...dar nu este suspect, de asta poţi fi sigur. Bietul NUME NECUNOSCUT nu numai că este bunătatea întruchipată, că te ia somnul când îţi vorbeşte, aşa-i de plictisitor, dar are şi un alibi, din ce mi-au spus detectivii. I-au verificat pe toţi cei care ar fi avut şi cele mai mici şanse să fie răpitorii Duanei. Ceea ce mi s-a părut însă cu adevărat strigător la cer, motivul pentru care evit să merg în Weymouth cât de mult pot, sunt unele zvonuri pe care le-am auzit, zvonuri foarte crude, articole răutăcioase din presa tabloidă, cum ar fi Jersey Citizen, cum că Duana ar fi obişnuit să consume droguri, cocaină, după cum se aude, şi că ar fi avut „relaţii sexuale promiscue", ce naiba o fi însemnând asta. Minciuni gogonate! Calomnie! Dintre toţi, tocmai Duana Zwolle!

Duana a plecat din New York pentru că a vrut să stea departe de astfel de lucruri, chiar dacă ea nu fusese implicată niciodată în probleme de genul ăsta; nu s-a drogat niciodată şi nu punea gura pe băutură; exceptând rarele cazuri în care o ademeneam cu un pahar cu vin, când venea la mine la cină. Duana a lucrat şi şi-a expus creaţiile în New Jersey, când ar fi putut avea propria galerie în SoHo, dar bunurile materiale nu însemnau nimic pentru ea. Aceste zvonuri, minciuni sfruntate, îmi fac silă.

Matt asculta compătimitor. Dar imaginea lui Joseph Gavin îi tot revenea în memorie. Un băiat mătăhălos şi posac, cu vreo doi sau trei ani mai mare decât Matt la liceul Forked River. Să fie aceeaşi persoană? După douăzeci de ani? Acum artist...

— „NUME NECUNOSCUT"? a întrebat Matt. Gavin, ăsta, unde locuieşte?

Oriana a spus într-o doară:

— Undeva pe lângă Clinton Falls. Într-o casă pe roţi, după cum singur spune. Uite ce-i, Matt: Joseph Gavin nu e un posibil suspect, crede-mă. E un copil. E virgin, bag mâna-n foc pentru asta! Genul de

bărbat care habar n-ar avea ce să facă dacă i-ai pune lângă el o femeie dezbrăcată. Joseph este singurul artist dintre toţi cei pe care i-am cunoscut vreodată - în afară de Duana, vreau să spun - pe care nu-l roade invidia şi gelozia pe succesul altora. Dacă vrei să afli cine a luat-o pe Duana, pentru că bănuiesc că de asta te afli aici, şi nu doar ca să achiziţionezi obiecte de artă, îţi pot spune, aşa cum am spus şi poliţiei, despre o mulţime de alţi posibili suspecţi; şi se prea poate să fi fost cineva care nu a cunoscut-o deloc sau care a cunoscut-o doar din întâmplare, fără să aibă vreun motiv întemeiat ca să o ucidă - ceea ce se numeşte „un criminal în serie". Un psihopat!

Asta avusese de spus Oriana. Matt i-a ascultat discursul încâlcit şi pasional.

Credea, cum de altfel poate crezuseră şi detectivii din Weymouth, că femeia ştia mai multe decât credea că ştie; a trebuit să o lase să vorbească fără s-o întrerupă. Matt îi observase mâinile gesticulând: unghiile date cu o ojă strălucitoare, chiar dacă ciobită pe alocuri, numeroasele inele care-i împodobeau degetele şi fermitatea acestor degete. Era artist olar, cu degetele astea frământa lutul. Oriana însăşi ar fi putut să o răpească pe Duana. Ar fi putut să o stranguleze. Lui Matt i-ar fi plăcut să ia mâinile Orianei într-ale lui, să o liniştească, să o calmeze. Oamenii agitaţi îl agitau şi pe el. Mai ales dacă era vorba despre o femeie neliniştită. Era ceva cu substrat sexual acolo, după atâta vin, ceva ce lui Matt îi venea greu să se prefacă că nu pricepe. Lumina difuză a unei lămpi cu vitralii suspendate deasupra Orianei îi expuneau femeii cu faţă plină şi îmbujorată discretele semne ale vârstei; nişte riduri fine care-i încadrau gura şi ochii plini de farmec şi mici umbre ca nişte pete sub ochi. Ca din obişnuinţă, Oriana se apleca spre Matt, poziţionându-şi frumosul corp într-o postură care-i scotea în evidenţă calităţile, dar peste gestul ei plutea un aer de disperare.

— Duana era îndrăgostită de cineva, sunt sigură de asta, a murmurat ea. Din vara trecută. Le-am spus detectivilor din Weymouth că nu am nici cea mai mică idee despre cine ar putea fi vorba, dar nu cred că m-au crezut. Acum mă întreb, Nighthawk, oare despre tine să fi fost vorba?

Matt s-a încruntat, vizibil deranjat. Oriana a continuat, gândind cu voce tare, ca şi cum nu i-ar fi văzut grimasa.

— Despre oricine ar fi vorba, acel cineva i-a dat un şal alb de caşmir superb de Crăciun. Cel puţin, aşa se bănuieşte. Mi l-a arătat; îl purta atunci când am văzut-o ultima oară, în seara de 28 decembrie. Am dus-o acasă, am crezut că avea de gând să călătorească spre Maine, ca să-şi viziteze familia, dar încă nu plecase şi se purta mai degrabă misterios. Adică, atât cât putea ea să se poarte de misterios. Probabil că ai aflat, a scris şi prin ziare, că un bărbat cu care locuise

pentru câţiva ani la New York, pictorul Nicholas Roche, îi frânsese inima Duanei... Ai auzit de el? E faimos.

Adică, e faimos în rândul artiştilor din New York. Este reprezentat de Leo Castelli; e foarte la modă, deşi, dacă mă întrebi pe mine, are mai puţin talent şi decât bietul NUME NECUNOSCUT. În mod sigur, e mult mai puţin talentat decât Duana Zwolle, de la care a furat multe idei. Iniţial, a fost îndrăgostit, dar apoi a început să se poarte foarte urât cu ea, consuma cocaină, nu e niciun secret în asta, şi în cele din urmă a alungat-o, iar ea s-a refugiat aici. Aşa am devenit prietene: Duana părea atât de singură, atât de vulnerabilă... în plus, am vrut să o protejez de rechinii locali... de tipul lui Sid Krell, şi, bineînţeles, şi de prietenii lui bine intenţionaţi. Detectivii mi-au cerut sfatul, în calitate de artistă, despre desenul acela urât şi obscen pe care l-au găsit în mansarda Duanei, pe pat, o dovadă de vandalism, şi l-am identificat imediat a fi în stilul lui Roche, o caricatură misogină deghizată în „artă"! Dezgustător!

Oriana a desenat cu pricepere, pe o foaie de hârtie, o schiţă a unui nud de femeie, grotesc disproporţionat; organele genitale erau reprezentate ca nişte tumori între picioarele slăbănoage. Matt a tresărit, ar fi preferat să nu fi văzut aşa ceva.

— S-a vrut a fi Duana. Atât de urât. Atât de feroce. Nu se poate să fi fost executat decât de un bărbat care dispreţuieşte femeile şi se teme de ele. Le-am spus detectivilor: „Asta-i mâna lui Roche. ÎI ştiu eu." Am fost extrem de supărată. Am vrut să rup desenul în bucăţi. Dar este o probă în caz, evident. L-au ţinut secret. Se presupune că nimeni nu ştie despre el. Detectivii spun că aceasta dovedeşte că atacul a fost premeditat şi că victima era menită să fie Duana Zwolle; nu a fost o întâmplare sau un accident. A fost „un semn" pentru cei care aveau să îi constate dispariţia, nu pentru Duana însăşi. S-au dus la New York ca să-l interogheze pe Roche, dar au descoperit că nenorocitul dispăruse... Era prin Londra de câteva zile. Cu ceva treabă pe la galeria lui de acolo. Aşa că avea un alibi, şi chiar unul bun.

Le-am spus poliţiştilor: „Roche ar fi putut să angajeze pe cineva să facă asta pentru el. Unul de teapa lui, fără niciun scrupul."

Nu cred că m-au luat în serios. Bărbaţii se apără între ei; bărbaţii-detectivi fraternizează cu bărbaţii-suspecţi. Şi Roche este atât de încântător, mai ales acum că este pe cai mari...

— Ai o adresă a lui? A lui Nicholas Roche?

— Are un studio în SoHo Greene Street. Uite ce e, pentru numele lui Dumnezeu, Matt, nu care cumva să te duci acolo şi să-i spui că eu te-am trimis. Poate că nu el este cel care a răpit-o pe Duana, dar fără nicio îndoială că e un psihopat. Acum câteva săptămâni m-am trezit cu el aici... Adică, chiar aici! La mine acasă! Şi m-a ameninţat în stilul lui eliptic. Cel puţin, cred că ăsta e motivul pentru care a venit aici.

Pretinzând că este îngrijorat din cauza Duanei, „Singura femeie pe care am iubit-o vreodată, dar alături de care nu puteam să trăiesc", dar de fapt nenorocitul ghicise că eu, Oriana, trebuie să fiu „artistul-expert" care a identificat desenul ca fiind al lui şi care i-a pus poliţia pe urme.

Bineînţeles că am negat. Nu vreau ca Roche să mă omoare şi pe mine.

Oriana a făcut o pauză, cu respiraţia întretăiată. Emoţiile ei păreau a fi sincere.

Dar apoi nu a rezistat să completeze, clipind des:

— Duana nu a ştiut niciodată, dar eu şi Roche ne-am iubit cândva, pentru o scurtă perioadă. Adică foarte scurtă. După ce ei s-au despărţit, evident, iar Duana a scăpat de el. Omul e un p-o-r-c, ca să fiu sinceră.

Posibil că dezaprobarea să se fi citit pe chipul lui Matt, pentru că Oriana a exclamat:

— O, nu e cazul să-mi faci morală, Mathias McBride! Suntem adulţi.

Apoi s-a oprit, părând deranjată şi bătând în retragere.

Apoi, s-a înroşit la faţă.

— De fapt, s-a întâmplat să aflu că - ceea ce este tare absurd - că Nick Roche a avut o relaţie si cu sora Duanei. Evaziva „Rue".

Dar pe Matt nu-l interesa sora Duanei. Şi nici nu simţea nevoia să ceară mai multe detalii despre Nicholas Roche.

— Dar Sid Krell? a întrebat-o el pe Oriana.

Iar Oriana s-a aprins deodată la faţă, pornindu-se să spună vehement:

— Dragul de Sid! Dacă ar fi capabil de mai multă imaginaţie şi curaj, ar fi un om cu adevărat necruţător. Are colecţia aia absurdă de arme... Ai văzut-o? Pistoale şi puşti scumpe. Are un revolver de calibrul 35 pe care-l ia cu el uneori. De parcă ar avea nevoie de vreo protecţie! Un tip de toată isprava, Sid ăsta. Dar, ei bine... şi el ar fi putut angaja pe careva să o atace pe Duana. Mă îndoiesc că ar fi făcut-o el însuşi, pretenţios şi cusurgiu cum e. Nu-i place să fie atins. Când Duana i-a refuzat comisionul ăla de douăsprezece mii de dolari pe care i l-a oferit, mai mult cu câteva mii bune decât suma pe care mi-a oferit-o mie vreodată ticălosul, şi când a văzut că nu o poate cumpăra, a stat după coada ei vreo şase-opt luni. Nu fi aşa surprins! Desfrânaţii ăştia ramoliţi şi bogaţi sunt cei mai răi.

I-a telefonat, s-a dus la locuinţa ei de pe malul râului, a parcat şi a aşteptat-o să iasă afară. I-am spus să aibă grijă şi să anunţe poliţia, dar Duana, pentru că aşa era Duana, a spus că-i e milă de el. „Are o imaginaţie limitată. Vede în mine propria lui reflecţie."

I-am spus că nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte.

Înţeleg, pentru că sunt în stare să înţeleg bărbaţii răzbunători, meschini. Dar Duana nu m-a ascultat. Nu era catolică, dar mergea uneori la slujba de la catedrala Sfântul Patrick, undeva prin Newark, şi se ruga pentru sufletul lui Krell. Aş fi râs, dacă nu ar fi fost atât de jalnic.

Oriana a făcut o pauză şi părea că ar fi pe punctul să izbucnească în râs, dar râsul s-a transformat într-o criză de tuse. S-a şters la ochi şi a spus:

— Sid mi se lăuda că o hărţuieşte pe Duana, de parcă asta ar fi fost o dovadă de bărbăţie. Un motiv de mândrie. De fapt, mi-a cerut sfatul cu ce ar fi putut „s-o rănească pe fata aia ca s-o doară"... ca si cum eu as fi fost de acord cu ceea ce avea de gând să facă! I-a trimis un cadou în bătaie de joc: o pasăre din cristal Steuben de şase sute de dolari de la Tiffany, pe care a crăpat-o înainte.

Imaginează-ţi: să cheltui şase sute de dolari doar ca să faci rău! Pasărea era totuşi frumoasă, un porumbel jelitor, cred. Sid a râs atunci de mine: „Oriana, eşti geloasă pe Duana Zwolle pentru că este o artistă mai bună şi are cu cincisprezece ani mai puţin decât tine." Ca şi cum astfel ar fi putut băga zâzanie între noi. Ca şi cum femeile se bat între ele pentru bărbaţi. I-am spus: „Sid, du-te dracului! Prietenia mea cu Duana este mai mare pe zi ce trece, spre deosebire de a ta." I-am spus...

Matt a întrerupt-o:

— Crezi că Sid ar fi putut angaja pe cineva să-i facă rău Duanei? Chiar crezi asta?

Oriana şi-a domolit elanul, încruntându-se:

— Păi... nu ştiu. Nu le-am spus detectivilor prea multe despre Sid şi poate că ar fi mai bine să schimbăm subiectul.

Cred că am băut cam mult.

A mai ridicat totuşi o dată paharul şi a dat vinul pe gât.

Lui Matt i-a trecut prin minte gândul că ar fi putut să fie fostul iubit, Roche, Krell, bărbatul care a locuit în Clinton Falls - Gavin... Şi câţi alţii, ştiuţi şi neştiuţi.

Pentru prima oară, începea să priceapă intensitatea unei „cercetări penale", ce presupune toată munca de detectiv. Cum să procedezi când ai puţine probe, când nu ai niciun suspect? El, Matt McBride, nu ştia prea multe despre caz şi nu deţinea nicio probă; era ca un orb care se poticneşte şi bâjbâie, mergând la nimereală. Şi totuşi simţea un fior de surescitare. Atracţia lucrurilor interzise. Posibil ca el însuşi să fi fost în pericol. Trebuia să se ia după instinct şi să spere că va avea puţin noroc.

Oriana, sesizând că Matt îşi pierdea interesul, a început repede să aducă în discuţie şi alte nume. Cele mai multe erau ale unor oameni din Weymouth, unii cunoscuţi de Matt, alţii nu; numele celor pe care-i

presupunea Oriana a fi vinovaţi fuseseră date şi poliţiştilor:

— Sub protecţia anonimatului, evident. Nu aş vrea să fiu dată în judecată.

Matt se întreba cât de în serios ar putea fi luate aceste nume; era foarte posibil ca ele să fi fost ale unor bărbaţi cu care Oriana însăşi avusese ceva de împărţit şi pe care voia să-i implice într-o anchetă de poliţie doar ca să-i pună într-o poziţie stânjenitoare. A ezitat să aducă în discuţie jurnalul Duanei. Poate că nu ştie de el?

Să nu fi scris despre ea?

Oriana i-a povestit apoi despre acţiunile voluntare pe care le făcuse Duana în ultimii doi ani la Misiunea Sfântul Patrick din Newark, ajutând la pregătirea hranei pentru cei fără adăpost:

— Îl admira tare mult pe pastorul Justin, dar nu mi-a vorbit prea multe despre el sau despre ce făcea ea mai exact la Misiune.

Am vrut să merg cu ea, chiar am intenţionat să fac asta de Crăciun, dar nu a fost să fie. Duana rareori vorbea despre ea - i s-ar fi părut o dovadă de vanitate, probabil.

Oriana a mai spus că în Weymouth erau artişti-graficieni cu care Duana lucrase la anumite proiecte şi care afirmaseră că era imposibil să ajungi să o cunoşti; era ceva „straniu" în legătură cu ea. Părea singuratică, dar inabordabilă. Tuturor li se părea ciudat că Duana era o perfecţionistă până şi în creaţiile comerciale pe care le făcea şi pe care nimeni nu le lua în serios; ca şi cum ea ar fi crezut că vânzându-şi timpul pe bani, ar fi trebuit să lucreze cu aceeaşi conştiinciozitate cu care lucra la propriile creaţii de artă.

— Grădina plăcerilor lumeşti şi nelumeşti a fost o creaţie strălucită, bănuiesc, a spus Oriana, chiar şi în stare brută şi neterminată. Avea forţă şi viziune. Nu era ceea ce se cheamă o operă de artă frumoasă sau sigură... nu ca a mea! Aşa ceva nu putea fi vândut. Deşi la expoziţia din vara trecută, două dintre colaje au fost vândute Muzeului State din Trenton şi Muzeului de Artă din Princeton, al cărui curator are un simţ pentru creaţiile originale, îndrăzneţe. Celelalte, nevândute, au fost vandalizate în studioul ei. Am vrut să cumpăr şi eu unul dintre colajele mai mici, dar Duana a insistat să mi-l ofere când va fi fost gata. Dar nu a mai apucat să fie terminat. O, Doamne, mi se face rău când mă gândesc la creaţiile distruse ale Duanei. Oricine le-ar fi tăiat şi le-ar fi rupt trebuie să se fi simţit ameninţat din cauza lor, nu crezi?

Oriana a tresărit şi s-a cuprins singură cu braţele, strivindu-şi sânii. A închis ochii şi, pentru o clipă, a părut sincer afectată.

— Când mă gândesc la cum arătau studioul şi mansarda pe care Duana le restaurase cu atâta grijă...

— Le-ai văzut ? Ai fost acolo ?

— De ce pari aşa surprins ? Am fost adesea la Duana, cum şi ea

a trecut adesea pe aici. A doua zi după ce a fost raportată dispariţia Duanei, detectivii m-au luat cu ei la Mill Row ca să-i ajut să stabilească dacă s-a furat ceva, ce a fost distrus şi ce nu era la locul lui. A trebuit să calc pe folia de plastic întinsă pe podea. Nu am avut voie să ating nimic, evident. Eram în stare de şoc, a trebuit să iau calmante. Cei din familia Zwolle nu o vizitaseră pe Duana de ceva vreme şi ştiau mai puţine despre viaţa ei decât ştiam eu. Am identificat ce era distrus. I-am ajutat sa îşi facă o idee despre viaţa de zi cu zi a Duanei, despre oamenii pe care îi cunoştea şi cu cine s-ar fi putut întâlni. Erau şi criminalişti pe acolo, era multă muncă, şi nu uşoară; le-a luat zile bune ca să strângă probele, inclusiv din urmele de roţi rămase în noroi şi nu s-a putut stabili sigur că acolo ar fi avut loc vreun delict... adică, dacă Duana ar fi fost lovită, sau violată sau rănită... nu s-au găsit pete de sânge. Au găsit o mulţime de amprente, dar nici acestea nu par a avea legătură cu ce s-a întâmplat. Detectivii au ajuns la concluzia că ar fi fost posibil ca Duana să-l fi cunoscut pe atacator, că ea l-ar fi lăsat să intre şi că el ar fi fost mult mai puternic decât ea, încât a putut să o care pe scări până în maşina ei.

Este posibil ca el să fi venit pe jos sau să fi avut un complice. Dar astea nu sunt decât bănuieli, nimic sigur. Uneori, urlam la ei: „Faceţi ceva! Găsiţi-o! Salvaţi-o!" Se mişcau extrem de încet chiar şi după regulile lor, iar în timpul ăsta orele şi zilele se scurgeau şi Duana nu era de găsit, şi poate că încă era în viaţă şi ne aştepta să o găsim. De asta am acceptat să dau atâtea interviuri. Am fost disperată să fac situaţia Duanei cunoscută. Şi cum de a ajuns familia ei, şi nu numai, să interpreteze tot ce am făcut ca exploatare, să mă ia dracu' dacă înţeleg.

Vrând să o liniştească pe femeia rănită în propriul orgoliu, Matt a spus:

— Oriana, ai făcut şi tu ce ai putut. Poate chiar ai fost de ajutor.

— Dar Duana nu s-a întors, nu-i aşa? Au trecut douăsprezece săptămâni.

Oriana a arătat spre o pânză stropită şi sfâşiată de pe perete:

— Asta este tot ce a rămas din „exploatarea conceptului metafizic de suspans" - un talmeş-balmeş. Am învăţat că nu poţi să creezi artă din emoţiile concrete, efective pe care le trăieşti. Emoţiile sunt prea brute şi oarecum obişnuite. Chiar şi durerea este ceva obişnuit. Chiar şi spaima. Douăsprezece săptămâni am tot aşteptat un semn.

Un semnal. De la Duana. în vis sau într-o viziune. Nu am crezut niciodată în telepatie sau în percepţie extrasenzorială, dar acum aş putea crede! Aşa-s de disperată. Ai zice că noi, cei care am iubit-o... care o iubim... pe Duana, am putea să simţim cel puţin dacă este în viaţă sau nul Că inima noastră ar putea şti răspunsul. Dar până şi sora

ei, Rue, nu face decât să aştepte. Şi, între timp... nimic, a adăugat Oriana printr-un gest dramatic, răsfirându-şi larg unghiile cu ojă colorată.

Matt ar fi vrut să protesteze. Ceea ce i se întâmplase lui Nighthawk în acest nou an nu ar fi putut să fie clasificat cu uşurinţă drept nimic.

Oriana s-a ridicat împleticindu-se de la masa de răchită. Matt a prins-o şi ea s-a redresat; s-a îndreptat spre un dulap cu sertare de lângă perete şi, scotocind în sertarul de sus, a murmurat spre Matt:

— Nu pleca încă! Vreau să-ţi arăt ceva.

— Nu plec nicăieri, Oriana. Aici sunt, a spus Matt fără să clipească.

Nu se gândea la cât timp trecuse de când era acolo. De cât timp beau împreună din vinul excelent, deşi puţin dulceag. (Oare Tess îl aşteaptă, oare era aşteptat la cină acasă? Sau îi spusese lui Tess că are o cină de afaceri?) Oriana a luat din sertar un plic antişoc şi a scos din el o fotografie pe care i-a înmânat-o protocolar lui Matt. Matt a şoptit:

— O, Doamne!

Era o imagine remarcabilă: chipul Duanei mai aproape decât îl văzuse vreodată, la câţiva centimetri de aparatul de fotografiat şi de cel care o fotografiase; fata îşi sprijinea tâmpla stângă de o oglindă, astfel încât faţa ei umbrită era reflectată, nu tocmai simetric, în oglindă. Era un chip frumos, fantomatic, cu sprâncene fine şi de un negru-închis, cu o aluniţă la rădăcina părului, cu pomeţii mai ascuţiţi decât şi-i amintea el. Matt a înghiţit în sec, fără să-şi ia ochii de la ea. Se întreba ce vârstă să fi avut Duana în fotografie: poate nouăsprezece ani? Oriana stătea aplecată peste umărul lui şi îl privea atent.

— E frumoasă, nu-i asa?

Matt nu a răspuns. Emoţionată, Oriana i-a spus:

— Când am întâlnit-o prima oară pe Duana, am avut impresia că-i curge prin vene sânge indian, de asiatică. Şi se prea poate să fi fost aşa. Dar în familia din partea mamei sunt strămoşi evrei de origine portugheză, din câte am aflat. Ochii ăia!

Matt a privit ochii Duanei Zwolle, care părea că, la rândul lor, îl priveau fix.

Sunt atât de fericită. Aş putea să mor în clipa asta.

— Simt că trăieşte, a spus Oriana, aşezându-şi o mână pe umărul lui Matt. Nu crezi? Şi că se gândeşte la noi.

— Da, a spus Matt cu neîncredere.

— Matt, ai observat ceva ciudat la fotografie?

— Da, chiar da. Faţa nu i se potriveşte cu reflexia.

Nu era nicio oglindă! Era evident că Duana Zwolle îşi făcuse singură două fotografii, folosind funcţia de autodeclanşare. Asta să fie?

Oriana a râs zgomotos, trecându-şi provocator arătătorul peste articulaţiile degetelor lui Matt, oprindu-se la chipurile aparent identice.

— Faţa nu i se potriveşte cu reflexia pentru că nici măcar gemenii identici nu sunt „identici". Fotografia te face să crezi că vezi o singură faţă reflectată în oglindă, dar de fapt ceea ce vezi sunt două feţe. Duana şi sora ei, Rue. Ingenios, nu-i aşa?

— Dar care dintre ele este Duana? a întrebat uluit Matt.

— Nu poţi să-ţi dai seama? Doar ai iubit-o.

Matt îşi muta privirea de la un chip tânăr, închis la culoare şi exotic la celălalt şi putea jura că nu îl mai văzuse pe niciunul în viaţa lui. Obrajii îi ardeau de ruşine. Şi de furie că era luat la mişto.

— Duana este... cea din dreapta?

— Eşti sigur? l-a tachinat Oriana.

Nu, Matt nu era sigur. Dar s-a simţit ca ultimul prost să recunoască aşa ceva.

— Sinceră să fiu, nici eu, a spus Oriana. Duana nu a vrut să-mi spună. Creaţiile ei sunt pline de jocuri identitare, era de părere că „identitatea" este pură saṃsāra - o reţea de iluzii. Când am întrebat-o care dintre feţe este a ei, a râs şi mi-a spus „Dar ce contează? O faţă nu este decât o faţă. Pielea este doar piele. Rue şi cu mine nu ne asemănăm deloc - sau ne asemănăm întru totul. Un geamăn este un construct mintal."

— A spus Duana aşa ceva? Ce a vrut să spună?

Nu se gândise până atunci, dar dacă ar fi fost iubitul Duanei Zwolle, e posibil să-i fi fost inferior. Să fi fost prea tulburat de Duana Zwolle, copleşit de talentul şi imaginaţia ei superioară. Ar fi putut să fie gelos. Posesiv. Deşi jurnalul îl amăgise să creadă că dragostea Duanei Zwolle pentru Nighthawk era de neconceput, de parcă el i-ar fi fost superior ei, nu invers.

— Oriana, îmi dai mie fotografia asta? a întrebat Matt. Ar însemna foarte mult pentru mine.

— Mă tem că nu pot să renunţ la ea, Matt. Dar pot să-ţi fac o copie.

— Mulţumesc! Ţi-aş rămâne îndatorat.

Era vremea să plece. O ştia şi el, şi o ştia şi Oriana. Şi totuşi, imediat ce s-a ridicat de la masa de răchită, gâtuit de emoţie, Oriana s-a ghemuit la pieptul lui cu un icnet rugător de supunere tipic feminină. Iată că am depăşit graniţele cuvintelor. Acum suntem împreună cu adevărat. Gura Orianei era umedă şi o căuta pe a lui Matt, nu atât de înfierbântată pe cât şi-ar fi imaginat-o, dar viguroasă şi dornică. Matt îşi simţea gura amorţită de vin. Urechile îi vuiau. Mâinile lui s-au mutat repede pe corpul femeii, nu ca să o tragă spre el, ci ca să o ţină pe loc. Când Oriana i-a cuprins mijlocul cu braţele

ferme şi suple, a fost de-a dreptul copleşit. Nu mai ţinuse niciodată în braţe o femeie cu forme atât de impunătoare, dar şi atât de dornică. Oriana îi şoptea hipnotic:

— Tu o iubeşti, ştiu bine. Eu o iubesc. Ea este acum cu noi.

Repede, l-a tras după ea pe Matt care a urmat-o ca un orb, împiedicându-se, spre o cameră întunecată de lângă bucătărie. S-a poticnit de marginea a ceva... o comodă sau o noptieră. Era un pat mare, un pătrat neobişnuit de moale şi ca un burete, pe care fuseseră aşezate numeroase perne şi pernuţe, ca nişte bolovani. Vreau să fac asta? Ce înseamnă asta? Gura poftcioasă a Orianei se înfrupta din buzele lui Matt, iar degetele ei trăgeau îndârjite de hainele lui. Sub vraja vinului, Matt s-a trezit că şi el o sărută la rândul lui, că-i sărută gâtul fierbinte şi umed, sânii, burta rotundă. Parcă era picat în gol; scufundat într-un somn adânc; un somn senzual, cum nu se poate mai plăcut; o fantezie; un somn care-i amorţise creierul ca într-un extaz în care nu te mai gândeşti la nimic. Oare tot ce ţine de identitate este un construct mintal? Chiar contează cine am fost sau tot ce am făcut vreodată? Sau ce s-a realizat cu ajutorul nostru?

În zăpăceala de moment, lui Matt McBride nu-i mai era mintea la cât de ciudat era totul, câtă ironie era la mijloc şi că fata dispărută îl adusese în situaţia de faţă; în patul unei femei ciudate.

Delirând, Oriana şoptea:

— Mă iubeşti? Mă iubeşti? Mă iubeşti?

Matt bănuia că nici măcar nu-şi amintea numele lui. S-a întins lângă ea pe patul buretos, ţinând-o strâns în braţele lui tremurânde. A simţit un fior în ceafa, ceva ca urma unei răsuflări. Ce-i cu locul ăsta? De ce sunt aici? Era puternic excitat, în timp ce Oriana îl săruta şi-l muşca de piept, lingându-i sfârcurile; şi totuşi, privirea i se întorcea mereu spre cadrul uşii şi lumina din camera alăturată... ca şi cum pe acolo avea să treacă o siluetă fantomatică. Cu coada ochiului, i se tot părea că vede... ce?

Dacă el şi Oriana nu erau singuri? Nu pe femeia asta ar fi trebuit să o ţină în braţe, cu sânii ei prea mari, cu trupul cărnos zvârcolindu-se sub al lui. Acum, sufletul meu îi aparţine lui Nighthawk şi al lui, mie.

Matt s-a îndepărtat gâfâind de femeie. Dintr-odată, a devenit rece, sobru.

— Îmi pare rău. Nu pot să fac asta.

Oriana s-a ridicat pe coate, privindu-l în lumina difuză. Şi ea gâfâia, cu trupul tremurând. Cu durere, ca un copil rănit, a spus:

— Nu poţi... sau nu vrei?

Matt era în picioare, trăgându-şi grăbit hainele pe el. Ce prost! Într-o clipă îi dispăruse orice dorinţă sexuală avusese pentru această femeie. Şi pentru locul ăsta care nu mai era deloc romantic, ci duhnea

a tămâie stătută, lenjerie de pat transpirată şi a femeie în călduri.

— Îmi pare rău! Îmi pare rău! O, Doamne, îmi pare rău! murmura el, în vreme ce Oriana începuse să-l ocărască rănită, supărată şi indignată.

Îi amintea de vocea mamei lui, care-l alungase de multe ori de-acasă strigându-i Drac împieliţat! Bâjbâind după haine, Matt şi-ar fi dorit să poată aprinde lumina, dar un astfel de gest părea, în aceste condiţii, prea îndrăzneţ; Oriana, goală în mijlocul patului, ar fi fost expusă. Însă în timp ce el se gândea cum să o menajeze, femeia spunea cu amărăciune:

— „Îmi pare rău"! Mi se rupe că „îţi pare rău". Dispari naibii de-aici, Nighthawk! Puţoi amărât ce eşti!

Ca o figură heraldică dezlănţuită, Oriana s-a ridicat în genunchi, cu părul lung şi tern curgându-i peste faţa rotundă. Ceva a zburat pe lângă capul lui Matt şi a căzut pe podea - o pernă cusută în goblen.

Matt McBride şi-a luat tălpăşiţa.

Scârbit, ruşinat, rănit în orgoliul lui de mascul... Matt McBride şi-a luat tălpăşiţa.

Afară, sub o ploaie rece, bâjbâind să descuie maşina, Matt a observat prezenţa unui vehicul aflat la mică distanţă, pe partea opusă a străzii înguste, o maşină cu farurile şi stopurile stinse care rula încet. Să fi fost o coincidenţă?

Prea târziu, şi-a dat seama că lăsase pe tejghea vaza de ceramică şi vasul de gătit pe care Oriana le împachetase pentru el. Frumoase obiecte, şi scumpe pe deasupra.

Îşi imaginase cum Tess le-ar fi admirat, cât de încântată ar fi fost să primească un cadou neaşteptat de la el. La începutul căsniciei, se surprindeau adesea cu cadouri.

Tess îşi făcea griji că Matt nu o mai iubea la fel de mult ca odinioară, iar aceste lucrări de artă ale Orianei ar fi liniştit-o, dar Matt nu putea să rişte să se întoarcă după ele.

Niciodată! Niciodată nu va mai călca pe-acolo!

Mergea cu viteză spre casă, spre Weymouth, asudat, simţind că-l mănâncă pielea şi profund ruşinat. În urechi îi răsunau suspinele mânioase, răguşite ale femeii.

În mintea lui se amestecau cu suspinele soţiei. Care femeie?

27

NUME NECUNOSCUT. Era neliniştit şi nu ştia de ce. Muncea din greu. Primea un cec pentru asta. În fiecare săptămână. Urma să împartă aceşti bani cu femeiuşca Brough şi cu fiul ei, care-şi pusese toate speranţele în NUME NECUNOSCUT. Nu sunt tatăl tău, dar voi încerca să-ţi alin această lipsă. Totuşi, în puţinele daţi în care îl

atingeau, degetele femeiuştii îi dădeau o senzaţie slinoasă, iar respiraţia ei era slinoasă şi abjectă şi el o dădea la o parte. Femeie, ai grijă! Dar ea îl adora pe JOSEPH GAVIN. Se folosea de ea şi avea convingerea că avea să se mai folosească.

Era neliniştit şi nu ştia de ce. Detectivii nu se mai întorseseră să-i pună întrebări.

Nici măcar nu-i bănuia că îl spionează. Cu toate astea, simţea o piatră pe inimă.

Dimineţile acestea de iarnă târzie, un cer plumburiu şi o duhoare (nu avea cum să fie aşa, ştia bine) de resturi în stare de putrefacţie de pe malul mării şi din Pine Barrens.

Tânjea să mai vadă o dată locul sacrificiului. Mormântul de zăpadă.

(Până acum, zăpada trebuie să fi fost deja topită. Păsările ce dau târcoale ţărmului cu ciocurile lor nemiloase şi ascuţite se înfruptaseră deja.) Ar fi alergat pe malul râului Batsto ca un băieţel de doisprezece ani. Găsise acolo o barcă cu vâsle şi o singură vâslă. Barca era plină cu apă, aşa că nu se putea folosi de ea. Dar îşi putea imagina că se foloseşte de ea, era barca lui şi putea călători cu ajutorul ei oriunde şi-ar fi dorit. În jur erau cedrii albi de Atlantic şi mii şi mii de pini. Terenurile mlăştinoase cu arbuşti şi fermierii de care se ascundea, pentru că nu credea că ar fi fost prea primitori. El era din Forked River, la vreo cincisprezece kilometri de Barrens, ceea ce pentru ei însemna un băiat de la oraş. Nu le-ar fi putut explica că pentru el, Barrens era un fel de acasă, unde nimeni nu-l judeca. Mai târziu, o adusese pe fată la Deer Isle. Fiind prima dată, nu avusese vreme să aleagă cu prea mare grijă locul. Nu ştia de ce o adusese pe fată la Pine Barrens, ştia doar că e locul potrivit. La fel ca la sfârşitul iernii lui 1993, când o adusese pe MT aproape în acelaşi loc, din Cherry Hill, NewJersey, la Deer Isle, unde nu avea să fie găsită niciodată. Dispărută până în ziua de astăzi.

MT fusese o „vedetă" locală de televiziune. Lui NUME NECUNOSCUT îi era ruşine de el însuşi că adorase o fiinţă atât de superficială, de vanitoasă. Ea nu avusese niciun dar preţios de oferit. Sacrificiul fusese în zadar. Acum depăşise momentul şi rareori se mai gândea la asta. Deşi, în ochii lumii, MT fusese cu siguranţă cea mai frumoasă.

Cu toate că trecuseră mai mulţi ani, mult mai vie îi era în minte MM, pentru că ea fusese cel dintâi sacrificiu. Ce tânăr era el pe-atunci şi cât de ignorant. Fără să fi avut vreun plan dinainte stabilit. Încrezându-se în noroc. Şi în locul numit Vadul, o răscruce, un magazin cu-de-toate şi o benzinărie unde parcase camioneta închiriată, disperat să-şi potolească setea şi unde cumpărase două cutii cu Pepsi de la un aparat automat, riscând astfel să fie văzut. Ciudat a

fost faptul că atunci când poliţia a ajuns la răscruce, ca şi la alte mici stabilimente din zona Barrens, nimeni din magazin sau de la benzinărie nu avea să-şi amintească să-l fi văzut, nici pe el, şi nici camioneta.

Eşti acoperit sub mantia nevăzutului. Ca şi NUMELE tău NECUNOSCUT.

Mai târziu, mânia pusese stăpânire pe el. Pentru cum fusese posibil ca o fată atât de tânără ca MM să aibă un comportament neadecvat (MM, la vârsta de şaptesprezece ani, fusese cel mai fraged sacrificiu, precum DZ, la douăzeci şi şase de ani, fusese cel mai matur). Din ziua aceea, NUME NECUNOSCUT nu-şi mai făcuse iluzii. Fiindcă MM, prin felul în care arăta şi cum zâmbea şi cu darul de a cânta ca o veritabilă soprană nu fusese altceva decât un înger. Şi cu toate astea, ea pângărise darul pe care-l avea şi nu mai putea fi lăsată să trăiască. Doar el ştia şi doar el avusese curajul să facă ce trebuie.

Aşa cum avea să descopere, şi chiloţii ei erau murdari. Îi mirosise, dezgustat.

O iubise, dar ştiuse ce trebuia făcut. Nu avusese de ales. CÂNTĂ PENTRU MINE, îi poruncise el. (Deşi, cuprinsă de groază, ea nu fusese în stare.) Ce să vezi, aplauzele care făceau amfiteatrul să răsune şi săruturile fierbinţi şi băloase ale iubitului ei n-au putut să o salveze. Frumuseţea vocii ei se stinsese între degetele puternice şi îndemânatice ale lui NUME NECUNOSCUT. (Pe care chiar mama lui obişnuia să le admire, mâinile lui Joseph al ei erau aşa de mari, dar timide în prezenţa ei, de parcă ar fi fost nişte lighioane spâne, picate într-un somn adânc.) Şi aşa se face că vocea lui MM, de care ea nu era demnă, se scursese printre degetele băiatului cunoscut lumii la acea vreme drept Joseph Gavin.

Pentru că lui NUME NECUNOSCUT îi era menit să fie Artist, în vecii vecilor.

* * *

Trecuseră ani. Mintea i se zbuciuma ca valurile care se sparg fără încetare la ţărm, tulburându-l până târziu în noapte. Încerca să-şi amintească istoria secretă a lui NUME NECUNOSCUT, care aproape întotdeauna îi umpluse sufletul de fericire şi de certitudine şi de sentimentul dreptăţii faptelor sale. Cu toate astea, nu-şi găsea pacea. Nu ştia de ce. Să fi fost sacrificiul în zadar?

Femeiuşca Brough şi fiul ei, Randy, aveau gripă, la televizor erau interviuri despre gripă luate personalului medical din New Jersey, şi poate că şi Joseph Gavin era infectat, deşi se cam îndoia că ar fi fost aşa, pentru că el se îmbolnăvea rar, fiind foarte disciplinat şi obişnuind să mănânce cumpătat (mai mult fructe şi legume). Cu toate astea, noua figură născută din sacrificiul lui DZ nu reuşise să prindă viaţă în mâinile lui. Cea de-a şasea figură din CĂSĂTORIA RAIULUI

CU IADUL Ceva mai scundă şi cu dimensiuni mai mici decât surorile ei. Modelată şi sculptată dintr-o bucată de lemn de cireş din Clinton Falls, ceară colorată, pilitură de cupru şi lut. Faţa îi părea a fi una a Purităţii şi totuşi dădea impresia că e nefinisată, fadă. În lumina puternică a dimineţii, vedea că făcuse o faţă brută. Şi celelalte chipuri nu sunt şi ele brute?

Adevărata faţă a lui DZ fusese pătată ca şi cum ar fi fost ştearsă cu o radieră murdară, pentru că sufletul femeiuştii era murdar, deşi fusese un chip la care te puteai uita în neştire, pe când acesta, chipul Purităţii, nu avea viaţă.

Rânjind, detectivul îl întrebase de unde-i vin ideile. Pe când celălalt, care purta eşarfa albastră, mergea ca un cocoş şi îşi vâra nasul în toate colţurile, în căutare de probe. De parcă NUME NECUNOSCUT ar fi fost un prost fără minte, care nu ştia să-şi ascundă cu iscusinţă faptele secrete şi secretul lui cel mai ferit. Ca şi cum NUME NECUNOSCUT n-ar fi jucat de atâtea ori în ultimii douăzeci şi unu de ani jocul ăsta palpitant cu străinii şi n-ar fi câştigat de fiecare dată.

Nu eu sunt cel pe care-l cauţi, pentru că el a plecat. A înviat şi a plecat[11]. Şi DZ a râs de el. Ştia el. Nu în faţă, dar întâmplarea face că el ştia. În ultimii ani, de când se instalaseră tot felul de camere de securitate prin atâtea locuri publice, în magazinele 7-Eleven, prin benzinării, alimentare şi bănci şi pe care NUME NECUNOSCUT le observase cu ochii lui ageri, era ca şi cum căpătase şi el o deprindere asemănătoare acestor camere; nu întotdeauna, dar uneori da; şi putea vedea şi auzi oameni vorbind despre NUME NECUNOSCUT atunci când el nu era prin apropiere şi credeau că erau singuri! La fel DZ, Oriana şi alţii, inclusiv bărbaţi, vorbeau în batjocură despre el şi despre arta lui. Ştia el.

Acum, DZ părea că-şi râde de el. Pentru faptul că NUME NECUNOSCUT nu îndrăznise să introducă în figură acei ochi de o frumuseţe rară, ci îi aruncase cu teamă şi precauţie (într-o maşină de gunoi din oraş, ascunşi printre resturi împuţite de pizza), folosind, în schimb, ochi din bile de sticlă, ireali, încastraţi în lemn. Sticlă moartă.

Sticlă moartă! Aşa că zâmbeau superior la NUME NECUNOSCUT, în batjocură, pe la spatele lui şi uneori cu cruzime, fix în faţă.

Şi-a amintit cu o uşoară satisfacţie de ochii umflaţi ai Orianei şi de vocea care-l zgâria pe creier. Crezând că îi e prieten şi că el e prieten cu fata dispărută. Cu gura schimonosită, aproape plângând, O, Joseph, e un coşmar care nu se mai termină. Dacă este în viaţă, probabil că suferă tare mult. Aproape că mă rog să fie găsită. Să se termine odată cu această... oroare. Ar fi vrut să-i râdă în faţa aia urâtă ca să-şi dea seama de PUTEREA LUI NUME NECUNOSCUT. Care din punctul ei de vedere n-avea prea mare putere, ca şi cum ar fi un câine

pe care-l poţi da afară pe uşă, şi cu burta goală.

Ce anotimp mai era şi ăsta? Nici iarnă, nici primăvară. La fel şi sufletul lui NUME NECUNOSCUT era nedefinit. Într-o dimineaţă se deştepta şi găsea lapoviţă pe acoperişul metalic al rulotei, iar într-alta un soare orbitor părea să ia în răspăr iubitele lui figuri care populau hambarul. Acest an nou începuse cu surle şi trâmbiţe, iar acum era mut. Aşa cum nu mai erau titluri de ziare care să pomenească despre fata dispărută. Şi afişele din vitrine, acum rupte în unele locuri, deveniseră atât de familiare, încât nimeni nu le mai lua în seamă şi NUME NECUNOSCUT însuşi le mai arunca doar câte o privire, în treacăt. Trebuia să muncească să câştige un ban. Ca sudor într-un atelier de maşini. Acolo unde ceilalţi zâmbeau văzând cum îşi leagă la spate smocurile din barbă. Miraţi de tăcerea lui, pe când ei vorbeau şi râdeau zgomotos. Uneori, se cutremura gândindu-se că acei ochi ignoranţi s-ar putea opri asupra figurilor sacre ale CĂSĂTORIEI RAIULUI CU IADUL fără pic de înţelegere şi de simpatie. Căci ei sunt lumea, încă nemântuită. Ştia că Iisus Hristos luase pe umerii lui mântuirea lumii, dar înţelegea acum că povara era ca un munte de gheaţă: ceva ce nu putea fi cărat pe umeri, căci te-ai fi împiedicat şi te-ar fi zdrobit.

Şi poate că Iisus Hristos se înşelase? Poate că nu exista de fapt mântuire? În soarele orbitor e numai vid.

Sticlă moartă!

Aşa cum un vânător stă la pândă după pradă la o oarecare distanţă, aşa a pândit-o şi el pe DZ de-a lungul verii, toamnei şi iernii. Până în seara de 28 decembrie, când i-a căzut în capcană. De fiecare dată a fost invizibil. Şi totuşi NUME NECUNOSCUT avusese motiv să se arate în Lismore. Pentru că şi NUME NECUNOSCUT era artist.

Şi NUME NECUNOSCUT îi era prieten. Ar fi putut s-o iubească pe DZ, pentru că femeiuşca avea oase mici şi temperamentul lui. Şi abia dacă scotea câteva cuvinte în prezenţa lui. Ochii ăia sfioşi. Sau care lăsau impresia că ar fi sfioşi. Pe poteca ce ducea de-a lungul râului, pe unde ea se plimba adesea, el stătea şi medita într-o linişte perfectă. Asta se întâmpla după vernisajul expoziţiei din Galeria Tomato Factory din Weymouth, în care fusese expus colajul lui DZ, şi NUME NECUNOSCUT aştepta un semn de recunoaştere a vinovăţiei şi de căinţă pentru că furase de la NUME NECUNOSCUT nu doar ideile, ci şi însuşi titlul Grădina plăcerilor lumeşti şi nelumeşti.

În afară de ochii ei, nu avea nicio pretenţie. Chiar şi-atunci, aş putea s-o iert. Îmi stă în putere să fac asta. Dar ea abia de spusese câteva vorbe, atât de timidă, încât abia auzea ce-i zicea, i-a vorbit despre râul care este toate râurile, cum ceasul acesta din zi este toate zilele de la începutul vremii până acum. Uneori, mă tem că toate astea vor fi aici şi după ce eu voi fi dispărut, ca şi cum nu aş fi existat

vreodată pe acest pământ. Aceste cuvinte fuseseră rostite de o fată surprinsă şi supărată; Şi NUME NECUNOSCUT se uitase cu coada ochiului la ea, pentru că asemenea cuvinte îi zdrobeau inima. Ca şi cum el însuşi le-ar fi rostit. Şi totuşi, nu a putut să-i dea o replică, nu avea cuvintele potrivite.

Şi-ar fi dorit să o fi iubit pe DZ? Nu, nu şi-ar fi dorit. Pentru că, pe ascuns, ea râdea de el. Sufletul ei mizerabil îi ieşea prin toţi porii.

Pe 18 martie, l-a încercat un sentiment ciudat. Avea dreptul să ştie! De la un telefon public din Newark, a telefonat la linia fierbinte a tabloidului Jersey Citizen, ca să întrebe ce veşti mai sunt despre fata dispărută. De ce nu se mai auzea nimic de ea? De ce nu fusese nimeni arestat? Era adevărat că trupul îi fusese găsit pe fundul râului Delaware şi că descoperirea era ţinută secretă? Că fapta fusese comisă de sora geamănă a lui DZ din cauza rivalităţii pentru o iubită lesbiană?

A pus apoi repede receptorul în furcă, pentru ca apelul să nu poată fi interceptat.

***

Dintre cele şase figuri care alcătuiesc CĂSĂTORIA RAIULUI CU IADUL, cea care-l excita cel mai mult era a doua, o dansatoare.

NUME NECUNOSCUT nu ştiuse cum să împletească niciunul dintre firele de păr ale fetei în părul de sârmă castaniu-roşiatic al figurii sculptate, şi nici cum să ataşeze vreuna dintre particulele pielii ei pistruiate; dar făcuse o pudră din unghiile arse de la mâini şi de la picioare pe care o amestecase cu lut şi-i făcea plăcere să-şi aducă aminte de acel miros chiar şi după şaptesprezece ani.

Cu multă vreme în urmă, în Mountainhome, Pennsylvania. Fusese fericit. Acum nu-şi mai amintea numele, ci doar iniţialele pe care îşi permisese să şi le amintească - LR. Avea o piele palidă, presărată cu pistrui. Atât de discreţi, încât dacă nu stăteai foarte aproape, de-abia îi puteai observa. O zărise din întâmplare exersând şi repetând mişcările de dans pe pontonul din lemn de sequoia al unei case de vacanţă din Mountainhome Lake. în bodyul ei negru, ponosit, desculţă. Cu părul lung, castaniu cu reflexe arămii. Cu sânii mici şi fermi şi cutia toracică profilată prin ţesătura neagră mulată. Picioarele ei erau mai lungi decât ale lui, subţiri şi cu muşchi proeminenţi. Văzând-o, i se strânise o dorinţă puternică de a sculpta ceva asemănător! Degetele lui îşi doreau cu ardoare să pună lama ascuţită pe o bucată de lemn şi să taie, să taie, să taie! Niciodată nu mai văzuse un trup uman mişcându-se astfel. Atât de frumos, încât a căzut în genunchi în iarba înaltă, cu gura căscată de uimire. Nu-şi putea lua ochii de la ea. Zvâcnetul ritmic al muzicii îi pătrunsese în măduva oaselor. Câte ore din vara aceea nu stătuse întins pe burtă pe acoperişul unei magazii abandonate din vecinătate?! O perdea de

copaci îl ascundea bine. Şi stătea nemişcat, aproape fără să respire. Un loc deluros din Munţii Poconos, o zonă cu căsuţe de vacanţă şi locuinţe mai vechi care începuseră să fie vândute şi distruse şi în locul lor să fie ridicate case de vacanţă mai scumpe. Avea să afle de la televizor că LR şi partenerul ei de sex masculin (care era muzician) locuiau în Philadelphia.

Nu erau căsătoriţi; odată, l-a văzut pe bărbat apropiindu-se de dansatoare şi şi-a închipuit cum fără neruşinare se întind pe ponton şi se sărută şi se împreunează şi copulează ca nişte fiare care-l oripilau. Cum dansatoarea reprezintă Frumuseţea, pe când femeiuşca, mizeria.

Pe vremea aceea el era Joseph Gavin şi închinase o căsuţă în afara sătucului Mountainhome din Pennsylvania. Plecase din Forked River de îndată ce se dovedise că nu era niciun pericol să plece. Poliţia nu-l suspectase mai mult decât pe alţi vreo câţiva bărbaţi şi băieţi, era foarte sigur de asta. Avea douăzeci şi doi de ani. Fata dispărută fusese găsită în Deer Isle cu trei ani în urmă şi puţini mai vorbeau despre asta. Nici el nu se mai gândea la ea de-acum. Se certase cu familia lui şi plecase.

Se descurca cu slujbe sezoniere şi lucra ca sudor şi făcea bani frumoşi. Dar în vara aceea locuia de unul singur undeva la munte, într-o căbănuţă cu acoperişul putred.

Avea să se apuce curând de prima dintre cele nouă figuri ale CĂSĂTORIEI RAIULUI CU IADUL, dar era în aşteptarea unei viziuni. Şl NU DURASE PREA MULT PÂNĂ CÂND VIZIUNEA ÎŞI FĂCUSE APARIŢIA.

În august, la Mountainhome Summer Festival o văzuse dansând! În seara aceea i-a aflat, în sfârşit, numele, de pe un program tipărit. Nu ştia că dansatoarea roşcată era cunoscută în rândul celorlalţi; că nu dansa numai pe pontonul casei sale de vacanţă, ci într-o trupă cu mai mulţi dansatori; că trebuia să o adore la un loc cu alte mii de admiratori. Singur, aşezat pe scaunul din public, stătea încordat şi privea.

Îl dureau ochii de o dorinţă năprasnică. Ca două flăcări în găvanele lor. Se simţea trădat, ca atunci când partenerul ei venise şi se aşezase deasupra ei şi îşi implantase membrul în ea şi copulaseră în aer liber, fără ruşine. Pentru că el era un dansator mlădios care o ridica şi o îmbrăţişa obscen în ritmul muzicii. Doar pe ea o ţintuia cu privirea: LR. Cel mai remarcabil dans fusese „Fluturele", pe care multă vreme avea să şi-l amintească. Muzica, la fel ca o bătaie de aripi de fluture. Salturile şi rotirile extatice ale dansatorilor. Trupul ei plin de vigoare într-un costum galben prin care i se distingea fiecare muşchi, fiecare os şi sfârcurile şi crăpătura dintre picioare. Trupul ei ca o bucată şlefuită de lemn care freamătă şi din care ţâşneşte viaţa. În timp ce privea, stând pe scaun aplecat în faţă, cu părul transpirat lipit

de grumaz, degetele îi zvâcneau într-o fictivă modelare şi mângâiere a lemnului, lat-o! Ea este aleasa.

Gândul s-a pogorât în mintea lui ca o viziune. Cu harul lui creator o va duce la perfecţiune, aşa cum o perfecţionase şi pe MM, primul lui sacrificiu. Înainte chiar ca amfiteatrul în aer liber şi înconjurat de pini să se umple de aplauze, el ştia - Trebuie să o am. Figura care a fost Fluturele, sub înfăţişare umană.

Dansează pentru mine! i-a poruncit el.

Dar ea nu fusese în stare, nu mai mult decât o bolândă sau o paralitică. Groaza din ochi şi duhoarea din vintre. Fluturele!... ce glumă plină de cruzime.

* * *

Într-adevăr, l-au luat la întrebări pe Joseph Gavin. Ajutoarele şerifului din Mountainhome. Cu toate astea, nu aveau niciun motiv întemeiat să-l suspecteze şi nicio probă care să facă legătura între dansatoarea dispărută şi Joseph Gavin. După cum premeditase cu grijă. Într-o dimineaţă, cu precizie şi răbdare, a răpit-o. Era foarte devreme, nici măcar ora opt dimineaţa. Făcea parte din rutina ei: exerciţii yoga în bodyul negru ponosit.

Iar în dimineaţa aceea, bărbatul nu era acolo. Maşina lui nu era acolo. Nu era nimeni, doar dansatoarea roşcată. Fluturele. Rapid ca un păianjen la atac, a ajuns la ea escaladând pontonul şi având faţa acoperită cu o eşarfă neagră de mătase şi cu mănuşi de cauciuc pe mâini şi cu picioarele în pantofi sport cu talpă de cauciuc, cu două mărimi mai mari. Nu a ţinut-o prea mult, cum făcuse cu celelalte, nu mai mult de două ore. Avea să fie îngropată într-un mormânt nu mai adânc de un metru, într-o dolină pe care o descoperise în pădure. Nutrise o dorinţă în el să o ducă la Deer Isle, dar nu ar fi fost practic, ştia bine. La doar jumătate de kilometru de drumul cu pietriş, dar în mijlocul copacilor, pe un teren mlăştinos. Le-a luat douăzeci şi cinci de zile până să îi găsească trupul. Era sfârşitul verii, trecuse şi Ziua Muncii şi Joseph Gavin, ca mulţi alţii, nu mai avea niciun motiv să rămână în Mountainhome. Până să fie găsită, el avea să fie deja în Delaware. Nu s-a găsit nicio probă care să ducă la el. Nimeni nu a mai venit să-l întrebe nimic. Emoţionat, a urmărit la televizor ştirile despre descoperirea trupului lui LR, după lungi cercetări. În mormânt, cu încheieturile subţiri ale mâinilor şi gleznele legate strâns cu sârmă, cu gâtul tăiat adânc de sârmă şi cu părul lung deloc frumos, ci moale şi murdar. La televizor şi prin ziare nu erau fotografii decât cu LR, dansatoarea, zâmbind şi ridicând mâinile, parcă cerând aplauze. Nu erau fotografii cu corpul în stare avansată de putrefacţie.

Unde era acum talentul lui LR? Unde erau braţele subţiri şi ochii strălucitori? Era îngenuncheată, frântă. Asta era puterea lui NUME

NECUNOSCUT. Ca nişte aripi de fluture care se frâng într-o clipită. în mormânt, umerii erau aduşi de spate, genunchii ridicaţi la piept, iar capul plecat într-o postură de rugăciune abjectă.

Acum vezi! Tu care ai crezut că te-ai putea înălţa peste aceia dintre noi care te adoră.

Era neliniştit şi începea să înţeleagă de ce.

Nicio viziune nu îşi făcuse apariţia şi nici nu se întrezărea posibilitatea vreunei viziuni.

În iarna aceasta târzie a noului an care începuse cu atâta măreţie.

Încet, i se strecura în minte CA O DATORIE, nu-l stârnea nicicum să facă asta, să o răpească şi pe Oriana, femeia blondă şi neruşinată, care îşi expunea trupul şi plângea la televizor că prietena ei fusese răpită; pentru că NUME NECUNOSCUT avea motivele lui să creadă că ea vorbise cu poliţia şi nu avea încredere în ea. Nu-l privise pe NUME NECUNOSCUT în ochi. Nu-l hrănise, îl alungase ca pe un câine, care nu merită dorinţa ei feminină.

NUME NECUNOSCUT aştepta un semn. La fereastra hambarului închiriat, privind fix spre aleea din faţă şi autostrada de dincolo. Trecuseră minute bune de când dura această nemişcare şi nu lucra, nu gândea; în această paralizie nu mai era NUME NECUNOSCUT, ci Joseph Gavin, puştiul, pe care unii îl considerau oarecum retard.

Oare vor veni după mine? Şi o să îi pot recunoaşte?

Se aştepta să fie detectivii din Weymouth. Dar nimic nu-l pregătise pentru cel care a venit la el.

28

Pe moarte, moartă, dispărută.

În luna noiembrie a anului trecut, unul dintre colegii lui Davey, din clasa a treia, murise într-un accident stupid, căzând pe o scară de beton într-un parc de distracţii din Florida. Davey fusese destul de apropiat de băiat, dar, după moartea acestuia, era neobişnuit de detaşat atunci când vorbea despre prietenul lui; comportamentul straniu, deranjant fusese menţionat şi de părinţii altor copii care fuseseră prietenii băiatului decedat. Tess constatase că:

— Aproape că-l învinuiesc pe Mark! Nici nu vor să mai audă de el. Le e ruşine cu el. Refuză să mai vorbească despre el.

Matt, amintindu-si de moartea tatălui său si de cum nici el nu voise multă vreme să vorbească despre asta şi se aprindea, aparent fără motiv, dacă cineva, în special femeile, încercau să-l compătimească, a spus:

— Uite, copiii ăştia au opt ani. Sunt speriaţi. De acum ştiu şi ei ce-i „moartea", şi nu vor să mai audă nimic legat de asta.

Ăsta-i adevărul. Oare ar fi mai bine să-l provocăm pe Davey să conştientizeze acest lucru şi să-l facem să plângă, sau să lăsăm bietul copil în pace? Când o să vrea el să vorbească, o să vorbească. Şi dacă nu o să vrea, va fi alegerea lui. Pentru copiii atât de mici, ar fi mai bine să uite. Asta-i treaba „naturii" - să te facă să uiţi.

— Dar e aşa de dur. De rece, a spus Tess, iar Matt n-a mai avut niciun răspuns.

Şi după câteva săptămâni a urmat fata dispărută.

Matt a strâns din dinţi si a încercat să le dea băieţilor o explicaţie:

— Această „fată dispărută" despre care vorbeşte toată lumea nu este o fată în adevăratul sens al cuvântului. Este o femeie matură. Nu are cinci ani, ca tine, Graeme; sau opt, ca tine, Davey. Probabil că a răpit-o cineva care o cunoştea şi dacă voi nu cunoaşteţi acea persoană, şi cu siguranţă că nu o cunoaşte niciunul dintre voi, nu o să vă răpească şi pe voi. OK?

Era logică pură. Un exemplu tipic de înţelepciune marca tati. Dar băieţii se uitau lung la Matt, pentru că ceea ce auzeau de la Tess şi de la profesorii de la şcoală era cu totul altceva: dacă o fată a fost răpită, şi ei ar fi putut să fie răpiţi; trebuia să fie foarte, foarte atenţi; niciodată nu trebuia să aibă încredere în străini, nici măcar în adulţii pe care nu îi cunoşteau prea bine. Mereu trebuie să fie cu ochii-n patru. Davey a spus cu ton acuzator:

- Tati, dar tu ne-ai spus că trebuie să fii foarte bătrân ca să mori, că este ceva ce li se întâmplă numai oamenilor bătrâni, dar asta nu-i adevărat, nu-i aşa, tati? Se poate întâmpla chiar acum. Oricui i se poate întâmpla chiar acum.

- Da, Davey. Aşa cred. Oricând poate izbucni un foc sau se poate produce un cutremur. Vedeţi asta la televizor. Iar Mark a căzut pe nişte scări tari, de beton. Dar în realitate, şansele să ţi se întâmple ceva rău atâta timp cât eşti tânăr sunt mult mai mici. Iar tu si Graeme o să mai fiţi multă vreme tineri.

Davey a căzut pe gânduri, nefiind prea convins. Matt încercase să le vorbească autoritar, dar fără acea încredere exagerată pe care o detesta la adulţi pe vremea când era copil.

- Tati, cât de bătrâni sunteţi tu şi mami? a întrebat Davey.

Matt, prinzându-se unde vrea să bată, a spus:

- Mama voastră şi cu mine suntem încă tineri. Nu la fel de tineri ca tine şi ca Graeme, dar totuşi tineri.

— Dar fata dispărută este mai tânără decât tine, tati! Are douăzeci şi şase de ani, aşa spun ziarele. Tu eşti mult mai bătrân decât ea, a spus Davey, rânjind superior.

— OK. Sunt cu zece ani mai bătrân. Dar nu atât de bătrân, a spus Matt, încercând să zâmbească de parcă asta nu ar fi fost o

lovitură sub centură.

Apoi Tess i-a chemat la masă. Şi iată cum Tess l-a mai salvat pe tati încă o dată, iar băieţii au dat fuga la bucătărie.

Bietul tati: consternat de lumea mârşavă în care se presupunea că ar fi trebuit să supravieţuiască pentru copiii lui. Copiii nu numai că au nevoie de dragoste, de fiecare fărâmă de iubire pe care le-o poţi dărui, lucru pe care de bine, de rău, îl ştia şi care îl umplea oricum de groază, dar în afară de această dragoste, copiii au nevoie de o hartă a lumii pe care să se poată baza, o hartă pe care s-o primească de la părinţii lor.

Iar lui tati îi era al naibii de greu să-şi croiască în primul rând propriul drum, fără hartă şi fără încredere în iscusinţa lui de a găsi una.

Vocea lui Graeme era gravă, gâtuită de nelinişte, iar respiraţia lui fierbinte şi umedă răzbătea în urechea lui tati.

— Tati, unde ne ducem când despărem?

— Adică atunci când „dispărem", Graeme?

— Da, tati! a ţipat băiatul. Unde ne ducem!

Ochii ca două alune ai lui Graeme s-au mărit de spaimă. S-a izbit de picioarele lui tati şi s-a cocoşat în poala lui. Cinci ani şi capabil de o afecţiune stângace ca a unui căţeluş; îi plăcea la nebunie să-l ia pe tati prin surprindere, să-i sară în braţe şi să-şi culcuşească pe umerii lui căpşorul zglobiu. Aşa cum făcea de pe când era un boţ cu ochi. Acum Graeme era prea mare pentru astfel de dulcegării, iar Davey râdea de el. Dar de când cu fata dispărută şi cu tot ce se spunea şi nu era pentru urechile lui, Graeme era tot mai neliniştit si insistent cu întrebările.

— Tati, unde ne ducem?

— Ei, bine... De fapt, nu ne ducem nicăieri. „Dispărem", a încercat Matt să glumească, pocnind din degete, iar Graeme a tresărit, fără să râdă.

— Da, tati, dar unde-i Unde ne ducem când dispărem?

Aceasta era o variantă a întrebării Unde se duc oamenii când mor? pe care amândoi băieţii o adresaseră părinţilor pe rând. Mai întâi Davey, iar apoi Graeme. Tess le spusese băieţilor că oamenii, atunci când mor, merg „întrun loc în care nu au mai fost niciodată şi care se numeşte rai"; Matt le spusese clar că „oriunde s-ar duce oamenii când mor, asta reprezintă un mister chiar şi pentru ştiinţa zilelor noastre". (Lui Matt îi plăcea optimismul de tip american al „zilelor noastre".)

Graeme a mai pus o dată întrebarea şi tati a încercat să-şi aducă aminte dacă nu cumva mai răspunsese la ea. Căznindu-se să fie sincer, a spus:

— Nu se ştie întotdeauna unde se duc oamenii care dispar.

Graeme, dacă te-ai duce sus şi te-ai ascunde în dulap, acela ar fi locul în care te-ai duce, dar pentru mine, care aş rămâne aici, jos, ar fi ca şi cum tu ai fi dispărut. Înţelegi?

Dar Graeme clătina din cap insistent. Înainte de a pune din nou întrebarea, tati s-a grăbit să spună:

— Oamenii se duc prin tot felul de locuri! Cum ar fi... vezi? şi Matt a oprit cu telecomanda televizorul la care nu se uita nimeni şi dintr-odată ecranul a devenit gri, gol.

Graeme a chicotit, dar tot nu era satisfăcut.

— Dar, tati, unde se duc oamenii adevăraţi?

— Oamenii de la televizor sunt adevăraţi. Nu se duc nicăieri, rămân acolo unde sunt. Doar că nu-i mai vedem noi.

Graeme era plictisit de misterele simple ale televizorului, chiar aşa miraculoase cum erau. Pentru el, cutia electronică era ceva de la sine înţeles şi asta nu-l impresiona.

— Dacă eu o să dispar, unde o să mă duci şi a arătat spre fereastră, adică spre afară, adică nu va fi pur şi simplu în dulap.

Matt a oftat şi a încercat să dea o explicaţie serioasă, cum că diferiţi oameni, despre care se crede că „au dispărut", merg în locuri diferite. Dacă tu nu ştii încotro s-au dus, ai putea să tragi concluzia că aceştia au dispărut.

— ...Dar de fapt nu este aşa.

— Şi atunci, unde se duc, tati?

— Ţi-am mai spus, Graeme... în diferite locuri. Nu este un loc anume.

Graeme şi-ar fi supt degetele, cântărind răspunsul, dacă tati nu i le-ar fi scos uşor din gură. Pentru Matt, răspunsul părea mai mult decât logic. Şi totuşi...

Problema ţinea de lingvistică. „A dispărea" nu e decât un simplu cuvânt. Nu s-ar putea aplica în mod rezonabil unei infinităţi de evenimente.

Ochii lui Graeme s-au făcut mici de spaimă. Părul mătăsos care îi încadra feţişoara îl făcea să pară speriat şi vulnerabil. Era ca un pui căruia abia i-au crescut aripile, cu ochii mari şi cu ciocul deschis cerând să fie hrănit, să fie hrănit, să fie hrănit. Nevoia lui de mami şi de tati era fără limite. Lui Matt nu i se părea că-i seamănă, deşi părul lui Graeme avea culoarea părului său în copilărie; din adolescenţă, părul lui Matt se tot închisese la culoare, iar până să împlinească treizeci de ani se transformase în grizonantul care e acum, cu firul gros şi sârmos ca o lână de oaie. Matt i-a dat un pupic lui Graeme, spunându-i:

— Graeme, nu-ţi face griji, OK? Nu o să dispari, îţi promit.

Dar Graeme şi-a împins căpşorul atât de tare în falca lui tati, încât tati a tresărit de durere.

- Tati, eu ziceam de tine! a spus el, vorbind iar ca un copil care nu a deprins încă cuvintele. Tu nu o să despari! Şi în tot acest timp, în noaptea aceasta ca şi în alte nopţi, Matt era conştient că Tess este în cealaltă cameră, ascultând.

Şi dacă se întâmpla ca el să vorbească la telefon din biroul lui, era posibil ca ea să asculte pe la uşă sau de la un alt telefon din casă.

Era supravegheat în propria casă. Iubeşti altă femeie, nu-i aşa, Matt? Te rog să îmi spui.

Dacă ea l-ar fi întrebat, el ar fi negat.

Pe nimeni. Pe nimeni de pe lumea asta, îţi jur.

Uneori, noaptea, în acele nopţi în care în cele din urmă Matt urca în dormitor, Tess îl ţinea strâns în braţe, fără să-i spună vreun cuvânt. Asta înseamnă intimitatea: cea mai profundă şi sinceră intimitate dintre un bărbat şi o femeie. Deşi acum nu mai era decât o intimitate de ordin fizic între ei. Înainte ca noi să ne naştem, destinele noastre au fost menite să fie mânâ-n mână. Acum, sufletul meu îi aparţine lui Nighthawk şi al lui, mie. Cum ar fi putut Tess, biata Tess, să se ia la întrecere cu acea voce nocturnă si seducătoare?

Cum ar fi putut Matt să rămână surd la ea, odată ce îi atinsese sufletul?

Chiar şi atunci când făcea dragoste cu Tess, sau cel puţin când încerca să facă dragoste cu Tess, mintea lui Matt îşi lua zborul din trup ca un vultur planând în văzduh. Iată-l din nou în maşină cu Duana Zwolle, ieşind de pe autostradă spre locul lor secret dintre câmpurile de porumb. Era o zi de toamnă în care vântul îşi făcea de cap, cu un cer albastru, cu nori valsând şi pâlcuri de porumb foşnind. Stătea cu Duana Zwolle pe unul dintre malurile râului Weymouth, trăgându-i şalul alb de caşmir pe umeri, privind în depărtare la misteriosul râu acoperit de ceaţă. în cele din urmă, o lua de mână. Degetele ei calde şi surprinzător de puternice se împleteau cu ale lui.

Strălucirea din ochii ei negri, zâmbetul ei. În noul an, ne vom mărturisi iubirea. În noul an, nu ne vom mai teme.

Dar mai era şi Tess, iar Matt o iubea pe Tess. Tess era cea în carne şi oase. Şi Duana Zwolle nu era. Nu! Nu iubesc altă femeie!

Pentru că o parte din el, din Matt McBride, înţelegea nebunia pasiunii resimţite pentru fata dispărută. Chiar înainte să afle despre jurnal, înţelesese bine de unde izvorâse această atracţie morbidă. Duana Zwolle era o recrudescenţă a vechii lui obsesii pasionale pentru Marcey Mason, aşa cum o boală de la maturitate poate fi o recrudescenţă a unei boli sau traume din copilărie. Nu sunt îndrăgostit de o fată moartă! Nu sunt îndrăgostit de o femeie pe care nu am cunoscut-o niciodată. Aşa ar pleda. Aşa ar insista.

Pentru că în viaţa lui era Tess, iar el trăia cu Tess; iar Duana Zwolle era absentă şi era puţin probabil să o mai vadă vreodată.

Trebuie să fii realist. Tu nu eşti Nighthawk, eşti cu totul altcineva. De când cu şocul şi umilinţa percheziţiei, începuse să o aprecieze pe Tess mai mult ca oricând. De când căminul lor fusese invadat de străini.

(Oare Davey şi Graeme bănuiseră vreodată că în acea zi se întâmplase ceva? Că ceva nu era bine cu mami şi tati?) În Weymouth, în cercul de cunoscuţi ai familiei McBride, umblau tot felul de bârfe... evident. (Deşi nici lui Tess, şi nici lui Matt nu li se pusese în mod direct nicio întrebare legată de acest eveniment, pentru că Weymouth era o aşezare prea civilizată pentru un asemenea comportament lipsit de tact.) La Krell & Asociaţii, Matt McBride nu-şi imagina privirile ironice aruncate de colegi şi tăcerile suspecte atunci când se apropia de ei în timp ce vorbeau; aşa cum nu-şi imagina nici că Sidney Krell îl evita, încetând să-l mai invite să ia prânzul sau să dea pe gât un pahar împreună. (Nu ar fi fost nicio surpriză dacă propunerea ca soţii McBride să devină membri ai Weymouth Country Club ar fi fost dată uitării.) La fel cum nu-şi imagina nici tensiunea crescândă dintre el şi Tess, tensiune pe care nu o mai putea stăpâni.

Matt, ce s-a întâmplat? De ce nu vorbeşti cu mine, de ce nu ai încredere în mine?

De ce avem parte de acest coşmar?

Nici nu-i de mirare că atunci când Matt era plecat de acasă, Tess îşi reluase obiceiul de a-i umbla prin buzunare, prin lucrurile de la birou şi prin sertare, prin agende, prin calendarul de activităţi. Matt descoperea că agenda lui veche şi mult prea utilizată era îndreptată spre stânga, şi nu spre dreapta, în sertarul de sus al biroului, acolo unde o lăsa de fiecare dată. Sesiza şi cum calendarul de birou, o chestie supradimensionată, încărcat de însemnări, un cadou de Crăciun de la socrii lui, era aproape imperceptibil mutat de la locul lui, de lângă computer. Şi era clar că Tess îi umbla prin fişierele din computer şi îi asculta mesajele telefonice. Dar jurnalul era ascuns bine, în biroul lui Matt. Tess nu avea să-l vadă niciodată.

În noaptea în care Matt fusese la Lismore ca să o viziteze pe Oriana şi în care se întorsese târziu acasă, cu respiraţia duhnind a vin roşu şi dulce, când în cele din urmă ajunsese, după ora nouă, Tess, cu un zâmbet care ascundea nelinişte şi supărare, nu i-a spus decât:

— Dacă se întâmplă să lucrezi până târziu şi să iei cina în oraş, ai putea să-mi spui şi mie. Deşi nu mă mai aştept să faci asta.

Matt intenţionase să se scuze, dar se surprinsese spunând, aproape agresiv:

— Am pierdut noţiunea timpului. Sunt treburi la care trebuie să mă gândesc. Am făcut fotografii de-a lungul râului Weymoutii. Îmi pare rău.

Era adevărat. După ce plecase de Ia Oriana, Matt fusese mult prea agitat ca să vină direct acasă. Considera un triumf moral faptul

că nu cedase tentaţiei de a merge spre Mill Row, să dea târcoale precum o stafie disperată şi îndrăgostită locuinţei cu obloanele trase a fetei dispărute. În schimb, preferase să meargă de-a lungul râului, spre Clinton Falls, oprindu-se de câteva ori ca să facă fotografii; se oprise pentru un singur pahar la o cârciumă de ţară, apoi luase drumul spre casă. Dar, încăpăţânat din fire, nu stătuse să-i dea explicaţii lui Tess. I se părea ironic că după ce respinsese avansurile sexuale ale unei femei, soţia lui îl judeca greşit şi credea că o înşală.

Matt s-a oprit nesigur pe scări şi Tess l-a privit cu ochii plini de lacrimi şi s-au luat imediat în braţe, cu un fel de disperare. Apoi Tess i-a şoptit:

— Gata, Matt. Ajunge cât te-ai implicat în chestia asta. Indiferent ce-ar fi. Te implor.

— În regulă, Tess.

— Promiţi?

— Promit.

29

— Eşti Joseph Gavin... sculptorul?

— Sunt... sculptor. Tu cine eşti?

Calm, bărbosul stătea în pragul casei mobile părăginite, aşezate pe o platformă de ciment. Buzele palide şi subţiri schiţau un zâmbet ostil. Matt, zâmbind cu siguranţa unui tânăr director american, a întins mâna cu un gest direct şi prietenos:

— Sunt Mathias McBride. Locuiesc în Weymouth. Sunt colecţionar de artă contemporană şi totodată şi fotograf amator.

Bărbosul, holbându-se la Matt, nu i-a întins mâna. Avea orbite adânci şi privire de oţel. În lumina aspră a dimineţii, pielea ternă părea ciupită, urmele cicatrizate ale unei acnee mai vechi. Văzut de la distanţă, Gavin, dacă într-adevăr acesta îi era numele, ar fi putut să fie un tip atrăgător, cu pletele argintii până la umeri, ca ale lui Hristos, şi o barbă rară şi lungă care-i ajungea până-n coşul pieptului. Părea tânăr fără să fie tânăr, iar salopeta îi era pătată de vopsea şi lut ca hainele de joacă murdare ale unui copil.

De aproape părea cumva desfigurat, cu o faţă asimetrică de parcă cineva i-o strânsese cu menghina şi apoi îi dăduse drumul, cu pieptul şi umerii mici înzestraţi cu muşchi, cu părul şi barba părând mai degrabă sintetice, decolorate cu acid. Mai ales barba era cea care i-a stârnit dispreţul lui Matt: jalnică, un smoc de păr care abia de-i acoperea bărbia mică, puţin proeminentă. Matt se abţinea tare mult să nu-l apuce de ea şi să tragă.

Ticălosule. Rahat cu ochi. Căcănarule. Tu eşti făptaşul?

— Aşa că... mă gândeam, dacă tot am auzit atâtea despre tine,

despre sculpturile tale, şi cum eu sunt colecţionar, mi-aş dori tare mult să văd...

— Cine ţi-a vorbit despre mine?

— O femeie foarte drăguţă care cred că este proprietara Galeriei Tomato Factory.

Şi... alţii.

Gavin, dacă într-adevăr acesta era numele lui, trăgea nervos de smocurile din barbă. Ochii-i erau ca de cobră, aşa i se păreau lui Matt. Deşi o cobră nu este numai perfidă, ci poate fi la rândul ei înspăimântată. Treaba lui Matt acum era să alunge teama „suspectului". Cu o voce pur prietenoasă, rezonabilă, a spus:

— Sper că n-am nimerit în alt loc. Am fost ocupat cu o campanie de achiziţii pentru colecţia mea Americana şi mi s-a cerut să fac un reportaj pentru „Noi talente din noul secol" pentru revista American Art... de aceea şi am echipamentul de fotografiat în maşină, Joseph Gavin? Sculptorul?

— Sunt... NUME NECUNOSCUT.

Buzele-i palide şi subţiri au rostit cuvintele timid. În ochi i se întrezărea un licăr de mândrie pentru ceva la care nu se aşteptase. Cuvintele astea rigide, ridicole... „Sunt NUME NECUNOSCUT"... erau încărcate cu o anume demnitate; În ciuda scârbei pe care o simţea, Matt trebuia să-i gâdile orgoliul tipului ăstuia. Încă era tensionat, uşor ghemuit în dreptul pragului, şi nici acum nu dădea semne că ar accepta să-i strângă mâna lui Matt, dar parcă era mai dornic de vorbă acum şi părea c-ar fi crezut povestea lui Matt.

— Da, sunt sculptor. Dar creaţiile mele nu sunt de vânzare, pentru moment.

— Nu sunt de vânzare? Păi, de ce?

— Este... o muncă complexă. Nu este încă gata.

— Dar aş putea să văd creaţiile? După câte am auzit vorbindu-se despre creaţiile lui NUME NECUNOSCUT, mi-aş dori foarte mult să le văd.

Matt a lăsat să se întrevadă o nerăbdare nevinovată. Şi din nou faţa bărbosului a fost străbătută de o străfulgerare de mândrie uimită, de exaltare, de confirmare.

Ştiam eu! Ştiam eu că sunt un geniu! Pur şi simplu, ştiam. Lui Matt aproape că-i părea rău pentru bietul om. Dacă era nevinovat? Dacă nu avusese nicio treabă cu Duana Zwolle, la fel cum nici Matt nu avusese? Pentru o clipă, i-a fost teamă că poate Joseph Gavin nu era răpitor, şi nici criminal, ci doar un simplu ratat.

În America celor care ţintesc sus, să fii ratat înseamnă să recunoşti că eşti demn de dispreţ, odios. Şi totuşi, un criminal?

Surprinzându-i zâmbetul din colţul gurii, cu dinţii stricaţi şi strâmbi deasupra bărbiei puţin proeminente, Matt mai că se îndoia de

faptul că individul ar putea fi capabil să pună la cale vreun act violent, darămite să-l pună în fapt.

— Eu... n-aş vrea ca figurile mele să fie fotografiate. Nu acum.

— Da, desigur, domnule... NUME NECUNOSCUT, îţi respect dorinţa.

Cu ochii scăpărând, cu pielea palidă acum îmbujorată de satisfacţie, bărbosul l-a condus pe Matt într-un hambar părăginit, dezmembrat de vreme, din spatele terenului năpădit de buruieni. Omul călca pe scânduri înfundate adânc în noroi. Era o zi vântoasă de iarnă târzie. O lumină albă, puternică pătrundea din toate direcţiile.

Gavin locuia într-o suburbie semirurală, cu arbuşti şi tufărişuri, la marginea unei intersecţii de drumuri, numită Clinton Falls, într-o zonă de case pe roţi, de case rudimentare stil „ranch" şi locuinţe vechi de ţară, precar renovate. Aceasta era o zonă săracă din New Jersey, puţin cunoscută locuitorilor din Weymouth; unde valorile proprietăţilor scăzuseră de la an la an, unde nu se auzise de faima unor dezvoltatori imobiliari precum Krell & Asociaţii. Francizele fast-foodurilor, benzinăriile deschise nonstop şi micile magazine înşirate de-a lungul autostrăzii de provincie sigur aveau un aer romantic pe timpul nopţii, care l-ar fi atras pe Nighthawk cu aparatul lui de fotografiat; doar că acum era dimineaţa devreme, la mare distanţă de căderea nopţii.

De ore bune, Matt anticipase acest moment. Să fie singur cu „Joseph Gavin". El, Matt McBride, care nu stăpânea nicio procedură din cele utilizate de poliţie, în afară de ansamblul vag de tehnici şi atitudini pe care şi le însuşise de la televizor şi de prin filme. Înţelegea că ceea ce încearcă să facă e riscant, poate şi inutil. Căuta dreptate.

Şi poate că şi răzbunare. Dacă Gavin l-ar fi recunoscut? Era convins că bărbatul era originar din Forked River şi era posibil ca Gavin să-l fi văzut pe Matt în Lismore în după-amiaza cu pricina. Cu toate acestea, Gavin părea să se încreadă în el. Nu-l suspecta.

Vrea să creadă ce-i spun. E disperat.

În timp ce era condus în spate la hambarul dărăpănat, având grijă să nu păşească pe de lături în noroi, Matt era surescitat. Dacă l-ar vedea Phelan şi Ricci acum! în vreme ce detectivii din Weymouth erau agenţi-angajaţi ai statului, cu care puţini oameni, chiar şi cei nevinovaţi, erau dispuşi să vorbească deschis, şi pe care mulţi îi întâmpinau cu ostilitate, el, Matt McBride, nu era decât un alt civil.

Putea merge acolo unde poliţia nu putea şi i se acorda genul de încredere de care poliţia nu se va bucura niciodată. Acesta era avantajul lui, dar la mijloc exista şi un risc.

(Abia la urmă avea să realizeze Matt profunzimea riscului la care se expusese. Dacă mă omora şi îmi arunca trupul pe undeva, cine ar fi ştiut?) Nu era treabă uşoară să dai de Gavin. Oriana nu-i dăduse

prea multe detalii referitoare la locul în care locuia NUME NECUNOSCUT, iar Matt trebuise să facă mici anchete prin Clinton Falls, prezentându-se drept un colecţionar de artă în căutarea unui „sculptor excentric talentat de prin părţile locului, un bărbat cu plete şi barbă lungă". Matt observase surprinderea pe chipurile amuzate ale celor pe care-i întreba despre NUME NECUNOSCUT. Toţi cred că aş fi vreun prostănac, vreun fraier. Foarte bine! Un mecanic auto care îi reparase camioneta lui Gavin l-a orientat pe Matt către casa pe roţi de pe autostradă; avea o cutie poştală în capătul aleii, dar pe ea nu era trecut niciun nume. „Casa mobilă" arăta ca o mare conservă, fiind parţial ascunsă de o perdea de arbuşti şi de un panou publicitar cu McDonald's. Cei mai apropiaţi vecini ai lui Gavin erau la o distanţă de un kilometru.

În timp ce rula pe aleea denivelată, lui Matt i-a venit în minte că diferenţa crucială dintre civili şi poliţişti este că cei din urmă sunt înarmaţi. Apoi a văzut proprietatea dărăpănată, închiriată de Gavin. Scena crimei. Unde au fost găsite cadavrele.

Matt nici măcar nu spusese cuiva unde avea de gând să se ducă. Cum ar fi putut?

Nici el nu ştiuse, şi nici nu avea ce să caute aici. Când a plecat de la birou, i-a spus secretarei că se duce la o întâlnire cu un potenţial client din Fair Hills şi că o să sune el mai târziu să verifice dacă între timp a primit vreun mesaj.

Iar acum, cu un zâmbet nervos, s-a auzit spunând:

— Cred că îţi place aici la ţară, domnule... NUME NECUNOSCUT. Este linişte şi destul de intim.

Era cât pe ce să spună că este frumos, dar peisajul rural cu arbuşti şi tufărişuri, cu maşinile trecând în viteză pe autostradă, nu era prea frumos.

— Aici poţi fi... doar tu şi munca ta.

Gavin nu a răspuns nimic. Ca şi cum el, geniu întruchipat, nu-şi pierdea vremea cu discuţii de complezenţă. A deschis una dintre uşile hambarului şi i-a făcut semn lui Matt să-l urmeze înăuntru. Oare chiar vreau să fac asta? Ce-o fi o fi. Matt era pătruns de o vigilenţă viscerală, animalică; precauţia unui organism care nu vrea decât să supravieţuiască. Un miros glacial, de vechi, chimic l-a luat de nas. I-a venit să vomite si s-a chinuit ceva să se abţină. Aici, în hambar, se simţea miros de mortăciune, dar mai mult decât de mortăciune. Reverbera o tăcere stranie, întreruptă doar de zgomotul camioanelor rulând pe autostradă. Matt a prins privirea piezişă pe care Gavin i-o arunca aproape timid, cu ochi tremurânzi, de cobră. În salopeta pătată, cu părul argintiu care-i cădea în jurul capului, bărbosul aducea a băieţel sfios, prea mare pentru vârsta lui, deghizat în Mesia, dornic de aprobarea unui adult. Era ceva respingător şi în acelaşi timp

emoţionant în atitudinea lui, credea Matt.

— Dar sunt... remarcabile! a spus Matt.

Matt privea încremenit la cinci sau şase figuri sculptate. Figuri umanoide. Menite să fie păpuşi în mărime naturală, ori manechine; de sex feminin, deşi nu aveau fizic niciun sex, ca nişte trunchiuri de copaci, cu sânii şi şoldurile abia schiţate. Păreau ieşite din mâna unui copil talentat, sau cu un potenţial talent încă necizelat. Deşi nu erau însufleţite, figurile îi induceau lui Matt acea senzaţie de nelinişte de care era cuprins adesea, mai ales în copilărie, când se afla în preajma unui manechin dintr-un magazin. Este viu. Nu! Cea mai mică dintre figuri, neterminată, avea faţa goală, simplă şi nişte ochi de sticlă desperecheaţi cu aspect mai degrabă ilar; părul sau peruca ei zăcea pe o bancă din apropiere, o încâlceală de plete brune. Oare ar fi trebuit să o reprezinte pe fata dispărută? Era ea, cumva, Duana Zwolle? Dar figura stângace nu aducea prea mult cu cineva anume, deoarece, ca şi celelalte, era brută, idealizată. Nu avea nicio scânteie de viaţă în ea, nimic din magia indescriptibilă, specifică artei; căci arta ne face să credem că ce vedem noi e real, chiar dacă metodele ei sunt artificiale.

— Foarte interesante. Foarte... originale.

Matt simţea că-l cuprinde panica. Ceva nu era în regulă aici. Atâta efort depus de artist şi canalizat în... ce? Nişte figuri umanoide bizare şi neconvingătoare, rudimentar finisate cu resturi metalice, bucăţi de lemn, de plastic, ceară colorată, lut ars. Fiecare dintre ele fusese pictată cu grijă, ba chiar cu pricepere. Pe mai multe dintre figuri vopseaua începuse să crape şi să se scorojească; artistul nu-şi pregătise materialele corespunzător. Două dintre figuri erau chele, cu capetele pictate de parcă ar fi fost bucăţi de carne; pe altele fuseseră fixate şuviţe de păr care păreau când convingătoare (să fi fost păr real, uman?), când evident artificiale. Tuturor figurilor le fuseseră puşi ochi de sticlă. Nu-şi dădea seama dacă ar fi trebuit să fie dezbrăcate sau îmbrăcate: trupurile ca nişte trunchiuri de copaci erau acoperite cu semne zodiacale minuscule, desene naive reprezentând păsări şi animale şi mici benzi metalice strălucitoare.

Matt avea un nod în gât. Impresia copleşitoare a figurilor înghesuite în hambarul vechi, părăginit, întunecat şi plin de pânze de păianjen era de captivitate melancolică.

Sunt femei moarte. Le colecţionează: miresele lui.

— Acestea reprezintă... Căsătoria raiului cu iadul, a spus sculptorul reverenţios, cu voce răguşită, tremurând de emoţie, iar degetele lui trăgeau de barba rară de parcă ar fi fost vreo creatură ce avea nevoie să fie liniştită. Vezi tu, fiecare are un nume secret. Doar că nu pot să ţi-l spun.

Matt a reuşit să-l convingă că era pătruns, de-a dreptul entuziasmat. Un colecţionar de artă, dornic să fie impresionat.

— Aceasta este o lucrare neobişnuită, domnule... Nu am mai văzut aşa ceva până acum.

Gavin s-a uitat la Matt ca la un imbecil.

— Da. Aşa e. Bineînţeles că este... „neobişnuită".

Matt a mai făcut o încercare, de data aceasta cu mai mult entuziasm:

— De unde... îţi vine inspiraţia?

— Inspiraţia vine din interior, a răspuns Gavin. Este un foc care pe unii nu-i mistuie niciodată. Lucrez la asta de douăzeci de ani. Nu sunt terminate, după cum poţi observa. Şi mai urmează alte trei.

Încă trei. Femei?

— Douăzeci de ani! Se pare că ai... o misiune.

— O viziune. Aşa este.

Stârnit, sculptorul a pus mâna pe o daltă de lemn, a lipit-o de inimă, apoi a aşezat-o la loc.

— Îngerii mei. În formă umană. Pentru că uneori îngerii îţi apar sub chip de om. Dacă ai ochi să vezi. Dacă nu eşti orbit de ignoranţă. Ochiul cuprinzător al omului privind în adâncurile minunatei lumi[12] - dacă nu suntem laşi şi nu punem mâna pe ciocan să lovim.

Ciocan? Matt a văzut pe o masă de lucru un ciocan de tâmplărie cu vârf spintecat, aruncat într-o dezordine de scule şi resturi de materiale. Era pătat cu ceva de culoare închisă.

— Asta e din Blake? Tocmai l-ai citat pe... William Blake?

Bărbosul a făcut ochii mari la Matt, evident surprins.

Pentru o clipă, a părut că dă să zâmbească.

În următoarele patruzeci de minute, Gavin i-a vorbit lui Matt în termeni solemni despre „viziunea" lui; despre materialele folosite, despre tehnică; despre stoicismul său, deşi creaţiile nu-i sunt recunoscute în prezent, având încredere că secolul XXI îi va aduce recunoaşterea universală.

— Trebuie să mergi mai departe şi să nu-ţi pierzi speranţa, a spus Gavin.

Iată un bărbat aparent timid, singuratic, care în prezenţa lui Matt prindea aripi, dornic să fie apreciat şi să-şi facă un prieten. Matt depunea eforturi mari să-l asculte.

Starea de greaţă apărea şi dispărea, dar se mai domolea când reuşea să-şi îndrepte capul spre o fereastră şi să tragă în piept aerul rece şi proaspăt. În aer plutea o enigmă, ascunsă la vedere. Ridicolele manechine, cu ochii lor de sticlă ieftină, lipsite de vedere şi care totuşi îl priveau fix în ochi. Ajută-ne! Salvează-ne!

Matt bănuia că Phelan şi Ricci, prietenii lui, trecuseră deja pe-aici; văzuseră studioul lui Gavin, se holbaseră la figurile neobişnuite şi depuseseră eforturi colosale să nu-i râdă-n faţă. Oare ce părere avuseseră despre asta? Oare le trezise vreo suspiciune? Oriana spusese

că îl interogaseră pe „Joseph Gavin", aşa cum făcuseră şi cu alţii de care amintise ea, dar că aparent nu găsiseră nimic care să-l poată incrimina. Cu toate astea, trebuie să fi cercetat trecutul lui Gavin. Aveau acces la mai multe informaţii decât Matt.

Poate că Gavin avea un alibi pentru noaptea în care Zwolle fusese răpită?

Poate că cineva era dispus să mintă pentru el? Matt simţea o simpatie jenantă pentru NUME NECUNOSCUT, chiar dacă abia suporta să privească creaţiile lui.

Pentru că ce vedea el acum era pur şi simplu un exemplu de artă proastă; cu mari pretenţii şi ambiţioasă, dar o artă proastă; lipsită până şi de farmecul capricios şi stângaci al artei „abstracte", în culori primare.

Cu toate astea, în orgoliul lui, nu ar fi gelos pe un alt artist... nu-i aşa? Era greu de imaginat că NUME NECUNOSCUT ar fi putut să îşi orienteze atenţia spre Duana Zwolle sau spre orice altceva decât CĂSĂTORIA RAIULUI CU IADUL cu intenţia de a face rău.

În timp ce Gavin vorbea şi îşi răsucea degetele prin barbă, Matt se uita la cât de murdar era. Nu părul şi barba, pe care în mod cert le îngrijea, ci mâinile, unghiile şi gâtul. Corpul bărbatului trebuie să fi fost acoperit cu murdărie: noroi sfânt? Salopeta atârna pe el plină de jeg. Lui Matt îi displăceau în mod deosebit salopetele. Pe dedesubt, Gavin purta o flanelă cu mânecă lungă, roşie şi soioasă.

Pe pervazul unei ferestre din apropiere se afla şapca cu cozoroc galbenă din piele.

Matt l-a întrerupt, adresându-i-se:

— Scuză-mă, te rog... îţi spui „NUME NECUNOSCUT". Dar care este numele tău real? Mi s-a spus că ar fi Joseph...

— Ţi-am spus deja: sunt NUME NECUNOSCUT.

— Nu acesta este numele pe care l-ai primit când te-ai născut sau numele din acte, nu-i aşa?

— Suntem clădiţi din trup şi suflet. Trupul nostru este cel care primeşte nume, nu sufletul. Dacă eşti artist, atunci ar trebui să pricepi.

— Da! Sigur că înţeleg! Doar că eram... curios. Mi s-a spus că...

— Cine? Cine ţi-a spus?

— Proprietarii galeriilor despre care ţi-am spus, şi...

Sculptorul bărbos l-a privit pe Matt cu o surprinzătoare animozitate. Îşi strângea şi-şi descleşta pumnii, iar ochii de oţel aruncau săgeţi de foc. Printre smocurile de barbă, Matt îi vedea bărbia slabă şi puţin proeminentă.

Îl cunosc!

— Ce ţi-au spus despre NUME NECUNOSCUT? Acele femeiuşti? Ignorantele alea? Ele habar nu au cine este NUME NECUNOSCUT.

— Ele... au avut numai vorbe de laudă. Îţi admiră creaţiile. Ele...

— Ele nu au văzut niciodată creaţiile mele! Nu adevărata mea artă.

— Ele mi-au sugerat să te caut, pentru că...

Fără să vrea, Matt s-a trezit imitându-l pe sculptor în propriul discurs. Adrenalina îi pulsa prin vene, pregătindu-l de luptă; deşi continua să zâmbească, aşa cum ar face un om rezonabil, prietenos, un colecţionar de artă, încercând să-şi păstreze calmul.

Cu toate astea, mirosurile din hambar - vopsea, alte chimicale, putregai organic - îi întorceau stomacul pe dos.

— Una dintre aceste femeiuşti e Oriana, nu-i aşa? a spus Gavin

— Cine? Oriana? Nu sunt sigur. Nu cred.

— Ea... e o trădătoare. Arta ei este urâtă, iar patul ei, o cocină de porci. Ai descoperit şi tu asta... aşa-i?

Gavin a râs cu dispreţ. Stătea în faţa lui Matt, care era cam de înălţimea lui, cu mâinile în şold. Matt nu se simţea deloc în largul lui în preajma bărbatului cu trupul vânos şi filiform; cu muşchii umerilor şi braţelor bine legaţi. Gavin era unul dintre acei bărbaţi mult mai puternici şi mai periculoşi decât par, pentru că înfăţişarea lui era efeminată, dar trupul lui, ascuns de hainele şleampete, era de bărbat.

Un şarpe încordat, ridicat la verticală. O cobră. Mortală.

Enervat, Matt a spus:

— Nu. Nu am descoperit.

— Ba da! Tu... „McBride", după cum îţi spui... şi tu ai descoperit.

Al naibii să fie dacă avea să bată în retragere. Agitat şi aţâţat, e posibil să fi uitat că stă de vorbă cu un bărbat pe care avea motive temeinice să-l suspecteze a fi violent; începuse să reacţioneze de parcă ar fi fost o confruntare obişnuită, o dispută ca de la bărbat la bărbat. Era în joc mândria lui!

— Ştii un căcat despre viaţa mea privată, NUME NECUNOSCUT, aşa că lasă gargara. Şi eu cred că eşti Joseph Gavin... probabil că ai uitat că am făcut şcoala împreună? în Forked River? Erai cu un an sau doi înaintea mea... corect?

Sculptorul bărbos privea uluit la Matt. Era mai mult surprins decât îngrijorat; i-a luat ceva să-şi revină-n fire.

— Nu. Nu-mi amintesc nimic de Forked River.

— Lasă vrăjeala, Gavin. Ai absolvit prin '75 sau '76, corect? Locuiai pe undeva pe-aproape, în oraş. Eu locuiam - familia mea locuia - la câteva cvartale de plajă, pe Bayside.

Sculptorul bărbos s-a dat înapoi, clătinând vehement din cap.

— Ţi-am mai spus... nu-mi amintesc nimic de Forked River. Şi acum vreau să te cari de-aici.

— Cam în perioada în care a fost omorâtă Marcey Mason. Trebuie să-ţi aminteşti, a spus Matt.

Gavin a clătinat din cap. Nu. Nu îşi amintea.

— Se întâmpla prin '76. în toamna şi iarna acelui an. Toată lumea din Forked River îsi aminteşte.

— Pleacă acum. Nu ai niciun drept.

— La fel ca Duana Zwolle, nu? Amândouă au fost răpite, ascunse undeva şi... ce s-a întâmplat cu ele? Poate că tu ştii mai bine, NUME NECUNOSCUT?

Respirând greu, Gavin continua să-l fixeze cu privirea, parcă incapabil să pătrundă sensul vorbelor lui Matt. Degetele lui bâjbâiau pe masa de lucru căutând ceva - dalta de lemn, ciocanul de tâmplărie cu vârf spintecat; Matt observase şi era pregătit să-l lovească peste mână.

Dar Gavin doar a bălmăjit:

— Pleacă... ACUM! Nu ai niciun drept.

Lui Matt îi bătea inima să-i sară din piept. Ar fi vrut să se lupte. Era pregătit.

În schimb, a reuşit să se adune. S-a dat un pas înapoi, ridicând mâinile şi sugerând că urma să plece.

— Cine ştie, poate că ne vom mai vedea cândva, NUME NECUNOSCUT.

Sculptorul a rămas privind pierdut după el, trăgându-se de smocurile din barbă.

30

Vom fi împreună, ştiu bine. Pe lumea asta. Sau pe cealaltă.

Luase decizia să se suie în maşină şi să meargă spre Forked River. La vreo sută treizeci de kilometri sud-est în direcţia New Jersey, spre Oceanul Atlantic.

De urgenţă. Într-o stare de maximă tensiune.

Nu-şi pusese în cap să facă asta... nu azi! Nu în clipa asta. Dar trebuia să afle.

Dincolo de vuietul şi de rumoarea traficului intens de pe Autostrada 287, la sud de Autostrada Garden State, peisajul care ar fi trebuit să-i fie familiar a trecut neobservat, ca acoperit de ceaţă, iar vocea fetei dispărute îi răsuna tânguitoare în minte. Ajută-mă! Ajută-mă! Dacă mă iubeşti, ajută-mă!

Matt McBride nu mai fusese la Forked River de ani buni. Si nici la Deer Isle sau Pine Barrens, locurile copilăriei lui. Acea parte din viaţa lui era de mult încheiată. Nu se mai gândea la ea niciodată. Tatăl lui murise. Fraţii locuiau în alte state. Mama şi sora cu retard se mutaseră în Tampa, Florida, unde frecventau Biserica Penticostală a lui Iisus Hristos Răstignit. Era biserica penticostală cu cea mai mare căutare din Florida, asta din câte auzise Matt. În „viziunea cu ochii deschişi" a mamei sale (aşa cum a numit-o ea, apărută după un botez în biserică), Matt McBride era unul din ceata lui Satana, poate nu

chiar un agent activ, aşa cum presupunea pastorul ei, ci unul dintre alte zeci de mii de fraieri, trepăduşi care-l slujesc fără să-şi dea seama. Posibil ca şi despre fraţii lui Matt să fi avut aceeaşi părere; Matt nu ştia. Nu prea ţinea legătura cu fraţii lui.

Ascultase de câteva ori la telefon acuzaţiile extatice ale mamei sale, cu stoicism si fără dorinţă de apărare. De patru ori pe an trimitea un cec cu o sumă considerabilă (sumă care era tot mai mare odată cu inflaţia) la azilul Gulf Isle Retirement Villas, din Tampa, Florida, acolo unde mama şi sora lui erau rezidente „pe viaţă"; azilul includea facilităţi de îngrijire medicală şi se afla sub auspiciile Bisericii Penticostale a lui Iisus Hristos Răstignit. Uneori, mama lui Matt îi trimitea cărţi poştale religioase şi-i mulţumea; de cele mai multe ori, nu. Matt nu aştepta niciun răspuns din partea ei, şi cu atât mai puţin mulţumiri. Considera că îşi făcea datoria de fiu. Nu era un fiu prea bun, dar nu simţea nevoia să se scuze. Nici nu se considera vreun erou.

Bănuia că biserica avea grijă să-l facă de bani, tapându-le pe mama lui instabilă şi pe sora lui, dar ce putea face? Îi ceruse unui avocat din Tampa, cu care avea oarecare afaceri, să investigheze locul şi omul îi raportase că părea a fi legitim; fusese recent construit şi era destul de curat, iar mama şi sora lui Matt „insistau că sunt fericite. Foarte fericite".

Matt se hotărâse să-l creadă pe avocat. Plătise doar ca să îşi facă datoria de fiu, dar al naibii să fie dacă avea să se simtă câtuşi de puţin vinovat. De la moartea tatălui său, când el avea douăzeci şi şapte de ani, îi era greu să mai spună că este fiul cuiva.

La sud de Newark, trecând prin South Amboy, cel mai sudic punct din Staten Island, Red Bank, un cartier general al Marinei Americane. La doar câţiva kilometri de ocean. Era nebunesc, impulsiv ceea ce făcea acum. Dar trebuia să afle. S-a oprit la Eatontown ca să alimenteze maşina şi pentru că trebuia neapărat să meargă la WC. Stomacul îi fusese întors pe dos de mirosul hambarului lui NUME NECUNOSCUT

Chipurile triste şi goale ale figurilor sculptate cu stângăcie, ochii lor de sticlă ridicoli.

Ajută-ne! Ajută-ne! Eliberează-ne. Nu ne părăsi!

Al naibii să fie, dar Matt McBride era hotărât să nu le părăsească.

Nu ştiuse foarte bine în ce se bagă atunci când pornise să-l caute pe Joseph Gavin. Ştia doar că trebuia să facă ceva. Doar să-l privească în ochi. Să-i audă vocea.

Prin acest Joseph Gavin să ajungă la fata dispărută. În acelaşi timp, era hotărât ca după aceea să revină la Krell & Asociaţii. Unde era în urmă cu munca, cu fiecare zi mai mult şi mai mult; pe biroul

lui, îl aşteptau contracte, documente, tot felul de liste tipărite pe care Matt McBride trebuia să le trimită, e-mailuri şi mesaje telefonice la care trebuia să răspundă, iar Sid Krell îi dăduse pe mână un proiect major, să întocmească un contract uriaş de estimare a unui teren, în care erau implicaţi mai mulţi dezvoltatori, o potenţială afacere evaluată la douăzeci şi cinci de milioane de dolari... şi aşa mai departe. Oricum, de când o vizitase pe Oriana, Matt nu se mai simţea deloc bine la Krell & Asociaţii.

Când îl vedea pe bătrân, îl apucau nervii, era scârbit. De fiecare dată când trebuia să schimbe câteva vorbe cu bătrânul, simţea nevoia să-i dea un pumn în faţă.

Degeneratul naibii! Să o hărţuiască el pe Duana Zwolle; să o sperie; să îşi dorească „să o rănească pe fata aia ca s-o doară"... un bătrân obsedat sexual, libidinos.

Ticălosule, crezi că nu ştiu? Între Matt McBride si Sid Krell era un adevărat câmp de forţe, o tensiune incredibilă, deşi în public aveau inteligenţa de a păstra aparenţele unei relaţii amiabile. Matt bănuia că Krell îl suspecta că ştie despre implicarea lui în viaţa Duanei Zwolle; ca într-un labirint de oglinzi, în care fiecare oglindă reflecta o altă oglindă, distorsionând şi multiplicând imaginile la infinit. Aşa cum se lăuda Krell însuşi - era păianjenul gras şi zbârcit cu pânzele întinse până în inima Weymouthului.

Deşi, iar asta nu era ceva de lăudat, în ciuda a toate acestea, Matt îşi dorea să creadă că Sid Krell îl privilegia pe el.

Căci dintre toţi, nu era Matt McBride (căruia Krell îi spunea uneori „Mattie") fiul favorit, asociatul tânăr pe care şeful îl iubea şi pe care îşi dorea ca într-o zi să-l ridice la gradul de partener?

De la conversaţia lor incomodă de la începutul lui ianuarie, Krell părea că îl cam evită pe Matt, iar Matt înţelegea bine de ce şi din cauza asta devenise destul de agitat. Deşi îl ura pe Krell, existenţa lui depindea de el. Câştiga o grămadă de bani, iar el şi Tess cheltuiau o grămadă de bani cu traiul în Weymouth. Şi nu era numai atât, pentru că dacă Krell l-ar fi dat afară, Matt ar fi rămas fără slujbă, fiind nevoit să-şi caute de lucru într-un domeniu de-a dreptul dement, în care competiţia era uriaşă; dar nenorocitul ăsta bătrân l-ar fi blestemat, s-ar fi răspândit repede prin tot New Jersey-ul vorba că Mathias McBride ar fi la ananghie. Dacă Matt era concediat şi rămânea pe drumuri, chiar şi pentru o scurtă perioadă, părinţii bogaţi ai lui Tess, care de ani de zile aşteptau să prindă o ocazie să-şi bage nasul în căsnicia fiicei lor, ar fi insistat „să-i ajute". I se strângea stomacul numai când se gândea la asta.

În timp ce se spăla pe mâini într-o toaletă murdară dintr-o benzinărie din afara Eatontown, se privea bănuitor în oglindă. Pupilele îi erau dilatate, pielea înfierbântată şi pătată. Acesta era Matt

McBride jr? Cu o zi în urmă, la Krell & Asociaţii, îi zărise pe Sid Krell şi pe alţi doi asociaţi juniori angajaţi într-o discuţie serioasă în timp ce ieşeau din clădire; fiecare avea o servietă în mână, iar Matt bănuise că se îndreptau spre un prânz de afaceri la unul dintre cluburile lui Krell. (Într-o clipă de panică, se întrebase dacă nu cumva fusese si el invitat si uitase.) Prinzându-i privirea lui Matt, care se uita lung după ei, bătrânul şi înţeleptul Sid Krell rânjise şi îi făcuse cu mâna în stilul lui oarecum brutal, în timp ce continuase să meargă. Hei, băiete, cum merge treaba, sunt ocupat acum, aşa că nu mă deranja... ai priceput?

Ar fi trebuit să mă strecor în biroul lui Krell. Să verific dacă revolverul de calibru 35 este în sertar. Mi-ar fi prins bine sâ-l am la mine ştiind că urma să mă întâlnesc cu NUME NECUNOSCUT. Poate că mi-ar prinde bine şi de-acum încolo.

Ca multe alte oraşe de la sud de Jersey, Forked River se extinsese în ultimii zece ani, dar fără să prospere prea mult. O fâşie din Autostrada 9, la câţiva kilometri de Portul Lanoka, era în curs de dezvoltare - în special moteluri ieftine pentru turiştii care nu-şi permiteau să plătească preţurile mult mai mari practicate de motelurile de la ocean, din Island Beach. Conducând maşina prin Forked River în toiul după-amiezii, Matt era pregătit să fie năpădit de tot felul de amintiri vechi şi dureroase; în schimb, s-a enervat din cauza traficul lent. El se grăbea! Pe Garden State, a călcat pedala de acceleraţie.

La liceul Forked River se construise o anexă, undeva prin spate, şi o parcare extinsă, dar, de altfel, nu se schimbaseră prea multe de când fusese ultima oară pe-acolo, la înmormântarea tatălui său. În urmă cu nouă ani. Acesta era un punct de reper al adolescenţei lui Matt McBride, un loc atât de familiar odinioară, încât şi legat la ochi ar fi putut să-i străbată toate coridoarele, în sus şi-n jos. Se aşteptase ca din nou să fie lovit de un val de emoţie, dar nu a fost deloc aşa. Intrând în clădirea liceului pe uşa din faţă, aşa cum nu făcuse niciodată ca elev, Matt nu a avut vreme să se uite la vitrina cu trofee expusă permanent în foaier, la pereţii acoperiţi cu fotografii înrămate ale echipei de fotbal Forked River, vechi de zeci de ani. Mathias McBride jr intrase în echipa liceului în al doilea an şi jucase şi ca junior, şi ca senior. Cândva, să facă parte din echipă, să poarte tricoul echipei fusese pentru el mai important decât însăşi viaţa, după cum crezuse la vremea respectivă.

Dar cât de simplă era viaţa pe atunci!

La biroul administrativ, Matt s-a prezentat unei tinere secretare ca fiind absolvent al generaţiei '79 şi că a venit ca vizitator; ar avea permisiunea să răsfoiască o parte dintre albumele din vremea respectivă? Solicitarea ar fi putut părea puţin ciudată, dar tânăra era drăguţă şi nu a durat mult până când Matt s-a trezit aşezat într-o

cameră alăturată, pe o canapea din piele, răsfoind în grabă Forked River Flame 77. Nu fotografia care-l înfăţişa pe el era cea pe care o căuta, ci pe cea cu Joseph Gavin.

Dar nu a găsit-o. Printre absolvenţi erau numeroşi elevi al căror nume de familie începea cu iniţiala G, dar Gavin nu era printre ei.

La începutul secţiunii seniorilor absolvenţi, pe o pagină dedicată exclusiv ei, se afla o fotografie mare cu Marcey Mason. Aceasta ar fi fost fotografia de absolvire a fetei dacă ea ar fi apucat să trăiască şi să termine cursurile alături de clasa ei. La vederea chipului frumos al fetei, a feţei zâmbitoare şi radioase, Matt a fost cuprins de emoţie. Adult fiind, se întreba cât de potrivit fusese ca editorii albumului de absolvire să aleagă o fotografie în care fata era atât de fericită pentru a-i comemora moartea.

Dar poate că Marcey Mason era fericită în toate fotografiile. Sub fotografie scria simplu: În memoria iubitei noastre Marcey (1959-1976). Fotografia ovală era încadrată de o bandă neagră.

Matt nu-şi putea lua ochii de la fată. Să fi fost NUME NECUNOSCUT vinovat si de moartea ei?

A trecut peste toate celelalte fotografii din album, nefiind neapărat curios să se găsească şi pe el. Pierduse de mult albumul lui de absolvire din '79, dar nu suferea din cauza asta. Când Marcey Mason era în ultimul an, el era în al doilea. Iată-l pe Mathias McBride jr de la clasa doamnei Farrell; şi în al doilea rând al echipei de fotbal. Matt nu s-a putut abţine să nu zâmbească văzându-şi moaca tânără şi rânjind. Tunsoarea soldăţească îl făcea să pară idiot, dar un idiot simpatic. Pe frunte avea o pată care probabil că era un coş.

Era surprins de amatorismul cu care fusese realizat albumul. Paginile lucioase, căptuşite cu o pânză verde-militar şi scrise cu litere aurii ieşite în relief i se păruseră odată culmea rafinamentului. Cât de mândru a fost când l-au ales să facă parte din echipa de fotografi care s-a ocupat de album! Acum, nici nu-şi mai amintea care fotografii dintre zecile din album fuseseră făcute de el.

În Forked River Flame 75, iată-l printre absolvenţi şi pe Joseph Gavin.

— El!

Surescitat, Matt a cercetat de aproape mica fotografie ovală. Era sigur că acesta este bărbatul care-şi spunea acum NUME NECUNOSCUT: deşi în 1975, la vârsta de aproximativ optsprezece ani, Gavin avea o faţă pământie, morocănoasă şi grasă. Nu avea deloc aerul mistic sau aura de Hristos de acum. Ochii îi erau înfundaţi în orbite şi pe jumătate închişi, părul, tuns exagerat de scurt. Părea timid, dar şi răutăcios. Sub imaginea lui nu era o listă de activităţi sau de sporturi practicate, ci doar explicaţia Joseph Elmore Gavin. Specializarea: Artă industrială.

Matt a stat aşezat cu albumul în mâini, privind minute în şir la Joseph Elmore Gavin. Uimit că-l recunoscuse, având în vedere că acum Gavin arăta cu totul altfel; deşi ochii ăia, oasele feţei şi însăşi forma gurii erau inconfundabile. Gavin fusese brunet, aşa că probabil îl decolora acum. Slăbise. Expresia generală de acum nu era posacă, ci avea o privire naivă, copilărească, dornică de speranţă şi pătrunsă de un idealism stupid. Încercase să se reinventeze într-un hipiot al anilor '60, cu decenii întârziere. Ori poate că suferise o tulburare psihică bizară care îl făcuse să se creadă artist mistic, precum William Blake.

Dar oare putea un „artist mistic" să răpească şi să ucidă o femeie?

Ciudat mai era şi că Gavin îşi imaginase că-l poate duce de nas atât de uşor pe Matt McBride. De parcă Matt - sau oricine altcineva - nu ar fi putut să-i dea de urmă aici, în Forked River. De parcă numele Joseph Gavin nu ar fi fost cunoscut în Clinton Falls sau în altă parte.

Acum, cel puţin, Matt era sigur: bărbatul pe care-l văzuse pe malul râului Weymouth, undeva prin octombrie, purtând şapca galbenă de piele, undeva nu departe de locuinţa Duanei Zwolle, bărbatul pe care-l văzuse la volanul camionetei Ford în apropierea studioului Orianei atunci când încercase prima oară să vorbească cu ea, în ianuarie, şi bărbatul care-şi spunea NUME NECUNOSCUT era Joseph Elmore Gavin, care absolvise liceul Forked River în anul 1975. Fusese un coleg de clasă mai în vârstă al lui Marcey Mason. Locuise în apropierea ei, undeva nu departe nici de locuinţa în care trăise Matt McBride.

El! El e făptaşul.

El a răpit-o. El a torturat-o şi a ucis-o. El a extirpat ceva din corpul ei. (Despre care nimeni nu pomenea.)

Şi dacă i-a făcut asta lui Marcey Mason, atunci i-a putut face şi Duanei Zwolle.

Matt a înapoiat albumul secretarei, i-a mulţumit politicos şi, înainte ca ea să mai apuce să spună ceva, a ieşit din liceul Forked River ca în transă. Un clopoţel a sunat, fără ca el să-l audă. Grupuri de adolescenţi se revărsau în jurul lui, dornici să scape de şcoală. Matt i-a urmărit până în parcare, iar după ce a urcat în maşină, a stat o vreme pe gânduri. Ochii îi erau umezi.

Îl durea capul. Ce ar fi trebuit să facă cu ceea ce tocmai aflase? Oare detectivii din Weymouth îşi dăduseră deja seama? (O să le trimită o notă anonimă. Era precaut în a avea de-a face din nou cu poliţiştii.)

Şi de ce nu ar fi vorba despre tine, McBride? Le ştiai pe amândouă fetele. Le-ai fi putut răpi, tortura şi ucide, şi pe Marcey Mason, şi pe Duana Zwolle. Să le ascunzi trupurile sfâşiate în Pine Barrens. Şi, acum, eşti bântuit de ele.

Matt conducea încet, cu mintea aiurea, de-a lungul străzilor înguste şi pline de hârtoape ale vechiului oraş natal. Gândindu-se că nu vrea să mai pună vreodată piciorul în sediul unui departament de poliţie. Că nu vrea să mai fie vreodată „intervievat" de ofiţerii de poliţie. Să mai treacă vreodată prin şocul şi umilinţa unei percheziţii. Casa lui, viaţa lui privată îi fuseseră călcate în picioare: pe soţia lui au făcut-o să-l vadă într-o nouă lumină, schimbat. Niciodată nu va mai trece prin aşa ceva.

Gavin putea să fie vinovat limpede ca lumina zilei, totuşi poliţia nu avea să-l aresteze, darămite să-l condamne, fără probe. Ceea ce poliţia numeşte „probe solide" - „probe materiale". Nici măcar o mărturisire a faptelor nu ar fi fost de ajuns.

În caz că maniacul putea fi făcut să mărturisească.

Matt se gândea că, şi dacă ar pune mâna pe o armă, ar lipi-o de tâmpla lui Gavin, i-ar cere să spună ce i-a făcut Duanei Zwolle, iar Gavin ar ceda şi ar mărturisi... Fără probe, mărturisirea ar fi fost inutilă.

Aşa este, dar corpul fetei dispărute ar fi putut să constituie o probă.

Numai că Joseph Gavin nu ar fi renunţat niciodată la el.

Pentru că era posedat de nebunie. Sclipirea aia din ochi, de siguranţă absolută.

Pentru că uneori îngerii îţi apar sub chip de om. Dacă ai ochi să vezi. Gavin nu ar fi cedat niciodată ameninţării cuiva, voinţa omului ăstuia era de piatră.

Aşadar, dacă Matt l-ar fi omorât pe Gavin, secretul legat de locul în care se afla Duana Zwolle, vie sau moartă, nu ar fi putut fi descoperit niciodată.

Pe drumul de întoarcere de la South Main spre Harbor Road; şi de pe Harbor pe Bayside; pe Bayside, trecând pe lângă casa în care copilărise, acum mult schimbată, având o nouă anexă din cărămidă aparentă şi ceea ce părea a fi un solar într-o laterală; un garaj modernizat fusese adăugat gospodăriei pentru a extinde spaţiul înghesuit. În bucătăria acelei case, acum domeniul unor străini, cândva mama lui îl zgâriase cu unghiile şi ţipase la el: „Drac împielițat? Pe Matt l-au trecut fiori. Oare să fi fost acolo o fărâmă de adevăr? Matt a aşteptat ca emoţiile să dea năvală peste el.

Măcar un sentiment de pierdere, de regret. De jale.

Nimic.

A rulat maşina pe Lebanon Avenue. Emoţionat de data asta, a trecut pe lângă casa de pe colţ cu acoperiş de şindrilă a fetei dispărute. Şi casa aceasta fusese modificată începând cu sfârşitul anilor '70, transformată acum într-o mică clădire de birouri, ca majoritatea caselor de pe Lebanon Avenue. Dentist, atelier fotografic.

Care nu arătau că ar duce-o prea bine. După teribila moarte a lui Marcey, familia Mason se mutase din Forked River. Nu numai părinţii ei, ci şi restul rudelor. Ca şi cum numele Mason ar fi fost smuls din rădăcini.

Tatăl lui Matt spusese furios: „Dacă există Dumnezeu, acum este şansa Lui cea mare să ne mântuiască: să-l prindă şi să-l pedepsească pe ucigaşul fetei ăleia."

Dar ucigaşul lui Marcey Mason nu fusese prins niciodată, şi cu atât mai puţin pedepsit. Dumnezeu rămăsese indiferent la Forked River, New Jersey.

A fost cândva o vară în care Matt McBride pedala pe lângă casa familiei Mason, în viteză, nu încet, nedorind să fie văzut; ca şi cum ar fi avut o ţintă bine stabilită pentru care pedala pe Lebanon Avenue. Trecând pe lângă casă, Matt privea cu coada ochiului, copleşit de emoţie. Cele mai multe dintre ferestrele de la parter aveau storurile trase şi iarba din curte era netunsă. ‚Aş fi putut să o salvez. Dacă aş fi avut ocazia." Parcă ar fi fost un scenariu de benzi desenate, o fantezie de copil, dar durerea era totuşi reală. La fel de reală ca oricare altă emoţie din viaţa de adult a lui Matt.

Bineînţeles că nu era decât o fantezie. Fusese prea tânăr ca vreunul dintre tipii din anii terminali să stea măcar de vorbă cu el. Dacă, de câteva ori, pe holurile şcolii se întâmplase ca Marcey să-i zâmbească şi să-i strige „Bună!" cu vocea ei radioasă de soprană, dovada ei de prietenie nu fusese altceva decât un fenomen temporar, urmare a naturii creştine şi generoase a lui Marcey. Marcey nu fusese singura fată „populară" din liceu, deşi termenul pare atât de nepotrivit să sugereze puterea luminoasă a carismei de liceu; senzaţia aceea că, dacă Marcey Mason, majoretă şi prim-solistă în corul liceului, frumoasa Marcey Mason se oprea să stea de vorbă cu tine, erai promovat la un alt nivel de importanţă, ca şi cum ai fi câştigat la loterie.

Bineînţeles că asta nu avea să se întâmple în cazul lui. Privirea fericită a fetei trecea prin tine pentru că erai făcut din sticlă. Ai fi fost un tâmpit să-ţi imaginezi altceva, nu crezi? Matt McBride ştia.

Dar era posibil ca Joseph Gavin să nu fi ştiut. Joe Gavin. Băiatul acela corpolent şi posac care abia de scotea o vorbă şi care atunci când vorbea mai mult murmura, ca si cum ar fi avut un defect de vorbire, abia mişcându-şi buzele. Niciodată nu zâmbea.

Nu avea prieteni. Ba chiar şi nesuferiţii lui de fraţi mai mari îl dădeau la o parte pentru că era „ciudat". Cu toate astea, avea oarecare talent pentru benzile desenate, în sensul că putea reproduce figuri recognoscibile din benzile desenate clasice. În timpul orelor, când se plictisea, umplea în caiete pagini întregi cu desene pe care apoi le rupea, le mototolea şi le arunca la gunoi, de parcă nu ar fi dat doi bani

pe talentul lui. Unul dintre cei de la specializarea AI - Artă industrială. (Multe glume se făceau despre „arta" industrială.) Unul dintre acei oameni şterşi, pe care abia de-i observi la şcoală, prin cartier, prin viaţă. Nu ai vrea să ştii ce-i în mintea lui Joe Gavin, ce-i în spatele acelui chip morocănos.

Matt conducea acum pe Delahunt, un cartier sărăcăcios. Bănuia că Gavin locuise în acel cartier. Să fie casa aceea cu verandă înclinată? De lângă trotuarul crăpat? Matt credea că da. Bineînţeles că între timp familia se mutase, probabil. Nu mai locuia niciun Gavin acolo.

Niciun Joseph Gavin. NUME NECUNOSCUT.

Matt nu putea să nu se întrebe: Poliţiştii îl suspectau de bună seamă pe Gavin.

Şi atunci cum de l-au lăsat să le scape printre degete?

Pe când avea cincisprezece ani, laolaltă cu alţi băieţi de liceu, băieţi din vecinătatea lui Marcey, Matt fusese interogat de poliţia din Forked River. Evident că nu fusese selectat pentru interogări individuale. Apoi, se alăturase unei echipe de căutare, cercetând casele şi terenurile desţelenite din Forked River, pe câmpuri şi prin canale şi prin zonele pustii ale plajei. Pe o ploaie îngheţată de noiembrie au făcut kilometri de drumeţii, conduşi de un profesor de la liceu. Nu au dat de urma lui Marcey Mason, care nu a fost găsită nici după ani, dar ei au căutat-o până au picat din picioare de oboseală.

Sigur că am iubit-o. Cu toţii am iubit-o.

Pe fata dispărută.

La intersecţia Ocean Avenue cu Main Street se afla clădirea din cărămidă roşie a Bisericii Luterane, unde îl ducea pe-atunci mama lui. A fost un şoc să o revadă neclintită. Solidă si de neînduplecat. Un indicator care anunţa orarul Şcolii de duminică era aşezat la vedere lângă uşa din faţă. Câte ore mai petrecuse Matt, captiv între zidurile acelei clădiri, încercând să reziste predicilor, versetelor biblice, cântărilor răsunătoare ale congregaţiei. Chiar de mic copil, toate acestea nu i se păruseră decât o amăgire şi o capcană. Nu cunoştea limbajul, dar stăpânea conceptul. Şi nici nu avea nevoie de scepticismul tatălui său ca să-şi alimenteze propria lipsă de încredere. Drac împielităt!

Aflase de la Oriana despre Misiunea Sfântului Patrick din Newark. Duana Zwolle nu fusese catolică, deşi făcuse voluntariat la bucătărie acolo. Donase alimente, ajutase la pregătirea mâncării şi o împărţise cu polonicul oamenilor fără adăpost - bărbaţi, femei şi copii. Ca iubit al ei, Matt McBride nu ar fi fost de acord cu aşa ceva.

Nu era riscant pentru o tânără frumoasă ca Duana Zwolle să frecventeze asemenea loturi? Deşi probabil că ar fi însoţit-o şi ar fi protejat-o. Din postura lui Nighthawk, probabil că ar fi fotografiat biserica în lumina nopţii, contururile contopite ale celor fără adăpost

şi nevoiaşi, iar în mijlocul lor s-ar fi aflat chipul radios şi captivant al Duanei Zwolle. De ce nu am făcut asta? De ce am fost aşa de laş? La un moment dat, s-a gândit că era posibil ca cel care a răpit-o pe Duana Zwolle să fi avut legătură cu Misiunea Sfântului Patrick, deşi acum i se părea puţin probabil. Matt plănuise să meargă până în Newark ca să vorbească cu pastorul care conducea Misiunea; chiar îi telefonase cu o zi în urmă, prezentându-se drept „un prieten apropiat al Duanei Zwolle". La celălalt capăt al firului, pastorul Justin Carey a răspuns pe un ton prudent că dăduse deja informaţii poliţiei din Weymouth si poliţiei federale de mai multe ori; declaraţia lui fusese înregistrată, iar el nu mai avea nimic de adăugat. Era devastat de dispariţia Duanei, dar nu ştia nimic, şi nici nu mai voia să vorbească despre acest subiect.

— Pot să vă înţeleg, părinte Carey, a spus Matt. Dar poate că dacă stăm de vorbă, vă amintiţi ceva ce nu v-a venit în minte când aţi discutat cu poliţia. Oamenii întotdeauna ştiu mai multe decât cred că ştiu.

Pesemne că pastorul Carey se afla într-un birou comun; pe fundal se auzeau nişte voci. I-a spus lui Matt că-i pare foarte rău, dar că nu crede că ar fi de ajutor dacă s-ar întâlni.

— Cu toţii ne rugăm pentru Duana Zwolle şi nu ne pierdem speranţa. Dar nu ne este uşor.

Afirmaţia i s-a părut ambiguă. Matt nu ştia cum să o interpreteze. A spus încet:

— Nici mie, părinte, nu îmi este uşor. Eu am iubit-o... o iubesc. Eram iubitul ei, părinte.

S-a lăsat tăcerea. Pastorul Carey nu a răspuns, dar pe fundal vocile erau şi mai zgomotoase. Disperat şi strângând tare receptorul, Matt a adăugat:

— Nimeni nu ştia. Nu am fost suficient de puternic să o recunosc. Iar acum este prea târziu. Mă tem că este prea târziu. Acum... o vreau înapoi cu disperare, părinte!

— Păreţi destul de tulburat, domnule... McBride? a spus pastorul. Nu ştiu ce aş putea face pentru dumneavoastră, dar dacă doriţi să veniţi să stăm de vorbă, cred că pot să vă ajut măcar cu asta.

— Aşa aş vrea, părinte, s-a grăbit Matt să spună. De când a dispărut Duana, mă simt atât de singur. Nu am pe nimeni cu care să vorbesc. Simt că am dezamăgit-o, iubirea ei a fost ca un test crucial pe care l-am picat. În inima mea simt că nu are cum să mai fie în viaţă, dar... nu pot să accept aşa ceva. O, Doamne...

Pastorul Carey i-a spus că nu are niciun motiv să creadă că Duana a murit; e de ajuns că a dispărut, iar poliţia investighează dispariţia ei; în cele din urmă, lucrurile ar putea lua o turnură bună...

— Nu trebuie să ne pierdem credinţa.

— Aşa este! Nu trebuie să ne pierdem credinţa, a fost de acord Matt, cu ochii-n lacrimi. Nu sunt catolic, dar... uneori îmi doresc să fi fost.

— Oamenii îmi spun adesea asta, a zis pastorul Carey, şi bănuiesc că înţeleg ce vrea să însemne. Dar ce înseamnă pentru dumneavoastră, domnule McBride?

— Înseamnă că... poate nu m-aş mai simţi acum atât de nefericit. Cu inima îndoită. Poate că aş fi putut să o salvez.

— Asta credeţi dumneavoastră că înseamnă să fii catolic? a întrebat pastorul cu simpatie. Da, ar fi bine dacă aţi veni să stăm de vorbă. Mâine?

Au mai vorbit câteva minute, dar Matt a închis fără să stabilească o întâlnire fermă. În dimineaţa următoare a plecat în căutarea lui Joseph Gavin.

Băuse ceva înainte să îl sune pe pastorul Carey, ca să-şi facă curaj. Poate că aşa avea o scuză.

Şi asta făcea şi acum, era cu paharul la gură, la Oceanside Inn, pe Autostrada 9, la nord de Forked River. Era cu paharul la gură, deşi fusese ferm hotărât să se întoarcă la Weymouth, dacă nu destul de devreme încât să mai prindă câteva ore la birou, cel puţin să ajungă la timp la cina cu familia. Era cu paharul la gură, într-una dintre acele cârciumi de pe marginea drumului pe care le găseşti la tot pasul la sud de Jersey şi în Pine Barrens, mai degrabă nişte dughene din lemn cu ferestrele acoperite cu folie de aluminiu pentru a ţine deoparte, în toiul verii, căldura arzătoare a soarelui. La exterior, lumina strălucitoare a unui neon ordinar anunţa că aveau bere de vânzare, iar la interior te lovea un miros stătut de bere, de fum de ţigară, de gel de păr pentru bărbaţi şi de transpiraţie de bărbaţi. Mintea-i fugea la Oceanside aşa cum era pe vremea liceului. Când alături de prietenii lui încerca să primească ceva de băut. Nu veneai niciodată cu o fată într-un loc ca acesta, pentru nimic în lume.

Şi acum, păşindu-i pragul, spera că se va găsi careva care să-l strige: „Matt? Matt McBride? lisuuuse! Tu eşti?" Dar nimeni nu l-a strigat. Trecuseră douăzeci de ani.

În ultimele trei luni, Matt purtase după el în torpedoul Acurei câţiva fluturaşi şi afişe cu fotografia Duanei Zwolle şi luase câteva cu el în cârciumă ca să le dea barmanului şi bărbaţilor care stăteau la bar. Matt nu se îndoia de faptul că era puţin probabil ca cineva din această parte de Jersey să o recunoască pe fata dispărută, dar s-a gândit că nu strică să încerce. Bărbaţii nu au rămas deloc insensibili. Şi-au dat afişele din mână în mână, le-au pus în lumină şi le-au examinat în detaliu. DUANA ZWOLLE, 26 DE ANI. DISPĂRUTĂ DIN 28 DECEMBRIE. LISMORE, NEW JERSEY. 50.000 DE DOLARI RECOMPENSĂ PENTRU ORICE INFORMAŢIE CARE POATE DUCE LA

GĂSIREA EI. Unul dintre bărbaţi, mângâindu-şi barba scurt tunsă, a spus că este posibil să o fi văzut pe această fată... „Sau poate că am văzut-o la televizor? Cu ceva vreme în urmă?" Un altul a spus că ar fi fost pe acolo vara trecută o fată care seamănă cu cea din fotografie şi care locuia în Toms River cu un tip sau cu nişte tipi, motociclişti; nu o mai văzuse de mult, cel puţin asta ştia sigur. Barmanul, un tânăr durduliu cu perciuni şi ochelari fumurii pe care nu şi-i dădea jos de pe nas nici în lumina slabă, s-a încruntat privind la fotografia Duanei Zwolle, spunând cu voce tristă:

— La naiba, sunt multe fete dispărute care seamănă cu ea. La fel ca sora mea vitregă. Fug de acasă, iar nişte bolnavi mintali pun mâna pe ele. Deşi nu ai ce să le faci! Fac autostopul şi merg cu, gen, camionagii. Camionagii! Sfârşesc printr-o mlaştină de prin Florida şi dracu' mai ştie unde să le găsească.

Cuvintele barmanului pluteau în aer. E posibil ca bărbaţii să fi sesizat că Matt McBride tresărise neplăcut. Un altul, mai în vârstă, a spus în grabă:

— Fiule, mi-aş dori să te pot ajuta, dar fata asta nu seamănă cu nimeni cunoscut. Pare a fi indiancă sau ceva pe acolo? Adică, de loc, din India.

Un altul a întrebat cu îndoială:

— Unde este Lismore? La nord?

Când Matt le-a explicat cum că Lismore se află la vreo cincizeci de kilometri nord-vest de Newark, undeva pe la jumătatea distanţei dintre râul Delaware şi New York, bărbaţii au clătinat din cap de parcă ar fi fost puşi în faţa unei probleme dificile de matematică. La nord de Jersey însemna o distanţă foarte mare. Unul dintre ei a spus, fluierând uşor:

— Cincizeci de bătrâne! Aş fi vrut eu să vă pot fi de folos, domnule.

Matt s-a hotărât să renunţe. Sau să-şi încerce norocul în altă parte. Mâinile îi tremurau. Acum, era cu paharul la gură, conştient de repercusiuni, ştiind bine că nu voia să-şi piardă controlul. Câţiva dintre cei din cârciumă i-au văzut privirea abătută, îngrijorată şi l-au întrebat ce treabă are el cu fata dispărută, iar Matt a ridicat din umeri şi a spus într-o doară că îi cunoaşte familia, că este îngrozitor ceea ce li s-a întâmplat şi că ar fi vrut să îi ajute cu tot ce i-ar fi stat în putinţă. Auzind acestea, barmanul a răbufnit:

— E aşa cum v-am zis eu, domnule: aceste puştoaice, la unele din ele n-ai ce le face. Înţeleg că unele din ele n-are nicio vină, pe unele din ele pun laba nişte nemernici, dar altele... chiar e vinovate. Şi-o caută. Fac tot ce dracu le trece prin cap, şi tu rămâi cu buza umflată, dacă mă-nţelegi ce vreau să spun.

Matt şi-a terminat berea, le-a mulţumit oamenilor şi a ieşit din

cârciumă. Au strigat în urma lui, fără a fi ironici:

— Succes!

Cum, necum, era deja ora nouă seara.

La următoarea oprire, undeva pe Autostrada 36, în apropiere de Sea Girt, Matt a tras lângă un telefon public şi a telefonat acasă. Era cu paharul la gură, dar hotărât să-şi păstreze simţul răspunderii. După primul ţârâit, i-a răspuns Davey, care l-a întrebat pe tati unde este, dacă este bine, apoi Tess i-a luat receptorul băiatului, agitată şi neliniştită. Matt s-a scuzat că fusese prins într-o întâlnire cu Sid Krell şi alţi câţiva; intenţionase să o sune mai devreme, să-i explice că nu avea să ajungă la cină, dar nu şi-a dat seama cum a trecut timpul. Spera că se simţea în vocea lui că regretă sincer, fără să dea însă impresia că se simte vinovat. Deşi ar fi vrut să îsi susţină cauza în faţa acestei femei, soţia lui. Te iubesc, iartă-mă, lasă-mă să plec. Tăcerea lui Tess nu era una obişnuită. Pe lângă ea, Davey şi Graeme făceau un ditamai tărăboiul. Nu ar fi trebuit să doarmă la ora asta? Matt auzea: „Tati! Ta...tiii!" Neliniştit, a întrebat:

— Tess, ce s-a întâmplat?

Iar Tess i-a răspuns cu răceală:

— Este amuzant că l-ai menţionat pe Sid, Matt. Tocmai ce-a fost pe aici şi mi-a vorbit despre tine. Doar ce-a plecat.

31

Chiar şi în starea lui febrilă, disperat să ajungă cât mai repede la Forked River, Matt McBride îşi luase cu el echipamentul fotografic.

Nighthawk îşi luase cu el echipamentul fotografic.

Intuind că ar fi putut fi o noapte inspirată.

Doamne, cât era de emoţionat! Ca în nopţile acelea în care era sub efectul amfetaminei. Acum era cu paharul la gură, dar nu i se părea deloc nefiresc! O prelungire a stării sufleteşti. Bine ţinută sub control. Mai ales aşa cum mergea acum, apăsat, iar vântul revigorant, umed şi rece îi era partener de călătorie, briza venind dinspre Atlantic şi suflând spre vest, şfichiuind valurile până la delir şi umplându-i ochii de lacrimi, Nighthawk era de neoprit, plin de viaţă şi stăpân pe sine. Şi fericit.

Fericit cum nu mai fusese de nici nu mai ţinea minte când.

De când făcuse fotografiile din Lismore, fotografii de doliu, Nighthawk stătuse la pândă. Acest an nou nu-i era prielnic. Bolnav de iubire după fata dispărută. Şi cu sufletul ros de vinovăţie. Şi mintea lui rătăcind aiurea, fără să ştie ce direcţie să urmeze sau ce-ar trebui să facă cu viaţa lui. Ajunsese să creadă că jurnalul fetei dispărute e dovada scrisă a adevărului din spatele faptelor. Dacă nu chiar adevărul faptelor, atunci sigur al inimii. Adevărul sufletului. Înainte ca

noi să ne naştem, destinele noastre au fost menite să fie mână-n mână. Nighthawk o pierduse pe Duana Zwolle. Night-hawk[13] o s-o găsească pe Duana Zwolle. O s-o găsească pe fata dispărută, chiar de-ar fi să-l supună la cele mai crâncene torturi pe Joseph Gavin ca să mărturisească. Chiar de va trebui să-l ucidă pe Joseph Gavin! Credea cu tărie că este în stare să comită un asemenea gest... Nighthawk, desigur.

Cât de meschină, cât de îngrădită şi de laşă e viaţa lui din timpul zilei. Mathias McBride jr! Krell & Asociaţii! Făcuse o greşeală să se însoare, se prea poate să fi fost o greşeală, dar iată că acum are copii pe care îi iubeşte, şi o iubeşte şi pe mama lor.

Voia să-i iubească, voia să fie un soţ si un tată cumsecade. Iartă-mă, lasă-mă să plec!

Nu pot respira.

Era o realitate pe care n-o putea trece cu vederea: cu aparatul de fotografiat preferat al lui Nighthawk, mergând hotărât de-a lungul plajei măturate de vânt de la Sea Girt, cu valuri înspumate de un metru înălţime şi în depărtare luminile strălucind din casele şi din micile spaţii comerciale înşirate pe undeva prin spatele lui, putea în sfârşit să respire. Luase un film, şi încă unul. Şi din nou la Bradley Beach şi Beach Isle. Era deja târziu, pierduse noţiunea timpului. Nighthawk nu avea respect pentru timp. Lumina lunii pe-o vreme aprigă, vijelioasă la Beach Isle, unde nu mai fusese de douăzeci de ani sau mai bine.

Umblând încoace şi încolo pe faleză, fotografiind caramelele, fast-foodurile închise şi magazinele de suvenire. A zărit scaunul înalt de salvamar, ca un tron semeţ, si amintirea l-a năpădit dintr-odată. Cu multă vreme în urmă, Matt McBride fusese salvamar în Forked River şi îi plăcuse senzaţia, responsabilitatea şi puterea şi, din fericire pentru el, nu fusese nevoit să salveze pe nimeni de la înec, toate astea şi le-a amintit în timp ce fotografia scaunul salvamarului, plaja pustie, grămezile de resturi rostogolite ca nişte cadavre umflate de apă şi izbite de un şir lung de panouri de lemn. Să rătăceşti prin noapte. Nu există fericire mai mare.

Copil fiind, descoperise că „se vede" prin obiectivul aparatului de fotografiat. Şi rămăsese uluit de ce văzuse. Atât de sălbatic şi atât de frumos. Deşi e nevoie de libertate pentru aşa ceva. E nevoie de spaţiu şi de timp. Nu ai cum să fii la cheremul cuiva. Nu are cum să-ţi pese dacă dezamăgeşti pe careva. Nu ai cum să iubeşti decât pe cineva la fel ca tine.

Nighthawk era mereu uimit să constate că orice imagine ar fi ales din memorie era mai ştearsă, mai anostă, mai anemică decât negativele surprinse în noapte. Şi pozele developate de pe acele negative. Ca şi cum ochiul nu ar fi văzut decât la suprafaţă, iar

aparatul de fotografiat ar fi distins dincolo de aparenţe. Acele ceasuri în care Nighthawk „stătea de veghe", aşa cum singur spunea, pe autostradă, în parcările benzinăriilor deschise nonstop şi ale restaurantelor, pe lângă staţiile de autobuz şi depourile feroviare. Prim-planuri cu chelneriţe pe care le întâlnea din întâmplare, care-l simpatizau şi aveau încredere în el. Cu camionagii. Cu schimbul de noapte de la brutăria Hoboken. Printre primele fotografii publicate de Nighthawk şi care stârnise o mulţime de comentarii s-a numărat o secvenţă intitulată „Căutătorii": i se permisese să urmărească, de la mică distanţă, o echipă în timpul unei percheziţii din apropierea podului George Washington, de pe malul pe care se întinde New Jersey, folosind film după film, într-o zi de noiembrie în care norii de furtună dansau în amurg. Chipurile bărbaţilor acoperiţi cu pelerine de ploaie, feţele obscure ale bărbaţilor. Din echipa poliţiei făcuse parte şi un fotograf, iar Nighthawk îl fotografiase până şi pe el. Îţi dădeai seama că oamenii ăia caută ceva, dar ce? (În cele din urmă, au găsit ceea ce căutau: trupul unei femei, adus de apă pe pietrele de la mal.) Nighthawk nu fotografiase ce au găsit oamenii, ci doar procesul căutării în sine. Pentru că toţi suntem în căutarea a ceva. Târziu în noapte. În lume trebuie să vezi frumuseţea, misterul. Nu poţi să o judeci. Nu era treaba lui Nighthawk să judece.

La Asbury Park s-a oprit la un magazin 7-Eleven ca să-şi ia o cafea. Îi veneau în minte nopţile în care dormea în maşină şi se trezea în zori, neştiind unde se afla.

Cerul oraşului presărat cu nori, trotuarul spălat de ploaie. Dar în noaptea aceasta nu-şi dorea să adoarmă în maşină, apoi l-ar fi durut ca dracu' gâtul. Nighthawk nu mai era copil. Ar fi putut ajunge acasă undeva în jurul orei două dimineaţa şi să doarmă în patul lui, dar perspectiva nu-l încânta prea tare. Nu mai avea vlagă de încă o discuţie cu Tess în noaptea asta. Poate era mai bine să tragă la un motel? Erau destule moteluri ieftine pe porţiunea aceea de drum. Budget Inn, Day's End. Unul dintre acele locuri anonime, cu două etaje, decorate cu stuc, cu plăcuţe pe care scrie LOCURI LIBERE cu străluciri de neon. Cu ani în urmă, Nighthawk fotografiase moteluri ca acestea împreună cu proprietarii lor, pe Autostrada 1, de la marginea oraşului Jersey City. Fotografiase camerele. Şi femeile pe care le primeai odată cu camera. Prostituate care erau fericite să pozeze pentru Nighthawk, atâta timp cât le plătea pentru asta, iar el era întotdeauna generos.

În parcarea de la 7-Eleven, la volanul maşinii, bucurându-se de cafeaua neagră la pahar, suficient de fierbinte cât să-i ardă cerul gurii, pentru că nu-i plăcea cafeaua călâie, Matt a observat o siluetă grăbită ieşind din magazin şi traversând parcarea, o tânără în blugi şi cu o jachetă de pânză mov cu câteva numere mai mari, cu părul negru

fluturând în vânt, care a întors capul spre el doar o clipită, dar suficient cât să-l pună pe jar. Era... ea? Duana Zwolle?

Matt şi-a lungit gâtul după fată în timp ce ea a traversat parcarea spre o camionetă, sau poate că era un SUV, parcată pe un drum paralel, cu farurile aprinse.

Şi ea ţinea în mână un pahar cu cafea. Lui Matt a început să-i bubuie inima-n piept.

Cu toate simţurile în alertă, a lăsat cafeaua deoparte, vărsând în grabă câţiva stropi pe scaunul din dreapta, şi-a înşfăcat aparatul de fotografiat şi a pornit în urmărire.

Nu voia s-o sperie, aşa că a strigat timid:

— Scuză-mă! Eşti... Duana? Duana Zwolle?

Fata nu l-a auzit. Matt a urmărit-o până la maşina parcată, unde cineva, o siluetă ascunsă în umbră, o aştepta. Şi-a strâns aparatul de fotografiat la piept; era cu totul ameţit, confuz.

— Scuză-mă! a încercat din nou. Eşti... Duana?

De data aceasta fata şi-a întors privirea spre el, încruntându-se. În lumina puternică a farurilor, a văzut că era o străină. O femeie mititică, slăbuţă, cu tenul închis la culoare, de vreo treizeci de ani, cu trăsături bine conturate; cu ochii plini de spaimă şi cu gura gata să muşte.

— Dispari dracului! a ţipat ea. Nu te cunosc.

Matt a împietrit cu privirea la ea.

— Îmi pare rău. Credeam că... eşti cineva cunoscut, s-a bâlbâit el.

— Ei, bine, nu-s cine crezi. Aşa că lasă-mă naibii în pace! a spus femeia, urcând în maşină pe locul pasagerului.

Şoferul a dat repede cu spatele şi a demarat în trombă, împroşcând cu pietriş în toate părţile.

Nighthawk a fotografiat maşina grăbită. Stopurile roşii şi lumina stradală pe fundal. Luminile de la Asbury Diner. Farurile maşinilor rulând pe drumul de pe malul mării care duce spre Long Branch. Îşi va aduce aminte cândva de această întâmplare şi o va transforma într-o imagine care să-ţi facă inima să freamăte de frumuseţe.

Aceasta era consolarea lui Nighthawk. Acesta era darul lui Nighthawk. Lumea nu e decât saṃsāra - „o reţea de iluzii". Dar atâta timp cât iluziile ţineau loc de realitate, al naibii să fie dacă iluziile nu erau mai bune decât nimic.

PARTEA A TREIA

Răfuiala

32

NUME NECUNOSCUT. Acum că ştia care-i sunt duşmanii, puterile i-au revenit şi a înţeles ce are de făcut. Din propria luptă cu durerea a plămădit o figură de ipsos din albul cel mai pur. Pentru că cel mai evident detaliu despre el, că este Joseph Gavin care locuieşte într-o rulotă la marginea Clinton Falls, New Jersey, nu era singurul adevăr în legătură cu el, NUME NECUNOSCUT.

Această mască, una dintre cele mai uimitoare creaţii ale lui NUME NECUNOSCUT, o mască a Răstignirii şi a Frumuseţii. Nu se imaginase ca pe un înger al mâniei, dar văzând ochii ca nişte globi oculari orbi încremeniţi în chip şi gura schimonosită (pentru că a trebuit să lase o deschizătură în figură ca să poată respira) a observat că exact asta e.

Faţa, fixată pe un cap de ipsos. Şi păr mătăsos ca argintul şi aurul curat pentru a împodobi capul şi bărbia.

ÎMPĂRĂŢIA MÂNIEI SĂLĂŞLUIEŞTE ÎN NOI.

Avea să plece. Deşi nu prea departe. Avea să devină din nou INVIZIBIL. Căci Dumnezeu, care este de fapt Dumnezeul tuturor făpturilor nevăzute, avea să îşi pogoare mereu binecuvântarea asupra lui şi avea să râdă împreună cu el de ignoranţa duşmanilor săi.

Acolo unde flacăra se înalţă vertical, alunecând grăbit în lungul Pământului ca o umbră pe care niciun om obişnuit nu îndrăzneşte să o ATINGĂ.

Deşi acum nu putea să ia cu el figurile sacre. CĂSĂTORIA RAIULUI CU IADUL Se va întoarce curând după ele şi se va încrede în INVIZIBILITATE pentru a-i fi complice.

Nu-şi amintea numele duşmanului său. NUME NECUNOSCUT nu e cineva care să ţină minte nume. Care sunt mai degrabă şuier, şi nu esenţă. Cu toate astea, avea toate motivele să creadă că duşmanul era un detectiv sub acoperire, la fel ca ceilalţi doi care veniseră la rulota lui cu câteva săptămâni în urmă, ca să-l persecute pe NUME NECUNOSCUT, doar că acesta se dovedise mult mai diabolic. Sunt colecţionar de artă contemporană americană. Şi el, NUME NECUNOSCUT, pusese botul!

Dacă se va întâmpla să dea vreodată nas în nas cu el, sub acoperământul INVIZIBILITĂŢII, o să-i dea lovituri ucigătoare. Are cu ce: dalta, ciocanul şi un cuţit ascuţit cu care îşi finisează sculpturile. Nu a mai omorât niciun bărbat până acum, pentru că niciun bărbat nu i-a mai stârnit mânia într-o asemenea măsură lui NUME NECUNOSCUT. Şi uite că nu degeaba se spune că un cadavru nu mai face niciun rău nimănui.

Din truda lui ca sudor reuşise să pună de-o parte ceva bani şi femeiuşca o să-i dea şi restul de care are nevoie atunci când el o să-i ceară. Femeiuşca Brough, asistentă medicală la Hopatcong. Acestei femeiuşti NUME NECUNOSCUT îi vorbea cu patos, cu ochii arzând de o lumină care pe ea o făceau să se chircească de frică. Nu o să-l trădezi pe NUME NECUNOSCUT, nu-i aşa?

Căci luda, care l-a trădat pe Hristos, s-a spânzurat şi păsările cerului s-au înfruptat din carnea lui stricată. Şi femeiuşca îl privea înspăimântată pe NUME NECUNOSCUT cu ochii brăzdaţi de firişoare roşii şi cu faţa grasă tremurând de îngrijorare. Pentru că nu avea decât treizeci şi patru de ani, chiar dacă uşor i-ai fi dat cincizeci. Pentru că era corpolentă şi abia respira; duhnea a fum de ţigară, făcându-i în ciudă lui NUME NECUNOSCUT, pe care-l adora şi pe care-l considera viitorul ei soţ şi de care era atât de mândră. Pretinzând că nu se putea abţine şi că avea nevoie de ţigări, ceea ce pe el îl scotea din sărite. Stârnindu-i pofta să-şi înfigă degetele în straturile de grăsime de pe grumazul ei şi SĂ STRÂNGĂ şi SĂ STRÂNGĂ. Pentru că o asemenea dovadă de slăbiciune îl înfuria pe cel care trebuise să facă faţă propriei slăbiciuni din tinereţe, însă mai era şi fiul femeiuştii, Randy, care-l

adora şi el pe NUME NECUNOSCUT ca pe tatăl pe care nu-l mai avea. Cu un uşor retard şi diabetic, în simplitatea lui, era totuşi unul dintre îngerii cu chip de copil ai lui Dumnezeu. Şi când îl apuca una dintre crizele lui ciudate şi ţipa şi lovea şi îşi muşca buzele şi limba până la sânge şi ochii i se roteau în cap, NUME NECUNOSCUT era cel care-l ţinea strâns în braţe şi îl liniştea.

Dacă s-ar fi abătut vreo nenorocire asupra femeiuştii Brough, sufletul acestui băiat ar fi fost devastat.

Shirley, nu mă vei trăda, nu-i aşa? îi spunea apucându-i faţa slinoasă cu degetele sale, degete puternice de sculptor şi care puteau desprinde fără greutate capul de trunchi. Iar femeiuşca îi striga: De ce te-aş trăda, Joseph? Te iubesc. Şi pieptu-i zvâcnea de suspine, iar ochii-i erau plini de lacrimi.

O privea apoi cu ochii sclipindu-i de bunătatea şi de omenia care puneau stăpânire pe NUME NECUNOSCUT în asemenea momente neprevăzute şi involuntare pline de har. Alungându-i spaima: Atunci te cred. îţi dau voie să mă iubeşti şi te cred. Iar tu şi copilul nu veţi păţi nimic, atâta timp cât asta nu se schimbă.

Prin acest legământ, NUME NECUNOSCUT vă jură că aşa va fi.

* * *

Înainte de a aluneca sub vălul INVIZIBILULUI, a cumpărat de la un văr al femeiuştii Brough o puşcă cu două ţevi de 410 mm, cu ţevile tăiate ca să împroaşte exploziv alicele, pentru un efect letal garantat. Cândva demult, în Salem, Delaware, NUME NECUNOSCUT fusese silit să se apere de duşmani confecţionându-şi un dispozitiv cu explozibil ascuns, dar care nu funcţionase. Şi de această dată spera să nu funcţioneze pentru ca NUME NECUNOSCUT însuşi să nu aibă de suferit. Totuşi, trebuia să se apere. Nu avea de ales. Cu puşca de 410 mm încărcată cu două cartuşe şi pusă pe poziţie în interiorul rulotei sale, legată de un scaun şi ţintind spre uşa din faţă aproximativ la nivelul trunchiului unui om şi cu o sfoară înfăşurată pe trăgaci şi legată de clanţa uşii, încât oricine ar fi deschis uşa, puşca s-ar fi descărcat. Ca o pânză de păianjen. O capcană în care să pice duşmanii.

NUME NECUNOSCUT era artist, nu un om răzbunător. Niciodată nu a avut dorinţa să ucidă vreo fiinţă umană. Cu toate acestea, spera ca primul detectiv care avea să-i treacă pragul, luând din plin împuşcătura fix în piept şi fiind spulberat în bucăţi să fie cel care îl înşelase pe NUME NECUNOSCUT şi se folosise de minciună pretinzând că vrea să-i vadă creaţiile; şi se dovedise apoi a fi spion, din moment ce îi vorbise despre Forked River şi de primul dintre sacrificii. Ştie! Trebuie să moară!

Apoi, NUME NECUNOSCUT s-a strecurat printr-o fereastră din spate a rulotei şi s-a făcut nevăzut.

Fereastra era atât de îngustă, încât ai fi jurat că nu un bărbat matur, ci mai degrabă un şarpe subţire şi viguros îşi făcuse loc prin deschizătură, având să dispară în grămada de lemne de afară.

33

Nu voia decât dreptate.

Dreptate... şi răzbunare.

Matt a mai revenit de câteva ori la Clinton Falls, la casa pe roţi a lui Joseph Gavin, căutându-l. Deci este periculos. El este cel care ar trebui să se teamă de mine. În aprilie, un nou anotimp, în plină zi, Matt a condus impulsiv Acura lui albă, ba chiar cu nesăbuinţă, până la proprietatea afundată în noroi a lui Gavin şi a bătut la uşa din faţă a casei pe roţi. A apăsat cu putere pe clanţă. (După ce a observat că Fordul nu era prin preajmă. Bănuind că nu era nimeni acasă.)

Era ceva maniacal în gestul lui. O impulsivitate. Când era în starea asta, Tess si băieţii se fereau din calea lui.

Lui Graeme, Matt încercase să-i explice el însuşi:

— Când o să creşti mare, o să vrei ca oamenii să fie trataţi corect. Este ceea ce numim „dreptate". Uneori, nu se întâmplă aşa, iar tu o să vrei să îndrepţi lucrurile. Într-un fel sau altul.

Graeme îl asculta cu gura căscată pe tati, neştiind dacă trebuia să râdă sau să repete după tati în mod serios:

— Drep...tate?

Matt nu-i vorbise fiului său despre răzbunare, îşi luase cu el aparatul de fotografiat la Clinton Falls şi trăsese filme întregi pe proprietatea lui Gavin. Poate că asta se numea violare de domiciliu. Poate că aşa va face rost de probe. Nighthawk avea încredere în propriul instinct. Chiar dacă avea să-l inducă în eroare. (Poate că va fi o eroare productivă, cine ştie?)

Prima oară când a revenit, după revelaţia din Forked River, văzând că nu este nimeni acasă, Matt s-a urcat pe un bloc de beton ca să privească pe geamul din faţă al rulotei: înăuntru, la doar câţiva metri distanţă, se afla ceea ce părea a fi capul lui Joseph Gavin, alb, aşezat pe o masă. Ochii albi şi inexpresivi priveau cu impasibilitate batjocoritoare spre Matt McBride. — Iisuse!

Matt s-a dezechilibrat, a scăpat aparatul de fotografiat din mână şi aproape că a căzut într-o grămadă de gunoi. Dacă ar fi căzut pe spate, şi-ar fi putut fractura coloana sau craniul.

Ce era aia? Un cap alb din ipsos, o mască mortuară. Faţa lui NUME NECUNOSCUT făcută de el însuşi. Uitându-se mai atent, Matt a observat că ochii erau două globuri oarbe, inexpresive şi că gura era doar subtil schiţată, părând că subiectul respira printr-un pai. Pentru că va avea nevoie să respire cu ajutorul unui pai, introdus printr-o

gaură în ipsos. În creştetul capului şi pe bărbie fuseseră lipite firicele subţiri, sclipitoare, ce-ar fi putut să fie gută de pescuit. Părul şi barba lui NUME NECUNOSCUT.

Matt nu s-a putut abţine să nu admire obiectul ciudat. Ceva urât, dar ingenios.

Vrea să ne facă să credem că e nebun. Aşa se va apăra când va fi arestat.

Nighthawk a fotografiat capul lui NUME NECUNOSCUT prin fereastra rulotei.

Douăzeci şi patru de cadre. Era fascinat, deşi ciudăţenia i se părea de-a dreptul dezgustătoare. Omul ăla era duşmanul lui, omul ăla era un criminal. Cu toate acestea, Nighthawk nu a putut rezista.

NUME NECUNOSCUT: Portretul unui criminal ar putea fi titlul seriei de fotografii.

O căpăţână ciudată, alb-cadaverică, cu păr şi barbă din material sintetic sclipitor, cu ochii fără viaţă şi o gură hidoasă, cu buzele uşor întredeschise. O căpăţână umană, din ipsos alb, aşezată pe o masă. Privită printr-o fereastră murdară şi o perdea din pânze de păianjen franjurate.

Matt a dat ocol rulotei, fotografiind în stânga şi-n dreapta. Faptul că dădea târcoale casei unui om când nu era acasă putea fi calificat ca violare de domiciliu?

Spera totuşi că Gavin avea să se întoarcă, aşa ar fi putut să-l înfrunte.

Se tot gândea ce i-ar fi putut spune lui Gavin, acum că ştia adevărul.

Ştiu cine eşti. Ştiu ce ai făcut. Criminalule!

Ştia că nu procedase corect dezvăluindu-şi aşii din mânecă duşmanului. Fusese coleric şi nesăbuit. Niciun profesionist nu ar fi făcut gafele pe care le făcuse el. Riscase să fie rănit sau omorât: Gavin l-ar fi putut ataca cu una dintre sculele lui folosite la sculptură. Cel puţin, Matt îşi făcuse duşmanul să se ascundă. Cine ştie, poate Gavin avea să rămână ascuns pe vecie.

La hambar, spre dezamăgirea lui, Matt a descoperit că ambele uşi, atât cea din faţă, cât şi cea din spate, aveau lacătul pus şi că cele câteva ferestre erau acoperite cu scânduri la interior. A încercat să întrezărească ceva printre ele, dar nu a văzut mare lucru. Se întreba dacă figurile-păpuşi create de mâinile lipsite de talent se aflau încă acolo; bănuia că da, trebuia să fie înăuntru, din moment ce ferestrele erau acoperite cu scânduri. Ar fi vrut să fotografieze printr-o fereastră Căsătoria raiului cu iadul cu un teleobiectiv.

Un gând nu-i dădea deloc pace: oare figurile-păpuşi conţineau părţi din trupurile femeilor ucise? Sângele lor, părul lor? Poate că Duana Zwolle era una dintre ele, transformată de NUME

NECUNOSCUT în pseudoartă.

Singura modalitate de a intra în hambar era să spargă una dintre uşi cu un berbec.

Dacă poliţia ar fi făcut rost de un mandat de percheziţie. Cu ajutorul unui berbec, se putea pătrunde într-o fortăreaţă închipuită precum aceasta. Dar era nevoie de un mandat de percheziţie, pentru care poliţia trebuia să convingă un judecător că avea suficiente probe incriminatorii.

Cum puteai să convingi poliţia că altcineva este criminalul, atâta timp cât tu însuţi te numărai printre suspecţi?

Matt a dat ocol rulotei, încercând să fotografieze cât mai multe. Chiar şi prim-planuri cu ferestrele acoperite. Îşi imagina figurile feminine din interior, abandonate, prizoniere. Feţele lor fără trăsături, goale, şi ochii ăia absurzi din sticlă.

Salvează-ne. Nu ne părăsi.

Dar nu era decât vântul ce adia printre frunzele copacilor: strigăte stinse, melancolice.

Lui Matt îi era din ce în ce mai frică. Cu coada ochiului, a zărit, sau cel puţin i s-a părut că zăreşte, ceva mişcând. Când s-a întors... nimic! Numai traficul de pe autostradă, un stol de ciori zgomotoase pe câmp.

Oare NUME NECUNOSCUT îl urmărea? Dacă era aşa, se ţinea la distanţă.

Când Matt devenea Nighthawk, cu aparatul de fotografiat în mână, era extrem de sensibil la ceea ce se poate numi patosul locului. Iar pe aici era destul patos al locului. Rulota şubredă a lui Gavin, aşezată pe blocuri de beton, un rezervor ruginit undeva prin spate, gunoi, grămezi de frunze putrede şi urmele lăsate de o furtună din iarnă. Chiar şi cerul părea searbăd deasupra proprietăţii lui Gavin.

Matt făcuse câteva anchete discrete prin micul oraş şi aflase că terenul şi rulota aparţineau unui cuplu de pensionari care se mutaseră în Florida şi care le închiriau, fără să le pese prea mult cine erau chiriaşii.

Joseph Gavin se mutase aici în urmă cu doi ani. Nimeni nu ştia prea multe despre el, decât că era „liniştit" - „cam ciudat" - „închis în el".

Dând târcoale proprietăţii, Matt căuta porţiuni din teren unde s-ar fi putut săpa recent. Dar ticălosul era prea deştept ca să fi procedat astfel. Dacă o îngropase pe Duana Zwolle pe undeva, atunci n-ar fi putut s-o facă decât în Pine Barrens.

Întinsele şi pustiile hectare ale Pădurii Barrens. Cedri albi de Atlantic şi mii de pini, nisipuri decolorate, mlaştini până dincolo de orizont. Acolo unde nimeni n-ar putea-o găsi vreodată, decât dacă Gavin era obligat de cineva să mărturisească.

Matt a simţit un imbold să intre cu forţa în rulota lui Gavin. Să dea un şut în uşă, să spargă căpăţâna de ipsos de pe masă. Dar poate că era o capcană. O bombă sau o armă de foc îl aşteptau la interior, gata să se declanşeze dacă uşa era forţată.

Gândul ca un semnal de avertizare i-a venit deodată. De niciunde.

Oare aşa ar fi procedat Nighthawk dacă ar fi fost în locul lui NUME NECUNOSCUT?

O capcană. Ca să-mi zboare capul.

O dată la sfârşitul lui martie şi de două ori în aprilie, Matt străbătuse cei o sută de kilometri până la rulota lui Gavin şi de fiecare dată găsise locul pustiu, niciun semn că cineva ar fi fost prin preajmă de curând, nicio urmă proaspătă de roţi pe drumul de noroi. Aproape că-şi luase gândul că va mai zări pe cineva, vreun semn de viaţă.

Şi de fiecare dată nu se putuse abţine să nu arunce o privire pe geamul rulotei ca să vadă căpăţâna alb-cadaverică, faţa inexpresivă, dar batjocoritoare a duşmanului din interior. Râzând de mine. Bătându-şi joc de mine. Ştiind că mă voi întoarce.

Jules Cliffe îi spusese lui Matt că cercetările în privinţa Duanei Zwolle „scăzuseră în intensitate" şi că nu mai reprezenta o prioritate pentru poliţia din Weymouth.

Matt n-a fost surprins: cazul fusese deja abandonat de presă. Poliţia locală şi cea statală urmaseră mai multe piste, dar rămăseseră toate fără rezultat ori se blocaseră într-un anumit punct; fuseseră sute de ponturi de la aşa-zişi informatori care sperau să pună mâna pe recompensa de 50.000 de dolari, dar nici acestea nu au dus la vreun rezultat. Matt a răsuflat uşurat să afle că, practic, toţi cei care o cunoscuseră mai mult sau mai puţin pe Duana Zwolle fuseseră anchetaţi, exact aşa cum fusese şi el, dar pistele se dovediseră a fi false. Ar fi vrut să-i spună lui Cliffe că ştia cine este criminalul, chiar dacă nu o putea dovedi. Dar ştia bine care ar fi fost reacţia lui Cilffe şi cum avocatul avea să spună mai departe primului ieşit în cale ceea ce îi spusese Matt McBride, acea persoană, la rândul ei, avea să spună altora şi vorba se va fi răspândit în tot Weymouthul şi prin împrejurimi... şi pentru ce? Matt învăţase să-şi ţină gura-nchisă.

De la începutul anului, îşi învăţase lecţia în privinţa consecinţelor pe care le puteau avea cele mai nevinovate remarci, ca să nu mai vorbim despre cele mai nevinovate şi nepremeditate fapte.

De fiecare dată când revenea la proprietatea lui Gavin, bineînţeles că verifica cutia de scrisori de la drum. Cum era de aşteptat, vechea cutie şubrezită nu avea niciun nume trecut pe ea. Singurele plicuri pe care le primea Gavin erau cu facturile la gaz şi lumină şi notificările pentru depăşirea termenului de plată pentru aceste facturi, plus câteva reclame adresate „locatarilor". Dar într-o

după-amiază de pe la jumătatea lui aprilie, spre surpriza lui, Matt a descoperit că cutia era goală.

Deci Gavin, sau poate că altcineva în numele lui, luase corespondenţa.

Decise că se va întoarce. Bineînţeles. Nu putea renunţa la Căsătoria raiului cu iadul.

Acela a fost momentul în care Matt s-a gândit să apeleze la ajutorul tânărului mecanic auto de la benzinăria Amoco, mai sus de drum, cel care îi spusese iniţial cum să localizeze rulota lui Gavin. Era un tinerel de vreo douăzeci de ani, cu o barbă de motociclist neîngrijită şi cu un clips de aur cu cap de mort în lobul urechii stângi, care-i declarase fără nicio rezervă lui Matt, ca de la bărbat la bărbat, că îl dispreţuia pe Joseph Gavin, acest personaj local „bizar" care-şi plătea reparaţiile la service cu bancnote mici şi monede - „Un poponar, gen. Cu părul ăla..." Matt îi spusese tânărului, pe nume Todd:

„Uite ce e, dacă afli că Gavin ăla se întoarce, te rog să mă suni. Numele meu este McBride. Poţi să-mi laşi un mesaj pe robotul telefonic în caz că nu mă găseşti acasă."

Todd s-a uitat lung la cele patru bancnote de câte cincizeci de dolari pe care Matt le-a pus în mâna lui murdară de ulei, sumă pe care i-a promis că o va dubla dacă, sau când, Gavin avea să se întoarcă si el avea să fie înştiinţat. Ochii negri ai tânărului s-au făcut cât cepele, aprinşi de o lăcomie copilărească. Apoi i-a spus: „Domnule, pentru patru sute de dolari, sunt în stare să-l dau în gât şi pe ăl bătrân."

34

Matt a promis că nu va atinge nimic.

Nu o să facă nicio fotografie. Nu o să fure niciun lucru ca suvenir. Nu va sta decât zece-cincisprezece minute.

Nu voia decât să vadă.

— Ce să vedeţi, domnule?

— Unde locuia ea.

— Şi de ce, mă rog, vă interesează?

— Pur şi simplu.

Administratorul clădirii Mill Row în care locuise Duana Zwolle era un bărbat de vreo şaizeci şi ceva de ani, un beţiv împătimit, cu nasul mare şi ochii congestionaţi.

Mai întâi, nu s-a arătat foarte convins. A trebuit să-l convingă. I-a spus lui Matt McBride că-şi face griji ca nu cumva să „profaneze" memoria tinerei femei pe care o cunoscuse drept „o fată bună, cuminte" - „un chiriaş de încredere" -, care nu dădea petreceri nebuneşti, şi nici nu avea de-a face cu drogurile, după cum afirmau ziarele de scandal.

Matt a ascultat cu respect tot ce a avut de spus administratorul. Apoi a ridicat oferta iniţială de la o sută la două sute de dolari. Şi în cele din urmă, i-a înmânat două sute cincizeci de dolari.

Mai mult tânguindu-se, administratorul i-a spus:

— Ei bine. Dar pentru asta aş putea fi dat afară, domnule. Poate chiar dat în judecată de familia Zwolle. Pentru că vă fac o favoare, şi nici măcar nu vă cunosc. Acum câteva săptămâni, tot felul de reporteri şi de oameni de la televizor s-au perindat pe aici, insistând să le dau voie să intre şi le-am spus „în niciun caz". Astea erau ordinele din partea poliţailor şi familiei Zwolle. Acum e ceva mai linişte. După cum vedeţi. Altele sunt ştirile care contează.

Nimeni nu mai trece pe aici, mai puţin tatăl domnişoarei Zwolle şi sora aia a ei, care au mai venit de câteva ori. Ei au cheia lor. N-au treabă cu mine. Lor le aparţin acum lucrurile fetei, ştiţi cum vine, ca rude de gradul unu, şi plătesc chiria la zi, cu speranţa că fata se va întoarce. Dacă ar fi fost după proprietar, ar fi eliberat imediat mansarda lui Zwolle, ar fi renovat-o şi ar fi dat-o mai departe unui nou chiriaş. Dar mama ei, doamna Zwolle, nici nu vrea să audă, a oftat administratorul, clătinându-şi capul.

Cineva mi-a spus că e bolnavă... doamna Zwolle. Internată undeva într-un spital din Maine. Cunoaşteţi familia?

— Nu, nu cunosc familia Zwolle.

— Are o soră, arată la fel ca ea. Dar nu se comportă la fel ca ea. Pe tată l-a lovit din greu toată povestea asta, cum era de aşteptat. Iar pe mama ei... ei bine, ea e în stare de şoc. Dacă ar fi fost fiica mea...

Administratorul a mai oftat o dată. Îl măsura pe Matt din cap până-n picioare, încercând să-şi dea seama ce hram poartă.

— Dumneavoastră, domnule, sunteţi unul dintre prietenii-artişti ai domnişoarei Zwolle? Îmi păreţi cunoscut.

— Eu... i-am fost prieten. Dar nu un prieten tocmai apropiat.

— Domnişoara Zwolle nu avea prea mulţi prieteni. S-ar putea spune că era pretenţioasă. Uneori, stătea de vorbă cu mine, zâmbea şi era prietenoasă; altă dată, privea prin mine, ca şi cum ar fi fost pierdută-n lumea ei. Bănuiesc că aşa sunt artiştii.

Dar presupun că unul a fost în plus, ştiţi ce zic? Cel pe care l-a lăsat să intre în casa ei în noaptea aceea. Eu unul nu l-am văzut la faţă.

Omul vorbea meditativ şi-şi freca obrajii neraşi.

Ca şi cum ar fi vrut să-i spună Poate chiar dumneavoastră aţi fost, domnule. Dar nu am de unde să ştiu, nu-i aşa?

Stabiliseră ca Matt să treacă pe acolo în timpul săptămânii, undeva după ora şase seara. Era momentul ideal, când cele câteva magazinaşe din clădire ar fi fost închise, iar proprietarii şi cumpărătorii n-ar fi fost prin preajmă; şi n-ar fi fost nici prea târziu ca

să dea de bănuit dacă îl vedea cineva mişunând pe-acolo. De cele mai multe ori, acela era momentul în care administratorul verifica incinta şi încă o dată în timpul nopţii. De când dispăruse Duana Zwolle, măsurile de securitate fuseseră întărite. La Mill Row, prin cotloanele pe unde înainte fusese întuneric, acum erau montate lumini puternice. înainte, cei mai mulţi dintre locatari nu aveau grijă să-şi închidă uşa sau ferestrele nici măcar noaptea. Aşa fusese în Lismore dintotdeauna.

Iar Duana Zwolle fusese genul ăla de om:

— La naiba, avea prea multă încredere în oameni, ştiţi ce zic? Oricine ar fi făptaşul, nu ar fi fost nevoie să intre prin efracţie, aşa a spus poliţia. Ea l-ar fi lăsat de bunăvoie să intre. Sau poate că el pur şi simplu a deschis uşa şi a trecut pragul.

Suspansul din vocea bărbatului suna de-a dreptul libidinos. L-a condus pe Matt spre scările exterioare din lemn care duceau spre mansarda Duanei. Lui Matt a început să-i bată inima cu putere. Visa la acest moment de săptămâni bune. Nu am mai fost niciodată aici, nu-i aşa? Uşa vopsită cu lac roşu, clanţa însăşi, îi păreau oarecum familiare. Simţea că-l ia cu ameţeală, ca atunci când crezi că visezi, dar totul e aievea.

Doar de câteva ori în toată viaţa lui plătise mită pentru a-i fi deschise uşi care altfel ar fi rămas ferecate în faţa lui; dar niciodată nu mai călcase într-un loc care să fi fost scena unei crime. Se întreba dacă nu cumva gestul lui interzis nu era o crimă în sine.

Năvodul m-a prins şi te-a prins.

Atunci când administratorul a deschis uşa, Matt aproape că a auzit vocea joasă şi guturală a Duanei Zwolle.

Apoi, iată-i înăuntru. Administratorul a aprins un bec agăţat în tavan şi a închis uşa în grabă. Era un om robust pe care-l obosise urcatul scărilor şi care acum gâfâia.

— Puteţi pleca acum. Mulţumesc. După ce o să termin, o să încui uşa în urma mea, a spus Matt încet, fără să fie nepoliticos.

Dar administratorul a protestat:

— Hei, nu... ar fi mai bine să rămân. Aş putea fi concediat dacă...

— Vă rog să plecaţi. Nu am la mine un aparat de fotografiat şi nu am de gând să iau nimic de aici. Doar că aş vrea să fiu lăsat singur.

— Dar, domnule...

— Aş vrea să fiu lăsat singur.

Observând expresia de pe chipul lui Matt, administratorul a plecat, mormăind în barbă.

Prima impresie pe care i-a lăsat-o mansarda Duanei Zwolle, total neaşteptată, a fost aceea că arăta mai degrabă ca un depozit decât ca un loc în care trăise şi crease o tânără artistă. În aer plutea un miros de piatră veche şi umedă; atmosfera era răcoroasă şi stătută; de tavan

era agăţat un iluminator, dar pereţii fuseseră goliţi şi se vedeau o mulţime de pete de mucegai; pardoseala veche de pin era tocită; covoarele fuseseră făcute sul şi sprijinite de unul dintre pereţi. Şi mobilierul fusese tras deoparte. Albume mari de artă, dintre care unele de foarte bună calitate, erau aşezate în stive pe un banc de lucru, iar peste tot tronau alte stive din ceea ce Matt presupunea că erau materiale pentru colaje. Pe podea erau împrăştiate cutii de carton parţial burduşite. O oglindă de croitorie de epocă fusese aşezată în poziţie înclinată şi în ea nu se reflecta decât tavanul. Mai erau o chiuvetă de tablă, roasă de vreme; fotografii fragile, îngălbenite, lipite pe bucăţi de carton şi aşezate pe blatul de bucătărie. Privirea lui Matt a poposit pe ceea ce mai rămăsese din colajul Grădina plăcerilor lumeşti şi nelumeşti, care fusese crud vandalizat, acel colaj pe care-l admirase îndelung în galeria din Weymouth cu o vară în urmă. Resturile fuseseră aşezate pe un banc de lucru de înălţimea taliei şi pe podeaua din jur, ca nişte cadavre disecate. În mod cert, poliţiştii care luaseră parte la anchetă răscoliseră tot acest material, apoi ei, sau mai degrabă familia Zwolle, l-au aranjat cum au putut. Matt a tresărit, gândindu-se cum ar reacţiona Duana Zwolle dacă ar vedea ce se alesese de munca ei.

Simţea cum dragostea pentru ea pătrunde până şi în acest spaţiu a cărui intimitate fusese violată.

Matt a trecut dintr-o cameră într-alta ca un bărbat prins în mrejele unui vis, aprinzând luminile în bucătărie, în baie, în dormitor. De fapt, avea nevoie să se convingă că nu mai era nimeni în mansardă. Că nu era nimeni care să se ascundă pe acolo. Că nu era nimeni care să aştepte.

Purta mănuşi: de când devenise suspect într-o anchetă criminalistică, învăţase să-şi ia măsuri de precauţie.

Într-un hol a observat mai multe tablouri, fotografii înrămate şi alte lucrări de artă stivuite de perete, iar una dintre acestea, spre surprinderea sa, era chiar o fotografie a lui Nighthawk. S-a aşezat pe vine ca s-o examineze. Nu era o fotografie scoasă după un negativ, ci o imagine decupată din New Jersey Life, făcută cu vreo doi ani în urmă. Era una dintre fotografiile de care Matt era mândru, un cadru norocos, dezolant, dar poetic în acelaşi timp, care reproducea infernul industrial de la Elizabeth, New Jersey: furnalele înalte, elegante, ca nişte columne, de la centrala electrică Con Edison, ale căror flăcări se conturau pe cerul murdar al nopţii, străjuit de o lună impresionant de albă, perfect rotundă, agăţată în vârful unuia dintre furnale. Duana Zwolle înrămase fotografia cu grijă pe o bucată de pânză acoperită cu un geam. Matt era profund mişcat. Îi părea rău că nu era un pozitiv, ci doar o pagină dintr-o revistă lucioasă si subţire.

Matt îşi amintea circumstanţele în care făcuse fotografia: oprise

undeva la marginea autostrăzii, hipnotizat de frumuseţea neaşteptată a peisajului, uimit de jocul de lumini. Poate că mai degrabă era de respins o asemenea pustietate industrială, dar prin lentila aparatului de fotografiat se vedea doar frumuseţe, era vorba despre artă. Aerul era atât de încărcat, mirosind a putreziciuni, încât Matt nu putuse să ţină geamul maşinii deschis mai mult de câteva minute.

Şi acum imaginea era pusă la păstrare în această ramă, în locuinţa fetei dispărute, pe care Matt McBride abia dacă o cunoscuse.

Matt a revenit în camera din faţă, studioul de lucru al Duanei Zwolle. Un spaţiu cavernos, neîncălzit, unde trăgea curentul, cu un tavan înalt, pătat de mucegai. Cu o singură fereastră care dădea spre râu, acoperită de obloane albe, bine închise. Matt ştia că familia Zwolle instalase obloanele ca să împiedice aparatele de fotografiat şi camerele de televiziune să încalce intimitatea spaţiului Duanei. „Şi asta fac eu acum... eu, Nighthawk. Iartă-mă!"

Avea suficient timp să se simtă vinovat, dar mai târziu. Să se considere un rahat.

Mai târziu.

Tremurând de entuziasm, dar şi de teamă, Matt a trecut în revistă resturile împrăştiate prin studio. Colajele vandalizate, aspectul general al lucrurilor răvăşite din ordinea lor. O scenă a crimei. Cu toate astea, era fascinat de tot ce vedea, pentru că tot ce era în jur îi aparţinea Duanei Zwolle; în acest loc, Duana Zwolle îşi trăise viaţa ei intensă, secretă. Nu am mai fost niciodată aici. Nu-i aşa? I-au picat ochii pe o carte imensă, cu coperta ruptă: Trei mii de ani de artă chineză. Cărţi broşate uzate - Cartea tibetană a morţilor, Meditaţii Zen, Acuarele clasice japoneze, Arta Antichităţii. În alte grămezi erau Magritte, Fotografii de Edward Weston, Mondrian, Cezanne, Peisaje americane din pictura secolului al XIX-lea, Edvard Munch, Arta clasică italiană, Sculptura lui Picasso... un talmeş-balmeş de materiale adunate de-a lungul anilor de o studentă la arte frumoase ambiţioasă. Această faţă a Duanei Zwolle, necunoscută lui Matt, l-a impresionat profund. Nu studiase niciodată temeinic arta, şi nici măcar fotografia. Ar fi avut atât de multe de învăţat de la Duana!

Îl durea să vadă colajele mutilate în asemenea hal. Cel care le sfâşiase - NUME NECUNOSCUT, desigur - operase în grabă şi în mod deliberat. Dar de ce-şi pierduse vremea cu asta? Probabil că o prinsese pe Duana Zwolle, o legase şi o lăsase inconştientă, apoi se apucase să îi distrugă colajele cu un cuţit (sau cu o daltă) pe care îl avea probabil la el. Sau poate chiar le distrusese sub privirile ei, ca durerea să fie şi mai mare.

Matt avea ochii în lacrimi. începea să-i fie rău. Nu-i făcea deloc bine să vadă aşa ceva şi nu-i făcea deloc bine să se gândească la asta. Luni de zile, fata dispărută fusese un subiect exploatat de mass-media:

imaginea ei apărea în toate ziarele şi la televizor; răpirea ei şi acest „studio-mansardă din Lismore" nu erau decât idei de discuţie. Dar acum iată că totul devenise real. Era ceva urât, deprimant, real. Ca un joc de puzzle ale cărui bucăţele sunt împrăştiate care pe unde. Un puzzle imposibil de pus cap la cap. Arta colajelor este o artă ce necesită o selecţie şi alăturare atentă, dar acum toate aceste picturi meticulos asamblate fuseseră reduse la stadiul de elemente individuale sau ceva asemănător. Matt şi-ar fi dorit să poată remedia daunele evidente, dar nu ar fi ştiut de unde să înceapă. Artista realizase un tipar alcătuit din diferite materiale, inclusiv din fotografii vechi în tonuri de sepia, pe care probabil că le cumpărase de la magazinele de antichităţi locale sau de la târgurile de vechituri; în unele dintre acestea, aşezate în sicrie sofisticate, erau înfăţişate cadavre cu faţa de ceară si dormindu-si somnul de veci, fotografii surprinse în casele funerare de la începutul secolului. Matt se întreba ce semnificaţie aveau pentru Duana Zwolle aceste imagini frapante şi pur întâmplătoare cu nişte străini. Poate că pur şi simplu se luase după instinct, alegând acele chipuri care îi transmiteau ceva anume. Aşa cum îl alesese şi pe Nighthawk.

Contemplând ceea ce mai rămăsese din Grădina plăcerilor lumeşti şi nelumeşti, pe Matt l-a dus gândul la ciudatele figuri femeieşti ale lui Joseph Gavin, ale căror trupuri drepte erau acoperite cu un amestec confuz de semne şi imagini primitive.

Căsătoria raiului cu iadul - după cum o numise cu mândrie Gavin. Dar nu se putea face comparaţie între creaţia lui şi cea a Duanei Zwolle, deoarece colajul Duanei era în acelaşi timp profund şi spiritual, frumos şi tulburător, cu un stil distinctiv, aparte; pe când ceea ce făcuse NUME NECUNOSCUT era ceva caracterizat de falsitate şi amatorism.

Dacă aş fi fost în locul lui NUME NECUNOSCUT, şi eu aş fi fost al naibii de invidios.

Poate asta să fi fost, simplă invidie?

Furia unui artist mediocru orientată spre un altul mai talentat?

Şi totuşi de ce, în cazul ăsta, să-şi fi orientat furia înspre Duana Zwolle? Pentru că era puţin probabil ca NUME NECUNOSCUT să nu fi avut cunoştinţă şi despre numeroşi alţi artişti contemporani din regiunea New Jersey - New York, mai talentaţi decât el si cu mult mai mult succes. Trebuie ca altul să fi fost motivul, mai profund. Era îndrăgostit de ea, o iubire bolnavă, care-l rodea. Pentru a se elibera de acea dragoste, a trebuit să o ucidă. Ea era o artistă talentată, iar el a vrut să-şi însuşească acel talent. De-a lungul vremurilor au existat popoare primitive care mâncau inima duşmanului pentru a-i lua puterea. Uneori îi mâncau creierul. Oare asta să fi fost logica lui NUME NECUNOSCUT?

Din acelaşi motiv o omorâse şi pe Marcey Mason. Fusese o fată drăguţă, populară, de şaptesprezece ani, cu o minunată voce de soprană. Sau cel puţin păruse a fi avut o voce frumoasă, ceea ce „era mare lucru" la liceul Forked River în urmă cu douăzeci de ani. Joe Gavin, elevul de la arte vocaţionale din ultimul an, morocănos, tăcut, privind fermecat de pe margine la această fată de aur, fusese îndrăgostit de ea şi simţise nevoia să o rănească. Atât Marcey Mason, cât şi Duana Zwolle pătrunseseră adânc în conştiinţa otrăvită de resentimente a lui Gavin, fără ca el să-şi dea seama.

Fusese bântuit de ele, îl înfuriaseră, iar el le răpise pentru a le face ale lui. Nemernic degenerat! Crezi că nu ştiu? Crezi că nu ştiu cine eşti?

Matt îşi amintea de anii mistuitori şi plini de melancolie ai lui Nighthawk de pe când avea douăzeci şi ceva de ani. Un visător, un singuratic. Hălăduind pe străzile oraşului. Prin vecinătăţile locuite, surprinzând prin jaluzelele trase neglijent frânturi de viaţă domestică; observând siluete umane, umbre. Cât de fascinante i se păreau! Cât de misterioase, de inaccesibile!

Prin obiectivul aparatului de fotografiat, îi apăreau mărite. Cupluri sărutându-se, atingându-se. Pe stradă, în maşini aflate în mişcare. În cadrul uşilor. În parcuri.

Pe malul râului. În ploaie. În ceaţă. În amintire. Nighthawk, un copil deşirat, numai piele şi os, şi care atunci când făcea fotografiile, sutele lui de fotografii, simţea împunsătura dorinţei, deşi de fapt, şi la acea vreme a înţeles acest lucru, ar fi putut avea propria viaţă de familie oricând ar fi decis să facă acest pas: o femeie care să-l adore şi care să se căsătorească cu el, o dragoste tandră şi erotică. Şi copii.

Dar Nighthawk nu-şi dorise prea mult o asemenea viaţă. De fiorul dorinţei avea el nevoie.

Un voyeur nu-si doreşte obiectul dorinţei. Doar dorinţa.

Pentru că dorinţa pune arta în mişcare. Dorinţa desăvârşită este duşmanul artei.

Matt era de părere că, dată fiind natura lui, se prea poate ca lui Joseph Gavin să îi fi făcut victime şi alte tinere femei şi fete. Crease şase figuri-manechine şi spusese că mai urmează alte trei. Devenise misiunea lui, premeditată. Trebuia oprit! Dar dacă poliţia stabilise vreo legătură între cazul Duanei Zwolle şi alte dispariţii care urmau acelaşi tipar şi care avuseseră loc în ultimii ani prin acea parte de ţară, Matt nu avea habar.

De la Jules Cliffe, cu care încă ţinea legătura, aflase că criminaliştii din New Jersey care investigaseră cazul nu ajunseseră la concluzia fermă că în această mansardă ar fi avut loc vreo „infracţiune" în data de 28 decembrie 1997. Cliffe îi explicase lui Matt cu logică de avocat că nu se putea dovedi dacă Duana Zwolle nu

simulase ea însăşi o răpire. Era posibil să-şi fi distrus de una singură propriile creaţii şi să-şi fi întors cu fundul în sus locuinţa. Maşina ei abandonată lângă râul Delaware şi şalul de caşmir pătat cu sânge nu excludeau posibilitatea. Pentru că multe dintre persoanele dispărute de fapt nu erau decât absente.

— S-au petrecut lucruri mai stranii de atât, i-a spus Cliffe lui Matt cu satisfacţie. Şi acesta este motivul pentru care e dificil şi pentru care e normal să fie dificil pentru procuratură să judece o crimă fără existenţa unui cadavru.

Apoi s-a oprit şi i-a zâmbit, iar Matt a simţit acest zâmbet ca pe o suliţă înfiptă între coaste: Dacă ai ucis fata, Matt McBride, şi trupul ei nu va fi niciodată găsit... aş putea să te scot basma curată. Contra cost.

Prin oraş circula un zvon că. fata dispărută şi-ar fi înscenat propria dispariţie.

Făcând să pară că ar fi vorba despre „o răpire". Şi probabil că făcuse toate acestea ca să se răzbune pe vreun iubit. Zvonul, pe care şi Tess, şi prietenii lui îl repetau, pornise de la Sid Krell, după cum bine ştia Matt. Deşi vulturul ăla bătrân îl atribuise altor surse.

Când nu ştii ce să faci, dă vina pe victimă.

Matt simţea că-l ia cu ameţeală. Se vedea ghemuit la marginea unei prăpăstii.

Sub ochii lui, colajele distruse se învălmăşeau ameţitor, ca o senzaţie de hău fără fund. Fiii săi erau nerăbdători să ştie: Unde ne ducem, tati, când dispărem? Când murim?

Tati nu avea nici cea mai vagă idee.

Tati nu mai ştia nici ce-i iubirea. Iubirea unui bărbat pentru o femeie. Crezuse că ştie, dar se înşelase.

Tess cataloga supărată preocuparea soţului ei pentru fata dispărută ca fiind vina lui Nighthawk. Pentru Matt, toate astea erau „ciudate", „nesănătoase", „morbide". Tot ce nu-i plăcea ei şi toate de care se temea.

Fabrica transformată în locuinţă era răcoroasă. Vântul bătea dinspre râu, iar zidurile nu erau izolate cum trebuie. Duana Zwolle trăise în acest decor aspru, în acest loc de un farmec romantic pentru că nu avusese mulţi bani. Şi nu avusese mulţi bani pentru că era un om integru: refuzase să-şi vândă talentul pentru un venit constant.

Spre deosebire de Matt, un tânăr căsătorit, dornic să-şi vândă talentul celui care făcea cea mai mare ofertă.

Simţea cum i se zbârleşte părul pe ceafă. Mai era cineva în cameră cu el? Aproape de el, degetele ei care îl atingeau uşor? Consolându-l pentru că dăduse greş. Deşi, într-un fel, ea încă îl iubea, avea încredere în el. Vom fi împreună, ştiu bine. Pe lumea asta ori pe cealaltă.

Matt a simţit brusc nevoia să desprindă una dintre fotografiile vechi din colaj şi să o bage în buzunar. Cine ar fi putut şti? Cel puţin el avea s-o aprecieze. Multe fotografii, odinioară parte dintr-un mozaic complicat, nu mai erau prinse de pânză şi fuseseră aşezate aiurea deasupra, probabil de către criminalişti. Străini care examinaseră fiecare colţişor al mansardei. Covorul cercetat fir cu fir, fiecare suprafaţă presărată cu praf negru pentru identificarea amprentelor, urme de tălpi.

Fiecare centimetru pătrat din viaţa victimei fusese scormonit.

O fotografie tristă, ruptă, în nuanţe de sepia i-a atras atenţia lui Matt. Două fete de vreo paisprezece ani, purtând rochii lungi, cu părul închis la culoare, cu ochii întunecaţi, aşezate amândouă într-un leagăn de pe vremuri, cu umbrele de soare asortate pe umeri. Aceste fete deveniseră de mult femei şi probabil că acum nici nu mai erau în viaţă. Dar ce ochi plini de viaţă! Ce zâmbete timide! Niciuna dintre fete nu semăna prea mult cu Duana Zwolle, dar Matt era de părere că le unea o legătură spirituală.

Ia-o! Nimeni nu va şti!

Duana şi-ar fi dorit ca tu să o iei.

Dar nu, nu putea. Ii promisese administratorului. Chiar dacă nimeni nu-şi va da seama, Nighthawk nu era vreun hoţ.

Matt s-a apropiat de fereastra din faţă şi a crăpat uşor oblonul. Îi trecuse prin gând să stingă mai întâi lumina, dar era sigur că nu era nimeni afară. Mill Row era pustiu în zona asta. Privea peste râul Weymouth şi la malul îndepărtat ascuns în ceaţă. De când intrase în mansardă, cerul se întunecase repede. Vântul se înteţise.

Parcă îsi amintea cum stătuse cândva aici, în întuneric, alături de Duana. După ce făcuseră dragoste, epuizaţi, priviseră în tăcere peste râu. În seara aceasta, râul era uşor mângâiat de vântul care sufla împotriva curentului; în acea seară, fusese agitat, cu valurile lovindu-se de malul stâncos. Râul Weymore era mult mai îngust decât Delaware, dar cursul lui era la fel de rapid sau poate chiar mai rapid. Stătuseră îmbrăţişaţi, fiecare cu braţele în jurul mijlocului celuilalt, goi, încinşi, iar Duana spusese: Râul este aşa de frumos, ca cerul. Uneori, mă tem că toate acestea vor fi aici şi după ce noi vom fi dispărut. Ca şi cum nu am fi existat vreodată pe acest pământ.

Matt auzea aceste cuvinte de parcă Duana ar fi fost acolo, lângă el, privind aievea spre râu.

În acelaşi timp, într-o clipă de luciditate care se pogora asupra lui în asemenea stări solitare şi nesăbuite, Matt McBride ştia că Duana nu rostise niciodată asemenea cuvinte. Niciodată nu au privit împreună pe această fereastră şi niciodată nu au făcut dragoste.

Nighthawk nu a atins-o niciodată pe tânăra femeie, şi nici ea nu l-a atins pe el, deşi a scris în jurnal despre dragostea dintre ei. Matt

putea înţelege. Cel puţin în parte, putea înţelege. Fusese vrăjit. Era dragoste, dar era mai mult decât dragoste. Ca un om readus la viaţă de credinţa într-o religie, căruia i s-a oferit o nouă viaţă, energizantă, ştia şi nu ştia că această credinţă nu are temei. Nu suporta să ştie. Nu suporta să renunţe la Duana Zwolle. Credea că dacă ar fi reapărut în mod miraculos, el şi-ar fi părăsit familia imediat şi şi-ar fi dus viaţa alături de ea.

Pe lumea asta ori pe cealaltă.

Pentru că mariajul său cu Tess se apropia de sfârşit. Erau ca nişte pasageri condamnaţi la moarte într-o maşină care se năpusteşte înainte cu viteză, fără ca vreunul dintre ei să fie la volan; întrezăreau pericolul iminent, dar niciunul dintre ei nu putea ajunge la volan. Tensiunea crescândă dintre ei aproape că-i paralizase. Matt ajungea târziu acasă; Tess însăşi era mai tot timpul plecată. Băieţii erau la şcoală sau cu o bonă sau, aşa cum făcuse de două ori în ultima lună, Tess i-a dus în weekend la casa luxoasă din Connecticut a bunicilor. Davey şi Graeme îi iubeau pe bunica şi bunicul, care erau înnebuniţi după ei, aşa cum erau înnebuniţi după Tess, frumoasa lor fiică şi singurul lor copil. De la începutul căsătoriei lor, Matt ştiuse că nu poate concura cu socrii lui în ceea ce priveşte dragostea pentru Tess; era o femeie copilăroasă, uneori o femeie copilăroasă avidă de dragoste şi atenţie ca una dintre acele orhidee rare şi rafinate care se ofilesc şi mor dacă le oferi doar îngrijire de rutină, dar care, cu o îngrijire specială, adaptată nevoilor ei, se deschide în mii de culori. Vezi, cineva ştie cum să mă preţuiască! Asta părea să-i transmită Tess lui Matt de fiecare dată când se întorcea de la părinţii ei. Iar Matt spusese:

„Poate că ar fi mai bine să plec eu pentru câteva zile. Poate că asta te-ar face fericită."

La care, Tess îi răspunsese cu răceală: „Poate." Dar lucrurile nu avansaseră mai mult.

Matt a închis repede oblonul.

„Ai trebui să plec. A venit vremea."

Dar mansarda Duanei Zwolle îl ţinea pe loc. De mult visase la aceste momente.

A aruncat o privire prin bucătărie, amenajată în partea din spate a studioului, o firidă îngustă cu o singură fereastră verticală dând spre nişte pini; era singura fereastră din casă fără obloane, probabil tocmai pentru că era atât de mică. Lumina din tavan făcea ca totul în jur să strălucească. Matt bănuia că Duana Zwolle montase singură plăcuţele de faianţă în nuanţe pământii. Aproape că-i putea observa silueta firavă, cu oase mici, aplecată spre perete. Bucătăria scăpase nedevastată. Cineva făcuse ordine, pusese lucrurile la locul lor. Pe suprafeţele de faianţă se aşternuse un strat subţire de praf, dar ochiurile micului aragaz electric erau curate, iar chiuveta din aluminiu nu avea nicio pată. In dulapuri erau mai multe conserve, dar nimic în minifrigiderul Pullman. Doar acel miros stătut, de vechi, pe care-l emană un frigider atunci când nu mai este folosit.

Pe un perete din apropierea ferestrei erau câteva schiţe în acuarelă cu râul, nesemnate. Nişte picturi fine, delicate, executate din câteva tuşe, de inspiraţie japoneză. Matt le-a studiat îndeaproape şi bănuia că erau opera Duanei Zwolle, deşi foarte diferite de colaje. Simţea că îi respectă şi mai mult talentul.

Iar în dormitor trona un pat vechi din alamă, cu perne şi pături îngrămădite pe el, un pat a cărui saltea, cearşafuri şi cuvertură fuseseră examinate de experţii criminalişti în căutare de urme de sânge, lichid seminal şi fire de păr. Matt era gâtuit de emoţie. Era dragoste, dar şi nevoia de a o proteja; o dorinţă să îndrepte lucrurile, să facă dreptate, dacă ar fi ştiut cum. Apăruse prea târziu în viaţa ei. Bănuia că patul vechi şi frumos fusese pregătit de familia Zwolle cu o husă pentru saltea şi aşternuturi curate, cu pături, gata să o primească pe Duana Zwolle a cărei întoarcere era iminentă. Nu voiau să-şi piardă speranţa. Matt se întreba ce poveşti îşi spuneau. Cât timp puteau să stea în picioare aceste poveşti înainte de a începe să se prăbuşească.

Dormitorul, foarte mic, era mai puţin expus curentului decât camera cea mare din faţă, cu tot felul de modele schiţate pe pereţi, în nuanţe de maro închis pe fond crem, făcute în mod cert chiar de Duana Zwolle. Mai era un candelabru realizat din vitralii, luat dintr-un magazin de vechituri. Un birou în stil Shaker. O singură fereastră mică, orizontală, cu obloanele trase ca fereastra din camera din faţă. Şi aici erau îngrămădite peste tot pe jos cărţi şi reviste de artă. Toate obiectele de pe perete fuseseră date jos şi erau stivuite într-un colţ. Matt şi-a adus aminte că cel care o atacase pe Duana Zwolle lăsase în

urmă, pe patul ei, un desen obscen, o schiţă.

Oriana fusese drăguţă şi i-o reprodusese, mult mai provocator decât era cazul. Sâni, organe genitale. O faţă de maimuţă, menită să batjocorească pielea întunecată şi trăsăturile delicate ale victimei. Dacă NUME NECUNOSCUT lăsase această amintire, care se presupune că reproducea stilul fostului iubit al Duanei Zwolle, Nicholas Roche, înseamnă că era mai talentat - şi mai inteligent - decât bănuise Matt.

Inconştient, Matt şi-a trecut degetele înmănuşate peste una dintre păturile de pe pat. Era o pătură decolorată, cu un tipar complicat, alcătuită din pătrate, triunghiuri şi dreptunghiuri, o explozie de stele strălucitoare pe un fundal de un albastru-închis ca cerul nopţii. O pătură veche, spălată de atâtea ori, că se tocise. Nighthawk cumpărase această pătură veche dintr-un magazin de vechituri din Weymouth Valley pentru iubita lui, Duana. Acelaşi loc în care găsiseră patul stilat din alamă. Ea îl făcuse să preţuiască lucruri pe care altcândva abia dacă le observa. îl făcuse să-şi vadă viaţa din alt unghi. Ea se ghemuia acolo, goală, sub pătură; părul întunecat şi strălucitor era răsfirat pe pernă, cu fruntea uşor asudată după ce făcuseră dragoste. Ochii ei i-au zâmbit atunci când s-a aplecat spre ea să o sărute. Buzele ei au schiţat un murmur, dar Matt nu a auzit-o.

Dintr-o oglindă de pe birou, ascunsă parţial de un teanc de cărţi, îl privea propriul chip acoperit de suferinţă, un chip prins în capcană. Ochii-i erau acoperiţi de umbră, iar între sprâncene se distingea o cută adâncă. Părul, care avea nevoie să fie tuns, avea o nuanţă nefirească de argintiu metalic şi era aspru ca lâna de oaie şi ciufulit de vânt. Deşi de dimineaţă se bărbierise, acum avea mare nevoie şi de un bărbierit.

Asta-s eu, în asta m-am transformat? Iisuse!

Nicio femeie nu l-ar mai putea iubi vreodată. Se transformase într-un bărbat disperat. Un bărbat obsedat. Ceea ce Duana ar fi numit o fantomă avidă să hălăduiască.

Pe o masă situată în fundul camerei se aflau împrăştiate diferite obiecte. Unul dintre acestea, care i-a atras atenţia imediat lui Matt, era un porumbel de cristal, aproape în mărime naturală. Matt l-a ridicat... şi, da, era greoi. Şi scump. O piesă elegantă din sticlă Steuben, dar desfigurat de o crăpătură subţire care-l străpungea de sus până jos. Acesta trebuie să fi fost darul lui Sid Krell pentru Duana Zwolle. O încercare stângace de răzbunare a unui biet bătrân. Matt simţea cum i se urcă sângele la cap gândindu-se la Krell.

Pentru că voise s-o rănească pe fata aia, ca s-o doară! Matt se tot gândea dacă nu cumva Krell, şi nu Gavin, era cel responsabil de dispariţia Duanei. El ar fi avut un motiv mai întemeiat să o facă. El ar fi putut foarte bine să angajeze pe cineva ca să o rănească.

„Nenorocitule! Aş putea să-ţi iau gâtul!"

Şi în clipa aceea Matt a realizat că într-adevăr nu mai era singur

în mansardă.

Parchetul vechi a scârţâit discret în spatele lui. Părul i s-a zburlit pe ceafă şi când s-a întors, din prag îl privea cu neîncredere... Duana Zwolle.

— Ce... faci aici? Cine eşti? l-a întrebat ea, bâlbâindu-se.

Era albă la faţă şi tremura. Era evident că era foarte tulburată. În mâna dreaptă, pe care-o ţinea ridicată, ţinea un obiect despre care Matt a crezut iniţial că e un fel de armă, apoi şi-a dat seama că nu era decât o lanternă cu mâner lung. Avea de gând să folosească lanterna ca mijloc de apărare sau chiar de atac, în caz de nevoie. Pupilele negre îi erau mărite, iar gura îi era de un roşu-aprins cum Matt nu mai văzuse până atunci. Părul îi ajungea doar până la umeri acum, des, întunecat, aspru şi ondulat, dar periat, şi nu uleios. Faţa avea trăsături delicate, o fată frumoasă, dar nu una exotică, aşa cum şi-o amintea el, si poate mai matură şi cu trăsături mai cizelate, cu fruntea încruntată. Hainele îi erau scumpe şi elegante, o jachetă din piele de căprioară, de culoare închisă, pantaloni negri de mătase, la gât o eşarfă arămie, şi aceasta de mătase. În timp ce Matt privea împietrit la ea, uluită, supărată şi speriată, femeia îi repeta:

— Am întrebat... ce faci aici? Cine eşti?

Matt şi-a spus: Nu este Duana.

Era sora ei, bineînţeles. Sora ei geamănă. Al cărei nume, în şocul de moment, i se ştersese cu totul din memorie, încercând să-şi păstreze calmul, Matt a spus:

— Eu... am fost prieten cu sora ta. Adică... sunt. Sunt unul dintre prietenii Duanei.

Inima lui Matt bătea de să-i iasă din piept, în timp ce firicele reci de transpiraţie i se scurgeau pe şira spinării. Apoi s-a repezit să-i spună:

— Nu-ţi fie frică! Nu o să-ţi fac niciun rău.

— Nu mi-e frică! Doar... ieşi dracului afară!

— Da. Bineînţeles.

Se holbau unul la celălalt. Matt avea să se mire ulterior de nesăbuinţa de care dăduse dovadă sora Duanei în a-l înfrunta pe el, un străin, în acest loc izolat, singură şi înarmată doar cu o lanternă. Exact în locul din care sora ei fusese răpită.

— Iisuse, îmi pare rău. Nu am vrut să te sperii. Doar aveam nevoie să văd unde a locuit Duana. Nu am luat nimic si nu am mişcat nimic de la locul lui. Mă termină ce i s-a întâmplat. Îmi e... tare dor de ea, a spus el.

— Ţie „îţi e dor"? Ţie? Dar cum crezi că ne e nouă... familiei ei? N-ai niciun drept să fii aici. Cine te-a lăsat să intri?

— Am... eu singur am deschis.

— Ai forţat uşa? Naiba să te ia! Cum îndrăzneşti? O să sun la

poliţie.

— Hei, nu face asta. Plec. Imediat. Îţi jur că nu am atins nimic... poţi să verifici, a spus Matt precipitat.

Ca şi cum, în condiţiile de faţă, ar fi avut cum să observe ceva nelalocul lui.

Matt îşi tot cerea scuze. Ştia cum funcţionează emoţia feminină, isteria feminină. Ca un chibrit aprins pe care nu trebuie să-l apropii de materiale inflamabile. S-a îndepărtat de sora Duanei cu mâinile sus, arătându-i că este inofensiv. Chiar dacă nu era bărbierit şi avea părul ciufulit în toate părţile, îţi puteai da seama că este un om bun, decent, cu mintea întreagă... nu-i aşa? Nu un hoţ, nici un violator sau criminal. Nu un nebun. Repeta întruna că este un prieten, un prieten apropiat al Duanei; un prieten-fotograf care locuieşte în Weymouth; abia se cunoscuseră vara trecută.

În timp ce Matt se îndepărta, sora Duanei se îndepărta şi ea de uşă ca să-i facă loc. Lui Matt i-a trecut din nou prin minte că tânăra se dovedea tare imprudentă, părând să nu-şi dea seama că se înghesuie singură într-un colţ, iar el, mai masiv cu vreo treizeci de kilograme decât ea, ar fi putut cu uşurinţă să o împingă şi să sară pe ea. Pentru că de unde ar fi putut ea să ştie că el spunea adevărul? Că într-adevăr era prieten cu sora ei? Fără să se uite pe unde calcă, tânăra s-a lovit de un teanc de pânze, dărâmând câteva dintre ele.

— Fir-ar al naibii! a ţipat ea de durere şi de furie.

— Te-ai rănit? a întrebat Matt.

— Nu! Pleacă! Ieşi afară!

— Da, plec. Te rog să mă ierţi. Eu...

— Să „te iert"? Du-te dracului!

Matt era atât de şocat, că nu-şi putea lua privirea de la femeia furioasă. Pentru că în faţa lui, în mod miraculos, parcă pentru a-i face-n ciudă, era fata dispărută la care visase obsesiv în ultimele luni, nu o simplă fată, nici amintirea Duanei Zwolle, ci o persoană tensionată, sufocată de supărare, frustrată care ar fi vrut să-l strângă de gât. Niciodată nu mai văzuse o gură de femeie de un roşu atât de intens, ca sângele, şi niciodată nu fusese atât de aproape de o străină aflată în prag de isterie. O să mă atace, şi-a spus Matt.

Matt a încercat să o liniştească, murmurând îmi pare rău! îmi pare rău!, vorbind cât de coerent şi de sincer era în stare în condiţiile date şi îndreptându-se spre uşa de la intrare care rămăsese deschisă. Dacă reuşesc să ajung la uşa aia, am scăpat. În camera întunecoasă din faţă, corpul de iluminat din tavan se bălăngănea deasupra unei scene desprinse dintr-un jaf: cutii, mobilierul împins într-o parte şi covorul rulat, colajele mutilate. Lui Matt îi era clar că sora Duanei îl credea vinovat de tot acel măcel. Furia trecea prin ea precum curentul electric; gura îi era cuprinsă de spasme de-ai fi zis că era un animal

prins în capcană. Nu putea să-şi reverse furia asupra celui care îi luase sora, dar putea să-şi descarce furia asupra lui Matt McBride.

Cu coada ochiului, Matt a văzut ceva care se ridică şi se îndreaptă spre el, şi, asemenea unui boxer, a ţâşnit într-o parte, a prins încheietura femeii şi i-a smuls lanterna dintre degetele surprinzător de puternice. Lanterna a căzut cu zgomot pe podea. Bucăţi de sticlă au zburat peste tot. Sora Duanei a tras aer în piept, gata să ţipe, nu de teamă, ci de furie, însă Matt a lipit-o cu spatele de perete, imobilizându-i braţele subţiri, dar musculoase şi punându-i mâna la gură. Se zbătea sălbatic, cu ochii mari, încercând să se elibereze, întorcându-şi capul dintr-o parte în alta; încercând să-şi elibereze gura ca să poată ţipa sau să-şi poată înfige dinţii în mâna lui Matt. Dar Matt, disperat şi prudent, o ţinea cu putere. Gâfâind, a reuşit să o implore:

— Hei, nu. Nu vreau să te rănesc. Sunt un prieten, după cum ţi-am spus... sunt un prieten de-ai surorii tale. Nu vreau decât să te ajut. Vreau să fac tot ce pot. Sunt terminat, sunt dezamăgit... exact ca tine. Am iubit-o pe Duana. Te rog să mă crezi.

Dar tânăra furioasă continua să se zbată. Încerca să-l lovească cu genunchiul în vintre, sa-i dea la glezne, să-i muşte mâna. Dar Matt avea avantajul unei forţe şi a unei experienţe superioare: ca tată, avea ani buni de practică în a-şi îmbrăţişa fiii, ţinându-i strâns până se linişteau, în acele rare ocazii în care erau cuprinşi de accese de furie. Aşa că o strângea ferm pe această femeie care se zvârcolea si încerca să rămână calm. În inima lui, i-ar fi plăcut să o prindă pe nenorocită de umeri şi să dea cu ea de perete de să-i sară dinţii şi să-i joace ochii-n cap, dar nu a făcut-o. Aici era vorba despre rezistenţă, încăpăţânare. O s-o bată la jocul ăsta.

Parcă erau un cuplu aflat la ananghie, agăţându-se disperaţi unul de celălalt.

Amândoi gâfâiau, iar chipurile le erau pline de sudoare.

— Fii atentă... o să-ţi dau drumul, să nu ţipi, OK? N-ai de ce, a murmurat Matt, apropiindu-şi faţa de a ei.

Cu ochii mari, fata continua să se zbată, dar nu la fel de aprig.

— Îmi e ruşine, îmi pare rău. O să plec şi nu o să mai vin niciodată. OK? a spus Matt.

Cel puţin, femeia se mai liniştise sau aşa lăsa impresia. Poate că nu era decât extenuată. Cu prudenţă, Matt i-a eliberat gura. Rujul se întinsese pe faţa ei şi pe mâna lui; un roşu sângeriu, mânjit. Şi un firicel subţire de sânge i se scurgea din nara stângă. Matt a avut un impuls ciudat, prea rapid şi trecător ca să-l poată pune în practică, de a-i linge sângele; i-ar fi plăcut să lingă chipul febril şi transpirat al femeii. S-a îndepărtat de ea, privind-o atent. Era excitat, stârnit; femeia continua să-l privească, ştergându-se la gură de parcă gustul

mâinii lui Matt ar fi fost unul respingător.

— Noapte bună! a murmurat Matt, care parcă reuşise să se îndepărteze de un câine turbat şi rănit.

Spre marea lui uşurare, sora Duanei nu a ţipat. Abia când a ajuns la uşă şi a privit înapoi vinovat, i-a vorbit cu voce joasă, cu o voce răguşită ca aceea pe care o ştia el, dar acuzator:

— Tu... Ştiu cine eşti. Duana a scris despre tine în jurnal. Nighthawk. Iubitul ei secret.

Matt a coborât în grabă scările de lemn roase de vreme, vrând să scape cât mai repede. Încă era stârnit. Adrenalina i se scurgea prin vene, iar capul îi pulsa febril, dureros. Mai târziu avea să se întrebe de ce nu a confirmat, sau de ce nu a infirmat vorbele pe care i le spusese la urmă sora Duanei.

Fugise ca să scape din mrejele ei. O dorise cu disperare. Şi nu era pic de tandreţe în dorinţa lui: şi-ar fi înfipt dinţii în carnea ei. Ore, zile întregi, nu s-a gândit la nimic altceva, la nimeni altcineva. Şi de data asta, nu-i ştia nici măcar numele.

35

— Ruellen Zwolle. Numele ei este Rue.

— Şi pentru câtă vreme stă... Rue... în Weymouth?

— Câteva zile, bănuiesc. Are de gând să împacheteze şi să trimită acasă, la Mâine, câteva dintre creaţiile surorii sale.

— A venit singură?

— Din câte ştiu, da. De obicei, familia ei o însoţeşte, sau măcar o parte din membrii familiei, dar de data asta pare să fi venit singură. Cu doamna Zwolle ţineam cel mai mult legătura, cu ea am pregătit pliantele şi înregistrările video, dar înţeleg că biata femeie este internată într-un spital din Maine.

Matt era conştient că pune prea multe întrebări, dar nu s-a putut abţine să nu mai pună încă una.

— Ştii cumva unde stă Ruellen Zwolle?

— Familia Zwolle a stat prin mai multe locuri din Weymouth... Oamenii i-au primit în casele lor. Chiar şi Sid Krell. Dar de data asta, cred că Rue stă la...

A urmat o pauză. Matt, strâmbându-se în timp ce ţinea lipit de ureche receptorul telefonului, şi-a înăbuşit impulsul de a o convinge pe femeie că nu intenţionează să o deranjeze pe Ruellen Zwolle, că-i respectă dreptul la intimitate.

— ...Ei bine, nu sunt sigură. Cred că la Weymouth Inn, sau poate la hotelul acela cu acoperişul din ţiglă albastră, de pe Bayard Avenue. De data aceasta, a fost foarte discretă. Sau pur şi simplu nu vrea să-mi spună, aşa să fie?

— Dumnezeule. Nu pot s-o condamn, a spus Matt înţelegător.

Matt îi telefonase uneia dintre femeile din Weymouth care fusese implicată voluntar în căutarea Duanei Zwolle. El şi femeia erau amici, erau amândoi membri ai Stony Brook Tennis & Racquet Club, dar Matt bănuia că femeia aflase că fusese anchetat în cazul Duanei Zwolle - jurnalul, percheziţia şi interogatoriul -, iar acest lucru explica ezitarea din vocea ei, nu în totalitate mascată de bunele maniere. Cu siguranţă că Matt McBride îi era simpatic, oricine îl cunoştea pe Matt McBride îl plăcea, dar... circulau tot felul de zvonuri că în ultima vreme „nu prea fusese în apele lui".

O anumită încordare în atitudinea lui. Recenta despărţire de soţia sa.

Cu toate acestea, în liniştea vădit incomodă, Matt a insistat:

— Bine atunci, mulţumesc, Linda! Eram doar curios. De fapt, această soră a Duanei, „geamăna ei identică", este foarte diferită de Duana, nu-i aşa?

— Nu ştiu ce să zic. Nu prea am cunoscut-o pe Duana, i-a răspuns Linda cu răceală.

— Adică... fizic, vreau să spun. Şi în felul de-a fi.

De data aceasta, Linda nu a mai spus nimic. Matt şi-o putea imagina, o femeie cam de vârsta lui Tess, atrăgătoare, bine educată, echilibrată la fel ca Tess, foindu-se stânjenită. Interesul sexual al unui bărbat nu poate fi trecut cu vederea nici măcar atunci când este eliptic, când este în planul al doilea.

Matt i-a mai mulţumit o dată şi a închis telefonul. De ce era oare aşa de exaltat?

Ca si cum, deşi nu aflase mare lucru despre Ruellen Zwolle, aflase de fapt suficient de multe?

36

Era adevărat: Matt McBride plecase de acasă.

Pe la jumătatea lui aprilie, se mutase într-un apartament în East Weymouth, la cincisprezece minute de mers cu maşina de fostul domiciliu şi la cinci minute de Krell & Asociaţii. O viaţă ciudată, de burlac. O viaţă a lui Nighthwk. Rareori mergea undeva fără să aibă pe scaunul din dreapta echipamentul fotografic. Uneori, în timpul nopţii, când n-avea somn şi gândurile îl purtau la fata dispărută, mergea cu maşina pe autostradă până dincolo de Newark, ieşea pe Autostrada 1 şi spre drumurile pustii ce duc la Jersey City, Hoboken, The Oranges.

Unde nimeni nu-mi cunoaşte chipul sau numele.

Era hotărât să nu se apropie de sora Duanei. Deşi aflase, după câteva telefoane, unde locuia în Weymouth: o clădire nouă, luxoasă şi lipsită de personalitate, aparţinând de Marriott Inn, situată în afara oraşului.

Era hotărât să nu stea de vorbă cu ea, să nu o mai sperie. Deşi ar fi vrut să-si ceară iertare. Uite, trebuie să vorbim. Dacă tu crezi că mă cunoşti din jurnalul Duanei... trebuie să vorbim. Ar fi vrut să-i spună că bănuia cine o răpise pe sora ei; era singurul care ştia, nu poliţia; nu avea încredere în poliţie şi ştia că nici poliţia nu are încredere în el. Nu vreau să te supăr. Nu vreau să te-nspăimânt. Părerea pe care ţi-ai facut-o despre mine din seara aceea şi din jurnal... ar putea fi greşită. Dacă am putea sta de vorbă măcar pentru câteva minute...

Ar suna-o şi i-ar spune: „Rue... Ruellen?" Numele suna straniu din gura lui. Un nume la fel de frumos ca Duana şi la fel de exotic. Dar „Duana" îi era deja familiar.

„Rue" îl tulbura.

Era hotărât să nu stea de vorbă cu ea. Să nu se bage cu forţa în sufletul ei. După şocul din seara cu pricina, ar fi avut toate motivele să sune la poliţie. Deja îl ameninţase că va suna la poliţie, iar Matt trebuia să admită că şi el ar fi procedat la fel dacă ar fi fost în locul ei. Începea să uite cum o împinsese cu spatele la perete, cum o imobilizase şi cum îi pusese mâna la gură... de fapt, nu chiar să uite, pentru că trupul lui păstra vie amintirea femeii care se zbătuse în braţele lui, corpul ei fierbinte lipit de al lui, dar făcea abstracţie, ca şi cum evenimentul crucial era că ea îl surprinsese pe el în dormitor, iar Matt, la rândul său, o surprinsese pe ea şi o înspăimântase. Probabil a crezut că eu sunt răpitorul. Criminalul. Revenit la locul faptei, din vanitate. I se părea crucial să stea de vorbă cu ea ca să se justifice. Credea că dacă ea l-ar cunoaşte cu adevărat, dacă, de exemplu, l-ar vedea cu Davey şi cu Graeme, ar înţelege că este un om decent, sincer. Ar şti că sunt aliatul, si nu duşmanul ei.

Îşi repeta replicile cu voce tare: „Rue? Te rog să mă asculţi. Nu te grăbi să mă judeci."

Şi: „Rue? Am fost nesăbuit, pentru că o iubesc pe sora ta. Nu ştiu ce mi-a venit."

Era hotărât să nu stea de vorbă cu ea. Cu toate astea, în seara zilei ce a urmat întâlnirii lor din Lismore, după aproximativ douăzeci şi patru de ore, din biroul lui de la Krell & Asociaţii, s-a trezit telefonând la Marriott. Spre surprinderea lui când a întrebat de Ruellen Zwolle, nu i s-a spus că nu stă niciun oaspete acolo cu acel nume.

În schimb, recepţionista i-a făcut legătura în camera ei. Matt ar fi zis că sora Duanei Zwolle şi-ar fi dorit să rămână anonimă în

Weymouth, dar poate că anonimatul nu ar fi ajutat-o prea mult în obţinerea informaţiilor şi sora ei era mai importantă. La celălalt capăt, telefonul suna şi suna. Nu era în cameră. Matt scăpase. A intrat robotul, iar Matt a ezitat înainte să spună ceva. Nu voia să o hărţuiască pe tânără; nu voia nici măcar să lase impresia că ar hărţui-o. Ea era sora fetei dispărute şi el nu putea decât să-şi imagineze cât de crunte fuseseră pentru ea şi părinţii ei ultimele cincisprezece săptămâni. Era gata să se prezinte şi să-i spună calm că o sună ca să îşi ceară scuze pentru seara anterioară, dar l-a năpădit un val de panică, un posibil pericol, aşa că a încremenit. Nu! Bineînţeles că nu. O să-ţi pară rău! Matt a pus repede telefonul în furcă. Era surescitat, tremura. Uşa biroului era uşor crăpată şi majoritatea colegilor săi plecaseră deja acasă, dar el avea impresia că ar mai fi cineva cu el în cameră. Care se apropie pe la spate cu arma ridicată, gata să ţintească în capul său plecat şi lipsit de apărare.

Subtil, ca un firicel de aţă care se strecoară prin urechea unui ac, i-a venit gândul că Poate ea e făptaşa... Rue. Ea e cea care a ucis-o pe Duana.

Era adevărat că soţii McBride se despărţiseră. „Temporar", după cum le spuseseră prietenilor.

În weekendul de Paşte, Tess i-a dus pe băieţi la bunicii lor, în Connecticut, şi l-a rugat pe Matt să se mute cât timp ei erau plecaţi.

— Aşa va fi mai uşor pentru toată lumea. Mă gândesc mai ales la Davey şi Graeme.

— Atât? în doar două zile să-mi iau lucrurile si să mă mut? a spus Matt, uşor uimit.

Zâmbea, iar zâmbetul semăna cu al unui bărbat lovit în plex atunci când se aştepta mai puţin. N-ai de ce să presupui că o lovitură o să doară, doar pentru că ăsta e scopul ei.

— Dacă ai nevoie de ajutor, poţi să apelezi la unul dintre prieteni tăi, i-a spus Tess.

La una dintre prietenele tale, asta a vrut să spună. Şi i-a îndepărtat mâna când a atins-o, nu era într-o dispoziţie în care să-i placă să fie atinsă.

În toate acele săptămâni, numele Duana Zwolle nu mai fusese niciodată menţionat în discuţiile lor.

În schimb, Tess descoperise într-un sertar din birou, lăsat neglijent de Matt, un bilet cu numărul de telefon al Orianei. Fără nume, doar iniţiala O şi numărul cu prefix de Lismore. Tess sunase imediat la acel număr de telefon, iar Oriana îi răspunsese la fel de rapid. Bineînţeles că Tess ştia cine este Oriana; şi cunoştea bine şi reputaţia pe care o avea studioul ei pe plan local. Tess s-a prezentat ca fiind soţia lui Matt McBride şi a întrebat-o fără menajamente pe Oriana dacă îl cunoştea pe soţul ei, iar Oriana i-a răspuns la fel de

răspicat că nu era treaba lui Tess cine pe cine cunoaşte... „Doar suntem oameni maturi, sper." Tess trebuie să-i fi vorbit indignată, iar Oriana trebuie să-i fi răspuns în acelaşi ton, pentru că după un schimb de replici aprinse, Tess i-a trântit receptorul în nas. Oriana a sunat-o înapoi imediat şi i-a spus că Matt McBride uitase la ea nişte „achiziţii speciale" şi că îl aşteptase să se întoarcă după ele şi să le ia, dar dacă nu intenţionează să vină după ele, să facă bine să trimită un curier. După care Tess a spus că va trimite un curier, ceea ce a şi făcut, iar atunci când a primit vaza de ceramică şi vasul de gătit, deşi fuseseră împachetate cu atenţie, erau ţăndări. Tess a împrăştiat cioburile prin biroul lui Matt, pe masă, pe scaun şi pe covor. Matt a fost şocat când a dat peste ele; şi-a dat seama imediat de unde proveneau cioburile şi a bănuit-o pe Tess. Nu că ar fi contat care dintre femei ar fi fost responsabilă de un asemenea gest.

Nu că ar fi contat ce femeie descoperise Tess în viaţa lui sau, cel puţin, ce femeie credea ea că descoperise.

Pentru că Matt nu mai avea putere să se apere. Şi, concentrat la alte lucruri, nu mai avea niciun pic de tragere de inimă.

— E spre binele nostru, i-a spus Tess. Măcar pentru o vreme.

— Bine, dacă zici tu..., a spus Matt.

— Dar tu... tu nu zici la fel?

— Ba da. Bine.

— Atunci, prea bine, a spus Tess triumfătoare şi mânioasă în acelaşi timp. O să ne întoarcem duminică seara, după ora opt, aşa că ai timp să-ţi strângi lucrurile până atunci.

Şi Matt s-a auzit apoi confirmând.

Îşi aducea aminte, după dezastrul pe care-l lăsase în urmă percheziţia poliţiei, cu câtă însufleţire făcuse Tess curăţenie în toată casa. Chiar şi în mansardă şi în subsol.

Satisfacţia cu care aruncase lucruri strânse de-a lungul anilor... lucruri pe care cândva le primise şi care acum nu mai aveau nicio însemnătate. Tot Tess a găsit şi cea mai potrivită modalitate de a le spune băieţilor. De asta se temuse Matt, tati, cel mai mult. O să creadă că nu-i iubesc. Că îi iubesc, dar nu suficient. De fapt, băieţii plângeau prea tare când tati a vorbit cu ei ca să mai citească şi altceva în afară de vinovăţie pe faţa lui. Dar indiferent ce ar fi văzut în ochii lui, ei l-ar fi iertat. Mai întâi, Tess a vorbit cu Davey; apoi, în timp ce Tess vorbea cu Graeme, Matt a vorbit cu Davey. Apoi Matt a vorbit cu Graeme. Toate acestea păreau să fi durat ore bune.

Parcă i-ar fi dus la tăiere. Băieţii au plâns, tati a plâns, iar Tess a ţipat la el.

— Taci din gură, mincinosule! şi a ieşit val-vârtej din cameră.

Iar tati, Davey şi Graeme au fugit după ea şi au găsit-o plângând furioasă într-un colţ din bucătăria întunecată. Şi de data asta, Tess l-a

respins furioasă pe Matt când el a întins mâna spre ea şi a ţipat:

— Eu sunt femeia! Eu sunt cea care ar trebui să fiu fragilă şi să sufăr! Şi ce-ai făcut tu se numeşte adulter.

Iar Tess a luat băieţii, aşa cum plănuiseră de comun acord, iar Matt s-a mutat, aşa cum plănuiseră de comun acord. Şi în apartamentul lui elegant din East Weymouth, într-o clădire gândită mai ales pentru femei şi bărbaţi singuri, unii dintre ei despărţiţi, câţiva divorţaţi, se consola cu noua lui viaţă de burlac. Care semăna atât de mult cu viaţa lui Nighthawk de dinainte de căsătorie. A început apoi să navigheze pe internet, verificând informaţii despre Duana Zwolle, fata dispărută, femeia dispărută, criminali în serie, răpiri nerezolvate... era uimit de câte informaţii existau acolo, în spaţiul virtual, necunoscut lui Matt McBride. Şi mai erau nopţile în care nu mergea direct acasă după serviciu, ci se urca în maşină şi mergea spre autostradă, neliniştit şi emoţionat, cu echipamentul de fotografiat pe scaunul pasagerului din dreapta. Se oprea în cârciumi, restaurante deschise pe timpul nopţii, staţii de autobuz şi depozite feroviare. Deşi ştia că nu ar fi fost posibil să o vadă, mereu o căuta cu privirea pe fata dispărută.

După ce a plecat de acasă, tati suna zilnic atunci când ştia că-i găseşte pe băieţi şi încerca să-i viziteze zilnic sau să nu treacă două zile fără să-i vadă, dacă programul lor le permitea. (Ciudat, dar până acum Matt nu realizase niciodată cu adevărat cât de complicată devenise viaţa copiilor în Weymouth. Mamele lor măcinate de ambiţii sociale aranjau în permanenţă petreceri şi „activităţi" pentru ei după orele de şcoală şi în weekenduri, iar asta le lăsa puţin timp liber pentru a mai strecura şi un tată înstrăinat în program.) Îi ducea la McDonald's, la Pizza Hut sau la Burger King sau îi ducea pentru câteva ore la „casa nouă a lui tati". Devorau mâncarea pe care o comandau şi se uitau la filme, iar când venea vremea, îi ducea înapoi la Tess care-i aştepta şi şoptea „Mulţumesc!" şi „Noapte bună!", astfel încât să nu o audă decât Matt. Nimic din toate astea nu i se părea real lui Matt, dar se descurca onorabil.

Părând a cunoaşte dinainte ce şi cum se face şi se spune în cazul unei despărţiri.

Acum, Krell venea mai des în biroul lui Matt, arătând doar vag jenat, mai mult înţelegător. „Cum mai merge treaba, băiete?" îl întreba el, iar înainte ca Matt să apuce să-i răspundă, tot el spunea: „Nu prea grozav, nu-i aşa, puştiule? Ei bine, ţine-te tare." Bătându-l uşor pe umăr.

Krell o compătimea şi pe Tess. Soţii McBride erau ca familia lui, după cum spunea el.

Pe Matt îl durea inima pentru fiii lui. Niciodată nu va fi în stare să le explice toată nebunia asta, fiindcă nici măcar el nu înţelegea.

Plângeau, îl necăjeau, îl acuzau, strigau... „De ce? De ce, tati?" Se agăţau de picioarele lui tati, se smulgeau din braţele lui tati şi nu stăteau să-i pupe. Strângeau degetele lui tati până când nu mai rezista de durere. Amintindu-i cât de tare pot strânge degetele unui copil. Pe tati îl dărâma mai ales când băiatul cel mare, acum în vârstă de nouă ani, plângea la fel de tare ca cel mic, de cinci ani, deşi nu mai făcuse asta de ani buni.

„Tati, de ce?"

Tati trebuia să se gândească mult ca să-şi aducă aminte.

Of, cât îl mai durea inima! Ar fi vrut să-i poată spune toate acestea lui Rue, sora Duanei. Că e un om bun, un om decent; un bărbat care are doi fii mici care-l iubesc.

El credea că Ruellen Zwolle îl judecase greşit şi era copleşit atât de nedreptatea judecăţii ei, cât şi de logica acesteia. De cum îi strigase dispreţuitor... „Tu... Ştiu cine eşti. Nighthawk."

Gura ei atât de roşie. Ochii ei furioşi, plini de durere.

În prima dimineaţă de sâmbătă de după ce sunase la Marriott Inn, o zi răcoroasă şi însorită din Weymouth, în timp ce mergea în ritm alert pe Main Street ţinându-i ferm de mână pe cei doi fii ai săi în drumul spre bazinul Y unde luau lecţii de înot, Matt şi-a ridicat privirea şi a văzut-o pe... Să fie Ruellen Zwolle? Cu ochelari cu lentile întunecate, cu părul ei lucios, de culoare închisă, bine strâns la spate, cu faţa palidă, încordată, mai puţin gura roşie, plină de viaţă; impresia lui Matt a fost că se deghizase, nevrând să fie recunoscută ca sora geamănă a fetei dispărute sau chiar ca fata dispărută însăşi atâta timp cât se afla în Weymouth cu treburi, iar acele treburi aveau legătură cu Duana. Purta o jachetă crem care-i pica perfect pe trup, pantaloni de culoare închisă şi mănuşi de culoarea pielii. Pe umăr avea o geantă voluminoasă şi tocmai ieşea, încruntată şi cu mintea în altă parte, din Galeria Jameson, acolo unde erau expuse câteva dintre primele lucrări de artă ale Duanei Zwolle, xilogravuri şi obiecte unicat.

Matt s-a uitat fix la tânăra femeie, apucând strâns mâinile fiilor săi. Ea şi-a ridicat ochii spre el şi privirile li s-au întâlnit. Matt era pregătit să nu deschidă gura decât dacă Rue ar fi fost cea care să spună primul cuvânt, deşi începuse să zâmbească, ezitant, nicidecum agresiv, şi a văzut cum se încordează, privind la el, apoi la Davey şi la Graeme, iar inima lui Matt a început să bată într-un ritm absurd de rapid, trecându-i prin minte că Nu poţi să mă ignori!, chiar dacă era convins că Da, o să trecem liniştiţi unul pe lângă celălalt, aşa e corect.

Şi au trecut unul pe lângă celălalt fără să-şi vorbească. Graeme pălăvrăgea entuziasmat, strângându-l pe tati de mână. Văzuse cum se uitase Rue la Davey şi la Graeme. Vezi? Sunt soţ şi tată. Un om normal. Un om bun, decent, bine intenţionat.

Am iubit-o pe sora ta. Nu i-am făcut niciun rău surorii tale. Nu

am să-ţi fac nici ţie niciun rău.

37

NUME NECUNOSCUT. Voi fi mistuit din interior şi de cumplita mea dogoare. ÎNGERUL MÂNIEI sălăşluieşte în oasele mele arzătoare14.

Nu mai avusese nicio viziune. Nu mai avea nevoie. În exilul furiei în care duşmanii l-au trimis. În care femeiuşca îl umilise ca pe unul care devorează mizeria. Ştia că acea împuţită de O fusese cea care îi trimisese poliţia pe cap ca să-i umilească. Detectivul ăla în civil, care-l privise şi îşi bătuse joc de el pretinzând că este colecţionar de artă americană. Şi NUME NECUNOSCUT şi-a dorit să-l creadă, ca un copil naiv, şi l-a crezut.

Nicicând nu îi fusese atât de ruşine, şi de el însuşi, mai presus de toate.

Furia s-a întors împotriva lui şi a siguranţei lui. Zile-n şir de exil, de condus prin ceaţă şi ploaie (prin Pine Barrens, în amontele râului Mullica, în ruinele unei cabane de vânătoare pe care o descoperise cu ani în urmă) a avut vreme să pună la cale un plan. Cu toate acestea, nu avea să părăsească mlaştina înainte de Paşte.

Pentru că Paştele reprezintă ÎNVIEREA MORŢILOR. Paştele este MIRACOLUL MIRACOLELOR. Chiar dacă era disperat, NUME NECUNOSCUT nu înceta să creadă.

Dar era mânios şi nu avea să-i treacă! Făcându-l să scrâşnească din dinţi şi să-i plesnească capul de durere. Gândind Voi fi mistuit din interior şi de cumplita mea dogoare. Şi fără să ştie dacă ăsta era un blestem sau o binecuvântare.

Oră după oră, stătea întins dezbrăcat şi mâinile şi picioarele îi erau întinse pe pământul nisipos şi rece de pe malul râului. Coastele proeminente ale trupului său ca nişte coaste ondulate de nisip. Patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi în exil mintea lui umblase. Şi limba i se târâse înapoi în gură, sugrumându-l precum şarpele răutăţii.

Până când, în sfârşit, soarele de aprilie a ieşit de sub vălul de ceaţă şi frig, l-a lovit în spate, l-a trezit la viaţă. La viaţă şi la răzbunare.

Se temea că, în absenţa lui, vor fi pătruns în hambar şi vor fi scos la lumină Căsătoria raiului cu iadul. Cele şase mirese caste ale lui NUME NECUNOSCUT. De care vor fi râs în batjocură şi le vor fi denigrat şi le vor fi distrus. Poate că vor fi dat foc creaţiilor de artă ale

lui NUME NECUNOSCUT.

Femeiuşca aia, O, îi va duce la ele. De multe ori O îl denunţase şi îl trădase pe NUME NECUNOSCUT în timp ce pretindea că-i este prietenă.

Jo-seph. Jo-seph Ga-vin îi pronunţa ea numele pe care el nu suporta să-l audă, silabele alea care sunau zeflemitor în gura lumii. Ca şi cum ai striga după un câine.

O, Jo-seph. Tu? în amonte de fosta cabană de vânătoare, la confluenţa lui Batsto cu Mullica, straniu umflat şi repede curgător şi noroit în ploile de primăvară din Jersey.

Acolo, unde drumurile de nisip şi-au format crucea perfectă.

Şi acolo ieşeau de sub umbra tufişurilor ruinele prăbuşite ale vechii biserici şi crucea ei coclită care la apus părea cuprinsă de flăcări. Dumnezeu să te aibă în marea milă a lui, Joseph! Dumnezeu să aibă milă de noi amândoi.

Deşi ei Dumnezeu nu i-a arătat niciun pic de milă şi lui i-a întins braţul Său de foc. Să-l mâne spre răzbunare, pe calea care i se va arăta lui NUME NECUNOSCUT.

La împlinirea vremii.

Zăpada cernută a noului an s-a topit de mult şi a lăsat la lumina zilei plăpândul trup sfâşiat al femeiuştii. Ai fi zis Ăsta-i un copil. NUME NECUNOSCUT mai că şi-ar fi dorit să o fi purificat prin foc. Pentru că aşa n-ar mai fi rămas nimic. Dăduse foc hainelor murdare şi nu dorise să ardă şi restul şi acum, cuprins de milă, NUME NECUNOSCUT îşi umpluse pumnii de nisip şi de pietre şlefuite de râu. Orbitele fără ochi ale capului parţial putrezit. Pielea mumificată ca pielea tăbăcită de animal.

Totuşi, părul lung şi fragil se încolăcea şi se răsucea în jurul oaselor.

Ghemuit deasupra a ceea ce rămăsese din ea, respirând greu şi cu pofta brusc stârnită între picioare. Acesta era focul de care uneori îi era ruşine şi de care alteori era mândru. Femeiuşca aia care-l tachina Tu? Bărbat? Te crezi bărbat? Nu a avut de ales, ci a trebuit să-i dovedească că e, din nou şi din nou. Sămânţa lui explodând în interiorul ei. Fierbinte ca focul şi dureros ca dracu'.

Nu DZ, ci alta înaintea ei îl batjocorise. JC era numele femeiuştii care-l umilise, îl scuipase-n faţă chiar când el se căznea s-o strângă de gât cu sârma ca să-i stranguleze vorbele pline de venin şi i-a ţinut corpul zvârcolindu-se ca un şarpe şi în agonia morţii a pătruns-o din nou şi din nou; Şi acum îşi amintea cu respiraţia tăiată ferocitatea acelui sentiment.

Pe JC, la fel ca pe fata aia neagră cum e cărbunele, VJ, alergătoarea, NUME NECUNOSCUT, plin de scârbă, a spintecat-o bucată cu bucată. Îi decapitase capul ăla zeflemitor, îl înfăşurase în

foaie de cort şi îl îngropase adânc într-un butoi de benzină, într-o haldă din Salem, Delaware. Rămăşiţele ei le împrăştiase şi le îngropase adânc. Partea ei femeiască, uterul, un sac ca o pieliţă murdară de pui, o păstrase într-un loc secret în gheaţa tare, înfăşurată într-o folie de aluminiu, şi în cele din urmă o aruncase pentru că nu reuşise s-o fixeze aşa cum ar fi vrut în figura femeiuştii din Căsătoria raiului cu iadul şi o abandonase într-un loc public ca să fie găsită, dacă era să fie găsită, şi să nu fie găsită, dacă aşa era să fie. NUME NECUNOSCUT nu privea în urmă. A plecat din Delaware pentru totdeauna şi şi-a şters din memorie hidoşenia aia.

Viermii pământului o vor devora. Nu merita purificarea prin focul sacru.

Şi nu a vrut nici să-i ducă trupul la Pine Barrens, într-unui dintre locurile sacre, pentru că nu era demnă de o înmormântare decentă. Nu a vrut să-i onoreze memoria cum făcuse cu celelalte.

DZ era din altă plămadă. Îi erau cunoscute suferinţa, curajul şi înţelepciunea din ochii ei. Şi acum de însuşi capul ei i se făcuse milă. Pentru că avea un cap de copil. NUME NECUNOSCUT nu făcuse niciodată rău unui copil. Pentru că un copil nu a apucat să muşte din fructul păcatului. Acest cap al lui DZ îl contempla în lumina soarelui după ce înlăturase oasele gâtului şi vertebrele superioare. Ochii nu mai erau la locul lor. Numai orbitele. Cu toate astea, cuprins de veneraţia viziunii, lui NUME NECUNOSCUT i se părea că femeiuşca îl vede.

38

Nu avea nicio intenţie să o caute pe Ruellen Zwolle. „Am supărat-o destul. Ajunge!"

Lui Matt îi era ruşine şi se căia. Era destul că-şi făcea griji pentru responsabilităţile sale de soţ şi tată plecat de acasă. („Tăticule, când vii acasă? Tătiiiculeee?" întrebau băieţii.)

Era destul să se gândească la ce ar putea face în privinţa lui Joseph Gavin/NUME NECUNOSCUT.

A trecut o noapte, şi la fel şi o bună bucată din dimineaţă. Noapte în care Matt s-a întors de pe o parte pe alta. Somnul venea şi fugea, dând târcoale pe la gene.

Mintea-i zbura la... La ce? La cine? Timpul trece. Ea se află încă în Weymouth. Cu toate astea, se abţinea să-i telefoneze lui Ruellen Zwolle, şi nici nu depunea vreun efort ca să o vadă, deşi ştia bine că avea să plece în curând din Weymouth pentru a reveni la Santa Monica. În schimb, a plecat pe furiş de la Krell & Asociaţii în ultimele ceasuri ale dimineţii. (Oare bătrânul era cu ochii pe el? Matt nu avea încotro decât să rişte.) A trecut pe la Galeria Jameson, pretinzând că e interesat să „achiziţioneze obiecte de artă" ale Duanei Zwolle şi i s-a

spus că pentru moment nu era nimic disponibil din creaţiile artistei.

— Familia Zwolle a retras obiectele şi le păstrează la ei, până la întoarcerea Duanei, au spus.

Proprietara galeriei, o femeie irascibilă cu părul de un blond spălăcit, pe care Matt o cunoştea oarecum, nefiind apropiaţi, îi vorbea cu aer dezaprobator.

— Înţeleg. îmi pare rău. Dar le înţeleg decizia, a spus Matt.

— Se pare că familia Zwolle este convinsă că Duana se va întoarce. Presupun că oamenii nu vor să-şi piardă speranţa.

— Şi nu aşa ar trebui să fie?

— N-am de unde şti.

— Duana a dispărut... cât să fie? Dinainte de Anul Nou. Nu-mi place deloc să spun asta, i-am admirat creaţiile şi curajul, atât cât am ajuns să o cunosc, dar pare mai mult decât evident că este moartă.

Cuvântul moartă a reverberat neplăcut. Matt şi-a dat seama că nimeni nu-l folosea atunci când vorbea despre Duana Zwolle: se făcea apel doar la cuvântul dispărută. Dar femeia asta, care-şi tot mângâia nervos braţul subţire şi pistruiat, încărcat cu o mulţime de brăţări subţiri din aur, l-a privit pe Matt şi i-a spus cu satisfacţie morbidă:

— Duana Zwolle nu se va întoarce niciodată.

Matt se juca cu un stilou negru de plastic pe care era trecut în relief numele galeriei şi l-a frânt în două.

— Scuze!

Era o dimineaţă liniştită din timpul săptămânii. Matt era singurul vizitator al galeriei. Proprietara părea să fie cu chef de vorbă. Matt a întrebat-o despre sora Duanei şi a aflat că Ruellen Zwolle preluase drepturile asupra bunurilor Duanei şi urma să fie executorul ei testamentar. Aceasta fusese dorinţa familiei.

— În principiu, sora ei a blocat accesul la creaţiile Duanei. Nimic nu mai e de vânzare, totul se întoarce la familie, cu drept de proprietate. Bănuiesc că are sens, dar nu mă pot declara prea fericită pentru asta, din punct de vedere financiar. Cu toată publicitatea din spate, creaţiile Duanei ar fi avut în sfârşit căutare. Adică, Dumnezeule! S-ar fi putut vinde în draci. Oamenii cumpără tot felul de obiecte de artă din te miri ce motive, iar cele mai multe dintre acestea nu au nimic de-a face cu valoarea estetică. Bineînţeles că asta te face să te încrunţi (Oare Matt se încrunta? Nu-şi dăduse seama), dar aşa funcţionează piaţa. Pentru un artist, e mai bine să aibă succes postum, decât să nu fi avut niciun succes, nu-i aşa? Unii artişti nu vând nimic niciodată, nici cât timp sunt în viaţă, nici după ce vine moartea după ei.

Iar cuvântul ăla: moarte. Matt simţea că o urăşte sincer.

— Câte obiecte de artă ale Duanei există?

— Câte „există"? Depinde ce înţelegi prin asta. Noi aveam şase

unicate. Expoziţia de la Galeria Tomato Factory a expus colaje de figuri sculptate şi cel puţin două dintre ele s-au vândut, ceea ce nu e rău, având în vedere „situaţia dificilă" în care se află. Celelalte au fost distruse, din câte am auzit.

Femeia a adăugat apoi pe un ton scăzut, ca şi cum ceea ce spunea nu era pentru toate urechile.

— Cu un aparat de ras.

Matt a revăzut cu ochii minţii pânzele sfâşiate, mutilate. Nu a fost în stare să comenteze nimic.

— Ştii că au fost distruse, nu? Sau n-ai auzit despre asta?

Matt a ridicat din umeri, fără a afirma sau a nega prin gestul său.

Femeia a continuat:

— Una peste alta, se spune că ar exista aproximativ treizeci de obiecte de artă ale Duanei Zwolle, din diferite perioade ale carierei sale, rămase nevândute. Familia Zwolle ar putea intenţiona să le păstreze în caz că ea... în caz că ea nu se mai întoarce.

Se pare că sora ei este cea care ia deciziile în legătură cu asta.

Oricum, obiectele de artă ale Duanei, cele care se află în colecţiile particulare, pot fi revândute şi pariez că în curând vor fi scoase pe piaţă. Din câte am aflat şi noi. După cum spuneam, stilul ei straniu ar putea vinde în draci dacă un dealer priceput va şti cum să-l promoveze. O recenzie în The New York Times sau în New Yorker e tot ce ar avea nevoie.

Matt a încuviinţat a înţelegere:

— Mult succes, în cazul ăsta.

— Când are loc o asemenea tragedie, speri ca măcar un lucru bun să se aleagă din toate astea, a spus femeia, zăngănindu-şi brăţările, măcar cineva să aibă de câştigat

— Sora ei, Ruellen Zwolle? Se întâmplă să ştii adresa ei din Santa Monica?

Femeia a ezitat. Era evident că-l place pe Matt McBride şi că-i face plăcere să stea de vorbă cu el, dar acum, pentru o clipă, a ezitat.

— Poate că ar fi bine ca mai întâi să-i cer ei permisiunea...

Dar Matt i-a zâmbit seducător şi plin de farmec şi emanând acea confidenţialitate specifică în Weymouth: Bineînţeles că poţi avea încredere în mine: suntem de-o teapă, noi doi. Aşa că femeia a încuviinţat:

— Bine, nicio problemă. Iată o carte de vizită a ei... Zodiac Graphics, a spus femeia şi a făcut o pauză, observând că reuşise să-i facă o mare bucurie vizitatorului ei. Este o ciudată, la fel ca sora ei.

Matt îşi făcea cam aşa socotelile: dacă nu reuşea să o vadă pe Ruellen în Weymouth, atunci avea să ia avionul spre Santa Monica. Din anumite puncte de vedere, ar fi fost chiar mai bine aşa. Ultimul

lucru pe care ar fi vrut să-l facă ar fi fost să o supere.

Internetul: refugiul insomniacilor. Un ocean neexplorat şi adânc, în care cei singuri înoată la un loc cu cei mistuiţi de dor, cu cei care nu ştiu ce cale să apuce, cu cei care au rătăcit calea, cu cei care încă nu şi-au pierdut speranţa şi cu cei ajunşi la limita disperării, fără să se vadă, dar conştienţi unii de ceilalţi, asemenea creaturilor marine oarbe şi insensibile care conştientizează prezenţa celorlalte fiinţe subacvatice, doar că sub formă de impulsuri electrice slabe. Internetul, unde, din ce în ce mai des, în toate acele nopţi de primăvară fără somn, Matt naviga fără direcţie; şi unde cunoscuse un tip erudit pe nume Hugo - care se descria drept cunoscător al „ucigaşilor în serie de pe Coasta de Est, începând cu a doua jumătate a secolului XX". După mai multe schimburi de replici ingenioase şi enigmatice, Matt s-a trezit pe neaşteptate că era invitat să-l viziteze pe Hugo, care locuia în Paramus, New Jersey. Chiar şi pe monitorul computerului, anunţul lui Hugo emana un aer de autenticitate captivantă: Dacă vrei să afli CHESTII BOLNAVE STRICT SECRETE, care niciodată nu au fost făcute publice de către poliţai, atunci HUGO este cel de care ai nevoie!

Matt era tensionat şi îngrijorat, aşa că, da, voia să afle.

Hugo L. Chauncey, aşa cum se prezenta în mod oficial, era un bărbat în scaun cu rotile, cam rotofei, undeva pe la douăzeci şi şapte de ani. Aproape chel, cu un smoc de păr şaten în vârful capului ca o minge de bowling, cu nişte ochi căprui mari în care se putea citi durere, ascunşi în spatele unor ochelari cu dioptrii groase şi ramă din plastic. Avea o aură de om matur, dar şi un aer de naivitate copilărească; împreună cu mama lui văduvă, aşa cum îi spunea el, locuia într-un mic bungalow cu ieşire la trotuar dintr-un cartier rezidenţial înghesuit, cu case similare.

Hugo i-a deschis uşa lui Matt şi l-a întâmpinat călduros:

— Intră, Mathias McBride! Bine ai venit! Te rog să mă urmezi.

Nu şi-au dat mâna, iar Matt îi era recunoscător pentru asta. A pătruns într-o sufragerie întunecată, unde mirosul te trimitea cu gândul la o zi de toamnă târzie, un iz de frunze umede şi ziare. In aer plutea şi un miros puternic de mâncare gătită cu multă grăsime.

— Mama! Prietenul meu de pe internet e aici, a strigat Hugo.

Nu a primit niciun răspuns, aşa că şi-a făcut mâinile pâlnie, le-a dus la gură şi a strigat mai tare:

— Mamaaa! A venit prietenul meu. Să nu ne deranjezi, te rog.

Un răspuns înăbuşit s-a auzit din bucătărie. Cu o smucitură din bărbie, Hugo i-a indicat lui Matt să-l urmeze şi a învârtit energic roţile scaunului. Se mişca cu atâta elan, încât smocul de păr îi flutura în curentul iscat.

— Pe aici, Mathias! Cartierul meu general.

Mirosul de umezeală era şi mai intens. Matt, zâmbind stânjenit,

s-a trezit întrun dormitor plin de computere şi echipamente electronice. Pe pereţi erau hărţi ale statelor de pe Coasta de Est, cu coduri criptate şi cu pioneze colorate înfipte din loc în loc; pe peretele interior se afla o bibliotecă cu poliţele lăsate sub greutatea cărţilor, unele cu coperţi cartonate, printre care se numărau şi volume din Enciclopedia Universală Britannica. Matt a fost surprins să vadă un raft întreg cu tragediile lui Eschil, Sofocle, Euripide şi traduceri din Homer, Ovidiu, Catullus, Titus Livius. Simple nume pentru Matt McBride. Dar nume impresionante. Pe un raft de sus tronau Cronicile crimei de William Roughead[15]: acea operă clasică de criminalistică a unui amator, pe care Matt îşi propusese de mult să o cerceteze, dar nu apucase s-o facă niciodată. În bibliotecă mai erau o mulţime de cărţi recente cu titluri precum: Pe cărarea însângerată a morţii, Violenţa sexuală în America, Criminali în serie: o istorie bazată pe cazuri adevărate. Pe un covor tocit din mijlocul camerei era aşezată o masă, iar pe această masă se aflau computerul şi imprimanta lui Hugo. Lui Matt i-a atras atenţia unul dintre fluturaşii cu anunţul Duana Zwolle: dispărută. Şi o ediţie broşată a cărţii Vânătorii de oameni: enciclopedia criminalilor în serie.

În schimbul de e-mailuri dintre ei, Matt îi spusese lui Hugo despre interesul lui special pentru cazul Duanei Zwolle. Se prezentase ca admirator al tinerei artiste, fără să o fi cunoscut personal.

— Să începem.

Fără să piardă vremea, Hugo l-a invitat pe Matt să se aşeze lângă el după ce şi-a poziţionat scaunul rulant în faţa computerului. Ritmul respiraţiei i se înteţise de nerăbdare.

— Mathias, ştiind că vei veni, mi-am făcut temele.

Hugo era dornic să se apuce de treabă, încruntat, solemn; purta o cămaşă de flanel roşu în carouri şi închisă până-n gât, o salopetă lălâie şi sandale decupate peste şosete albe din bumbac, amintindu-i lui Matt de un băieţel de doisprezece ani, cu o inteligenţă precoce, dar instabil emoţional. Cu toate astea, Matt era intimidat. I-ar fi plăcut să-i poată fi milă de el, dar era de-a dreptul copleşit de o nelinişte organică.

Cel puţin, nu are cum să fie un criminal. Săracul de el! În următoarele nouăzeci de minute, Matt nu şi-a dezlipit ochii de pe monitor şi a ascultat încântat. Tânărul bătea comenzile pe tastatură ca un maestru într-ale magiei, invocând fenomenele spaţiului cibernetic.

— Ce păcat că nu ai timp astăzi să-ţi fac un rezumat al domeniului mea de cercetare, Mathias! Doar regiunea mea, Coasta de Est, începând cu anii '50, este o adevărată saga. Nu am avut ocazia de prea multe ori să-mi expun arhiva. Majoritatea personajelor pe care le întâlneşti pe internet sunt puşti amatori de poveşti de groază, pe care nu-i interesează deloc istoria sau psihologia, dar mi-am dat seama

dintr-un foc că tu eşti diferit.

Hugo a dat clic în grabă şi imaginea de pe monitor s-a schimbat, şi iar s-a schimbat, ca un vis pe care nu-l poţi controla.

Cu părere de rău, Matt i-a spus:

— Păi, poate altădată. Astăzi sunt interesat mai ales de orice informaţie pe care mi-o poţi furniza despre cazul Duanei Zwolle. Şi despre răpiri de fete şi tinere femei din regiunile New Jersey din 1976 încoace, începând cu o elevă de liceu, pe nume Marcey...

— ...Mason, 1976, din South Jersey. Cooorect? Matt privea cu ochii mari la Hugo L. Chauncey.

— Da, aşa este. Ştii ceva despre ea?

— Ştiu despre toate. Despre fiecare, mai mult sau mai puţin.

Nu ştiu prea multe despre Mason, decât că este un caz rămas nerezolvat, după douăzeci şi unu de ani.

Chipul zâmbitor, pistruiat şi radiind de fericire al lui Marcey Mason a acoperit monitorul. Matt a tresărit. Era acea imagine devenită cunoscută prin intermediul presei, una pe care o văzuse şi la care visase de sute de ori, dar tot nu şi-a putut stăpâni şocul. Hugo a aruncat o privire spre monitor şi a spus senin:

— Marcey Mason. Forked River, New Jersey. Trupul i-a fost găsit în rezervaţia naturală Deer Isle, pe 18 noiembrie 1976. O mulţime de „piste", de „indicii", de posibili suspecţi anchetaţi, dar niciunul arestat. M.o. - modus operandi - pe care-l cauţi este cel prin strangulare cu sârmă, nu-i aşa?

— Da, aşa cred, a răspuns Matt nesigur.

— Ar ajuta să avem detalii cât mai clare. Sunt multe asemenea cazuri - „fete/femei dispărute", „trupuri găsite" - numai în regiunea mea, ai lua-o razna dacă ai încerca să faci legătura între zecile de nume şi de cazuri şi mai mult ca sigur că ai avea de-a face cu mai mulţi în serie. Aşa că n-ai mai şti ce şi cum. Restrângem m.o.-ul cât putem. De obicei, fiecare are ceva distinct. Tipul îşi lasă semnătura. Uite, de exemplu, Marcey Mason a fost legată la încheieturi şi la glezne cu sârmă şi a fost strangulată cu sârmă, astfel că, practic, a fost decapitată; şi a fost aşezată într-un loc din apropierea unei poteci, unde avea în cele din urmă să fie găsită, ca o lucrare de artă.

— Ca o... ce?

— O lucrare de artă. Ştii tu, ca o operă de artă. Cum ar fi o sculptură. Intenţia tipului a fost să expună cadavrul. Dacă nu ar fi vrut să facă asta, atunci l-ar fi îngropat sau i-ar fi dat foc ori poate că l-ar fi aruncat într-o mlaştină din Pine Barrens si nimeni n-ar fi aflat niciodată. De altfel, i-a ars hainele undeva prin apropiere.

Hugo îi arăta pe monitor articole din ziare, în timp ce derula textul cu degetul mare. Matt abia de-l mai putea asculta şi simţea că-i vâjâie urechile.

— E evident că toate detaliile astea sunt gândite dinainte.

Crimele astea sunt ca nişte ritualuri personale. Ucigaşul este un fel de preot - îşi ia tot timpul de care are nevoie, ştie foarte bine ce are de făcut, chiar dacă habar n-are de ce o face; şi ţi-ar spune că a procedat cum a procedat pentru că aia era singura cale posibilă. Ca un preot, pregătind euharistia. Eşti catolic, aşa-i? Nu? Ei, oricum, ai prins ideea. Un ritual este o chestie ciudată pe care o faci pentru că aşa se face. Un criminal în serie nu ştie de ce săvârşeşte un ritual, la fel cum un preot catolic n-are nicio explicaţie pentru ceea ce face şi amândoi se supără dacă încerci să le pui la îndoială practicile. Este total invers decât, să zicem, atunci când intri în casa cuiva ca să furi. Sau când are loc un jaf armat. Lucrurile pot lua o turnură greşită, pentru că ceilalţi participanţi la acţiune nu cunosc scenariul. Asta înseamnă improvizaţie, care prin natura ei e nerafinată. De obicei, un criminal în serie are totul pus la punct. Poate că nu de la prima crimă, dar la următoarele e din ce în ce mai pregătit. Nu va improviza mai mult decât improvizează orice artist. El ţine frâiele.

Hugo vorbea evident încântat, mai că nu se lingea pe buze.

— Un criminal în serie este un... artist? a întrebat Matt.

— Un preot şi un artist. Bineînţeles.

— Ce fel de artist?

Hugo a ridicat din umeri.

— Un artist al cărui material brut sunt alţi oameni, asta-i clar. Corpurile lor, carnea lor, sângele... orice. Dar mai ales sufletele lor.

A pronunţat suflete cu un fel de veneraţie stranie. Dezgustat, Matt a spus:

— Acest monstru bolnav, acest psihopat care a omorât o fată lipsită de apărare precum Marcey Mason, şi probabil că şi pe altele, este un artist?

— Păi, na, nu o fi chiar Grandma Moses[16], dar, da. Aşa cred.

Matt era furios. Fiindcă ştia că NUME NECUNOSCUT chiar era „artist". Şi ce s-ar mai fi fălit NUME NECUNOSCUT dacă ar fi auzit această conversaţie!

Dar Hugo nu mai voia să dezbată problema. Îşi sugea buzele cu o încăpăţânare copilărească. De ce să-şi bată capul să-l convertească pe Mathias McBride la modul lui de gândire? Se simţea prea bine şi se bucura de toată puterea pe care o deţineau braţele şi degetele lui în timp ce tasta comenzi, făcea clic şi accesa imagini, fotografii şi articole.

Matt a încercat să spună pe un ton mai potolit:

— Presupun că orice facem ar putea fi interpretat drept „artă". Orice nu face parte din rutină. Aceasta este o definiţie minoră şi acceptabilă a artei. Şi eu sunt artist, nenorocitule. Ştiu despre ce vorbesc.

Dar Hugo a clătinat capul cu încăpăţânare. Animat de o pasiune bruscă, punându-şi o mână în dreptul inimii, a spus:

— Orice are legătură cu frumuseţea, chiar şi cu o frumuseţe respingătoare, este artă. Orice ne străpunge inima, ne face pulsul să o ia razna, ne şochează profund în cel mai misterios şi inefabil mod şi ne face să ne întrebăm De ce suntem aici? Cine suntem? Ce iţe ne leagă? Care este destinul omului? Asta, Mathias McBride, este arta.

Matt a privit îngrozit la Hugo L. Chauncey. Ar fi zis că tipul e nebun.

„E unul dintre noi. Ştie", si-a zis el.

— Arta şi-a avut dintotdeauna duşmanii ei infiltraţi printre autorităţile statului, printre aşa-zişii lideri religioşi şi moralişti autoproclamaţi, a continuat Hugo aprins. Şi ce dacă? Noi ştim.

— Ştim... ce? a întrebat Matt înspăimântat.

Dar Hugo, zâmbind superior la monitor, şi-a mai domolit elanul. Fiind sigur pe el, îşi putea permite să lase opozantului puţin spaţiu de manevră.

— Nu contează, Mathias, e posibil să fi exagerat. M-a mai luat valul şi în alte daţi pe internet pentru că am tendinţa să „romanţez" - acolo unde alţii nu văd decât pură întâmplare, eu văd interese şi tipare. Recunosc că am tendinţa asta, la fel ca şi alte persoane care suferă de această maladie misterioasă, cunoscută de cei afectaţi sub numele de MS17, ceea ce, Mathias, s-ar putea citi Mult Rahat18, fiind legat de scaunul cu rotile de la vârsta de şaisprezece ani şi având anumite limite în ceea ce priveşte mobilitatea. Şi oportunităţile.

— Înţeleg, a încuviinţat Matt.

— Ei, bine... poate că înţelegi sau poate că nu, a spus Hugo răbdător. Nimeni care stă pe propriile picioare nu ştie cum e să stai într-un scaun ca ăsta, metafizica acestui scaun, pentru că şi dacă te-ai aşeza în acest scaun, prietene, nu ai face decât să şezi; gen să te odihneşti. Ai spune în mintea ta cum ar fi să stai încontinuu într-un scaun ca ăsta, dar dacă ai sta tot timpul în scaunul ăsta, nu ţi-ar trece aşa ceva prin minte. Cooorect?

Matt se simţea agresat şi plin de resentimente. Dar a trebuit să fie de acord:

— Da. Ai dreptate. Îmi pare rău.

— Pentru ce îţi pare rău? a chicotit Hugo. Pentru că ai picioare?

— Nu, dar...

— ...pentru că tu nu eşti într-un scaun cu rotile? Aşa, ca mine?

— Nu, dar eu...

— Hai să schimbăm subiectul. Nu o să ne schimbăm felul de a gândi, pentru că gândurile acestea vin din corpul nostru şi chiar dacă nu ne putem schimba corpul, putem schimba subiectul, uite aşa.

Hugo a apăsat mai multe taste şi Matt s-a aplecat spre monitor

şi, spre uşurarea lui, a văzut că imaginea încă o înfăţişa pe Marcey Mason. Hugo, cu ochii mijiţi, scrutând ca un vânător orizontul, scrola şi scrola informaţii peste informaţii brute.

— Ce altceva mi-ai mai putea spune despre Marcey Mason? a întrebat Matt ezitant.

— O mulţime. Unele lucruri deja le ştii, altele ar putea fi chestii noi. O să ţi le scot la imprimantă înainte să pleci. De exemplu, iată o constatare a poliţiei locale din Forked River, care voia să creadă că fata a fost răpită de un străin, poate din Atlantic City; dar poliţiştii din New Jersey au avut motivele lor să creadă că ar fi vorba despre cineva care locuia în vecinătate.

Hugo i-a aruncat o privire lui Matt, rânjind. Din vecinătatea ta, Mathias? Corect?

— Într-o zi ca oricare alta, fata pleacă de la şcoală şi merge spre casă, dă „bună ziua" profesorilor, se întâlneşte cu prietenele, o ia pe o alee sau ceva de genul, apoi „dispare" în cinci minute... E clar că s-a urcat în maşina unui cunoscut. în care avea încredere. Are sens, cooorect? Tipul a avut totul pus la punct. Este ca şi cum ar fugi în lume cu mireasa, doar că mireasa nu ştie că e mireasă sau că tipul ăsta este mirele ei, decât atunci când e prea târziu. Ai putea să-ţi imaginezi totul ca pe o piesă de teatru sau ca pe un film, doar că el este cel care scrie tot scenariul, el joacă rolul principal şi nu improvizează nimic odată ce fata e în mâinile lui. În cazul lui Marcey Mason, o torturează sexual, o „mutilează" sexual cu un instrument electric...

— Poftim? Cu un instrument electric?

— Aşa s-ar părea.

Hugo, mijind ochii în spatele ochelarilor, scrola informaţiile cu aviditatea unui copil care descoperă lucruri interzise.

— Aceste informaţii sunt clasificate, ceea ce înseamnă că poliţiştii nu le-au făcut niciodată publice, dar în spaţiul cibernetic poţi ajunge la ele dacă ştii cum. Vezi? - „instrument electric". La concluzia asta a ajuns medicul legist care a examinat-o.

L-a folosit în „zona ei genitală", „abdomenul inferior". Nu e ceva original, dar nici prea comun. (Dacă dau clic pe „instrument electric", nu găsesc prea multe, vezi? Fresno, California, la începutul anilor '80, tipul a fost prins şi cazul, declarat închis.) Ai presupune că instrumentul electric a fost m.o. în acest caz, dar din câte a descoperit Hugo L. Chauncey, a fost prima şi ultima dată. Sau dacă nu e aşa, nu s-a stabilit deocamdată. Cel puţin, în ceea ce priveşte cadavrele descoperite până acum. Bineînţeles, sunt cadavre dispărute, cadavre care nu au fost găsite niciodată şi ce le-a făcut acestora nu ştim şi nici nu vom şti vreodată. Şi poate că tipul ăsta nici nu mai este în viaţă, cine ştie? Ce avem aici este sârma; laturi de sârmă încolăcite atât de strâns în jurul gâtului victimei, încât i-a tăiat carnea; şi, după ce

victima a murit, i-a smuls corzile vocale, după cum a stabilit medicul legist.

Hugo a râs înfundat, scrolând mai departe.

— O „treabă de mântuială", după cum spune aici. De unde deducem că nu e student la medicină sau medic, cooorect?

— Corzile vocale!

— Este o chestie crucială pentru m.o., după cum o să-ţi demonstrez imediat...

Hugo flecărea mai departe, dar Matt era prea şocat ca să-l mai audă.

Mai bine de douăzeci de ani bănuise că acea misterioasă „parte din corp" care-i fusese smulsă lui Marcey Mason şi despre care nimeni nu pomenea nimic niciodată ar fi fost de origine genitală; asta credea toată lumea.

— Corzile vocale! Iisuse! Dar... de ce? se bâlbâia Matt.

Hugo continua să scroleze şi pe ecranul luminos a apărut Marcey Mason în altă postură, o fată drăguţă cu faţa subţire, o fată care ar fi făcut orice să te bucure, zâmbind puţin cam exagerat la aparatul de fotografiat, o fată ca cine ştie câte altele, mii, sute de mii de victime inocente, dispărute, pe care timpul le acoperise cu valul uitării cum apa oceanului spală plaja din Forked River.

Hugo gândea cu voce tare, emiţând tot felul de ipoteze.

— Fata era cântăreaţă. La liceu. Toate articolele de ştiri menţionează acest detaliu. Deci tipul care a răpit-o, să-l numim Mirele, a vrut ceva care să-i aducă aminte. O auzise pe Marcey Mason cântând şi a fost impresionat. Poliţiştii nu au divulgat informaţia asta, sau cel puţin au încercat.

Matt simţea că i se face râu. Privea pierdut la monitor la chipul zâmbitor al lui Marcey Mason, chiar dacă Hugo scrola şi dădea clic după clic. Se gândea că nu fusese în stare să o salveze. Nici n-ar fi avut vreo şansă. Fusese doar o fantezie adolescentină ridicolă. Marcey Mason fusese speriată, suferise într-o singurătate cruntă şi murise în chinuri şi nimeni nu fusese în stare să o salveze, cel puţin nu Matt McBride.

Şi nici pe Duana Zwolle. Cu tot devotamentul lui nebunesc, cu toate că îi distrusese viaţa, Matt McBride nu ridicase un deget nici pentru Duana Zwolle.

Şi dacă l-aş ucide pe Gavin. Dacă l-aş ucide pe nenorocit.

La ce bun?

În sfârşit, Hugo ajunsese la ultimul material despre Marcey Mason.

Cu multă dexteritate, a mai tastat o comandă. Imaginile de pe monitor se succedau una după alta. Aşteptând să apară informaţia căutată, Hugo a spus:

— Mi-am făcut temele, Mathias. M-am axat pe un m.o. care include „strangulare, sârmă", „haine arse", „părţi din corp extirpate". Desigur că cele mai multe nu duc spre nicio pistă. Ştii cum funcţionează internetul. Dar am ajuns la concluzia că mai există cel puţin alte două posibile... mirese ale Mirelui nostru.

— Ai auzit vreodată de...

Monitorul s-a luminat şi a apărut o imagine alb-negru şocantă a unei tinere îmbrăcată cu un body.

— Lucille Rideau? Vara lui 1981. Era o dansatoare din Philadelphia, răpită şi omorâtă în Mountainhome, Pennsylvania. în Munţii Poconos. Multe detalii de aici mă trimit cu gândul la Marcey Mason.

Matt s-a aplecat şi a privit de aproape imaginea unei tinere pe care era sigur că nu o mai văzuse niciodată. Hugo a dat clic şi au apărut mai multe fotografii, unele color: tânăra suplă şi graţioasă, cu plete roşcate fusese o cunoscută dansatoare din Philadelphia Dance Troupe.

— Mă tem că n-am auzit niciodată de Lucille Rideau.

— Încă un caz rămas nerezolvat. La fel ca şi Mason, într-o zi, Rideau „a dispărut". De la casa ei de vacanţă. În cele din urmă, trupul i-a fost găsit la numai câţiva kilometri, în pădure, pe unul dintre versanţii muntoşi; a fost strangulată în acelaşi mod ca Mason, cu acelaşi tip de sârmă făcută laţ, eficientă, dar nu neapărat rapidă, încât tipul să aibă vreme să înregistreze totul, poate chiar să facă un videoclip. „Încheieturile de la mâini şi gleznele legate", „mutilare sexuală" (dar niciun instrument electric utilizat de data aceasta sau cel puţin nu a fost identificat). La fel ca în cazul lui Mason, hainele ei au fost stropite cu benzină şi arse pe un fel de rug funerar din apropierea trupului. De data aceasta, omul nostru „a încercat să îndepărteze" tendoanele muşchilor de la ambele gambe - îmi închipui ce chestii lungi şi franjurate -, fiecare dintre ele de vreo treizeci de centimetri, dar din nou se vede că nu s-a priceput deloc. Fără pic de îndemânare. Fără instrumente chirurgicale, ci doar cu ceva ce seamănă cu un cuţit de eviscerare a peştelui, din câte a constatat medicul legist.

- Tendoanele de la picioare? a spus Matt gâtuit.

Dar avea sens. Ştia. Lucille Rideau fusese dansatoare.

Hugo scrola şi scrola şi dădea clic. Existau mai multe informaţii disponibile despre Lucille Rideau, datorită reputaţiei sale de dansatoare din Philadelphia. Editoriale în reviste locale, numeroase fotografii din spectacolele ei, fotografii de promovare. O droaie de titluri.

— După cum spuneam, Mathias, tipul nostru şi-a dorit să păstreze o amintire, a spus Hugo răbdător. Nu a putut să o aibă pe femeie, pe dansatoare, aşa că a luat ce-a putut. O parte specială din

trupul ei.

— Da, o parte din trupul ei care o diferenţia de alte femei.

— La fel ca în cazul tinerei soprane de liceu: corzile vocale. Pe Matt îl treceau toate transpiraţiile. Îi era greaţă, dar continua să privească fascinat la monitor.

— Dar... ce face cu aceste părţi din corpurile lor?

Hugo a mustăcit, ba chiar a izbucnit în râs, de parcă Matt ar fi făcut o glumă bună.

— De unde naiba să ştiu eu, Mathias? Eu nu sunt unul dintre ţăcăniţii ăştia.

După Lucille Rideau, Hugo a trebuit să facă ceea ce el numea un salt speculativ spre o răpire din Salem, Delaware, din decembrie 1987. În acest caz, nu a fost utilizată sârma, şi nici nu a fost vorba de haine arse. Sau cel puţin nimeni nu avea cunoştinţă de aşa ceva. Dar o blondă atrăgătoare de douăzeci şi cinci de ani, pe nume Jennifer Casey, dispăruse dintr-o parcare din spatele blocului de locuinţe şi nu mai fusese văzută niciodată. La aparenta răpire nu a fost prezent niciun martor. Nu au existat cereri de răscumpărare, nici apeluri anonime. Căutarea s-a extins şi la statele învecinate - Casey era nepoata unui influent senator -, dar nu s-a găsit nicio urmă a tinerei. Doar că, cinci săptămâni mai târziu, în Salem a fost descoperită o parte dintr-un corp: un uter uman, împachetat în folie de aluminiu, lăsat pe veranda unei clinici medicale aparţinând unei grupări feministe numite Woman Space.

— Un uter? a murmurat Matt.

— Era al lui Casey! a exclamat entuziasmat Hugo. L-au identificat. Vezi tu, femeia era o activistă care pleda pentru dreptul femeilor de a avorta. Dădea o mulţime de interviuri televiziunilor locale, organiza demonstraţii. Făcea parte dintr-un grup de feministe care înaintaseră un proiect de lege conducerii legislative din Delaware. Crezi că o femeie agresivă ca ea ar putea scăpa atenţiei cuiva?

În timp ce Hugo scrola, imagini fantomatice cu blonda şi sfidătoarea Jennifer Casey apăreau de nicăieri, părând a le arunca priviri pline de reproş celor doi bărbaţi, apoi dispăreau. Hugo i-a rezumat rapid coloanele lungi de informaţii.

— Unele articole sugerează cum că Casey ar fi fost lesbiană. „Partenera" ei era o femeie angajată la spital, o indiancă din Delhi, dar care avea cetăţenie americană.

Femeia asta a fost unul dintre suspecţi ani de zile. Poliţiştii nu au scăpat-o din ochi.

Apoi, în 1991, la comemorarea dispariţiei lui Casey, femeia a fost ucisă într-un accident de maşină, în Washington. Toată lumea a bănuit că ar fi fost vorba despre o „sinucidere". Din punct de vedere

tehnic, cazul este deschis, însă poliţiştii din Salem sunt convinşi că este închis şi că ucigaşul este mort. Dar noi bănuim altceva, nu-i aşa, Mathias?

Matt şi-a frecat puternic pleoapele cu degetele. Şi-ar fi dorit ca totul să fi fost doar un vis urât, un coşmar. Doar că nu fusese nicicând mai treaz ca acum.

— Totuşi, de data asta n-a păstrat partea de corp. Mă întreb de ce, a întrebat Matt.

— Da, omule, e foarte ciudat, s-a înfiorat Hugo.

Şi brusc amândoi au izbucnit în râs. Râsul lui Hugo era viguros, animalic, îndrăzneţ, pe când al lui Matt era înăbuşit, de parcă ceva l-ar fi strâns de gât.

Straniu: afară încă era lumină. O după-amiază luminoasă şi caldă de aprilie. Se auzeau ţipete de copii. Trecuse mai puţin de o oră, dar Matt avea senzaţia că stătea în camera claustrofobă, slab luminată, de ore bune. I se făcuse greaţă de la tot ce aflase şi trebuia să-şi înfrâneze repulsia fizică pe care o avea pentru tânărul din scaunul cu rotile, „Hugo de pe internet", un apreciat expert-amator în domeniul ucigaşilor în serie din America.

Specializarea lui Hugo era Coasta de Est, începând cu anii '60. Acum, Matt nu mai avea nicio îndoială că descrierea lui de pe internet era îndreptăţită.

— Aş putea să dau o căutare pe „uter, extirpat", să văd ce găsesc, a spus Hugo, făcându-i cu ochiul lui Matt.

— Nu, te rog. E suficient ce avem, a zis Matt în grabă.

— Mda. Dincolo de Casey, pista nu e prea clară.

Hugo reperase un număr de femei dispărute - douăzeci şi două, mai exact -, dar acestea erau femei al căror trup nu fusese găsit niciodată, aşa că nu era niciun indiciu asupra modului în care fuseseră omorâte, cu sau fără sârmă, sau chiar dacă erau moarte.

— Unele dintre femei sunt, ştii tu, doar dispărute.

Una era o tânără pe nume Vesna Jones, nouăsprezece ani, o campioană la alergare de cursă lungă, care dispăruse în martie 1991, în timp ce făcea jogging în zori în jurul unui bazin din apropierea unei filiale a Universităţii din Catonsville, Maryland.

— Vesna Jones era de culoare. N-aş fi zis că omul nostru, dacă într-adevăr omul nostru e făptaşul şi în cazul ăsta, ar fi ales o femeie de culoare, nu crezi? a spus Hugo meditativ. Dar tânăra se bucura de multă atenţie locală. Făcea parte din echipa olimpică. Probabil că îi văzuse fotografia în ziare, la televizor. Nu arată rău. Arată tânără. A fost un martor care a declarat că i s-a părut că văzuse pe „cineva suspect" în jurul bazinului, un bărbat caucazian cu părul lung şi cu o bentiţă pe cap, undeva la vreo şaptezeci de kilograme şi un metru optzeci. Dar nimeni altcineva nu l-a mai văzut, iar Vesna Jones a

dispărut şi ea tot fără urmă.

Un bărbat caucazian cu părul lung. Şaptezeci de kilograme. Un metru optzeci.

Acum şapte ani, se prea poate să fi fost vorba despre Joseph Gavin.

Hugo mai identificase şi alte femei dispărute din Maryland-Delaware la începutul anilor '90.

— Dar nu par a avea legătură cu tipul nostru.

Apoi, a mai fost răpirea lui Marie Tompkins din iunie 1993, în Trenton, New Jersey: o altă „dispariţie" care s-a petrecut într-o parcare. Fără martori, o victimă fără urmă. Hugo a tastat o comandă şi pe monitor a apărut imaginea unei tinere izbitor de frumoasă, fermecătoare.

— Tompkins era o jurnalistă de ştiri de la postul de televiziune Trenton, pe care tipul nostru se poate să o fi văzut şi să-i fi stârnit interesul.

Hugo a mai dat câteva clicuri, derulând alte şi alte imagini ale lui Tompkins; Matt trebuia să recunoască - femeia fusese extrem de atrăgătoare, cu un zâmbet cuceritor şi gene lungi. Cu ajutorul machiajului sau având din întâmplare aceeaşi structură osoasă, Marie Tompkins semăna destul cu bine cu actriţa Julia Roberts. Hugo gândea cu voce tare:

— Mă întreb ce parte din ea a „extirpat" tipul nostru. Poate toată faţă! Ar fi meritat să-i jupoaie toată faţa, s-o înveţe minte pe târfă.

Matt nu-şi putea crede urechilor.

— Ce-ai spus?

Hugo bodogănea în barbă, adus de spate în scaunul cu rotile, derulând şi dând clic aproape spasmodic. Răspândea un miros stătut de transpiraţie, părul îi era năclăit, iar hainele murdare. Lui Matt i s-a strâns stomacul de greaţă, deşi îi era cât se poate de recunoscător lui Hugo pentru informaţiile şi generozitatea lui. E bine intenţionat. E de partea mea. De partea dreptăţii, a decenţei. Pe monitor se derulau articole cu ştiri despre dispariţia lui Tompkins, editoriale din reviste şi multe fotografii ale fetei dispărute pe care Matt îşi amintea acum că o văzuse cu câţiva ani în urmă, dar fără să-i dea prea mare atenţie. I s-a făcut milă, gândindu-se cum trebuie să fi fost pentru familia Tompkins.

Dintre tinerele pe care le bănuia a fi victimele lui Joseph Gavin, Marie Tompkins era singura care fusese căsătorită şi care avusese un copil.

După spusele lui Hugo, începând cu anul 1993 nu mai avuseseră loc alte incidente similare, asta, desigur, până în decembrie 1997, momentul dispariţiei Duanei Zwolle.

Deodată, pe monitor au început să ruleze imagini familiare ale

fetei dispărute. Matt avea un nod în gât şi privea fix. Văzuse chipul Duanei Zwolle de atâtea ori, atât de obsesiv, dar de obicei în intimitate, iar acum era bulversant să împărtăşească experienţa cu un străin. Hugo a parcurs rapid toate informaţiile, dintre care majoritatea se repetau şi îi erau deja cunoscute lui Matt.

— Asta are mai degrabă un chip straniu, nu-i aşa? Străină, parcă. Dar e sexy. Sexy-obraznic. Pun pariu. „Artistă." Dar oare ce fel de artistă? a spus Hugo.

Pe monitor se derulau titluri senzaţionale din tabloidul Jersey Citizen, imaginea inocentă, imploratoare a Duanei Zwolle, alăturată unor fotografii neclare şi cu siguranţă înscenate ale unei „lesbiene, consumatoare de droguri", „din cercul furnizorilor de cocaină". Era o fotografie trucată, pe care Matt nu o mai văzuse până acum, cu capul Duanei Zwolle ataşat unui corp de femeie sumar îmbrăcată, dolofană, în şaua unui Harley-Davidson - Lismore Dyke-on-Bike19. Matt a simţit din nou că i se face greaţă. Internetul nu face nicio diferenţă între un tip de informaţie şi altul. Ca-ntr-o cloacă, totu-i laolaltă. Binedispus, Hugo, dădea clic după clic.

— Asta are cele mai nasoale articole apărute în presă, poate pen'că e artistă, şi poate şi lesbiană? Trupul încă nu a fost găsit, aşa că nu avem niciun indiciu despre ce ne interesează pe noi, adică m.o. Asta înseamnă că oricine ar fi cel care a răpit-o nu vrea ca ea să fie găsită. Pen'că dacă ar fi vrut, cineva ar fi găsit-o până acum. Asta dacă e mâna Mirelui, băiatul nostru. Şi pariez pe un milion de parai că este. Instinctul îmi spune clar că este. Ţie nu, Matiiias? Duana Zwolle este... a fost... un fel de artistă, aşa că se încadrează în profilul victimei. Nu arată rău şi are un exotism aparte. N-avea cum să nu fi stârnit oarece pasiuni. Presupun că dacă Zwolle va fi găsită vreodată, cauza morţii va fi strangulare cu sârmă, iar încheieturile de la mâini şi gleznele vor fi legate, precum şi o parte a corpului „extirpat"... poate mâinile? Crezi că mâinile?

Pentru un artist, mâinile sunt importante. Sau poate...

Matt l-a întrerupt, vorbind mai tare decât intenţionase:

— Scuză-mă. Ce crezi despre faptul că maşina ei a fost găsită? Lângă râul Delaware? La fel ca şalul ei, cu pete de sânge?

— Ce cred despre... ce?

— Păi, e ceva diferit, nu-i aşa, faţă de celelalte cazuri?

Hugo a trebuit să recunoască că da.

— A vrut ca poliţaii să creadă că s-a dus singură până acolo şi că poate s-a sinucis în apele râului. Dar bineînţeles că ei s-au prins că e o înscenare.

— Serios? De unde ştii?

— Şalul însângerat. Cum de s-a pătat de sânge, dacă ea a sărit în râu? A fost o înscenare. Bineînţeles că ei ştiu asta.

Hugo vorbea sigur pe el. Şi dădea clic după clic şi scrola. Matt îi punea la îndoială siguranţa de sine.

— Crezi că poliţia a făcut legătura între cazul ăsta şi toate celelalte? începând cu Marcey Mason....

Da, Hugo aşa credea.

— În zilele noastre, pentru detectivi, asta e o muncă de rutină. O mulţime de informaţii sunt stocate digital, cum ar fi „sistemul automat de identificare a amprentei digitale" - profilurile victimelor, criminali în serie cunoscuţi sau suspecţi, infractori sexuali, deţinuţi si foşti deţinuţi. Dacă acum câţiva ani ar fi avut echipamentul pe care îl au acum, l-ar fi prins deja pe amicul nostru. Tipul din Green River. Hillside Stranglers[20].

Poate că Epoca de Aur a crimelor în serie a luat sfârşit. Tot ce trebuie acum este o amprentă digitală - o fracţiune de amprentă digitală -, şi au pus mâna pe tine. Poate fi transmisă din Alaska la New Jersey în treizeci de secunde. În Istoria Romei, pe care o ţin mereu aproape, Titus Livius spune că: „Bolile trebuie cunoscute înainte de a le găsi leacul; pe acelaşi principiu, dorinţele iau naştere fără să existe legi care să le îngrădească." Acum avem legi, avem ADN şi analize de sânge. Toate metodele medicinei legale. Unii dintre noi reuşim să pătrundem în fişierele computerelor lor, dar este riscant. Ştiu cum să intru în dosarele Departamentului de Poliţie din New Jersey şi am găsit nişte informaţii clasificate cu adevărat fascinante, cum ar fi dovezi inadmisibile ale unor fapte săvârşite de înalţi demnitari, de exemplu, fotografii obţinute ilegal şi, în unele cazuri, fotografii ale unor victime pe care procuratura nu le-a putut folosi în instanţă pentru că un judecător a considerat că „ar aduce un prejudiciu" inculpatului.

Fotografii ale micuţei Megan, ştii tu, violată, strangulată etc. în Trenton. Aş putea să dau o căutare despre ea, doar că nu-mi pari genul pasionat de chestiile cu minori, şi pot să respect asta. Oricum, ele sunt, există acolo. Însă, după cum spuneam, e riscant să-mi bag nasul în treburile poliţiştilor şi nici nu mă gândesc să mă apropii de Poliţia Federală. Majoritatea lucrurilor pe care ţi le-am dezvăluit sunt publice. Sper că ţi-am fost de ajutor.

— Da. Mi-ai fost de mare ajutor, a spus Matt, forţându-se să zâmbească.

Hugo s-a lăsat pe spate în scaunul lui, cu palmele aşezate la ceafă, într-o postură de mare filozof.

— Profilul pe care i l-am făcut eu omului nostru este că, da, e un artist, dar unul special, care abordează un gen experimental. Probabil că nu trăieşte din creaţiile sale. Lucrează în alt domeniu, să zicem ceva care are legătură cu uneltele electrice, îşi foloseşte mâinile. Priceput cu mâinile. Are mâini puternice.

În privinţa vârstei, i-aş da undeva la patruzeci de ani. Ca rasă, mai mult ca sigur că este caucazian. Dacă tragem o linie în jurul „potenţialelor victime", observăm că zona de acţiune nu e prea mare. Bănuiesc că era un puşti de la sud de Jersey în 1976, probabil originar din Forked River. Probabil că frecventa aceeaşi şcoală ca Mason. După asta, s-a tot mutat dintr-o zonă în alta. Se prea poate ca meseria pe care o are să îi permită să se mişte dintr-un loc în altul. Se poate chiar să fie însurat, dar cu o femeie care are un copil. Probabil că ştie cât de cât cum să se poarte, genul de om despre care toţi ar spune „O, el. O, nu! Nu i-ar face rău nici unei muşte, clar nu este el"

Hugo a izbucnit în râsul lui animalic, viguros. Dar Matt nu i-a putut ţine isonul.

Cu mâinile tremurânde, notase o parte din cele auzite. De parcă nu le-ar fi ştiut deja.

— Când vorbeam pe internet, spuneai că ai cunoscut-o pe Duana Zwolle? Sau... nu, că îţi place arta ei? a întrebat Hugo cu ochii sclipind de curiozitate. Cum este?

— Este... foarte specială.

— Şi Duana Zwolle? Ea cum este?

— Am... am spus eu că o cunosc? Nu.

Hugo şi-a muşcat buza de jos, reflectând cu voce tare:

— Ei bine, ea este a şasea, cel puţin. Poate că mai sunt şi altele, nu avem de unde şti. Dar sigur nu-s mai puţine. Am o intuiţie infailibilă pentru genul ăsta de lucruri, odată ce încep să le dau de cap. Prevăd că...

Hugo privea la Matt cu ochii mijiţi. Matt era conştient că era examinat şi nu se simţea deloc în largul lui. Ar vrea să creadă că eu sunt Mirele. Aşa ar avea şi el parte de senzaţii tari pe ziua de azi.

— ...o să mai facă o victimă, curând. E ceva ce pluteşte în aer.

— Iisuse! Sper să nu fie aşa!

Matt se gândea la Ruellen Zwolle. Este posibil ca Gavin să ştie că ea se află în Weymouth. Şi mai e şi Oriana, bineînţeles.

Hugo continua să vorbească, bucurându-se clar de autoritatea lui. Matt încerca să-i răspundă pe un ton civilizat. De fapt, îi era profund recunoscător lui Hugo L. Chauncey. Dar atunci de ce avea un impuls copleşitor să-l împingă pe tânăr din scaunul lui cu rotile? Să-i ardă una peste faţa aia grasă şi soioasă?

— Hugo, mi-ai fost de mare ajutor, a spus Matt pe un ton neutru, încercând să pună capăt întâlnirii. Mi-ai permis să observ un tipar clar care a dus la dispariţia Duanei Zwolle. Ea şi cele care i-au precedat au o trăsătură comună: talentul. Vizibilitatea. În timp ce ucigaşul lor este un nimeni, un necunoscut. Poate că-şi spune singur NUME NECUNOSCUT.

Această remarcă stranie nu i-a mişcat nicio cută pe chip

tânărului gras care continua să clipească la el, cu zâmbetul lui vag zeflemitor.

— L-ai numit pe acest psihopat artist şi poate că aşa şi este, dar e un artist ratat, a spus Matt. Un ratat absolut. Ca fiinţă umană, şi deopotrivă ca artist. Îşi alege victimele din invidie. Din gelozie.

Matt vorbea acum cu vehemenţă. Hugo şi-a aranjat ochelarii pe şaua nasului şi i-a aruncat o privire atentă.

— Nu! a protestat el. Le iubeşte, într-un mod secret. N-ai înţeles, Mathias? Le adoră. Vrea să le devoreze. Vrea să fie una cu ele. Asta-i cel mai înălţător fel de iubire.

— E ridicol! Aşa ceva nu se poate numi iubire!

Hugo s-a ridicat de spate cât a putut de mult şi a rostit cu încăpăţânare:

— Eu cred că este. Din poziţia mea, văd lucruri pe care alţii, aşa-numiţii „oameni normali", sunt prea orbi ca să le vadă. Şi eu asta văd: cum iubeşti atunci când tu nu eşti iubit la rândul tău? Iubirea ta este mai puţin frumoasă? Sau mai puţin valoroasă? Cum fugi cu iubita, dacă ea nu te vrea? Dacă ea te dispreţuieşte? Trebuie să o iei cu forţa. Că se împotriveşte, refuză, începe să ţipe, se zbate, tu trebuie să o iei cu forţa. Dacă nu faci asta, îţi trădezi propria pasiune. Douăzeci-treizeci de centimetri de sârmă rezistentă...

Hugo a făcut un gest graţios ca şi cum ar pune un laţ de sârmă în jurul unui cap invizibil, strângând cu putere şi încruntându-şi chipul de efort.

— ...şi femeiuşca e a ta.

Matt a tresărit dezgustat. Era prea mult.

I-a mulţumit lui Hugo şi s-a oferit să-i plătească serviciile, dar Hugo a dat rapid din cap, surprins, ca şi cum Matt i-ar fi aruncat o insultă.

— Nu vrei să-ţi printez ceva din toate astea? Va dura ceva, dar...

— Nu, mulţumesc. Mi-am luat câteva notiţe. Numele, locurile si datele... nu-mi trebuie mai mult.

— Pot să ţi le trimit pe e-mail. Nicio problemă, a spus Hugo săritor.

— Mulţumesc. Dar nu cred că am nevoie de mai multe informaţii.

M-aş putea duce la poliţie cu toate informaţiile astea.

M-aş putea duce la Ruellen Zwolle.

Matt s-a îndreptat spre uşa camerei sufocante şi Hugo l-a urmat în scaunul lui, pufăind. Aproape implorând, i-a spus lui Matt:

— Ai putea rămâne la cină, Mathias. Noi mâncăm destul de devreme, nu mai durează mult. Am putea să ne uităm la filme. Am câteva care s-ar putea să-ţi placă.

Iar pe mama nu ar deranja-o, îi place să-mi fac prieteni. Hei,

mama!

— Nu, mulţumesc! Nu pot rămâne, a spus Matt în grabă.

— Nu-i niciun deranj, serios! a spus Hugo, apoi a strigat din prag. Mama!

Din camera alăturată s-a auzit un răspuns înăbuşit. Matt a privit în jos spre capul lucios şi rotund al lui Hugo. Braţele şi umerii tânărului erau numai muşchi, dar picioarele acoperite de salopetă păreau nedezvoltate. Un personaj jalnic pe care n-ar fi vrut să-l compătimească, dar de care în acest moment era disperat să scape.

— Hugo, mulţumesc! Dar trebuie să ajung să-mi iau băieţii de la şcoală.

Cât să fi fost ceasul? Cinci şi jumătate. Iar Hugo oricum n-avea de unde să ştie adevărul.

Ochii căprui şi umezi ai lui Hugo l-au privit şocaţi şi plini de consternare.

— Ai... copii?

— Mă tem că da.

Ajunşi în faţa uşii, Matt s-a oprit pentru a-i strânge mâna lui Hugo. Strângerea de mână a fost întocmai cum s-a temut: umed-răcoroasă, timidă, şi totuşi stăruitoare.

Matt s-a mai oferit încă o dată politicos să plătească pentru expertiza lui Hugo şi încă o dată, acum oarecum rănit, Hugo a protestat:

— Nu primesc bani pentru ceea ce ofer prietenilor. Sper că vom rămâne prieteni, nu, Mathias?

— Păi... sigur că da.

— Pe internet, pe e-mail? Promiţi?

— Da. Sunt sigur că aşa va fi.

În maşină, când era pe punctul să ia curba, a văzut faţa fantomatică şi rotundă a lui Hugo L. Chauncey iţindu-se la una dintre ferestrele bungalow-lui. Ochii ăia priveau nostalgic după el.

Credeai că sunt ca tine? Că-s unul ca tine?

39

NUME NECUNOSCUT. ÎNGERUL MÂNIEI l-a îndemnat să pună capăt exilului. Furia îl orienta prin bezna nopţii. Pe autostrăzile rurale, farurile automobilului său sclipeau ca nişte ochi avizi de răzbunare. Răzbunarea este a Mea zice Domnul. Da, a venit vremea[21].

Femeiuşca îl refuzase. Îi refuzase dreptul lui la supa de linte şi îl trimisese la plimbare, să moară de foame.

Cu sânii grei care îi săltau pe sub hainele îmbrăcate neglijent. Dezgoliţi, lăsaţi liberi şi cu sfârcurile întărite. Aşa arătau ea şi toate celelalte lesbiene când râdeau de NUME NECUNOSCUT. Dispreţuindu-

I şi trimiţându-l la plimbare cu sculpturile lui cu tot. Nu-s chiar genul nostru.

În partea din spate a camionetei huruitoare, acoperită sub o prelată, pentru că ploua, căra o canistră cu vreo doisprezece litri de kerosen. Cumpărase kerosenul de la intersecţia din Pine Barrens unde în urmă cu mulţi ani cumpărase două doze de Pepsi-Cola. Pe când nu era decât un tânăr de nouăsprezece ani şi VIZIUNEA încă nu îşi făcuse apariţia. Şi nici în seara aceasta nu avusese încă nicio VIZIUNE despre ceea ce avea să facă cu kerosenul.

Unde trebuia să fie dezlănţuită mistuitoarea minge de foc. Dar NUME NECUNOSCUT ştia cu umilinţă cum să se pregătească.

A urmat cursul râului Weymouth. A evitat traficul de noapte din Weymouth şi luminile care l-ar fi indus în eroare. A coborât dealul spre Lismore. Jo-seph! spusese ea. Limba ei de şerpoaică şfichiuia printre dinţi. Jo-seph Gavin. Bunăăă!

Vocea ei monotonă şi privirea indiferentă îndreptată asupra lui. Niciodată nu o să-l mai privească aşa. Şi niciodată nu-i va mai vorbi preţios şi de sus.

Pe DZ o iubise şi pe DZ o respectase. Dar pe Oriana nu şi aşa avea să fie mereu. Ea era cea care l-a trădat.

În postul lung al exilului. În Pine Barrens. Sub cerul plumburiu. Pierduse noţiunea timpului. Adunase-n el o forţă neobişnuită, chiar de carnea i se împuţinase pe oase.

Era mândru că-şi putea pipăi coastele prin acoperământul de piele. Căci şi Iisus Hristos postise patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi în sălbăticie. Şi urcase de-a dreapta Tatălui, pentru a primi slava. În moarte, El a primit slava. În viaţă, lumea evreilor şi a fariseilor îl batjocorise. Dar a Lui a fost gloria, prin moarte. Şi El va fi preamărit, spre groaza iadului.

Femeiuşca Oriana era trădătoarea, luda al lui. Ea era cea care dăduse poliţiei numele lui. Detectivii l-au căutat chiar la el acasă. Şi la locul de muncă. Şi-au privit în bătaie de joc la Căsătoria raiului cu iadul. Şi l-au luat în derâdere, întrebându-l de unde-i vin ideile şi l-au minţit fără pic de milă că le-ar face plăcere să-i cumpere creaţiile. Artă americană contemporană. NUME NECUNOSCUT dispreţuit şi batjocorit şi cu duşmani care râdeau de el. Şi femeiuşca Oriana mai mult ca oricine.

Şi tot ea era de vină pentru răul făcut lui DZ. Ochii ei îl provocaseră pe NUME NECUNOSCUT: Eşti bărbat? Te crezi bărbat?

Încă nu venise miezul nopţii. Luna plină se reflecta în apele râului. A cotit dinspre râu. Rulând cu viteză mică. Lismore Village. Întemeiat în 1779. A trecut încet prin faţa casei femeiuştii. Partea din faţă a clădirii era cufundată în întuneric şi de uşă era agăţat semnul cu mesajul ÎNCHIS. Dar în spate, acolo unde locuia şi muncea femeiuşca,

se vedea o lumină aprinsă. Spera să fie singură. Pentru că nu ar fi vrut să omoare mai mulţi oameni decât ar fi fost nevoie.

A parcat lângă bordură. A dat ocol prin spatele clădirii joase. Unde semnul ORIANA se legăna uşor în vânt. Aşa cum îi pulsa şi lui furia în gâtlej. A venit vremea, a spus Domnul. Şi nu numai atât. În buzunarul gecii de blugi, un lasou de sârmă era deja pregătit. Şi în mâinile puternice, mănuşi de cauciuc. Nu le va folosi decât o singură dată şi le va da foc şi cenuşa o va îngropa adânc.

În spate, acolo unde era lumină, a ciocănit uşor în uşa îngustă. Dincolo de jaluzelele fragile din bambus a zărit trupul femeiuştii. S-a convins, Oriana era singură.

Asta-i era soarta şi osânda, pentru că el avea să intre, iar ea nu avea să-l poată opri.

A mai ciocănit o dată în uşă, la fel de uşor. Puterea lui NUME NECUNOSCUT era puterea nemişcării lăuntrice. În geamul ferestrei şi-a făcut apariţia chipul surprins al femeiuştii. Un chip ca o lună pătată şi lucioasă. Sânii ca doi pepeni îi atârnau între braţe.

Cine... Joseph, tu eşti?

l-a deschis uşa cu precauţie. Pentru că-l cunoştea. Credea că-l cunoaşte.

Joseph? Este târziu. Ce vrei?

S-a împins înăuntru. Nu mai gândea. Văzându-i faţa, femeiuşca a făcut un pas înapoi. S-a împiedicat şi a trântit un scaun. Cu mână fermă, ca şi cum nu ar fi fost mâna lui, NUME NECUNOSCUT a trântit uşa după el.

Femeiuşca îi tot repeta numele:

Jo-seph? Te-am întrebat ce vrei? Am treabă. Lucrez până târziu.

Vocea ei era supărată şi apoi înspăimântată. Şi în cele din urmă, văzându-i faţa, s-a dat înapoi. În privirea ei uimită, S-A VĂZUT CĂ ÎNŢELEGE CINE ESTE NUME NECUNOSCUT, DOAR CĂ ERA PREA TÂRZIU. TOATE ÎNŢELEGEAU PREA TÂRZIU.

Cu voce clară, dar în surdină, NUME NECUNOSCUT a strigat: Mi-e foame! Mami, mi-e foame! Niciodată nu mi-ai dat de mâncare! Niciodată nu mi-ai dat destul de mâncare!

Nu simţea dorinţă pentru Oriana. Ea nu fusese înzestrată cu niciun talent la care NUME NECUNOSCUT să râvnească. Nu era un sacrificiu. Nu avea să o ducă în locul sacru de îngropăciune din Pine Barrens pentru că nu merita. Nu a umblat deloc cu grijă cu ea. Nu a simţit niciun fior şi niciun fel de părere de rău. Fiinţa ei fizică nu stârnea nimic altceva în el decât dezgust. Faţa ei fleşcăită şi unsuroasă şi cu gura deschisă larg într-o grimasă terifiantă. Nici burta lăsată, nici sânii ca nişte pepeni, nici buzele grase şi înroşite şi nici ochii ei ieşind din orbite nu-l excitau.

Nu avea să rămână nicio figură în urma ei. Femeiuşca nu avea să

aibă un loc al ei în Căsătoria raiului cu iadul.

A văzut că ea tocmai sculpta ceva, în lut. O oală de lut simplă, cu mânerele amintind de o femeie ce stă cu mâinile-n şold, înaltă de vreo jumătate de metru. Nu a atins-o. Pe bancul de lucru era un pahar pe jumătate plin cu un lichid limpede, fără miros. Vodcă, credea el. Nici pe acesta nu l-a atins. Jo-seph! Jo-seph!

Niciodată nu avea să mai audă numele ăsta afectat şi batjocorit în gura ei.

A târât trupul greu şi gol de pe podea pe canapea şi l-a aranjat în aceeaşi poziţie cu a femeii goale din cel mai mare tablou din încăpere. Acel tablou de pe perete la care roşea mereu privindu-l şi pe care-l urâse dintotdeauna. Un corp rozaliu, întins pe o canapea asortată. Cu tufişul de păr roşcat din zona pubiană şi burta rotundă ca o lună şi sânii cu sfârcurile ca vârfurile degetului mare. Dacă nudul pictat de Oriana rânjea prosteşte şi se uita fără ruşine în ochii privitorului, femeia moartă stătea cu gura căscată şi plină de bale şi avea ochii înceţoşaţi. Cu laţul de sârmă strâns atât de tare în jurul gâtului că nici nu putea fi observat, exceptând colierul fin de sânge care i se prelingea. Era o femeie masivă şi se luptase ca o pisică sălbatică şi NUME NECUNOSCUT avusese răbdare cât ea s-a smucit în încleştarea mai strânsă şi mai strânsă a laţului şi nu a slăbit-o nici atunci când intestinele ei au dat pe afară, pentru că era pregătit pentru aşa ceva. Aşa e legea firii, ştia bine. Şi scârba nu a reuşit să-l sufoce.

Şi apoi, cu grijă, a aranjat femeiuşca pe canapea într-o postură ca de un bun venit lasciv, i-a aranjat membrele rozalii imitând nudul pictat şi i-a crăcănat coapsele cărnoase care erau încă fierbinţi.

Aprinzând o singură lumină din hol, şi-a croit încet drum spre partea din faţă a galeriei. Spre uşa pe care era atârnat semnul cu ÎNCHIS. A îndepărtat semnul şi cu o carioca a adăugat cu grijă câteva cuvinte, astfel încât pe semnul afişat pe fereastra uşii era trecut acum un alt mesaj.

Fără să-şi dea mănuşile jos, s-a spălat pe mâini la chiuveta din bucătărie, în spatele casei. Mănuşile erau din cauciuc galben, din cele folosite la spălatul vaselor.

Nu se grăbea, dar nici nu a zăbovit prea mult. Ritmul respiraţiei i se înteţise şi simţurile îi erau plăcut alerte. Ca şi cum şi-ar fi scufundat faţa într-o baltă cu apă răcoroasă din Barrens. ÎNGERUL MÂNIEI îl călăuzise de la prima oră a dimineţii şi până în acest ceas târziu din noapte. ÎNGERUL MÂNIEI îl călăuzise să-şi ducă sarcina la bun sfârşit, aşa cum o făcuse şi-n alte daţi. Acum furia se stinsese. Aşa cum o lumânare arde şi apoi se stinge. Când a plecat, a avut grijă să închidă uşa din spate.

S-a asigurat că încuietoarea nu rămăsese descuiată. În faţa clădirii, în briza umedă şi revigorantă venită dinspre râu, a zâmbit

văzând semnul de pe uşa din faţă, aşa cum aveau să-l vadă şi ochii celorlalţi. Aşa cum aveau să-l vadă dimineaţă şi în zilele ce vor urma.

ÎNCHIS
PÂNĂ LA 6 IUNIE

40

Cuvintele stranii, seducătoare îi răsunau în minte. Ca picăturile de ploaie pe acoperişul, parbrizul şi capota maşinii sale rulând cu viteză. În ritmul hipnotic al ştergătoarelor de parbriz. Cum iubeşti atunci când. Nu eşti iubit la rândul tău. Cum iubeşti atunci când. Cum. Iubirea ta este mai puţin frumoasă. Îţi trădezi pasiunea dacă. Matt şi-a scuturat capul ca să îşi alunge gândurile nedorite.

Cerul se umplea de culorile apusului. Autostrada era în penumbră.

Matt se îndrepta spre sud, dincolo de Paramus, New Jersey, într-o imensă mare de maşini în mişcare. Trecând prin Hackensack, care nu diferă cu nimic de Paramus, trecând prin Paramus, care nu diferă cu nimic de Hackensack. Pe Autostrada 80 a luat-o spre est. Într-o oră ar trebui să ajungă deja la Weymouth, doar dacă nu va prinde vreun blocaj. O parte din el credea că ar fi bine să-i transmită urgent surorii Duanei Zwolle informaţiile aflate de la Hugo L. Chauncey, asta în caz că Ruellen nu plecase încă din Weymouth; deşi cealaltă jumătate a creierului, poate partea mai lucidă, înţelegea că ar face o greşeală, ar fi ca şi cum ar intra cu bocancii în sufletul unei femei deja tulburate emoţional, pe care ar supăra-o astfel şi mai tare şi ar compromite orice prietenie normală şi naturală care ar fi putut evolua la un moment dat între ei.

Prima dată, în cazul Duanei Zwolle, dăduse greş. Cu Ruellen, nu avea voie să o dea în bară a doua oară.

Era hotărât să nu o caute pe Ruellen Zwolle la Marriott şi nici la telefon. Trebuia să se stăpânească. Deşi cuvintele îi bubuiau în cap. Vocea înţelepciunii necoapte şi exuberante. O voce prietenească. Batjocoritoare, dar blândă. Cum iubeşti când tu nu eşti iubit la rândul tău? Iată o întrebare normală. Formulată raţional. Cum iubeşti când? Cum faci să fugi cu cel iubit când? Când ea nu te vrea? Când te dispreţuieşte? Când te refuză?

Matt şi-a scuturat capul, încercând să împrăştie gândurile care nu-i dădeau pace. Trebuie să o iei cu forţa. Ia-o cu forţa. Ia-o cu forţa.

Da, bine, înţelegea unde era logica. Dar era o logică bolnavă, patologică. Nu era logica lui.

De la telefonul din maşină, Matt a telefonat acasă, acolo unde fusese pentru el acasă, a vorbit scurt şi politicos cu Tess, apoi cu Davey şi Graeme, explicându-le de ce nu avusese cum să vină să-i

vadă în acea zi, dar că avea să încerce să vină în ziua următoare.

— Tati vă iubeşte, DA?

Apropiindu-se de Marriott Inn, care se înălţa prin ceaţa traficului chiar la marginea Weymouthului, într-un impuls de moment, Matt a ieşit de pe autostradă şi a oprit în parcare. Probabil că nu mai este aici. Probabil că a plecat. Că s-a întors la Santa Monica. Dacă era aşa, atunci avea să îi scrie lui Ruellen Zwolle. Putea să-i explice mai bine într-o scrisoare; ar fi fost mult mai civilizat, o abordare mai umană.

Pe moment, nu credea că era bine să-i contacteze pe detectivii din Weymouth ale căror cărţi de vizită le ţinea în portofel de luni de zile. Ce aflase de la Hugo L. Chauncey, ce bănuia şi numele celui pe care-l suspecta - Joseph Gavin. (Dar, după cum îi spusese şi Hugo, poliţia sigur deţinea deja informaţiile pe care i le dăduse el lui Matt. Aveau acces la dosarele crimelor în serie aşa cum avea Hugo şi ar fi putut să descopere legăturile dintre cazurile si victimele din ultimii douăzeci de ani. Dacă un amator ca Hugo cunoştea asemenea detalii, mai mult ca sigur că şi experţii din poliţie le cunoşteau, nu-i aşa?) Doar că Matt nu avea prea mare încredere în poliţia asta, care-l hărţuise pe el şi nu-l reţinuse pe Gavin, lăsându-l pe criminal să-şi ia tălpăşiţa. Iar el le trimisese deja o scrisoare anonimă. Nu ar fi vrut să se implice mai mult.

La Marriott, Matt a verificat la recepţie şi i s-a confirmat că, da, domnişoara Ruellen Zwolle era cazată acolo. S-a auzit cerând să i se facă legătura în camera ei.

Nu răspundea nimeni, voia să lase un mesaj?

— Nu, mulţumesc. O să revin mai târziu, a spus Matt în grabă.

Deci încă se afla în Weymouth. Undeva prin Weymouth.

La cocktail lounge-ul din foaier, a văzut o femeie suplă şi brunetă stând singură la bar. O femeie atractivă cam de vârsta lui Ruellen Zwolle, dar care nu era Ruellen Zwolle. Lui Matt i-a crescut pulsul instant, în mod absurd. Nu vreau să trec prin aşa ceva. Iisuse, doar nu sunt copil. Indiciile erau evidente, dar ce putea face? Matt a comandat ceva de băut de la bar, un pahar cu vin alb. Un singur pahar. Era surescitat, dar reuşea să se stăpânească. Tânjise după ceva de băut toată după-amiaza.

(Întâlnirea aia cu Hugo L. Chauncey! Camera neaerisită, monitorul strălucitor al computerului pe care se derulau informaţiile dezgustătoare, de-a dreptul tulburătoare, pe care Hugo le făcea să apară voios cu vârfurile degetelor. Mirele, aşa cum îl numise el pe criminal, aproape cu afecţiune. NUME NECUNOSCUT, Matt ştia că el e. Şase victime, cel puţin. Şase! Şi nenorocitul dracului încă umbla liber şi avea să ucidă din nou dacă nu era oprit.)

Oamenii intrau în cocktail lounge, cupluri care vorbeau şi râdeau. Matt a privit în jur neliniştit. Ce era cu locul ăsta, de ce era el

aici? Casa lui, unde erau soţia şi copiii lui, era la mai puţin de douăzeci de kilometri. Cu toate astea, trebuia să facă eforturi să-şi aducă aminte, de parcă toată viaţa şi truda acelei vieţi nu ar fi fost ale lui, o viaţă de care acum Matt nu mai era interesat.

Se întreba dacă nu cumva şi ea se gândea la el... Ruellen Zwolle. Când se văzuseră pe stradă, atunci când el se plimba cu Davey şi Graeme, ea îl privise lung. Privirea aia de pe chipul ei... Şocată şi consternată. Tu! Ai copii.

Citise jurnalul Duanei. îl numise Nighthawk. Credea că a fost iubitul surorii ei.

Matt va trebui să-i scrie şi despre asta. Va trebui să fie cât mai sincer posibil şi să nu-i ascundă nicio fărâmă de adevăr. În măsura în care cunoştea şi el adevărul.

Îşi amintea, brusc excitat, cum o împinsese pe Ruellen Zwolle la perete, atât de repede, că nici nu-şi dăduse seama ce făcea, apăsându-i gura cu palma lui. O făcuse să-i curgă sânge din nas. Ar fi vrut să-i poată linge sângele, să-l simtă pe limbă. Nu te zbate. Nu te teme. Nu vreau să te rănesc.

Doar că: poate totuşi Matt McBride voia să o rănească pe Ruellen Zwolle? Îi citise furia pe faţă, în ochii ăia strălucitori. Ea sigur ar fi vrut să-l rănească pe el.

Se teme de mine. Dar şi eu mă tem de ea. Matt a golit paharul cu vin şi a ieşit din cocktail lounge. Dar nu era în stare să iasă din Marriott, nu încă. S-a îndreptat fără ţintă undeva spre spatele hotelului. La piscină?

Matt avea să-şi spună ulterior că n-ar fi avut de unde să ştie. Nu fusese nici instinct, şi nici noroc chior. Pentru că habar nu avea că Duana Zwolle era înotătoare.

Cu toate astea, nu a fost surprins să dea peste Ruellen Zwolle la piscină. A recunoscut-o din prima, deşi purta o cască neagră şi făcea ture de bazin într-un stil crawl rapid şi perfect coordonat. Fruntea îi era încruntată, brăzdată de gânduri, ochii, îngustaţi şi pielea, măslinie. Nu erau decât trei adulţi în piscină, dar ea era singura care lua înotul în serios. Matt privea cu admiraţie la tânăra care înota de la un capăt la celălalt al bazinului, fără a-şi părăsi culoarul şi privind drept înainte. Privirea ei avea o intensitate aproape pătimaşă, iar Matt bănuia că de fapt nu vedea nimic din ce se întâmpla în jurul ei. Spera să nu îl observe. Cât de fine şi de frumoase îi erau braţele şi umerii, chiar dacă erau musculoase; cât de puternice îi erau picioarele graţioase şi lungi. Gura ei fermă şi rotundă. Ce-ar mai fi sărutat acea gură, ce-ar mai fi forţat-o să se deschidă pentru el. Este Duana care s-a întors la mine. Deşi o Duana cu mai mult sex-appeal, mai periculoasă. Matt era de părere că şi dacă nu ar mai fi văzut-o niciodată pe Ruellen Zwolle, tot ar fi fost fascinat de ea, aşa cum era acum.

Nu-şi putea lua ochii de la ea. Se vedea că este o înotătoare excepţională, chiar dacă înota cu o înverşunare tristă, care trăda absenţa plăcerii sau a bucuriei. Nu şi-o putea imagina înotând alături de altcineva, deşi s-ar fi putut deprinde cu asta. Deodată, şi-a dorit cu ardoare să fie în piscina aia cu ea! Ce i-ar mai fi plăcut să înoate ca un copil! Ce i-ar mai fi plăcut să se scufunde! Matt a privit în jur şi a constatat uşurat că nu era singurul îmbrăcat, singurul care nu înota în piscina din curtea interioară, în jurul piscinei erau mese la care se serveau băuturi. Copii care se stropeau într-o piscină mai mică. Deşi aerul era plin de clor şi pe gresie luceau mici băltoace, locul era unul primitor, proiectat ca să dea impresia de spaţiu deschis. Din decor mai făceau parte copaci tropicali plantaţi în ghivece de ceramică, iar lumina caldă imita razele soarelui. Pe fundal răsunau ritmuri exotice din Caraibe. Matt s-a îndepărtat de piscină, temându-se ca ea să nu-l vadă. Va crede că o urmăresc. Că o hărţuiesc.

Totuşi, a mai zăbovit puţin. Să o privească pe Ruellen Zwolle făcând ture de bazin în piscina de la Marriott. Nu degeaba se afla acolo, nimic nu era întâmplător. Încă de la începutul anului ajunsese să-şi accepte soarta. Îi plăcea că, nevăzut de ea, putea să o protejeze pe Ruellen Zwolle; aşa cum nu o protejase pe sora ei; iar ea, Ruellen Zwolle, nici nu trebuia să aibă habar de existenţa lui. Lumina avea o însufleţire aparte, reflectată ca o oglindă spartă în undele apei mişcătoare. Ritmurile muzicii erau hipnotizante. Mintea lui Matt s-a golit de orice gând. Era fericit, deşi să fie fericit în asemenea circumstanţe, într-o lume în care un criminal în serie tortura şi ucidea femei tinere, era absurd. Cu toate acestea, Matt avea convingerea că se afla în locul potrivit. Ea era cea care-l atrăsese aici, iar el nu făcuse decât să vină spre ea, ceea ce era corect. Dăduse la o parte vălul saṃsārei - asta să fi fost?

— Tu!? Ce vrei? Mă urmăreşti?

Ruellen Zwolle răsufla greu la marginea piscinei în apropierea lui Matt, ieşind în grabă şi nu tocmai graţios pentru a-l înfrunta. Apa se scurgea de pe trupul ei. Vorbea tare, atrăgând atenţia celor din jur. Îşi dăduse jos casca de înot şi părul întunecat şi ciufulit îi încadra chipul. Ochii aruncau flăcări, iar gura-i era încleştată de parcă ar fi muşcat din ceva scârbos. Matt s-a apropiat repede de ea şi a încercat să-i prindă mâinile, încleştate şi ele, pentru a o linişti.

— Nu am vrut să te sperii. De fapt, da... Speram să-ţi pot vorbi. Dar nu ştiam că eşti aici, jur!

— Nu mă atinge! Mi-e frică de tine. Pleacă, a strigat Ruellen.

Clipind de parcă ar fi intrat într-o cameră cu prea multă lumină, căuta ceva cu care să se acopere. Costumul de baie dintr-o singură piesă, confecţionat dintr-un material negru strălucitor precum satinul, era lipit de corpul ei tensionat şi ud. Matt distingea conturul bombat

al sânilor, adâncitura palidă dintre ei, pistruii mici împrăştiaţi pe piept şi pe braţe.

Coapsele cu muşchi prelungi. Picioarele lungi, suple şi albe. Era ameţit de apropierea ei, de agitaţia ei, de mirosul umed şi uşor uleios al părului, dorindu-şi ca ea să nu se teamă de el şi să nu atragă atenţia celor din jur asupra lor. I-a întins un halat alb de baie azvârlit pe un scaun şi a ajutat-o să-şi strecoare mâinile în mânecile lui incomode şi greoaie, iar ea şi-a strâns umerii de parcă s-ar fi îngrozit de atingerea lui.

Cu voce blândă, împăciuitoare, vocea pe care o avea atunci când îşi liniştea fiii nervoşi, Matt i-a spus:

— Hei, îmi pare rău. Vreau să spun, că te-am luat prin surprindere. Chiar nu am avut nici cea mai mică intenţie. Dacă am putea vorbi măcar câteva minute...

Ruellen încerca să-şi tragă în picioare pantofii cu vârf decupat, dar s-a dezechilibrat şi a trebuit să se sprijine de braţul lui Matt ca să se redreseze. Apoi s-a îndepărtat în grabă de el, mergând către ascensor. Agitaţia ei nu a scăpat fără să atragă atenţia: un bărbat îmbrăcat într-un sacou cu emblema Marriott a întrebat-o dacă totul este în regulă, iar Ruellen Zwolle i-a răspuns cu vehemenţă:

— Da! Lasă-mă în pace!

A intrat în ascensor, iar Matt a ţâşnit lângă ea exact înainte ca uşile glisante să se închidă. Un gând bolnav i-a venit în minte: Oare crede că eu sunt cel care i-a făcut rău surorii ei? Nighthawk?

Ascensorul era o capsulă din sticlă care s-a ridicat rapid până la etajul al şaptesprezecelea deasupra piscinei şi care oferea o vedere panoramică asupra curţii interioare, pasarelelor şi ferestrelor ascunse în spatele jaluzelelor. Un ascensor mic, în care cu greu ar mai fi încăput o a treia persoană. Matt i-a adulmecat părul şi mirosul de clor, chinuindu-se să-şi înfrâneze impulsul de a o atinge, aşa de tare tremura ea. Faţa ei era de ceară. Era cert că era speriată de el.

— O să stau atât cât mă laşi, promit. Dar trebuie să îţi vorbesc despre... ce s-a întâmplat cu Duana, a spus Matt.

— Nu pot. E prea greu. Simt că o iau razna. Nu pot să fac faţă. Te rog, lasă-mă-n pace, a bălmăjit Ruellen.

— Dar pentru mine este foarte important să-ţi vorbesc, Ruellen. Pot să-ţi spun Ruellen?

Era supărată şi aproape că plângea:

— Nu! Nu poţi. Ai fost iubitul Duanei, nu te vreau.

Totuşi, în mod straniu, la uşa camerei cu numărul 1711, în timp ce bâjbâia cu cartela în mână, Ruellen a părut să nu se mai opună prezenţei lui Matt. Ca şi cum ar fi fost un cuplu căsătorit, un soţ şi o soţie care tocmai se certaseră, Matt s-a oferit să ia cartela, dar ea i-a dat o palmă peste mână şi a insistat să încerce să o introducă singură,

în cele din urmă reuşind: uşa s-a descuiat, Ruellen a păşit peste prag gâfâind, iar Matt a împins uşa şi a intrat după ea în cameră.

Apoi a închis uşa şi i-a spus:

— Îţi promit. Nu o să stau prea mult. Nu vreau să te supăr, dar...

Ea l-a împins brusc - palmele ei lipindu-se cu forţă de pieptul lui. Chipul ei era schimonosit de furie, ca al unui copil de trei ani. Uimit, Matt şi-a spus Vrea să mă rănească. Dacă ar putea, mi-ar sfâşia beregata cu dinţii.

— Ai fost iubitul ei, aşa că nu cumva să mă atingi! M-auzi? Du-te dracului! Lasă-mă naibii în pace sau te omor.

Şocat, Matt a izbucnit în râs.

— Să mă omori pe mine? De ce? Sunt prietenul tău.

— Nu eşti prietenul meu. Nu ştiu cine pizda mă-tii eşti. Nu te cunosc şi nu am încredere în tine. Să intri cu forţa în apartamentul Duanei, ca şi cum ai avea tot dreptul.

Ruellen gâfâia şi continua să-l împingă; Matt a încercat să-i prindă încheieturile mâinilor care erau atât de suple, încât le putea lesne cuprinde în mâinile lui.

— Şi-acum te-ai apucat să mă urmăreşti pe mine. Să mă spionezi. Am să te dau pe mâna poliţiei. Se spune că deja eşti anchetat. Doar că ei nu ştiu despre asta. Nu ştiu cum m-ai ameninţat.

— Ruellen, dar nu te-am ameninţat cu nimic.

— Felul în care te uiţi la mine. Ca şi cum ai avea dreptul. Ai fost iubitul Duanei, nu al meu.

— Dar eu n-am fost iubitul surorii tale. Nu aşa cum crezi tu că aş fi fost.

— Ai fost iubitul Duanei, era nebună după tine. Am citit jurnalul. Am citit jurnalul de zeci de ori. Nighthawk... şi nici măcar nu te-ai deconspirat atunci când ea... când s-a întâmplat, nu-i aşa? Mi-au spus detectivii. Nu te-ai dus tu la ei, ei au trebuit să vină la tine. Dacă ai fi iubit-o cu adevărat pe sora mea, te-ai fi purtat altcumva.

— Am iubit-o pe sora ta, dar...

— Dracu să te ia! Nu mă poţi iubi!

Femeia cuprinsă de furie l-a împins din nou pe Matt. I-a zgâriat faţa cu unghiile.

Gata, era destul. A prins-o în braţe şi şi-a lipit gura de a ei suficient de tare încât să-i înăbuşe cuvintele; ţinând-o strâns în braţe, dorindu-şi să o rănească, s-au împleticit şi s-au clătinat împreună ca un cuplu rănit. Era ca şi cum un val de uitare şi-ar fi aruncat aripa asupra lor. Ca un văl de ceaţă sau ca un ascensor de sticlă care se ridică rapid, prinzându-i în cuşca lui invizibilă. Dar Ruellen se zbătea ca un animal cuprins de panică, iar Matt s-a grăbit să-i dea drumul.

S-a îndepărtat de el, implorându-l:

— Nu pot. Mi-e frică de tine. Sunt speriată de... tot ce s-a

întâmplat.

Am fost surori, gemene identice. Ştiu că Duana nu ţi-a vorbit niciodată despre mine. Dacă aş fi fost în locul ei, nici eu n-aş fi făcut-o.

Nu este ceva despre care să vorbeşti cu iubitul. Că mai e cineva ca tine. Că Dumnezeu nu te-a făcut unic.

În familia Zwolle, circulă povestea că nu se ştie care dintre noi s-a născut prima, Duana sau Ruellen. Cel puţin aşa susţineau părinţii mei. Nu au vrut să pară că ne-ar favoriza pe vreuna dintre noi. Deşi cred că pe mine m-au iubit mai mult decât pe Duana. Pentru că eram cineva pe care-l cunoşteau, al cărui talent putea fi măsurat.

Ca sufletul meu. Eu eram ca o apă lină, iar Duana ca o mare adâncă.

La Duana, o piatră ar fi căzut şi-ar fi căzut şi iar ar fi căzut şi niciodată nu ar fi ajuns la fundul apei.

Duana era mister. De la început. Din leagăn. Oamenii sunt intrigaţi de mistere, dar dacă nu le pot dezlega, sunt speriaţi de ele. Le urăsc. Şi, în orice caz, oamenii sunt speriaţi de gemenii identici. E adevărat: e ceva îngrozitor în lucrurile care au o dublură, ca în orice fel de reproducere. Oamenii primitivi îi distrugeau pe gemenii identici, uneori pe ambii gemeni, sau îi transformau în zei, ceea ce reprezintă un alt mod de a distruge.

Vrei să ştii dacă exista între noi vreo legătură extrasenzorială, telepatică? După ce am crescut, nu. Asta a fost dorinţa mea, nu a Duanei. Şi eu aveam o repulsie pentru legătura dintre gemeni.

M-am mutat în California. Acolo unde nu mai exista alta ca mine... Ruellen Zwolle.

Mii de kilometri între noi. Aşa că nu aveam să mă nimeresc într-o încăpere în care să dau peste sora mea. Acolo nimeni nu avea să afle că nu sunt unică!

Dar când Duana a fost răpită de descreieratul ăla şi torturată şi ucisă... ei bine, da, a existat o legătură telepatică între noi. Ca o pânză de păianjen. O pânză de păianjen scânteietoare care ne-a atras pe amândouă în capcană. Eram îngrozită, simţeam că n-am scăpare. Până când ea a murit şi eu am fost eliberată şi am simţit că respir din nou.

Da, cred că acum o să spun adevărul. Ţie. Pentru că tu ai fost iubitul Duanei şi chiar dacă nu ai cunoscut-o cu adevărat, ea te iubea. O să-ţi spun cum au stat lucrurile. Nu le voi spune asta niciodată părinţilor. Acum, mama este bolnavă, iar dacă se însănătoşeşte, nu va vrea să ştie mai multe decât ştie acum.

Pentru că ăsta-i adevărul: am fost recunoscătoare când în sfârşit Duana a murit.

De parcă am fi fost surori siameze, împărţind acelaşi trup. Nu am vrut să mor împreună cu ea.

Primul lucru pe care l-am făcut când Duana a dispărut a fost să zbor înapoi spre Coasta de Est. Întotdeauna a fost o persoană ciudată, care s-a luat după instinct - era foarte posibil să fi fost alegerea ei, „să dispară". Dar curând ne-am dat seama că o luase cineva. Fusese răpită. Împotriva voinţei ei. Am venit cu toţii la Weymouth şi am ţinut un priveghi pentru ea. Au fost nişte clipe de coşmar. Aveam nişte vise oribile.

Chiar şi atunci când eram trează, aveam tot felul de halucinaţii. Ca-ntr-un vârtej, ca-ntr-o demenţă.

Ştiam că îmi torturează sora şi că o va ucide. O auzeam ţipând. Ca şi cum eu aş fi ţipat. I-a scos ochii. Ştiu sigur asta. A violat-o, de mai multe ori. Cu ceva tare, ascuţit.

Şi, în cele din urmă... a omorât-o. A strangulat-o. A murit sufocându-se, fără aer, iar eu... aproape că am murit. Unele dintre acestea le-am spus şi detectivilor şi poate că m-au crezut sau poate că doar s-au prefăcut că mă cred. Şi pe bună dreptate, fiindcă am făcut o criză de nervi, am fost „isterică". Dar ştiu că sora mea este moartă, a omorât-o în seara zilei de 31 decembrie. În ajun de Anul Nou. Nu poate fi o coincidenţă, nu-i aşa? Nu ştiu unde este trupul ei. Mă tem că nu vom afla niciodată.

Agonia ei a durat câteva ore şi când în cele din urmă s-a sfârşit, am fost inconştientă optsprezece ore. Părinţii mei au crezut că am făcut un accident vascular sau o hemoragie cerebrală. Dar mi-am revenit. Sunt puternică. Ştii asta deja, nu-i aşa? Sunt o femeie puternică. Nu sunt slabă. L-aş putea omorî cu mâinile goale. Dacă aş avea ocazia.

Atunci aş simţi din nou că pot să trăiesc. După ce ucigaşul ei va fi mort.

Să-ţi mai spun ceva: adesea îmi venea în minte gândul că „Duana o să moară prima". Gândul ăsta mă entuziasma. Ca şi cum un cer opac s-ar fi luminat brusc.

Pentru că în copilărie am fost atât de apropiate, încât simţeam că mă sufoc. Imediat ce am învăţat să vorbim, eu şi Duana ne-am inventat un limbaj al nostru. Mulţi gemeni fac aşa. Începe încă din leagăn şi poate dura ani buni. Părinţii noştri se temeau de noi, de legătura strânsă dintre noi. De secretele noastre. Mulţi ani, la şcoala primară, eu şi Duana trebuia să fim tot timpul împreună. Plângeam dacă eram despărţite. Simţeam că ne dăm putere una celeilalte. Ca şi cum ne năşteam a doua oară. Oamenilor le plac gemenii, cel puţin la început. Le place să se uite la gemeni. Ne plăcea să ne privim în oglindă. Mai târziu, Duana desena tablouri cu noi două. Făcea fotografii cu noi două. Cu câţiva ani în urmă, când m-am întors pe Coasta de Est, de sărbători, a venit şi ea în Maine şi m-a întrebat dacă mă deranjează dacă face câteva fotografii cu noi şi eu am fost de

acord. De fapt, nu voiam, dar am fost de acord. Mai târziu, când mi-a trimis câteva cadre, le-am rupt în bucăţi.

Imaginea era cu mine şi Duana de parcă am fi fost una şi aceeaşi persoană, o fată sprijinindu-şi tâmpla de-o oglindă, numai că nu era nicio oglindă. Imaginea mă fascina... la prima vedere, n-aş fi putut spune cine este Duana şi cine eu. În cele din urmă, n-am mai putut suporta. Am rupt toate fotografiile în bucăţi.

Am iubit-o pe sora mea misterioasă, talentată. Am fost mândră de ea. Era geamăna pe care o uram.

Când aveam unsprezece ani, am început să mă detaşez de Duana. Am început să-mi fac propriii prieteni. Parcă s-a întâmplat peste noapte. Şi băieţii începuseră să fie interesaţi de mine. Pentru câ-ntotdeauna eu am fost cea mai sociabilă dintre noi două. Întotdeauna am fost mai „populară", dacă asta îmi puneam în cap să fiu.

Duana era mai talentată şi mai inteligentă, dar la şcoală niciodată nu a învăţat mai bine decât mine. În adolescenţă, am început s-o urăsc pe Duana. Nu suportam să mă atingă. Nu voiam să fiu în apropierea ei. Era atât de tăcută, de specială, de bună.

Amândouă am fost studente la Artă, dar talentul ei era înnăscut, veritabil iar al meu... ei bine, aşa cum e. Îmi spuneam că nu îmi pasă, dar gelozia mă rodea. Odată, pe când aveam cincisprezece ani, i-am spus Duanei ceva foarte dureros, iar ea s-a uitat la mine cu ochii ăia ai ei, diferiţi de ai mei, deşi oamenii jură că suntem identice; şi nu i-am suportat privirea şi am ciupit-o tare de braţ. Ea doar a şoptit: „Rue, de ce?" I-am râs în nas şi am fugit din cameră.

În noaptea care a urmat, am văzut vânătaia, locul de unde o ciupisem, pe propriul meu braţ. În exact acelaşi loc de unde o ciupisem pe Duana.

După asta, nu i-am mai făcut niciodată rău surorii mele. Nu fizic.

Acum este moartă. Ştiu că este moartă. Ea este moartă, iar eu am supravieţuit.

Dar nu mai sunt aceeaşi de când a fost răpită, şi mă tem că nu o să mai fiu niciodată.

Aşa că vreau să dispari. Doar dacă... dacă îl găseşti pe cel care i-a făcut rău surorii mele şi îl distrugi... altfel nu suport să dau ochii cu tine. Ai fost iubitul ei, iar eu nu pot suporta asta. Nu suport să mă atingi şi poate că nu voi mai suporta să fiu atinsă vreodată de un bărbat.

41

Când a ajuns acasă, în apartamentul gol, Matt a găsit în mesageria telefonului vestea pe care o aştepta de săptămâni.

O voce nazală, care iniţial nu i s-a părut familiară: Hei, domnul McBride? Sunt Todd, din Clinton Falls. Mai ştiţi, de la benzinăria Amoco? Mi-aţi spus să stau cu ochii după tipul ăla, Gavin. Ei bine, s-a întors. Tocmai ce-a trecut pe aici să-şi pună benzină şi a zis că o să vină cu camioneta mâine dimineaţă sâ-i meşteresc nu ştiu ce la ea.

Acum este şase seara. Apoi a urmat o pauză, după care vocea a continuat: Sper să primiţi acest mesaj, domnule McBride şi sper să am veşti de la dumneavoastră.

Toate bune!

Matt a mai ascultat o dată caseta. Zâmbea uluit. Nu-i venea să creadă că avea atâta noroc.

Îi datora tânărului mecanic două sute de dolari. O să-i plătească trei sute. Dacă va supravieţui.

Dacă o lua pe Autostrada 78, avea cam o sută de kilometri până la Clinton Falls.

Se circula lejer la ora asta. A ajuns la benzinăria Amoco Ia 22:12.

Ce zi lungă şi ameţitoare! Ca un şir lung de trepte. Din vârf nu vezi treapta cea mai de jos, aşa cum de jos nu vezi treapta cea mai de sus. Poate că mintea lui Matt nu era tocmai limpede la ora asta. Poate că ar fi fost mai bine să meargă la poliţie. (Deşi nu avea încredere în poliţişti şi se temea de ei.) Ar fi trebuit să aibă o armă mai bună decât un cuţit cu care să se apere de un om despre care ştia că e periculos. Un om despre care ştia că e psihopat, un criminal. Un om viclean, imprevizibil şi puternic, deşi părul şi barba lungă îl făceau să pară slab, efeminat.

Nu ar fi trebuit să meargă singur. Şi fără ca nimeni să ştie unde se duce. În toiul nopţii. Ultima oară când avuseseră o discuţie mai lungă, Tess îl acuzase că devenea din ce în ce mai nesăbuit, disperat.

— De parcă ai vrea să-ţi faci singur rău.

Matt nu voise să-i spună că nu lui voia să-şi facă rău, ci altuia. Nu vreau să-l împart pe nenorocit cu nimeni. E-al meu.

Poate că avea să-i smulgă corzile vocale lui Gavin. Poate că de asta luase cu el un cuţit.

Poate că avea să-i jupoaie muşchii de pe picioare lui Gavin. Sau o să-l castreze.

Asta înseamnă dreptate, iar noi cerem să se facă dreptate.

După cum i-a explicat Hugo: un criminal în serie precum Gavin trebuie să deţină în permanenţă controlul. Îşi plănuieşte crimele în detaliu, priceperea lui nu ţine de improvizaţie. Victimele lui sunt femei tinere. Mai slabe decât el. Iar el le ia prin surprindere.

Dar de data aceasta, Matt îl va lua pe el prin surprindere. Şi nu va fi o luptă ca de la bărbat la bărbat.

Totuşi, pe când se apropia de aleea lui Gavin venind dinspre

autostrada întunecată, aruncând o privire la cutia de scrisori, i-a dat prin minte că n-ar fi fost rău să fi avut la el un pistol. Poate că ar fi putut să-i ceară lui Sid Krell pistolul lui, pretinzând că trebuie să se apere. (Dar nu avea încredere în Sid. Nu putea să aibă încredere în nimeni.) Nu avea decât un cuţit de inox de tăiat friptura, cu lama de vreo douăzeci de centimetri, pe care-l cumpărase de la un magazin de bricolaj atunci când se mutase în apartamentul de burlac. Dotându-l cu strictul necesar. Cumpărase cuţitul ştiind că putea fi chiar arma pe care o va folosi ca să se apere de Joseph Gavin, poate chiar arma cu care să-l ucidă pe Joseph Gavin.

Cu toate astea, nu cumpărase un cuţit de vânătoare sau de pescuit; nu încercase să obţină un permis de port-armă. De ce, asta nu mai ştia. Iar acum, având cuţitul cu lamă ascuţită în buzunarul jachetei, se întreba Sunt în stare să-l folosesc? Sunt în stare să rănesc pe cineva?

Cutia poştală, uşor înclinată, a lui Gavin era la locul ei, pe aleea cu pietriş care duce spre întuneric. De pe autostradă nu puteai distinge niciun semn de viaţă nici măcar la lumina zilei, d-apăi în bezna nopţii. Matt a trecut cu maşina dincolo de alee şi a parcat într-o pădurice la vreun kilometru distanţă. La ora asta, traficul de pe autostrada rurală era redus. Prin apropiere nu se vedeau nici vecini, nici lumini. Matt a luat o lanternă din torpedou şi şi-a croit drum cu grijă spre terenul lui Gavin prin cocenii de porumb rămaşi neculeşi pe câmp. Inima îi bătea puternic şi tare şi regulat şi credea că face ceea ce trebuie să facă, ceea ce este necesar. Dacă bărbatul era prin preajmă, avea să pună mâna pe el. Dacă bărbatul era prin preajmă, nimeni altul decât el, Matt McBride, avea să facă dreptate. Simţea cum adrenalina îi gonea prin vene. Şi-a adus aminte brusc de o întâmplare din Alaska, de pe când nu era mai mult de un puşti naiv, un copil însetat de aventură, când luase împreună cu prietenii lui nişte LSD şi fusese uşor panicat, spunându-şi: Hei, nimic din ce-o să se-ntâmple n-o să fie real, este un vis, OK? Şi ore bune fusese hipnotizat de cerul arctic ca de un caleidoscop plin de cioburi şi forme colorate ca nişte comete care o luaseră razna, reuşind, cu greu, să conştientizeze că Asta nu-i decât un vis! Nu este decât un vis si nimic rău nu ţi se poate întâmpla!'Cu toate astea, Matt ştia cât de aproape fusese să treacă pragul spre panică, teroare, colaps şi psihoză. Îşi păstrase echilibrul ca un om care merge pe sârmă. Nu căzuse, dar ar fi putut să cadă. Şi stăpânirea asta de sine îl anima şi acum, în timp ce traversa câmpul de porumb prin noroaie şi mlaştini, tot mai aproape de rulota lui Gavin şi de hambarul de alături. Dar a fost dezamăgit: nu se întrezărea nicio lumină. Nicio camionetă pe alee, nici măcar ascunsă în spatele rulotei sau hambarului unde Gavin ar fi putut-o parca pentru a nu fi văzută. Dar dacă totuşi nu e aici? Unde s-ar fi putut ascunde?

Era o noapte rece şi umedă de primăvară. Pe cer, norii ca nişte bucăţi de beton pluteau prin faţa lunii.

Matt s-a apropiat cu grijă de partea din spate a rulotei. O rază de lumină selenară se reflecta în una dintre ferestrele înguste. Înăuntru nu era nicio lumină, niciun indiciu că ar fi fost careva pe acolo. Matt a aprins lanterna precaut şi i s-a părut că nimic nu fusese mişcat de la locul lui în jurul rulotei, toate erau întocmai ca în urmă cu zece zile, când fusese ultima oară pe acolo. Tomberoane de gunoi răsturnate, o canistră ruginită. Frunze în stare de putrefacţie şi moloz. Şi-a amintit că în apropiere de Clinton Falls stătea o femeie cu care Joseph Gavin ar fi fost prieten, cineva care îi oferise un alibi pentru noaptea de 28 decembrie. Poate că locuia la ea.

Sau poate că, la fel ca el, parcase în altă parte, nevrând ca autovehiculul să fie văzut. Poate că în clipa asta este în rulotă şi mă priveşte.

Matt a stins lanterna. S-a ghemuit la unul dintre colţurile rulotei, unde nimeni din interior nu l-ar fi putut vedea prin vreuna dintre ferestre. A aşteptat. A ascultat.

Şi-a sprijinit capul de tabla rulotei şi nu a auzit nimic în afară de bătăile puternice ale inimii lui.

Nimeni. Nu aici.

Matt a preferat să ocolească pentru a ajunge la hambar, evitând spaţiul deschis în care s-ar fi expus dacă ar fi păşit pe scândurile puse pe poteca de noroi. Hambarul era aşezat pe o uşoară ridicătură, iar Matt şi-a făcut drum spre ea printre tufişuri şi bălţoace. Ajungând la vreo cinci metri depărtare, i s-a părut că zăreşte... o lumină slabă înăuntru? Printr-o fereastră mică şi pătrată, acoperită cu scânduri la interior, părea să iasă un firicel de lumină.

Să fi fost Gavin înăuntru? Cum altfel? NUME NECUNOSCUT, alături de manechinele lui hidoase. Căsătoria raiului cu iadul.

Îi e dor de ele. Nu rezistă să stea prea mult departe de ele. Miresele lui. Şase victime. Poate că s-a întors ca să le ia cu el.

Matt era cu mâna pe cuţit, strângându-i nervos mânerul. Fusese destul de bătăuş în tinereţe şi mai fusese pus în situaţii neplăcute, dar niciodată nu folosise un cuţit ca să se apere. Prea târziu, s-a gândit că mai bine-ar fi luat un levier din portbagaj.

Ce-şi închipuise el, că avea să fie apărat de scutul dreptăţii?

Aşa cum orice om are impresia, în ciuda raţiunii, că Nu am cum să fiu omorât, nu-i aşa? Nici măcar nu pot fi rănit. Eu sunt eroul din toată povestea asta. Sunt aura de lumină a binelui în jurul căreia este ţesută povestea.

Matt nu aprinsese lanterna, dar lumina lunii îl ajuta să vadă că lacătul de la uşa din spate a hambarului fusese descuiat. S-a apropiat tiptil, s-a oprit şi din nou a rămas nemişcat şi a ciulit urechile. Nici de

această dată nu a auzit nimic. S-a apropiat de crăpătura uşii şi a aruncat o privire în interior, observând un singur bec aprins atârnat de o grindă la mai puţin de doi metri înălţime. Dar nicio mişcare. Probabil că Gavin trecuse pe aici şi plecase din nou.

Încet, cu degetele pulsând de emoţie, Matt a împins uşa. Balamaua a scârţâit discret. Dar în afară de asta, linişte absolută. Manechinele aşteptau sub un văl de umbră. Ar fi trebuit să fie pregătit pentru revederea cu ele, dar tot a fost luat prin surprindere. Salvează-ne! Nu ne părăsi! Deşi fiecare dintre ele era cu faţa la el, păreau înstrăinate unele de celelalte, nişte prezenţe solitare. Matt a numărat doar cinci; ce se întâmplase cu a şasea? A intrat cu precauţie în hambar şi, izolat în mijlocul dezordinii, aşezat pe o ladă, a dat cu ochii de al şaselea manechin. NUME NECUNOSCUT îi făcuse ajustări recente. Capul nu mai era chel, ci acoperit de un păr negru şi încâlcit, cu o strălucire artificială, căzându-i până la nivelul şoldurilor. Matt a recunoscut-o imediat pe Duana Zwolle.

Având nevoie de mai multă lumină decât cea pe care o dădea becul din grindă, a aprins lanterna şi, da, înnebunit de evidenţă şi nevenindu-i să creadă că nu-şi dăduse seama până atunci, a văzut că silueta grotescă, copilărească, menită a fi femeie, deşi nu avea sex, aşa cum stătea cu capul înclinat timid şi cu pielea întunecată era menită să semene cu Duana Zwolle. Salvează-mă! Nu mă părăsi!

Celelalte cinci figuri, neajutorate, păreau să-l privească. Ca nişte păpuşi dizgraţioase, toate erau lipsite de sâni şi şolduri, având picioarele ciudat de groase comparativ cu restul corpului, încât păreau nişte cârlige de rufe. Salvează-ne! Salvează-ne! Salvează-ne! Ochii lor de sticlă, nefericită alegere, sclipeau cu sălbăticie.

Gurile le erau împietrite în strigăte mute. Matt şi-a îndreptat lanterna fără teamă spre colţurile hambarului, acum că era sigur că Joseph Gavin nu era prin preajmă.

Interiorul era plin de cutii, lăzi, unelte agricole, un tractor vechi, o grapă, stive de cherestea. Pânze de păianjen împodobeau fiecare suprafaţă şi atârnau ciorchine de grinzile groase dintr-un capăt în celălalt al hambarului. Matt a tras adânc aer în piept, inhalând mirosurile de praf, murdărie, putregai şi mirosurile mai înţepătoare de vopsea şi kerosen. NUME NECUNOSCUT pictase al şaselea manechin, dar era evident că nu se pricepuse să combine vopselurile şi să le aplice uniform; era aşa un amator, încât nu fusese în stare să dea aceeaşi nuanţă pielii şi pe alocuri se nimerise ba o nuanţă de bej ce bătea spre plumburiu, ba un bej închis, ba gălbui, ca o urmă de boală. Să moară de mâna unui asemenea idiot!

Matt s-a apropiat de figura patetică ce părea să privească la el sau spre el, cu ochii de sticlă desperecheaţi. A atins părul tern, artificial, mort. Nu era o perucă reală, ci o creaţie improvizată a lui

Gavin. Nu ştiai dacă să râzi sau să-ţi fie milă de o asemenea ciudăţenie. Te făcea să te întrebi dacă mintea care o imaginase o vedea aşa cum era în realitate. Oare ce vede el? Oare aşa arată lumea pentru el? Deşi dezgustat, Matt nu şi-a putut înăbuşi mila.

Apoi a auzit zgomot de paşi, s-a întors şi a văzut o siluetă neclară care se năpustea spre el.

— Drac împieliţat! Drac împieliţat!

Gavin s-a năpustit asupra lui, de nicăieri. Ochii îi scăpărau de furie şi rotea ceva spre Matt. Un ciocan? O daltă? L-a nimerit puternic în umărul drept, ratându-i cu puţin capul. Lovitura puternică l-a făcut pe Matt să se clatine pe picioare. S-a aplecat, s-a răsucit şi deşi durerea era teribilă a reuşit să-l apuce pe Gavin şi să-l împingă cu putere. Amândoi bărbaţii au căzut cu zgomot la pământ, gemând şi luptându-se ca nişte fiare disperate. Se loveau de lăzi, de uneltele agricole, şi chiar de unul dintre manechine. Gavin continua să suduie:

— Drac împieliţat!

Matt a reuşit cumva să scoată cuţitul din buzunar, dar nu a reuşit să-l prindă de mâner pentru că Gavin îl lovea cu înverşunare; cuţitul i-a alunecat printre degete şi dus a fost. Apoi Matt a trebuit să se târască disperat ca să scape de loviturile de ciocan care-l izbeau în spatele lipsit de apărare, în rinichi, pe braţe, gemând de durere şi încercând să-şi apere capul şi nici nu şi-a dat seama cum a apucat o unealtă, un fel de daltă de vreo treizeci de centimetri lungime şi, orbeşte, s-a întors să-şi lovească atacatorul, nimerindu-l pe Gavin în obraz, iar vârful dălţii a alunecat spre ochiul lui stâng şi i l-a străpuns. Cuprins de durere şi de furie, Gavin a scos un urlet animalic. Sângele îi acoperea faţa. Matt ţinea dalta cu mâinile tremurânde, dar nu avea puterea, sau poate voinţa, să vâre dalta şi-n celălalt ochi al lui Gavin; ezitarea i-a fost fatală, căci Gavin i-a dat imediat o lovitură în cap şi l-a trântit la pământ. Acum lui îi curgea sângele şuvoi din creştet, era ameţit de durere şi iar s-a târât pe coate şi pe genunchi, disperat să se salveze, în timp ce din spatele lui se auzeau urlete furioase.

— Eu sunt NUME NECUNOSCUT. Eu sunt NUME NECUNOSCUT.

Dintr-odată, în aer s-a răspândit un miros puternic de kerosen. O explozie molatică şi focul s-a aprins. De nicăieri... rotocoale de fum, explozie şi apoi flăcări trosnind. Matt s-a trezit uimit că hainele şi părul îi erau cuprinse de flăcări. A încercat să fugă din calea pericolului, aşa cum ar încerca un copil să fugă din calea primejdiei, dar unde să găsească adăpost? Unde nu s-ar fi putut întinde braţele de foc, într-un loc ferit, sub tractor, în spatele anvelopelor uzate... Avea vaga idee că prin apropiere exista un ochi de apă, o băltoacă, un iaz întunecat în care se putea salva, dacă plonja în el. Se târa pe podeaua de pământ ce se înclina, ba chiar devenind verticală şi făcându-l să se răstoarne, cădea, era mistuit de flăcări, tot mai multe flăcări pe

măsură ce zdrenţele înmuiate în kerosen se aprindeau, la fel şi grămezile de fân uscat. Matt a rămas singur în hambarul aprins, duşmanul său, clătinându-se pe picioare, reuşise să scape şi să tragă uşa după el, iar Matt nu avea putere să forţeze uşa ca să o deschidă, abia de a izbutit să se ridice în genunchi ca să apuce mânerul, cu unghiile înfipte în aşchii. Avea senzaţia că îşi vede gândurile ca în cărţile de benzi desenate, învăluite în rotocoale: nu e corect, ce trist că el trebuia să moară, iar Gavin, duşmanul său, să scape cu viaţă. Era de părere că moartea asta cumplită ar fi fost mai uşor de acceptat dacă duşmanul lui ar fi murit odată cu el.

În urechi se stingeau strigătele sugrumate, din ce în ce mai pierdute ale manechinelor. Salvează-ne! Salvează-ne! Nu ne părăsi!

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-a auzit Matt McBride înainte ca pământul de sub el să se deschidă şi să-l înghită cu totul.

42

NUME NECUNOSCUT. Ameţit şi rănit, s-a târât şi a reuşit să se salveze. Ochiul lui, ochiul lui!... împieliţatul de duşman îi luase ochiul. Şi sângele fierbinte îi curgea pe faţă, gustul lui sărat şi teribil îi umplea gura. Cu toate astea, triumful era al lui. Se luase la trântă cu însuşi Diavolul şi scăpase cu viaţă.

Poticnindu-se acum prin stuf, prin tufişuri şi la lumina lunii de după nori, gâfâind, scâncind de durere, cu vederea rămasă într-un singur ochi şi aceea ştearsă şi distorsionată, a reuşit totuşi să găsească direcţia spre camioneta ascunsă pe drumul abandonat. Şi iată cum NUME NECUNOSCUT scăpase şi de data asta.

NUME NECUNOSCUT. Însuşi ÎNGERUL MÂNIEI, înverşunat să se răzbune.

Nu mă vei încătuşa. Am scăpat de tine pentru totdeauna.

Cum de se-ntâmplase aşa ceva, nu putea să înţeleagă! Figurile sale sacre să fie distruse de nevoie, şi totuşi atât de crud. O asemenea pierdere nu mai putea fi niciodată recuperată.

Nu ştiuse dinainte, nu i se arătase nicio viziune care să-l călăuzească. Cum avea să lovească teribila sabie de foc. Şi instrumentul ANIHILĂRII chiar din mâinile lui tremurânde. Femeiuşca îl trădase, aşa credea. Femeiuşca Brough. Dar acum nu avea vreme să se gândească la ce pedeapsă să le rezerve ei şi băiatului. Pentru că NUME NECUNOSCUT trebuia mai întâi să se pună la adăpost de duşmani, ca să nu-l batjocorească şi să-l pună la pământ, ca pe un animal nenorocit. Din tot ce fusese nu rămăseseră decât ruşinea şi batjocura. În Barrens îşi va găsi scăparea şi acolo va birui. Doar că ochiul îi sângera, alte răni îi sângerau şi mintea-i era înceţoşată. Şi Căsătoria raiului cu iadul, munca lui de-o viaţă, era distrusă. Prigonit

ca un şobolan şi ce-i mai rămânea de făcut decât să se ghemuiască singur prin mlaştina fără sfârşit.

Şi duşmanii l-ar fi putut căuta până şi acolo, cu copoi şi elicoptere, ştia el. Căci a lor era puterea şi influenţa în stat, şi el nu e decât un om care a avut o viziune: NUME NECUNOSCUT. Acum totul s-a sfârşit, totul s-a isprăvit. Şi iată că pe întunericul autostrăzii, în vehiculul care se căznea ca o fiară vătămată să ia viraje şi să-l ducă departe, şi cu motorul obosit, lui NUME NECUNOSCUT i s-a arătat O VIZIUNE, lui care era ÎNGERUL MÂNIEI îmbătat de setea de răzbunare şi dreptate.

Nu e nevoie să mergi mai departe.

Viaţa ta pe pământ s-a isprăvit.

Tot ce ţi-a rămas nu-s decât ruşinea şi ochii zeflemitori.

Tot ce ţi-a rămas sunt cătuşele şi închisoarea. Tot ce ţi-a rămas e cuşca morţii zăvorâtă de duşmani. Şi logica acestor gânduri i-a uns rănile dureroase ca un balsam.

Şi dreptatea acestor gânduri. NUME NECUNOSCUT trebuie să se purifice.

Nu ştia prea bine unde s-ar fi putut afla. Nu la prea mulţi kilometri de Clinton Falls, pentru că nu avusese destulă forţă să conducă camioneta, creierul îi era confuz şi oasele rupte, şi tăietura de pe faţă lividă de durere. Să fi fost pe undeva prin ţinutul Somerset, prin apropiere de Blawenburg, într-un peisaj rural care nu-i era familiar, şi cine să ştie câţi kilometri şi ore ar mai fi trebuit să reziste până la Pine Barrens unde şi-ar putea găsi refugiul, şi totuşi nu putea să meargă pe jos până acolo, nu în starea de acum; şi în cele din urmă camioneta Ford a hurducăit până s-a oprit de tot pe marginea drumului, şi motorul nu a mai vrut să pornească. Viaţa ta pe pământ s-a isprăvit.

Şi iată cum NUME NECUNOSCUT, cu calm, a turnat peste el, peste hainele şi barba însângerată o canistră cu kerosen. Şi în interiorul cabinei. Şi calm, aşezat în faţa volanului, a luat din nou cutia cu chibrituri şi cu degete tremurânde, a reuşit să scapere un singur chibrit.

Şi cu SABIA DE FOC asupra lui, sub forma arzândă a unei figuri care era însuşi NUME NECUNOSCUT, explozia a venit ca din Ceruri să mistuie vehiculul, care, la răsărit, avea să ardă încă mocnit atunci când un şofer avea să-l descopere. Şi scormonind printre resturi, nu aveau să mai fie găsite decât rămăşiţele carbonizate şi arse ale spiritului nemuritor care fusese NUME NECUNOSCUT, simplul înveliş şi pielea năpârlită a muritorului. Nu mă vei încătuşa. Am scăpat de tine pentru totdeauna.

EPILOG

Viaţa de după moarte

Nighthawk. Prea încăpăţânat ca să moară.

S-a salvat, deşi niciodată nu avea să-si aducă aminte cum.

Făcuse el cumva să deschidă uşa. Să se târască afară. Şi să se mai târască încă vreo cinci metri până într-un loc ferit de foc, căzând în stare de şoc în iarbă aspră, în noroi. Hainele-i ardeau, la fel şi părul. Ţipa şi se rostogolea în iarbă udă, în noroi, doar ca să îşi salveze viaţa. Cu carnea arsă, cu mâinile şi picioarele sfâşiate.

Prea încăpăţânat ca să moară. Nu încă.

Oricum, nu aşa.

Apoi a auzit sirenele şi strigătele îngrozite ale străinilor care aveau să-l salveze.

Veniseră la el de departe, de foarte departe, ca dintr-un hău uriaş. L-au ridicat cu grijă, iar hambarul aprins la doar câţiva metri de el a explodat ca un foc de artificii.

Apoi a gonit de-a lungul autostrăzii pustii spre Weymouth şi mai departe la Newark, acolo unde viaţa avea să-i fie salvată, deşi nu fusese câtuşi de puţin conştient şi nu avea să-şi amintească niciodată.

S-a trezit pur şi simplu într-o zi şi a înţeles că nu murise. Viaţa îi fusese redată şi Matt McBride avea să profite de acest dar cu vârf şi îndesat, ca de un premiu pe care nu-l merita, dar pe care totuşi îl accepta.

Oare va veni să mă viziteze la spital?

A aşteptat.

I se luaseră grefe de piele de pe fese şi coapse şi i se transplantaseră pe suprafaţa feţei şi gâtului mutilat, porţiuni în care suferise arsuri de gradul doi. Pe piept, abdomen şi picioare avea arsuri de gradul unu, care nu aveau nevoie de transplantări, dar care-l dureau de parcă cineva ar fi turnat încontinuu apă clocotită peste ele. Cândva, aceste răni aveau să se transforme în cicatrici striate de o fineţe şi strălucire stranie, pe care o femeie s-ar fi simţit atrasă să le atingă, poate chiar să le mângâie.

Cicatricile acestea de pe fruntea, gâtul, partea de sus a spatelui şi umerii lui Matt McBride aveau să suscite o atracţie sexuală perversă. Şi degetele femeii aveau să aibă la rândul lor o încărcătură erotică. Aşa că Matt a tresărit şi a închis ochii, simţind că-l înţeapă lacrimile. Iar respiraţia femeii s-a înteţit, femeia a gâfâit, a închis şi ea ochii, sprijinindu-şi tâmpla într-un extaz straniu de fruntea lui.

Când ai ştiut?

Când te-am văzut prima oară.

Şi eu am ştiut, încă de când te-am văzut prima oară. Şi totuşi Ruellen Zwolle nu venise la spitalul din Newark ca să-l vadă pe Matt McBride.

Niciunul dintre membrii familiei Zwolle nu venise să-l vadă.

Trupul Duanei Zwolle a fost recuperat şi identificat într-o zonă pustie din Pine Barrens; şi i s-a făcut o slujbă de înmormântare şi a fost îngropată în Maine, oraşul de unde era originară tânăra. Dar Matt McBride, în starea nenorocită în care se afla la spitalul din Newark, nu a ştiut nimic despre toate acestea.

Avea să afle mai târziu că Joseph Gavin (descris în presă ca un „sculptor local ratat, care obişnuia să-şi spună NUME NECUNOSCUT") s-a sinucis nu mult după ce incendiase hambarul, cu tot cu Matt înăuntru. Pe un drum pustiu, la vreo şaizeci de kilometri sud de Clinton Falls, a stropit interiorul camionetei Ford şi s-a stropit şi pe el cu kerosen, a aprins un chibrit şi a fost înghiţit de flăcări. Nu au existat martori ai incendiului si identificarea rămăşiţelor sale carbonizate a fost incidentală, întrucât se pare că în nicio bază de date n-a fost de găsit un istoric medical al lui Joseph Gavin. Dar în ziua următoare, Shirley Brough, prietena lui Gavin, s-a dus la sediul poliţiei din Weymouth pentru a-l denunţa pe Gavin, care i-ar fi ameninţat pe ea şi pe fiul ei în caz că ar fi dezvăluit cuiva că are cunoştinţă despre femeile pe care el se lăuda că le-ar fi ucis. Brough a plâns spunând că „trebuia să-mi iau acest păcat de pe conştiinţă" şi dând informaţii poliţiei în legătură cu locul unde îi spusese Gavin că abandonase trupul Duanei Zwolle, lângă ruinele unei vechi biserici părăsite de la confluenţa râurilor Batsto şi Mullica.

Brough a mai spus poliţiei că bănuia că în zona respectivă mai era abandonat şi un alt cadavru. Unul „din urmă cu mai mulţi ani,

dinainte să-l cunosc eu". O căutare care a durat o zi întreagă a dus la descoperirea atât a rămăşiţelor aflate în stare de putrefacţie ale Duanei Zwolle, cât şi a unui schelet uman identificat ca aparţinându-i lui Marie Tompkins, o reporteră de televiziune care dispăruse fără nicio urmă din Trenton în 1993 şi despre care de mult nu se mai ştia nimic În timp, câteva alte cazuri de crimă şi răpire de tinere femei din New Jersey, Pennsylvania, Delaware şi Maryland, datate începând cu 1976 şi rămase încă nerezolvate, i-au fost atribuite lui Joseph Gavin. Ca şi recenta ucidere a Orianei, sculptoriţa-pictoriţă, găsită în propria-i casă din Lismore.

Pe patul de spital, Matt urmărea la televizor un interviu cu Shirley Brough. Era o femeie cu chipul pufos, cu aer spăşit, cu ochi mici şi speriaţi şi o gură excesiv de rujată. Întrebată de ce le-a ucis Gavin pe Duana Zwolle şi pe Oriana, Brough a răspuns că, după părerea ei, „femeile îl insultaseră cumva, iar el era un om mândru".

Întrebată, apoi, de ce i-a luat atâta timp să facă aceste declaraţii, Brough a început să plângă şi a repetat că Gavin o ameninţase că-i va ucide pe ea şi pe fiul ei; dar şi că: „A vrut să se însoare cu mine, iar Randy are nevoie de un tată. A fost grozav de bun faţă de Randy, iar eu apreciez asta la un bărbat."

Dacă ea alege să stea departe de mine, atunci aşa să fie.

Nu o să merg după ea. O voi lăsa în pace.

Aşa încerca să se convingă Matt McBride. Şi aşa treceau zilele una după alta la spitalul din Newark.

Sub influenţa morfinei care făcea ca durerea să plutească agăţată dincolo de patul de spital înălţat, clipea bucuros vizitatorilor şi-şi întindea buzele amorţite, schiţând un zâmbet de salut.

Era întrebat de feţe grave cum se simte, iar el îi asigura pe toţi că nu-i rău! nu-i rău deloc!

— Cu siguranţă că mă simt un pic mai bine decât arăt.

Efectul morfinei nu avea să fie veşnic. Chiar şi-n clipele euforice în care plutea ştia că o să vină vremea în care să coboare înapoi cu picioarele pe pământ. Şi repede.

Ca un balon care răsuflă şi cade, cade, cade.

A încercat să ia lucrurile pragmatic. Inamicul său, Joseph Gavin, era mort şi dispărut de pe faţa pământului. Lucrurile cumplite se înfăptuiseră demult şi timpul nu se mai putea întoarce. Dar Matt McBride era viu. Si Ruellen Zwolle era vie. Chiar dacă alesese să stea departe de el şi să nege legătura dintre ei, această certitudine nu putea fi schimbată.

Şi totuşi, îi apărea în coşmarurile care-l bântuiau, cu hambarul în flăcări. Era ea, fata dispărută, cea pe care se lupta s-o salveze. Salvează-mă! Salvează-mă! ţipa ea, în timp ce flăcările îi înghiţeau silueta cuprinsă de spaimă. Salvează-mă! Nu mă părăsi!, în timp ce

părul des şi aspru îi flutura în flăcări.

Matt era cel la care ţipa după ajutor, căci nu se mai afla nimeni altcineva prin preajmă. Şi încerca cu disperare să ajungă la ea prin flăcările care-i lingeau mâinile şi faţa şi care-i vuiau în urechi.

Se trezea din coşmarurile astea hidoase la nenorocita realitate a pielii arse şi fragile. Gemând cu voce tare. Cu pumnii încleştaţi şi lovind aşternutul.

Aşternuturi de spital, din bumbac, scămoşate şi aspre precum un şmirghel.

Femeia care fusese soţia lui Matt pentru nouă ani a venit să-l vadă şi i-a adus cu ea şi pe cei doi fii care se temeau de tati, un om cu o faţă pe care ei nu o cunoşteau şi care avea un miros care nu le era familiar, şi cu o voce răguşită, spartă, astfel încât erau nevoiţi să se apropie de gura lui ca să-l audă, dar lor le era teamă să se apropie pentru că tati nu mai era cum era odată, iar Tess nu mai contenea să-i facă reproşuri:

— Matt, ai aşteptări prea mari. Pleci din viaţa noastră, dar, de fapt, nu ai plecat.

Matt a înţeles că Tess îl învinovăţea pentru că nu murise în incendiu. Pentru că viaţa ei ar fi devenit uşoară dacă soţul i-ar fi murit.

Ar fi fost o văduvă tânără, nu o femeie divorţată nu tocmai tânără. Mândria o rodea ca o lână aspră purtată direct pe piele.

Lui Matt nu i-a luat mult până să înveţe să nu se încreadă în vorbele femeii. „Ei, Matt, cum te simţi azi?" era o întrebare nemiloasă, care în limbaj codat s-ar fi tradus prin „Eşti fericit acum? Ţi-ai căutat-o cu lumânarea, aşa-i?".

Matt bănuia că da. Da, aşa era.

Observând că Matt era distras de cineva care trecea pe coridor, pentru că aşa sedat cum era îi venea greu să se concentreze, Tess i-a aruncat tăios:

— Ea nu o să vină! Poate că deja te-a uitat.

Matt nu a întrebat care ea. Mânia din privirea lui Tess i-a dat de înţeles că nu se referea la o femeie anume.

Oriana era moartă, şi la fel şi Duana Zwolle. Iar Tess nu ştia nimic despre Abigail, care făcea parte din trecutul îndepărtat al lui Matt.

La fel cum nu ştia nimic nici despre Ruellen Zwolle, de asta putea fi sigur.

Matt a vorbit rar, pentru că îl durea literalmente să vorbească:

— Tess, îmi pare rău că te-am rănit. Niciodată nu mi-am dorit asta.

Dar Tess a intervenit abilă, aşa cum o făcea şi pe terenul de tenis, când îl surprindea parându-i un serviciu, izbindu-l drept în faţă.

— Dar, Matt, nu sunt rănită. Sunt mai fericită acum decât am fost de nu tin minte când.

Şi zâmbea. Radia ca după un orgasm. Acesta era un indiciu sau mai mult de atât: Tess avea un iubit.

Băieţii îşi făceau de lucru prin cameră, deloc în largul lor, parcă nedorind să ia parte la discuţia adulţilor. Tess i-a mai spus lui Matt cât de repede se vânduse casa:

— Cinci ore a stat la vânzare. Cinci ore! Nu degeaba spune toată lumea că Sid e în stare să facă miracole. A spus că pur şi simplu casa s-a vândut singură.

Tess urma să se mute cu băieţii în altă casă din oraş, de pe malul râului Weymouth, aproape de clubul sportiv. Perspectiva o încânta la culme.

Era clar că Sid Krell era noul protector al lui Tess. Noul ei prieten devotat. Sid Krell, care părea a fi devenit un tip serios. Îl privise îngrozit pe Matt în patul său de spital, după prima operaţie de transplant de grefă de piele, când cea mai mare parte a feţei lui înroşite era înfăşurată în bandaje, iar ochii, plini de firicele de sânge şi apoşi. Tuburile de drenaj prin care curgea sângele îi pătrundeau bandajul din jurul capului ca nişte colţi de mistreţ, picurând în flacoane de plastic ce-i atârnau după urechi şi care, odată pline, trebuiau golite de asistente. Era evident că mirosul îi muta nările din loc bietului Sid. Cu zbârciturile şi creţurile strângându-i-se. Moartea.

Asa miroase. Dumnezeu să ne ajute!

Pe bătrân nu-l interesase să afle despre Joseph Gavin, „Nume Necunoscut"; nu avea nicio întrebare pentru Matt McBride. De altfel, aceea fusese singura vizită a lui Sid la spital. Pentru Matt fusese o surpriză, deşi nu una tocmai mare, să realizeze că Sid şi Tess deveniseră apropiaţi, cum Tess îl privea pe bătrânul cu părul alb pentru a-i confirma şi cele mai simple remarci, ca o fiică deşteaptă, drăguţă şi ascultătoare, sigură de iubirea pe care o primea.

Dacă Krell era iubitul lui Tess, atunci să fie sănătoşi.

Davey şi Graeme au fost vizibil uşuraţi că nu au fost nevoiţi să-l sărute pe tati de la revedere. Nu în starea în care era tati acum.

Pe Matt îl durea că băieţii abia dacă-l mai recunoşteau. Se simţise foarte vinovat când căsnicia lui se destrămase si nu s-ar fi gândit că băieţii nu-i vor simţi lipsa pe cât de tare s-ar fi aşteptat el. „Copiii se adaptează repede. Jumătate dintre copiii din clasa lui Davey au părinţii divorţaţi, astea-s vremurile în care trăim." Tess îi vorbise sfidător, afişând acel zâmbet ca un cuţit înfipt în inima lui Matt. Nu am nevoie de tine. Nu mai am nevoie de tine. Deja am primit de la tine tot ce-am avut nevoie. Şi şi-a luat la revedere fluturând din mână.

La fel ca figura sculptată la prova unei corăbii care, după ce s-a luptat cu valurile agitate, pluteşte în sfârşit pe ape senine.

— Noapte bună, Tess...

— La revedere, Matt. Să nu disperi.

Să nu dispere! Acum, o mai fi crezând că e şi impotent.

Santa Monica, California. Septembrie 1998.

O să aibă răbdare. Era convins că o să izbândească.

Prima dacă când a căutat-o, după ce o aşteptase în picioare în afara micului complex elegant de birouri de pe Pacific Avenue unde îşi avea sediul Zodiac Graphics, Ruellen Zwolle s-a albit la faţă când la văzut pe Matt şi s-a bâlbâit:

— Nu. Nu pot... Nu aşa de repede. De ce ai venit? Lasă-mă în pace.

Apoi s-a îndepărtat în grabă. Nu s-a uitat înapoi. Matt a privit lung după ea, confuz. Aşa era Ruellen Zwolle în California? Nu o văzuse de luni de zile şi era uimit de cât se schimbase. Părul ei întunecat, încâlcit, îi crescuse până mai jos de umeri, exact ca al surorii ei. Purta o cămaşă subţire de muselină de tipul celor vândute în buticurile ieftine din zona pietonală din Santa Monica şi blugi prespălaţi, iar în picioare avea o pereche de sandale.

Şocul de a-l vedea pe Matt McBride aici, în Santa Monica, era unul real. Deşi părea a fi mai mult vorba de frică decât de mânie, iar lui Matt îi părea rău pentru asta.

În timp, se putea trece peste mânie. Frica e altă poveste.

Se întreba dacă ea se gândise la el adesea, aşa cum el o avea tot timpul în minte.

Îl recunoscuse din prima. Deşi slăbise şapte kilograme, iar părul lui, cândva de un argintiu metalic straniu, era acum aproape alb şi-i lipsea în porţiuni mari înspre frunte; obrajii îi erau arşi şi acoperiţi cu o barbă scurtă, tunsă, care-i oferea o imagine demnă, dar şi jucăuşă, în acelaşi timp. Era un bărbat bătut de soartă, dar chipeş, înalt, suplu, cu alură de fost atlet. Şi optimist!

Optimismul era trăsătura esenţială a lui Nighthawk. Reuşise să fenteze moartea si să rămână în viaţă.

Matt stătea aşezat pe o bordură din spatele clădirii de birouri a lui Ruellen Zwolle şi în timp ce se îndepărta de el, a avut grijă să rămână pe loc. Fără să ridice vocea, i-a aruncat din spate:

— Bine, înţeleg. Şi mie îmi pare rău.

Era rănit şi dezamăgit. Dar o putea înţelege.

Femeia era speriată de Matt sau de sentimentele pe care le avea pentru el. Nu era nicio îndoială că aveau să fie iubiţi. Uneori, Matt avea impresia că deja erau iubiţi.

Atunci, pleacă. Deocamdată. Nu voi veni după tine. Promit.

Ea conducea o Toyota verde-închis, un model mai vechi. Fără să vrea, Matt a memorat numărul de înmatriculare.

Maşina lui era parcată în apropiere. Dar nu avea de gând să se ia după ea, doar aşa îi promisese.

Şi nu avea s-o aştepte a doua zi la Zodiac Graphics, aşa cum probabil că s-ar fi aşteptat ea. Şi nici în ziua următoare. Avea să lase să treacă o săptămână fără să o caute.

Îi va permite, în schimb, lui Ruellen Zwolle să-l caute în gândurile ei.

Pentru că nu avea nicio îndoială că asta urma să se întâmple cândva. Legătura dintre ei era mult prea strânsă.

Ca rădăcinile copacilor încolăcite sub pământ. Atât de contopite una cu cealaltă, încât dacă ai smulge-o pe una, şi cealaltă s-ar usca.

Într-un anticariat de pe Venice Beach, Matt a găsit un exemplar mai vechi al unei cărţi pe care avea impresia că o văzuse în camera sufocantă şi înţesată de lucruri a lui Hugo L. Chauncey. Era vorba despre Nietzsche, Dincolo de Bine şi de Rău. Un titlu incitant, dar ce să însemne? Cartea îi aparţinuse probabil unui student, căci era plină de însemnări şi sublinieri. Matt a răsfoii printre rânduri şi a citit cu voce tare: „În cele din urmă, ajungi să-ti iubeşti dorinţa, si nu obiectul dorinţei."

Să fie adevărat? Fără excepţie?

Şi, dacă era adevărat, mai conta?

După externare, Matt a plecat din Weymouth, New Jersey. Şi-a dat demisia în mod formal, în scris; a fost de acord să renunţe la drepturile asupra casei pe care o împărţise cu Tess (care, într-adevăr, o vânduse în nici cinci ore pentru preţul cerut de ea, de opt sute şaizeci de mii de dolari) şi s-a mutat în Santa Monica, California.

Aici avea să-şi facă mai mult timp pentru pasiunea lui, nu ca în New Jersey.

A obţinut o slujbă ca fotograf la Santa Monica Weekly, cu un tiraj de treizeci şi unu de mii de exemplare. Nu i-a scăpat ironia situaţiei, faptul că în noua viaţă, cea recâştigată, salariul lui era de aproape unsprezece ori mai mic decât cel de la Krell & Asociaţii, dacă punea la socoteală şi comisioanele.

La partaj, Matt a fost de acord cam cu tot ce solicitase Tess. Avea o vagă speranţă că dacă nu i se opunea, mai stingea din ura pe care i-o purta, şi poate că aşa a şi fost, sau poate că nu. Ceruse custodia totală a băieţilor, iar Matt nu a obiectat. Ca un gest de conciliere, a acceptat aluziile lui Tess în privinţa presupusei infidelităţi, deşi nu a întrebat-o niciodată cine crede ea că ar fi fost iubita lui: Oriana sau Duana Zwolle? Sau amândouă? Matt era hotărât să încheie căsătoria în mod oficial înainte de a se muta definitiv în Santa Monica.

Înainte de a o căuta pe Ruellen Zwolle.

De fapt, nu-şi permitea să locuiască nici măcar în cea mai

modestă zonă din Santa Monica. A închiriat un apartament ieftin cu trei camere într-un cartier urât mirositor din Venice Beach, aflat în apropiere. Locuinţa era mobilată şi nu departe de plajă şi avea o cameră fără ferestre pe care o putea folosi ca studio foto şi era fericit acolo, o fericire stranie de care nu avusese parte în casa frumoasă şi luxoasă din Weymouth, New Jersey. În locul unui nou model alb de Acura, conducea un Volkswagen din 1994, cu caroserie de oţel maro, vopsită manual. Cu părul şi barba de un alb strălucitor, cu tenul tânăr şi rumen, în tricou şi hanorac, şort sau pantaloni lungi kaki, ori în blugi şi cu încălţăminte sport uzată din cauză că făcea jogging pe nisipul de pe malul oceanului, Matt s-a transformat într-un californian tipic. Nici tânăr, dar nici de vârstă mijlocie. Un solitar în cea mai mare parte a timpului, dar rareori singur. La volanul Volkswagenului, făcea incursiuni nocturne pe străzile din Los Angeles şi ajunsese să iubească aerul parfumat învăluit în smog, gustul lui acid pe vârful limbii. Normal că avea tot timpul la el aparatul de fotografiat. California era locul perfect ca Nighthawk să renască din propria-i cenuşă; Nighthawk avea să devină oficial fotograf; cariera lui Nighthawk era abia la început. Lui Matt i se părea remarcabil că, în cele din urmă, la vârsta de treizeci şi şapte de ani, era plătit să facă fotografii. Chiar şi sarcinile plictisitoare şi repetitive reuşeau să-l ţină-n priză. Căci cum altfel e viaţa, dacă nu uneori plictisitoare, alteori repetitivă, iar mintea-i zbura la scânteile care au explodat şi la flăcările mistuitoare ale hambarului în care i-a fost destinat să fie ars pe vecie, dar cu toate astea, a reuşit să-şi înşele soarta, neavând să afle niciodată prin ce minune. Neavând să afle niciodată de ce. Ştiind doar că nu există niciun motiv anume.

Va veni şi ziua în care-i va explica lui Ruellen Zwolle aceste lucruri. Vor sta întinşi unul lângă celălalt, ţinându-se în braţe. Iar ea îşi va trece cu veneraţie şi precauţie vârfurile degetelor peste cicatricile de pe faţa, umerii şi spatele lui. Fără vreun motiv anume. Suntem doar noi.

Acum, ea nu mai putea să-l ignore! Observându-l cu coada ochiului, oriunde s-ar fi dus. Îl aşteptase. Încă din aprilie. Ştiuse că bărbatul avea să vină după ea.

Deşi, întorcându-se brusc în loc pe stradă, gata să acuze... se simţea ca o proastă când el nu era acolo.

Căutându-l cu privirea prin jaluzelele ferestrelor cu vedere la stradă, chiar dacă erau ascunse în spatele palmierilor şi tufelor de bougainvillea.

Şi atunci, teama ei de acest bărbat s-a transformat în mânie, chiar într-o furie pasională. Îi venea să-l zgârie pe faţă, să-l lovească cu pumnii. Nu avea niciun drept!

Nu o cunoaştea! Fusese iubitul surorii sale.

Matt a fost meticulos în privinţa mutării: înainte de a o contacta pe Ruellen Zwolle, a ţinut să dea noii lui vieţi o direcţie. A vrut să-şi găsească mai întâi un apartament şi un loc de muncă. Nu a vrut ca ea să creadă că lasă tot greul pe umerii ei. Ştia că ea era fragilă din punct de vedere emoţional, el însuşi fiind fragil emoţional, deşi el se pricepea mai bine decât ea s-o ascundă.

Nu o să-i pomenească niciodată despre asta. Despre cum în mai puţin de patruzeci şi opt de ore de când sosise în Los Angeles s-a cazat la un motel din Santa Monica şi a căutat Zodiac Graphics. Bănuise, şi s-a dovedit că nu se înşală, că nu e decât o firmă mică. A format numărul şi a cerut să vorbească cu Ruellen Zwolle, iar când Ruellen a venit la telefon şi i-a spus „Da? Bună ziua?", s-a blocat şi nu a putut scoate un cuvânt şi a aşezat receptorul în furcă.

Mai târziu, ea avea să-i spună Am ştiut. Încă dinainte, am ştiut, am ştiut.

În ziua în care a cumpărat Volkswagenul, înainte chiar de a semna contractul de închiriere pentru apartament, Matt a aşteptat lângă trotuarul de vizavi de Zodiac Graphics, de la ora cinci după-amiaza aproape o oră, până când o femeie, pe care o bănuia a fi Ruellen Zwolle, a părăsit clădirea şi a urcat într-o Toyota de culoare verde-închis şi a pornit pe Pacific Avenue în direcţia nord, iar el, Matt, a urmat-o cu Volkswagenul pe lângă hotelurile înalte, clădirile de apartamente şi restaurantele de pe Wilshire Boulevard, cotind apoi pe o stradă rezidenţială, iar de pe aceasta pe alta mai îngustă, la câteva străzi distanţă de debarcaderul Santa Monica. Pe strada Buena Vista. Ruellen Zwolle locuia într-un mic bungalow de stuc în stil maur dintr-un cartier cu alte construcţii similare amplasat într-o zonă verde luxuriantă, cu palmieri neîngrijiţi şi bougainvillea ciclamen şi stacojii, magnific înflorite. Casa lui Ruellen era împrejmuită chiar şi cu un gard de uluci.

Matt a parcat Volkswagenul la colţul străzii şi a luat-o pe jos pe trotuarul de pe partea opusă a străzii. A încercat să nu privească prea insistent. Prima impresie i-a fost confirmată - uşa din faţă era vopsită cu lac roşu-închis. Vopseaua era mai veche şi începuse deja să se cojească. Ceea ce însemna că Ruellen Zwolle o vopsise aşa înainte să vadă uşa vopsită cu lac roşu a Duanei. Când şi-a dat seama de acest amănunt, pe Matt l-au trecut fiori pe şira spinării.

Dar nu a zăbovit. Se temea să nu fie văzut de Ruellen ori de altcineva de prin împrejurimi, de parcă ar fi fost un om în pielea goală într-un spaţiu public. Încă nu era pregătit să dea ochii cu Ruellen Zwolle şi ştia că nici ea nu era pregătită să-l întâlnească.

Cuvintele ei dureroase îi răsunau în minte. Nu suport să mă atingi şi poate că nu voi mai suporta să fiu atinsă vreodată de un bărbat.

Numărul ei de telefon nu era făcut public. Dar el s-a descurcat cumva să facă rost de el.

Nu va afla niciodată cine i l-a dat. De câtă putere dispunea ca să intre în viaţa ei.

Să audă telefonul sunând şi sunând. Foarte târziu în noapte.

Acolo unde ea stătea lungită-n pat, fără să-i fie somn, cu ochii căutând în întuneric. Prin casa care-i aparţinea, un mic bungalow de stuc ca o fortăreaţă, cu ferestre şi uşi ferecate şi alarmă de securitate monitorizată electronic.

Cum de intrase Moartea în viaţa surorii ei? Ce chip să fi avut Moartea, dacă nu al unui bărbat?

(Văzuse fotografii cu Joseph Gavin. Gura aia de om bun, încadrată de barba uşoară ca o pană, în spatele căreia se ascundeau furia, dorinţa de răzbunare. Ochii ăia blânzi care erau de fapt ochii unui nebun.)

Ştia că Mathias McBride jr nu era Joseph Gavin. Ştia că el era responsabil pentru demascarea lui Gavin, pentru sinuciderea lui Gavin. Ştia. Şi totuşi, asculta cum sună telefonul şi nu era în stare să ridice receptorul. N-ar fi suportat să-i audă vocea.

Căci auzindu-i vocea, s-ar pierde cu firea, nu şi-ar mai putea ţine sentimentele în frâu. Aşa cum a păţit la înmormântarea Duanei, aşa că în lunile care au urmat, inima ei a devenit de piatră şi de neînduplecat şi refuza să-l iubească, pe el sau pe oricare alt bărbat. Şi acesta era motivul pentru care nu răspundea la telefon.

Şi avea toate motivele să creadă că telefonul suna şi în absenţa ei. Dar niciodată nu găsea niciun mesaj de la el. Doar tăcere, după care el închidea. Sau, spre groaza şi dezamăgirea ei, mesajul era de la altcineva.

Într-o zi de la începutul lui octombrie, când nici nu se aştepta, l-a văzut pe plaja de la nord de Santa Monica, pe dig, la apus. Nu o urmărise.

Sau se prea poate ca el să fi ştiut că se plimba uneori pe plajă la primele ore ale înserării.

O tânără plăpândă, cu pielea închisă la culoare, purtând hanorac şi blugi pătaţi de vopsea, cu părul lung şi aspru strâns la spate într-o eşarfă. Un bărbat trecut bine de treizeci de ani, cu părul albit înainte de vreme şi barbă îngrijită, purtând pantaloni kaki sport şi încălţăminte de alergare, având cu el un aparat de fotografiat.

Era ora la care pe plajă se află numeroşi alergători şi plimbăreţi, ba şi surferi în costumele lor lucioase din neopren negru, deşi aerul era umed şi rece, briza bătea dinspre ocean şi cerul era acoperit de nori gri. Numai spre marginea dinspre vest a peisajului cerul era senin, ca şi cum soarele de la apus, un cerc roşu aprins, perfect definit, pârjolise norii aflaţi la orizont.

A fost luată prin surprindere, dar i-a zâmbit, chiar dacă i se putea citi teama din ochi. Au luat-o împreună la pas. Vântul părea să-i împingă unul spre celălalt. Tăcerea dintre ei a fost la început stânjenitoare, neştiind ce să-şi spună, cum să înceapă, până când ea l-a întrebat despre aparatul de fotografiat, un subiect neutru, un subiect potrivit de care, de altfel, ea chiar era interesată, iar lui îi făcea plăcere să vorbească despre asta, despre aparatul de fotografiat şi despre ce ştie să facă cu el. Aşa că au vorbit. O oră întreagă, pas la pas, la nord de dig, în bătaia vântului, pe nisipul umed şi bătătorit de la marginea oceanului. Şi el a întrebat-o despre munca ei, iar ea i-a spus, după cum începuse să-i spună şi în urmă cu câteva luni, că munca ei ţinea de domeniul comercial, o decizie luată de bunăvoie si fără implicare emoţională, spre deosebire de munca surorii sale, o opţiune născută dintr-un vis şi care implica emoţii puternice, şi la un moment dat el ar fi putut să spună ceva banal şi de complezenţă, dar nu a făcut-o; iar ea i-a respectat tăcerea şi i-a fost recunoscătoare pentru asta şi nu a întrerupt la rândul ei liniştea. Erau deja uzi de spuma albă a coamelor oceanului care se sparg la mal. Era întuneric, era noapte, dar nicio rază de lună. Mai erau doar câţiva plimbăreţi pe plajă. Plecaseră şi ultimii surferi. S-au îndreptat înapoi spre Santa Monica, schimbând direcţia spre carosabil, păşind cu greu pe nisipul afânat, ca printr-un vis în care voinţa şi efortul muscular suprasolicitat nu sunt menite a te elibera de nisipurile mişcătoare sau de cleiul în care picioarele-ţi sunt prizoniere, şi au râs împreună cu răsuflarea tăiată în rafalele de vânt, iar unul dintre ei a făcut o glumă despre cum pământul se mişca a cutremur, iar Matt McBride i-a atins instinctiv braţul lui Ruellen Zwolle si a întrebat-o dacă nu i-ar face plăcere să ia cina împreună, iar Ruellen era cât pe ce să spună da, dar în schimb a bătut în retragere din reflex, involuntar; iar Matt a apucat-o de mână... de fapt, cu îndrăzneală, i-a luat ambele mâini în mâinile lui, dar mâinile ei erau ţepene şi reci, părul i se eliberase de sub strânsoarea eşarfei şi câteva şuviţe-i biciuiau obrajii, în timp ce alte câteva şuviţe se întinseseră peste buzele lui, iar el a eliberat-o în grabă, ea a murmurat „la revedere" şi a început să alerge spre carosabil, iar el nu a urmărit-o, ci a rămas prins în nisip şi a privit lung după ea, bolnav de iubire şi conştient că Nu de mine se teme. Ci de dragostea pentru un bărbat. Să se deschidă în faţa unui bărbat. După tot ce a făcut NUME NECUNOSCUT.

Groaza şi nedreptatea acestui gând s-au năpustit asupra lui: chiar şi de dincolo de moarte, NUME NECUNOSCUT rămânea duşmanul lui.

Cu toate astea, avea să vină cândva la micuţa căsuţă din stuc din Buena Vista.

În noiembrie, într-o seară cu ploaie torenţială, invitat sau pur şi

simplu aflat în trecere pe acolo, sunând la uşa vopsită cu lac roşu.

Micuţa casă de stuc fortificată împotriva invadatorilor. Dar lumina de deasupra uşii era aprinsă. În cele din urmă iată-l că a venit şi avea să fie primit înăuntru.

Ea era cu picioarele goale şi cu respiraţia tăiată ca după o lungă alergare.

Acoperită cu o tunică lungă de mătase, într-o nuanţă de caise coapte, şi cu o fustă neagră până la călcâie, cu părul despletit, sârmos, curgându-i electrizant peste umeri. Ce-ar mai fi vrut să-i sărute cârlionţii umezi de la tâmple! El a râs nervos. Un râs straniu, sacadat, aproape mut, care a părut c-o sperie. Ochii aceia întunecaţi, strălucitori, uşor umbriţi şi plini de durere. Fata dispărută. Cu toate astea, ea era acolo şi a luat din mâinile lui un singur fir de trandafir roz cu coada lungă, unul dintre cele mai naturale gesturi din toate câte sunt pe lume. Era vie şi tremura, deschizându-i uşa de parcă ar fi aşteptat cu sufletul la gură ca el să apese soneria, iar ea trebuia să deschidă imediat sau să nu mai deschidă niciodată.

Un singur fir de trandafir roz, cu coada lungă! Nu fusese în stare să se gândească la nimic mai original, i-a spus.

Era o scuză ciudată, iar ea a zâmbit cu atâta ardoare.

Altă dată, avea să-i aducă un cadou mult mai personal. Un şal ivoriu de mătase, cu franjuri, de la un magazin est-asiatic de pe bulevardul Wilshire.

Ea a spus că trandafirii nu trebuie să fie originali. Doar ăsta-i scopul trandafirilor, nu-i aşa?

Erau în bucătărie. Râdeau, privindu-se o clipă în ochi, apoi uitându-se repede în altă parte. Ea s-a precipitat să caute o vază suficient de înaltă şi îngustă pentru un singur trandafir cu tulpina de douăzeci şi cinci de centimetri. Aruncându-i o privire, i-a văzut expresia întipărită pe chip, iar trandafirul i-a alunecat printre degete şi a căzut neobservat pe gresia de pe jos. Era în braţele lui sau poate că braţele lui erau în jurul ei. Se ţineau strâns de parcă pământul ar fi început să se clatine. Amândoi erau cuprinşi de spaimă, iar emoţiile nu-i lăsau să scoată niciun cuvânt. Ea a început să plângă aşa cum jurase că nu o va face. Pentru că nu mai plânsese de la înmormântarea surorii ei. Inima îi era frântă, dar plângea în braţele acestui bărbat, plângea sincer şi se descărca de toată durerea de pe suflet. Iar el îi şoptea: Totul va fi bine, totul va fi bine, îţi promit. Dincolo de bucătăria plină de lumină era beznă. Câteva reflexii dansau în toate ferestrele.

Nu-i era clar cine era acel bărbat. ÎI cunoştea, şi totuşi era un străin. Sau era un străin, şi totuşi îl cunoştea. Peste umărul lui, dincolo de capul lui plecat, în fereastra verticală de deasupra chiuvetei a văzut un chip palid, scăldat în lacrimi. Al cui?

Notes

[←1]

Friedrich Nietzsche, *Dincolo de bine şi de rău*, traducere de Francisc Grünberg, Editura Teora, 1998, p. 95. (N. trad.)

[←2]

Parc Naţional, zonă mlăştinoasă din Florida. (N. trad.)

[←3]

În engleză, bride înseamnă mireasă. (N. trad.)

[←4]

În original, He who desires but acts not, breeds pestilence (William Blake). Pentru citatele din William Blake din prezenta ediţie a fost folosită traducerea liberă. (N. trad.)

[←5]

În engleză, Asociaţia Naţională a Posesorilor de Arme. (N. trad.)

[←6]

Serviciul de Venituri Interne (Internai Revenue Service), secţiune a Trezoreriei SUA care colectează majoritatea impozitelor datorate Administraţiei, inclusiv impozitul pe venit. (N. trad.)

[←7]

În original, What is now proved was once only imagine (William Blake). (N. trad.)

[←8]

În original, Some are born to sweet delight, some are born to endless night (William Blake). (N. trad.)

[←9]

În original: A deadbody revenges not injuries (William Blake). (N. trad.)

[←10]

Evanghelia după Matei 8:26. (N. trad.)

[←11]

În original, I am not who you seek, for he bas gone. He has risen and is gone, trimitere la versetul „El le-a zis: «Nu vă înspăimântaţi! Căutaţi pe Iisus din Nazaret, care a fost răstignit. A înviat, nu este aici.»" {Evanghelia după Marcu, 16:6). (N. trad.)

[←12]

În original, The Expanding Eyes of Man behold the depths of wondrous worlds! (William Blake). (N. trad.)

[←13]

Şoimul nopţii (în engleză). (N. trad.)

[←14]

În original, I will be consumed from within and by my own terrible heat. The ANGEL OF WRATH abiding in my own burning bones. (William Blake). (N. trad.)

[←15]

William Roughead (1870-1952) a fost un renumit specialist în criminologie şi scriitor, unul dintre primii care au abordat în scrierile lor tema „crimei perfecte". {N. trad.)

[←16]

Pseudonimul unei artiste americane cunoscute, pe numele real Anna Mary Robertson Moses (1860-1961), care s-a apucat de pictură după vârsta de 78 de ani. (N. trad.)

[←17]

Prescurtare de la multiple sclerosis, scleroza multiplă. (N. trad.)

[←18]

În original, Much Shit (engl.). (N. trad.)

[←19]

Un alt termen pentru lesbiană, utilizat în argoul american. (N. trad.)

[←20]

Numele sub care în perioada 1977-1978 s-au popularizat în presă o serie de crime petrecute în Los Angeles. (N. trad.)

[←21]

Romani, 12:9. (N. trad.)